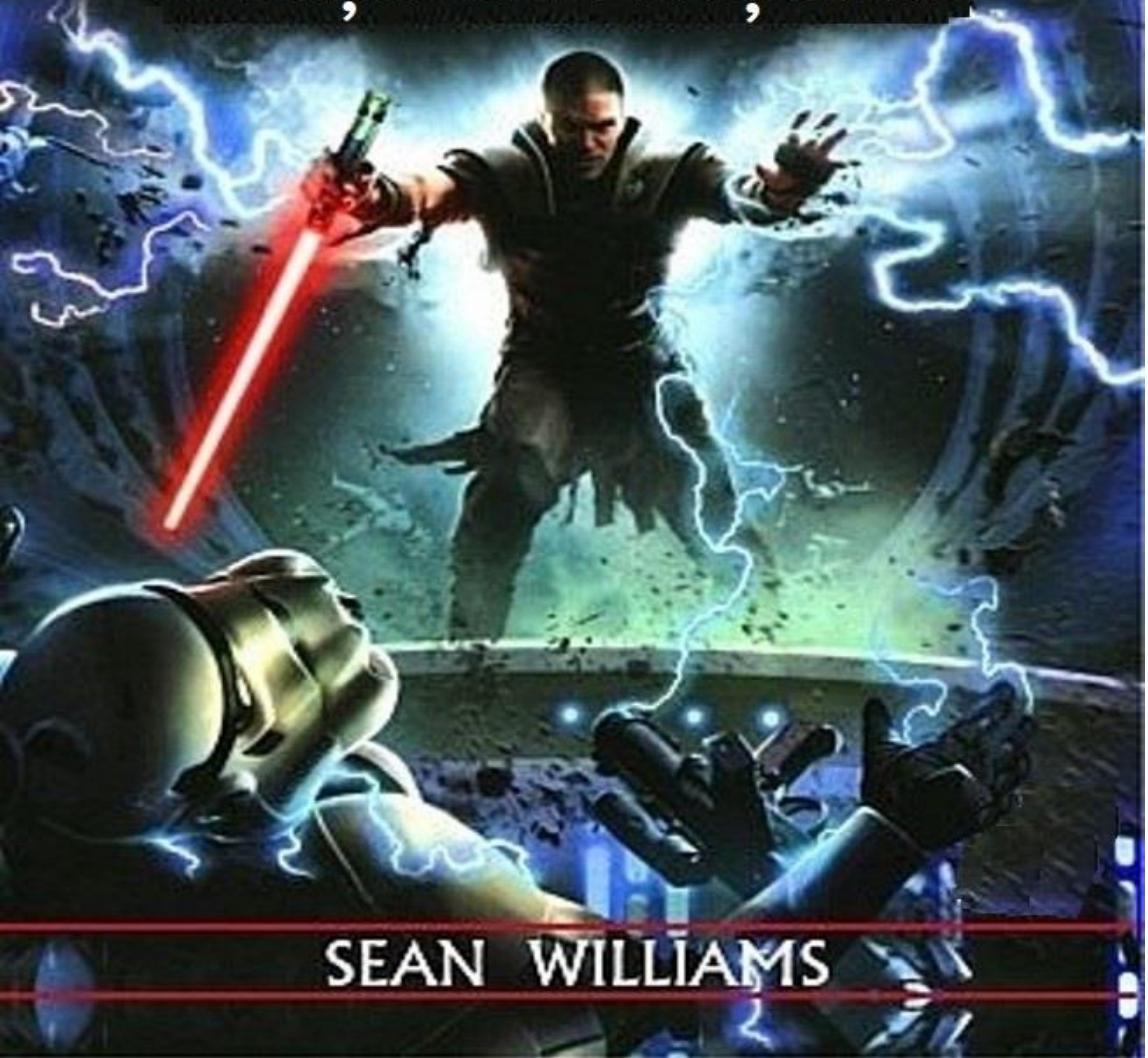
STAR WARS

FORȚA DEZLĂNȚUITĂ

SEAN WILLIAMS

STAR WARS

STAR WARS

FORȚA DEZLĂNȚUITĂ

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Sean Williams
Star Wars: The Force Unleashed
2009

SEAN WILLIAMS

Sean Llewellyn Williams (născut la 23 mai 1967) este un autor australian, autor al unui roman Star Wars: The Old Republic şi coautor al celor trei romane New Jedi Order împreună cu Shane Dix. Înainte de reorganizarea canonului în cadrul *The Walt Disney Company*, Sean Williams şi Shane Dix şi-au manifestat interesul de a scrie mai multe romane Star Wars, fie că erau plasate în Regiunile Necunoscute, fie că erau plasate între *Star Wars: Episodul III – Răzbunarea Sith* şi *Star Wars: Episodul IV – O nouă speranță*. La un moment dat, Williams a fost contactat pentru a scrie un nou roman Star Wars, care ar fi fost o legătură cu, în care ar fi avut un rol secundar pentru oricine ar fi strâns fonduri pentru un incendiu de vegetație din jurul oraşului Melbourne, Australia.

Partea I
IMPERIAL

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Viața elevului secret al lui Darth Vader luă o întorsătură ciudată şi mortală în ziua în care Stăpânul său îi vorbi pentru prima dată despre Generalul Rahm Kota.

Nu avusese nicio avertizare că se apropia un moment atât de important. În timpul meditațiilor sale nocturne, îngenuncheat pe podeaua metalică a camerei sale, în timp ce droizii construiau *Executorul*, nebăgând în seamă existența sa, nu avusese nicio viziune în roşul pur şi furios al sabiei de lumină pe care o ținea aprinsă în fața ochilor săi. Deşi privise până când lumea dispăruse şi partea întunecată cursese prin el într-un val sângeros, viitorul rămăsese închis.

Prin urmare, nimic nu-l pregătise pentru abaterea bruscă de la exercițiile de pedepsire imprevizibile ale zilei. Stăpânul său nu era un profesor răbdător; nici nu era vorbăreț. Prefera acțiunea în locul dezbaterii, la fel cum prefera reproşurile în locul recompensei. Niciodată, în toate zilele în care luptaseră împreună, cu sabia de lumină, telekinezia sau sugestia, Lordul Întunecat nu-i oferise un singur cuvânt de încurajare. Şi ştia că asta era aşa cum trebuia să fie. Treaba unui profesor nu era să tragă un elev pe o singură cale, bine bătătorită. Mai degrabă trebuia să-l lase pe elev să-şi croiască propriul drum prin pădure, intervenind doar atunci când elevul era pierdut fără speranță şi avea nevoie să fie corectat.

Chiar şi pe cărările greşite, ştia că exista înțelepciune. Ceea ce nu-l omora îl făcea doar mai puternic în partea întunecată. Şi au fost multe, foarte multe momente în care a crezut că va muri...

Respirând greu după o rundă de lovituri dureroase de pedeapsă, cu sabia coborâtă în semn de supunere, îngenunchease în fața Stăpânului său şi se pregătise pentru lovitura mortală. Simțea furia care radia din Lordul Întunecat ca o căldură – o căldură viscerală, furioasă, care îi făcea pielea de găină. Pentru un moment care păru să se întindă pe ani de zile, tot ce auzi era respirația regulată, implacabilă, care îl ținea în viață pe omul din interiorul măştii.

— Erai slab când te-am găsit. Vocea părea să vină din capătul îndepărtat al unui tunel lung şi adânc. N-ar fi trebuit să supraviețuieşti antrenamentului meu.

Închise ochii. Mai auzise aceste cuvinte înainte. Erau cel mai apropiat lucru de o poveste de culcare pe care o avusese când era copil. Morala pe care o luase din ele îi era bine întipărită în minte: *Învață... sau mori.*

În spatele pleoapelor, îşi imagină din nou căldura curată, purificatoare a sabiei de lumină. Îşi frecase pielea de ea de multe ori, sfidând durerea, şi suferise numeroase răni mici în timpul duelurilor cu Stăpânul său. Îşi închipuia că ştia cum se va simți lama atunci când îl va doborî. O parte din el tânjea după asta.

Sabia îi plutea atât de aproape de gât, încât putea să miroasă părul ars.

— Dar acum, ura a devenit puterea ta.

Sabia se retrase. Cu un şuierat, se dezactivă.

— În sfârşit, partea întunecată este aliatul tău.

Nu îndrăzni să aprobe din cap sau să ridice privirea. Ce era asta? Un nou şiretlic pentru a-l atrage într-un exces de încredere şi eşec?

Următoarele cuvinte ale Stăpânului său îi făcură inima să tresară.

— Ridică-te, ucenic.

Ucenic. Aşa crezuse despre el însuşi, dar niciodată până atunci nu i se spusese asta cu voce tare! Şi mişcarea aceea ciudată cu sabia... Era posibil să fi fost ridicat în rang?

Sabia lui se retrase. Era tot ce putea să facă pentru a-şi menține echilibrul pe genunchii care i se păreau brusc din cauciuc. Forma neagră care se profila deasupra lui era ilizibilă, pătată cu purpuriu de la lumina stelei care strălucea prin fereastra largă din dreapta lor. Metalic, unghiular şi funcțional, spațiul din jurul lor îi era la fel de familiar ca cicatricele de pe dosul mâinii, dar dintr-o dată, în mod deconcertant, totul părea diferit.

Ucenicul îşi ținu ochii în sus şi vocea calmă.

— Care este voia ta, Stăpâne?

— I-ai învins pe mulți dintre rivalii mei. Pregătirea ta este aproape completă. Acum e timpul să înfrunți primul tău test adevărat.

Ucenicului îi trecură prin minte misiunile trecute. Lordul Vader îl instruise să elimine numeroşi inamici din cadrul Imperiului de-a lungul anilor: spioni şi hoți, în principal, dar şi trădători ocazionali de rang înalt. Simțea doar satisfacția de a-şi fi făcut datoria. Victimele sale îşi aleseseră singure soarta – acei paraziți care roiau la temelia magnificului edificiu al Imperiului.

Dar acum era diferit. O simțea în mai mult decât în cuvintele Stăpânului său. Darth Vader nu vorbea despre un contrabandist de doi bani care nu cunoştea deloc Forța. Nu putea fi decât un singur duşman cu care era demn să lupte acum.

— Spionii tăi au localizat un Jedi?

— Da. Generalul Rahm Kota.

Numele nu însemna nimic pentru ucenic: doar unul dintre multele dintr-o arhivă de ucideri neconfirmate de Jedi.

— Atacă un şantier naval critic aflat deasupra lunii Nar Shaddaa. Îl vei distruge şi îmi vei aduce sabia lui de lumină.

Ucenicul era plin de emoție. Se antrenase şi sperase la acest moment de când se ştia. În sfârşit, venise. Nu se putea numi cu adevărat un Sith până când nu lua viața unuia dintre duşmanii tradiționali ai Stăpânului său.

— Voi pleca imediat, Stăpâne.

Abia făcuse un pas spre uşă când vocea irezistibilă a lui Darth Vader îl opri.

— Împăratul nu trebuie să te descopere.

— Cum doreşti, Stăpâne.

— Nu lăsa martori. Ucide-i pe toți de la bord, Imperiali şi insurgenți deopotrivă.

Ucenicul încuviință din cap, ascunzându-şi cu grijă incertitudinea bruscă.

— Să nu dai greş în asta.

Sabia care-i atârna la şold era o greutate reconfortantă, liniştitoare.

— Nu, Stăpâne, spuse el, cu spatele drept şi vocea fermă.

Darth Vader se întoarse şi îşi prinse mâinile la spate. Soarele roşu îi picta casca

cu reflexii de lavă.

Fiind concediat, ucenicul său secret se grăbi să-şi îndeplinească ultima şi cea mai întunecată datorie.

* * *

Generalul Rahm Kota.

Numele îi trecu prin minte în timp ce se grăbea prin labirintul care lega camerele secrete ale Stăpânului său. Erau spații rare, funcționale, formate dintr-o cameră de meditație, un atelier pentru droizi, dormitoare suficient de mari pentru o persoană şi un hangar. Toate se aflau la un nivel ascuns al navei amiral a lui Darth Vader, un spațiu de mult scos din planurile etajului; urma să treacă neobservat de viitorul echipaj.

Împăratul nu trebuie să te descopere.

Deşi era entuziasmat de gândul de a vâna Jedi, amintirea scopului pe care Stăpânul său îi permisese să îl împărtăşească îl făcu imediat să se trezească la realitate. Toată viața fusese antrenat să transforme frica în furie, iar furia în putere. Nu era diferit, îşi dădu seama, pentru Darth Vader. Unde altundeva putea Lordul Vader să caute mai multă putere decât la Împăratul însuşi? Ființele erau fie prădători, fie pradă. Aceasta era una dintre cele mai elementare reguli ale vieții. Împreună, Darth Vader şi ucenicul său se vor asigura că puterea lor comună va creşte.

Dar mai întâi trebuia să supraviețuiască unei întâlniri cu un Jedi. Faptul că Stăpânul său găsise unul în libertate nu era surprinzător. Se bănuia că o mână de Jedi supraviețuiseră *Marii Epurări* şi nimeni nu era mai priceput decât Darth Vader în a-i găsi. Partea întunecată se infiltra în fiecare colț al galaxiei; nimic nu putea rămâne ascuns de ea pentru totdeauna. Poate că într-o zi, gândi ucenicul, şi el îşi va putea căuta duşmanii doar după gândurile şi sentimentele lor, dar, la fel ca viziunile despre viitor care îi erau închise, acea abilitate îi rămânea evazivă. Nu cunoscuse niciodată un Jedi. Natura lor era misterioasă pentru el.

Istoria lor, însă, nu era. Stăpânul său nu stabilise planuri de lecții sau examene scrise, dar îi dăduse acces la înregistrările supraviețuitoare ale Republicii şi Ordinului pe care ajutase să-l destituie din poziția sa nemeritată de privilegiat. Ucenicul se dedicase studiului, înțelegând că acumularea de cunoştințe despre inamicului său, ar putea într-o bună zi să facă diferența dintre viață şi moarte.

Generalul Rahm Kota.

Numele încă nu-i trezea în memorie detalii despre stilurile de luptă, caracterul sau ultimele sale apariții. Va accesa înregistrările când va fi în *Umbra Rătăcitoare*. Va avea timp să cerceteze în timpul călătoriei spre Nar Shaddaa. Dacă ar fi săpat suficient de adânc, ar fi putut găsi un mic detaliu care să-i ofere un avantaj atunci când avea cea mai mare nevoie de el. Asta era singura pregătire de care avea nevoie.

Intrând în hangar, îşi croi drum prin labirintul familiar de lăzi, rafturi de arme şi piese de nave de luptă. Lumina ambientală era slabă, iar umbrele se adunau în fiecare colț. Aerul avea gust de metal şi ozon – un miros înțepător care devenise deja foarte familiar. Pentru unii, subsolul unui Distrugător ar fi putut părea un loc ciudat în care să crească, dar pentru el era un confort să fie înconjurat de astfel de simboluri clare ale puterii tehnologice şi politice. Nave ca aceasta patrulau de ani de zile pe căile comerciale ale galaxiei. Înăbuşiseră insurecții şi anihilaseră rezistența în jurul a sute

de lumi. Unde altundeva ar putea trăi şi învăța un ucenic Sith?

Ucide-i pe toți de la bord, Imperiali şi insurgenți deopotrivă. Nu lăsa martori.

În timp ce se gândea la această nouă evoluție, un pocnet familiar se auzi în dreapta sa şi o lamă alb-albastră strălucitoare prinse viață într-un colț întunecat al hangarului. O siluetă cu robă brună alerga înainte, cu arma ridicată.

Intrat instantaneu într-o ghemuire de luptă, ucenicul îşi ridică propria sabie pentru a bloca lovitura, cu dinții dezgoliți într-un mârâit încântat.

El şi adversarul său păstrară pozițiile pentru o secundă, cu săbiile încleştate la piept. Ucenicul evaluă rapid ființa care îl atacase. Bărbat uman, blond şi bărbos, cu ochi calmi şi serioşi, şi maxilarul ferm. Oricine îşi amintea de Războiul Clonelor – sau avea acces liber la Arhivele Jedi – l-ar fi recunoscut imediat. Maestrul Jedi Obi-Wan Kenobi, General al Republicii Galactice şi Maestru al formei Soresu de luptă cu sabia, îşi alunecă lama mortală în jos şi la dreapta, ferindu-se în acelaşi timp pentru a evita inevitabilul contraatac. Zburară scântei când ucenicul sări cu Forța prin aer şi ateriză cu o agilitate perfectă deasupra unei stive de lăzi. Se întinse cu mâna stângă în formă de cupă şi mătură o trusă de unelte din metal prin hangar, spre capul adversarului său. Kenobi se feri şi sări după el, deviind o rafală de lovituri care ar fi lăsat un om obişnuit în bucăți, apoi răspunzând cu o măturare proprie care îl făcu pe ucenic să se ferească înapoi, sărind de pe o stivă pe alta într-o retragere temporară.

Duelul continuă astfel timp de aproape un minut, cu Kenobi şi ucenicul dansând ca nişte acrobați Gados de la o stivă la alta, săbiile rotindu-se şi ciocnindu-se, rafturile şi uneltele transformându-se în arme temporare în timp ce le aruncau de la unul la altul. Zgomotul era enorm, iar amenințarea foarte reală. Kenobi făcu o nouă ruptură în mâneca costumului de luptă al ucenicului cu o mişcare care i-ar fi smuls brațul de la cot dacă nu s-ar fi mişcat la timp. De două ori simți mai degrabă decât văzu lama Jediului trecând peste capul său.

Ucenicului nu-i era frică de moarte. Singura teamă era să nu-şi dezamăgească Stăpânul, iar acea teamă fu folosită cu succes. Partea întunecată trecu prin el, îl făcu puternic şi rezistent. Se simțea mai puternic decât fusese vreodată înainte.

Vader îl trimitea să-l vâneze pe unul dintre vechii săi duşmani – şi cum să se încălzească mai bine pentru misiune decât ucigându-l pe omul care fusese cândva unul dintre cei mai faimoşi Jedi din galaxie?

Plin de intenții ucigaşe, ucenicul se repezi înainte, cu lama roşie legănându-se, pentru a termina treaba.

Capitolul 2

La auzul zgomotului unei arme de energie necunoscută care se activa în apropiere, Juno Eclipse îşi ridică privirea de la locul de muncă şi se întinse după pistolul blaster de lângă ea. Tocmai terminase de etanşat carena *Umbrei Rătăcitoare*, iar gândurile ei se îndreptau deja spre testarea noilor sisteme pe care le instalase, când această distragere veni să-i strice concentrarea. Exercițiile de luptă nu erau ceva necunoscut pe navele Imperiale mari, dar ea încă nu văzuse pe nimeni pe puntea de siguranță – de fapt, pe nimeni de pe navă – în afară de Lordul Vader. Numirea ei încă era atât de recentă şi la atât de scurt timp după catastrofa de pe Callos, încât se simțea obligată să trateze cu precauție orice evoluție neaşteptată.

Două arme erau în joc, zumzăind şi ciocnindu-se, iar sunetul aspru, aproape percutant, era punctat de zgomote de violență fizică. Metalul se izbea şi se zdrobea de parcă o duzină de soldați ar fi aruncat cu armuri unii în alții. Erau multe componente fragile depozitate în hangar, unele dintre ele fiind periculoase dacă erau manevrate neglijent, dar strigătul de furie i se opri pe buze. Era ceva în sunetul acelor arme... ceva familiar pe care nu-l putea defini...

Lăsându-şi jos aparatul de sudură, dezactivă siguranța pistolului şi ieşi pe furiş de sub navă. La prima vedere, *Umbra Rătăcitoare* nu era cine ştie ce: o navă cu două brațe, cu corp lung, cu şasiul unui transportor mic, două panouri solare pe partea din dreapta şi o capsulă de arme mai mare în stânga. Aceasta era, totuşi, ideea. Un prototip conceput în mod intenționat pentru a părea obişnuit, nesemnificativ, care era de fapt o navă de luptă care poseda cel mai rapid hiperpropulsor cu care lucrase vreodată Juno, plus un sistem de camuflaj de încredere. Asta, pe lângă scanerele şi senzorii de primă mână, motoarele subluminice competitive şi scuturile deflectoare puternice, făcea din *Umbra Rătăcitoare* cea mai fascinantă navă pe care o pilotase.

Sau pe care avea să o piloteze, dacă supraviețuia primei ei zile de lucru.

— Dosarul tău mă impresionează, Căpitane Eclipse, îi spusese Lordul Vader cu puțin mai mult de o săptămână în urmă.

Abia spălată după întoarcerea de pe Callos şi încă şocată de ceea ce se întâmplase acolo cu *Opt Negru*[1], nu simțise nimic din mândria pe care ar fi avut-o în mod normal.

— Puțini piloți de calibrul tău împărtăşesc şi simțul tău clar al datoriei.

— Mulțumesc, Lord Vader.

— Am o nouă misiune pentru tine. Unii ar considera-o o recompensă, dacă ar afla de ea. Dar nu vor afla. Ai înțeles?

Deşi nu înțelegea încă, nici pe departe, ea aprobase din cap. Darth Vader îi dăduse indicații către nivelul ascuns al navei amiral şi îi descrisese nava pe care o va găsi acolo – nava pe care o va pilota.

— Vei lucra cu un agent al meu care operează sub indicativul *Starkiller*. El ți se

---

[1] Negru Opt – unitate militară Imperială de elită compusă din piloți foarte bine pregătiți în pilotarea navelor de luptă şi a bombardierelor TIE pentru Marina Imperială.

va face cunoscut în scurt timp. Am o mare încredere în tine, Căpitane. Ai grijă să nu-mi dai motive să mă îndoiesc de ea. Prețul pentru eşec nu a fost niciodată mai mare.

— Înțeleg, Lord Vader. Pentru a preveni concedierea, care părea pe cale să se întâmple, ea întrebă: Dar care este misiunea noastră, domnule? Încă nu ați explicat.

— Asta va deveni clar la momentul oportun.

Silueta mascată se întorsese deja, iar ea ştiu că discuția se terminase.

Fiind un ofițer Imperial ascultător, Juno făcuse ce i se spusese şi se dusese să-şi vadă noua comandă. Nava o impresionase, necesitând doar câteva mici modificări pentru a funcționa la potențialul ei maxim. Dar acum această vâlvă ciudată, acest duel zgomotos ocupase hangarul şi, după cum se auzea, amenința să iasă din spațiile secrete ale Lordului Vader şi să se răspândească în întreaga navă.

Strecurându-se pe lângă un cilindru criogenic mai înalt decât ea, Juno zări în sfârşit combatanții. Ochii ei albaştri se măriră de surpriză.

Ceea ce o impresionase mai întâi au fost armele: săbii strălucitoare de un tip pe care îl mai văzuse o singură dată, pe un holofilm vechi, interzis, pe care tatăl ei îl găsise în adâncurile bazei de date a noii lor case. I-l arătase înainte să îl şteargă cu un rânjet.

— Criminali, declarase el despre persoanele pe care le zărise: bărbați şi femei cu robe maronii din diferite specii, droizi luptători cu săbii strălucitoare de lumină pură. Trădători, cu toții.

— Ce au făcut?

Ea fusese mai tânără pe atunci, nefiind încă pe deplin conştientă de frustrarea şi resentimentul pe care tatăl ei le ținea înăbuşite în el. Acestea se manifestau pe deplin doar atunci când ea le dădea un motiv, şi erau îndreptate numai împotriva ei.

— Ce au făcut? Se întoarse spre ea, cu tonul aspru şi disprețuitor. Mizerabilii de Jedi l-a trădat pe Palpatine – asta e tot ce au făcut. Cu ce tâmpenii ți-au umplut profesorii tăi capul dacă nici măcar nu ştii asta?

Amintirea batjocurii lui încă o ințepa. Juno se forță să o lase deoparte în timp ce evalua ceea ce se întâmpla în fața ei. Doi bărbați – unul bărbos şi solemn, celălalt cam de aceeaşi vârstă cu ea, cu părul stufos şi subțire ca un bici – se duelau cu arme identice cu cele ale detestaților Jedi. Una dintre lame era atât de strălucitoare şi de albastră, încât ardea aproape albă. Adversara ei era roşie şi la fel de mortală. Când se ciocniră, zburară scântei în toate direcțiile. Bărbații săreau şi se rostogoleau cu o agilitate inumană. Când gesticulau, pereții metalici se îndoiau şi piesele de motor zburau ca nişte rachete. Ea nu îndrăzni să scoată niciun sunet. Fiecare muşchi era înghețat în timp ce se ghemuia în umbră, cuprinsă de un amestec de teamă şi admirație. În toți anii petrecuți în slujba Imperiului, nu văzuse niciodată aşa ceva. Auzise zvonuri, da – despre puterile ciudate ale Lordului Vader şi despre mânerul cilindric care atârna la centura lui – dar nu văzuse nimic. Fusese uşor să respingă zvonurile ca fiind alarmiste şi propagandă răspândită pentru a insufla teamă şi a încuraja loialitatea. Nu avusese niciodată nevoie să fie amenințată pentru a servi, aşa că le ignorase cu plăcere. Acum îşi dorea să le fi acordat mai multă atenție.

Lucrurile deveniră şi mai ciudate când cel mai tânăr dintre combatanți, cu o privire de satisfacție sălbatică, îşi înfipse sabia purpurie în pieptul adversarului său. Învins, bărbatul mai în vârstă căzu în genunchi, o expresie de şoc răspândindu-se pe fața sa. Acea expresie fu împărtăşită de Juno când silueta bărbatului mai în vârstă începu să scânteieze şi să pâlpâie ca o hologramă – ceea ce, îşi dădu seama o clipă mai târziu, exact asta era. Brațele, picioarele, trunchiul şi fața scânteiară şi se dizolvară,

dezvăluind forma bipedă a unui droid aflat dedesubt. Acesta se mişcă şi căzu în faţă cu un zgomot de metal pe metal.

— Ah, stăpâne. Încă un duel excelent.

Cuvintele droidului fură înăbuşite până când tânărul îl rostogoli pe spate.

— M-ai luat prin surprindere, *PROXY*, spuse bărbatul cu o afecţiune uşoară care contrazicea ferocitatea sa de dinainte. Nu am mai luptat de ani de zile cu acel program de antrenament. Am presupus că l-ai şters.

Droidul se strădui să se ridice, dar reuşi doar să-şi piardă echilibrul şi fu cât pe ce să cadă din nou. Proprietarul său îl prinse la timp şi îl ajută să se redreseze.

— Uşurel, *PROXY*. Ai o defecţiune.

— E vina mea, stăpâne, spuse droidul cu un oftat electronic, privind în jos la gaura fumegândă din pieptul său. Am sperat că utilizarea unui modul de antrenament mai vechi te va prinde cu garda jos şi îmi va permite să te *ucid* în sfârşit. Îmi pare rău că te-am dezamăgit din nou.

Un zâmbet de grijă pâlpâi pe faţa tânărului.

— Sunt sigur că vei continua să încerci.

— Desigur, stăpâne. Este programarea mea principală.

Droidul şi stăpânul începură să se mişte prin labirintul de resturi din hangar. Juno îşi aminti de sine la timp. Înainte ca ei să o vadă, se ascunse şi se grăbi să se întoarcă la navă. Vocile lor deveneau din ce în ce mai puternice pe măsură ce se apropiau. Ea puse frenetic pistolul înapoi în toc şi se întinse după aparatul de sudură.

— Ei bine, nu mă vei mai prinde în ambuscadă până nu-ţi vom înlocui stabilizatorul central – şi asta ar putea dura săptămâni, atât de departe de Nucleu…

Nu îşi ridică privirea când perechea ciudată înconjură cilindrul criogenic în spatele căruia se ghemuise cu doar câteva secunde în urmă, dar simţi cum tânărul se holba la ea şi auzi în tăcerea lui bruscă dubla impresie pe care o făcuse. Îşi ţinu capul plecat, ascunzându-şi o roşeaţă de jenă – şi o mică cantitate de teamă. Nu ştia ce ar putea face acea persoană necunoscută dacă ar afla că ea îl spionase.

Un foşnet slab de paşi îi spuse că el şi droidul dispăruseră din raza vizuală. Se luptă să audă schimbul furios de şoapte.

— *PROXY*, cine este?

— Ah, da. Noul tău pilot a sosit în sfârşit, stăpâne.

— Dar cine este?

— Accesez înregistrările Imperiale…

Urmă un moment de tăcere în timpul căruia ea îşi spuse să nu fie atât de curioasă. Asta o băgase mereu în belele. Dar apoi îşi auzi propria voce vorbind în hangar şi o cuprinse furia.

— Căpitanul Juno Eclipse, spuse holodroidul pe tonul tăios al lui Juno. Născută pe Corulag, unde a devenit cea mai tânără studentă acceptată vreodată în Academia Imperială. Pilot de luptă decorat, cu peste o sută de misiuni de luptă şi ofiţer comandant în timpul bombardamentului de la Callos. A fost aleasă de Lordul Vader pentru a conduce *Escadrila Opt Negru*, dar mai târziu a fost repartizată la un proiect ultrasecret…

Ea dădu buzna în jurul cilindrului criogenic şi surprinse o privelişte ciudată: ea însăşi stătea chiar în faţa ei – o sosie exactă susţinută de bărbatul despre care acum îşi dădea seama că era agentul lui Darth Vader, aşa-numitul *Starkiller*.

Faţa ei ardea de indignare şi de invadarea intimităţii ei.

— Există şi un profil psihologic acolo? întrebă ea.

Tânărul şi droidul se holbară la ea. Cu o expresie de jenă abia ascunsă, *Starkiller* îi dădu drumul droidului şi se îndepărtă. Droidul, *PROXY*, se clătină pe picioare, apoi reveni în poziție de drepți, imitând-o pe ea – păr blond îngrijit, uniforma regulamentară, însemne tricolore şi o pată de unsoare care tocmai se formase pe obrazul ei, în timp ce droidul îşi actualiza fişierele de imagine.

— De fapt, există, îi spuse maşina, dar este restricționat. Pentru *Starkiller*, ca o paranteză, adăugă: Stăpâne, pot să vă spun că ea va fi imposibil de reprogramat.

Juno îşi reprimă impulsul de a lua unealta de sudură şi de a face încă o gaură în pieptul perforat al droidului. Să se afle față în față cu ea însăşi era o evoluție nouă, deconcertantă, pentru care nu fusese deloc pregătită.

Tânărul gesticulă, iar droidul renunță la simularea ei şi redeveni doar un droid.

— Ştii de ce te afli aici? o întrebă *Starkiller*.

Amintindu-şi de sine, ea coborî aparatul de sudură şi respiră adânc.

— Lordul Vader însuşi mi-a dat ordinele, spuse ea. Trebuie să-ți țin nava în funcțiune şi să te duc oriunde îți cer misiunile.

Starkiller nu păru nici mulțumit, nici nemulțumit.

— *PROXY*, îi ordonă el droidului, pregăteşte *Umbra Rătăcitoare* pentru lansare.

Droidul avariat porni cu un pas împiedicat să-i îndeplinească porunca, în timp ce Juno şi stăpânul său îl urmau într-un ritm mai liniştit.

— Lordul Vader ți-a spus că l-a ucis pe ultimul nostru pilot?

Juno îl studie la fel de atentă cum şi el o studia pe ea, evident. Era îmbrăcat într-o uniformă neagră de luptă, uzată, care arăta de parcă ar fi fost reparată de multe ori. Brațele şi mâinile îi erau pline de cicatrice.

— Nu. Dar pot doar să presupun că el sau ea i-a dat Lordului Vader un motiv întemeiat să facă asta. Făcu o pauză, apoi adăugă: Eu nu o voi face.

— Vom vedea. M-am săturat să antrenez piloți noi. Ochii lui alunecară pe lângă ea până la locul unde lucra la *Umbra Rătăcitoare*. Sprâncenele i se încrețiră când văzu noile panouri pe care le sudase la locul lor. Ce-i asta? Ce ai făcut cu nava mea?

Brusc stânjenită, Juno îşi şterse petele de pe obraz.

— Mi-am luat libertatea de a moderniza senzorii *Umbrei Rătăcitoare*. Acum vei putea spiona orice navă suspectă dintr-un întreg sistem. Aşteptă un semn de aprobare, dar el doar dădu din cap. Cu mândria uşor înțepată, continuă: Presupun că asta face parte din profilul misiunii tale. Nu poți fi decât unul dintre spionii lui Darth Vader. Nava are cele mai uimitoare scanere cu rază lungă de acțiune şi un dispozitiv de cam...

— Nu trebuie să ştii nimic despre misiunile mele, cu excepția locului unde merg.

— Unde mergem?

— La Nar Shaddaa. Te descurci cu asta?

— Bineînțeles.

Îşi muşcă buza pentru a reține o replică furioasă şi trecu pe lângă el până la rampa care ducea în navă. În carlingă îl găsi pe droid jucându-se inept la comenzi.

— Lasă aia în pace, răbufni ea. O fac eu.

— Da, Căpitane Eclipse.

Droidul se îndepărtă cu o serie de scârțâituri şi scântei din mijlocul său avariat. Abia atunci ea îşi aminti de remarca ciudată pe care o făcuse stăpânului droidului – despre o ambuscadă şi uciderea lui – şi se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să fie mai politicoasă.

Capitolul 3

Motoarele subluminice ale *Umbrei Rătăcitoare* accelerară uşor în timp ce noul său pilot manipula cu abilitate comenzile. Ucenicul o urmărea îndeaproape în timp ce lucra, evaluându-i calificările, precum şi celelalte calităţi. Dintre piloţii cu care lucrase până atunci, niciunul nu fusese femeie. Abia avea vârsta lui şi era foarte frumoasă, dar în scaunul pilotului era o profesionistă desăvârşită. Încrezătoare şi precisă, se mişca de parcă s-ar fi născut în carlingă.

Odată ce fu sigur că el şi *PROXY* erau în regulă, îşi îndreptă atenţia asupra detaliilor misiunii sale.

— *PROXY*, dă-mi ţinta.

Droidul care îi fusese singurul însoţitor permanent în cea mai mare parte a vieţii sale stătea pe un scaun de salt din spatele carlingii, legat cu grijă. Distorsiuni familiare îi străbătură *pielea* şi trăsăturile metalice în timp ce activa holoproiectoarele care îl făceau unic. Aspectul unui războinic uman călit se contură în scaunul droidului. Îmbrăcat în hainele maronii familiare ale detestaţilor Jedi, avea pometii înalţi şi un nas puternic, spart. Ochii îi erau adânciţi în orbite şi nu-i dezvăluiau deloc gândurile.

— Conform înregistrărilor oficiale Imperiale, spuse *PROXY* cu o voce profundă şi autoritară care nu semăna deloc cu a lui, Maestrul Jedi Rahm Kota a fost un General respectat în Războiul Clonelor.

— Războiul Clonelor?

Juno se întoarse pe jumătate de la comenzi în timp ce pregătea nava pentru saltul prin hiperspaţiu. Expresia ei era la fel de gravă ca cea a bărbatului care stătea acolo unde fusese *PROXY*.

— Vânezi Jedi.

Ucenicul nu-şi dăduse seama că ea îi acorda atenţie.

— Îi aduc pe duşmanii lui Darth Vader în faţa justiţiei, spuse el. Şi acum o faci şi tu. Înainte ca ea să poată iniţia o discuţie în toată regula pe această temă, ucenicul spuse: Continuă, *PROXY*.

— Bineînţeles. Maestrul Kota era un geniu militar, dar nu credea că soldaţii clone erau apţi pentru luptă. În schimb, s-a bazat pe o mică echipă de trupe antrenate de el însuşi. Acesta este singurul lucru care a împiedicat să fie executat când Împăratul a descoperit complotul Jedi împotriva Republicii.

Juno aprobă din cap.

— Nu erau clone în echipa lui care să-l aducă în faţa justiţiei.

— Exact, Căpitane Eclipse. După *Ordinul 66*, a dispărut. Înregistrările Imperiale susţin de fapt că este mort.

Holograma lui Kota dispăru, iar *PROXY* reveni la normal.

Juno încă părea mai interesată de misiune decât de planificarea saltului în hiperspaţiu.

— Deci, de ce a ieşit din ascunzătoare şi a atacat Imperiul tocmai acum?

Ucenicul se gândise el însuşi la acea întrebare.

— Kota vrea să fie găsit.

— Atunci intrăm într-o capcană. Ea se uită de la ucenic la *PROXY* şi înapoi. Câţi

piloți ai pierdut înaintea mea?

— Şapte.

— Oh, excelent. Ea apăsă pe un comutator de pe consola complicată a *Umbrei Rătăcitoare*. Coordonatele pentru Nar Shaddaa sunt fixate. Pregătiți-vă pentru viteza de salt.

Ucenicul se încordă când stelele din față se transformară în dâre şi cunoscutul tunel ireal se deschise în jurul navei. Cu un vuiet bine acordat, *Umbra Rătăcitoare* şi pasagerii săi intrară în hiperspațiu.

* * *

Nar Shaddaa, numită şi *Luna Contrabandiştilor*, *Oraşul Vertical* sau chiar *Micul Coruscant*... Ucenicul nu mai fusese niciodată acolo, dar învățase cât de multe putuse din istorie şi alte holofilme educative. Clasele sale criminale şi rețelele sale subterane extinse erau faimoase în întreaga galaxie, zeci de mii de ființe de joasă speță năvălind acolo în căutare de averi necuvenite. Deşi era eclipsată de zgomotoasa Nal Hutta, planeta mare în jurul căreia orbita, depăşea orice altă lume din sistemul Y'Toub în toate domeniile posibile. Zeci de specii diferite o numeau *casă*.

Ucenicul nu-şi putu ascunde un rânjet dispreţuitor în timp ce *Umbra Rătăcitoare* se apropia. Cunoscută pentru schimbările de loialitate, capitala criminală curta în prezent favorurile Imperiului invitând – sau mai degrabă tolerând – prezența unei noi fabrici de nave de luptă TIE în atmosfera sa superioară. Îşi putea imagina raționamentul din spatele acestui lucru: mai mulți bani şi resurse care intrau în sistem; o nouă sursă de locuri de muncă *legale* pentru cei câțiva care aveau nevoie de ele; un aflux de oficiali potențial corupți pe care să-i mituiască. Era trist pentru localnici, aşadar, că unitatea era deservită în întregime de oameni, iar securitatea era asigurată de o legiune întreagă de trupe de şoc Imperiale.

Rânjetul deveni încruntare când ucenicul îşi aminti cuvintele Lordului Vader: *Nu lăsa martori.* Era mai nesigur în privința asta decât în privința confruntării cu primul său Jedi fugar. Deşi Stăpânul său vorbise despre confruntarea cu Împăratul şi preluarea puterii în locul acestuia, ucenicul nu simțea nicio lipsă de loialitate față de numeroşii soldați şi ofițeri care lucrau necontenit în serviciul Imperiului. Dacă nu încălcau legile sau nu puneau la cale comploturi împotriva Stăpânului său, nu avea nimic împotriva lor. Dar acum, pentru prima dată, trebuia să acționeze împotriva celor a căror singură greşeală fusese să-i iasă în cale. E acesta un test, se întrebă el, pentru a vedea cât de departe va merge în urmărirea destinului său? Dacă da, jură să nu-şi dezamăgească Stăpânul. Se va supune ordinelor şi îşi va urma instinctele.

Nu va da greş.

Uneori dispera că nu va ajunge niciodată să stăpânească pe deplin Forța şi să câştige astfel respectul Stăpânului său – dar ştia foarte bine cum să pună disperarea în slujba sa, folosind-o pentru a-şi alimenta furia şi pentru a-şi alimenta astfel dorința de putere. În timp, avea să reuşească. Nu era nimic ce nu putea face, în această problemă sau în oricare alta, dacă se străduia suficient.

Cu toate astea, încruntarea i se adânci în timp ce o privea pe Juno cum pilota nava mai aproape de instalație. Ce ştia despre ea? Nimic, de fapt. În aproape toate privințele, părea ofițerul Imperial perfect: ordonată, eficientă şi umană. Faptul că nu se temea să-şi spună părerea nu-l deranja prea mult pe Stăpânul său, aşa că nu

trebuia să se lase deranjat nici el. Îi va încredința *Umbra Rătăcitoare* în timp ce el își va îndeplini îndatoririle, și doar *Împăratul putea să o mai ajute* dacă îl va dezamăgi.

Instalația de nave de luptă era mult mai mare decât păruse de la distanță, arătând ca o stivă de plăci rotunde atârnând deasupra *Orașului Vertical*. Ceea ce el crezuse că erau lumini care străluceau pe suprafața sa neregulată se transformară în explozii când fură văzute dintr-o perspectivă mai apropiată. La intervale neregulate, mingi imense de gaz galben-cald erupeau din hublourile sparte, din pereții etanși slăbiți și din tuburile de acces sparte.

— Șantierul naval a suferit avarii grave, spuse Juno cu nonșalanță, în timp ce căuta un loc de andocare.

— Pot să văd asta. Ucenicul privi împreună cu ea. Fostul General Rahm Kota fusese evident ocupat. Du-ne mai aproape.

Umbra Rătăcitoare se strecură grațios printre jeturile de flăcări. Ucenicul fu nevoit să admire îndemânarea lui Juno la comenzi. Singura tensiune pe care o arăta în timp ce nava se legăna și se învârtea era în maxilarul ei. Era strâns încleștat.

Trecu peste turbulențe cu calm și încredere, bucurându-se de vârtejurile și curenții puternici ai Forței. Unii tânjeau după pace și liniște pentru a se detașa de grijile galaxiei. El, însă, învățase să se regăsească în orice mediu – de fapt, cu cât era mai zgomotos, cu atât mai bine. În conflict era mai ușor să devii una cu partea întunecată. Violența era meditația supremă.

— Acolo, spuse el, arătând cu degetul. Pare a fi un hangar deschis.

Ea aprobă încet din cap.

— Este apărat.

— Nu avem timp să vorbim cu securitatea.

Sau să-i explice că îi era interzis să lase pe cineva să știe cine erau ei.

— Intră în viteză. Lasă-mă pe mine să mă ocup de apărare.

Cu mișcări bine exersate, el activă sistemele de armament ale navei și luă în vizor amplasamentele de tunuri care protejau hangarul deschis. Așteptă până când ținta automată le înregistră prezența și acestea se întoarseră pentru a ținti spre *Umbra Rătăcitoare*. Apoi, cu două focuri precise, distruse amplasamentele și eliberă astfel calea pentru aterizare.

Juno nu pierdu timpul. Nava de luptă intră în viteză în hangar și se așeză pe un spațiu plat, lipsit de resturi. Când propulsoarele opriră *Umbra Rătăcitoare* în loc, ucenicul se ridicase deja de pe scaun.

— O să intru în computerul central și o să te ghidez prin infrastructură, spuse Juno, strecurându-și un comunicator pe urechea dreaptă. Prietenul tău de aici mă poate ajuta.

Ucenicul nu o descurajă, deși știa că eforturile ei ar fi în mare parte inutile. Simțea deja prezența Jediului radiind prin clădire ca o lumină puternică după o furtună de zăpadă. Kota voia să fie găsit, cu siguranță.

— Doar ține nava în siguranță, îi spuse el, și fii pregătită să pleci când mă întorc. S-ar putea să fie nevoie să ne mișcăm repede.

— Asta e specialitatea mea, îi spuse ea prin comunicatorul de la încheietura lui în timp ce el aluneca prin navă spre rampa de ieșire, care era complet extinsă înainte să ajungă acolo.

El simți în aer miros de fum și sânge vărsat. Asta și izul slab de Jedi îi accelerară inima. Ochii i se îngustară și sări în fugă afară din navă.

Sabia lui se aprinse înainte să atingă puntea, gata să devieze focurile trase în direcția lui de contingentul de soldați trimis să investigheze aterizarea lor. Forța îi ghida brațul – nu, Forța *era* brațul lui. Aşa simțea el. În momente ca acestea, el era pur şi simplu un recipient pentru partea întunecată. Se scurgea prin el ca vinul pe gâtul unei sticle, bucuroasă de eliberare şi de promisiunea că va urma mai mult. Sabia lui trasă linii strălucitoare prin aer, aruncând proiectilele de energie în soldații care le trăgeau, trimițându-i să se prăbuşească într-o ploaie de scântei.

O duzină de bărbați şi femei cu căşti deschise, în uniforme de luptă maro – insurgenții lui Kota, presupuse ucenicul – coborâră pe coridorul principal de acces al hangarului, închizând uşa blindată în urma lor. Arătându-şi dinții, el alergă în întâmpinarea lor, dornic să treacă la ofensivă. Puştile lor nu se puteau pune cu puterea Forței. O singură împingere puternică îi împrăştie ca pe nişte păpuşi. Pe unul îl lovi cu fulgerul. Pe al doilea îl sufocă până când îşi pierdu cunoştința. Pe al treilea îl ridică şi îl izbi de cel mai apropiat perete. Pe restul îi dezmembră cu o agresivitate grațioasă, ignorându-le strigătele de frică şi durere.

Uşa blindată se deschise şi atât insurgenții, cât şi Imperialii se retraseră prin ea.

— Toate echipele Imperiale trebuie să mențină poziția ofensivă, bubui o voce pe interfon. Toate echipele trebuie să mențină poziția ofensivă!

Ucenicul rânji şi îşi urmă comitetul de primire pe coridor.

— Mă poți auzi? spuse Juno prin comunicator.

— Da.

— Rapoartele arată că forțele lui Kota au luat cu asalt puntea de comandă.

— Atunci acolo mă îndrept şi eu.

Păşi peste cadavre şi îi urmă indicațiile întocmai.

Vocea ei calmă îl ghidă nivel cu nivel prin prăpastia uriaşă care ducea spre vârful instalației. Odată scăpat din raza ei vizuală, nu mai avea de ce să se îngrijoreze că i-ar fi pus întrebări despre tratamentul dur aplicat presupuşilor lor camarazi. Lordul Vader o putea pune la curent mai târziu cu acest aspect, dacă va considera necesar.

Pentru moment, Kota era cel mai important lucru.

— Intruşii ar putea încerca să folosească liniile de asamblare ale navelor TIE drept acoperire, spuse ea. Iar eu detectez explozibili pe scanere. Fii atent.

El o asigură că va fi, chiar în timp ce se ferea de o capcană întinsă de insurgenții lui Kota în vârful puțului unui turbolift. Vocea de pe interfonul stației devenea din ce în ce mai alarmată.

— Starea amenințării a fost îmbunătățită. Eliminați tot personalul neautorizat.

— Forța necesară este autorizată.

— Toate echipele de la nivelul K raportați!

— Întăriți imediat posturile de securitate locale!

Pereții se zguduiră din cauza unei explozii atât de apropiate, încât trebuie să fi îndoit fiecare perete etanş de pe acel nivel. Întotdeauna avea în minte ecoul lui Juno la propria sa observație: *Intrăm într-o capcană.* Doar că el mergea în timp ce ea stătea în navă, la adăpost de puştile *BlasTech E-11* şi de armele răzlețe ale insurgenților.

— O altă echipă de trupe de şoc a ajuns la *Hangarul Doisprezece*, îl informă Juno. Se pare că vom avea parte de ajutor în recucerirea instalației.

— Stația nu este treaba noastră.

— Dar Înaltul Comandament Imperial va fi destul de supărat dacă sunt avariate liniile de asamblare TIE…

— Eu nu răspund în fața Înaltului Comandament. Acum termină cu vorbăria. Încerc să mă concentrez.

Pe podeaua unei platforme masive de asamblare a navelor de luptă, el se opri cu capul ridicat şi sabia pregătită. O înțepătură în ceafă îl avertiză de o nouă amenințare chiar în momentul în care o încărcătură pentru tunuri explodă în dreapta lui, trimițând bucăți de nave de luptă TIE în toate direcțiile. El devie forța principală a exploziei, dar tot fu înțepat de mici bucăți de şrapnel pe dosul mâinii drepte.

— Renunțați! strigau insurgenții. Avem fabrica!

— Ce-i ăsta? strigă altul către camarazii săi. Un fel de soldat întunecat?

— Nu contează. Trage în el!

Furia răsări în ucenic, pură şi curată, măturând toate celelalte preocupări deoparte. Săltă o stivă de panouri solare detaşate şi trimise un şuvoi de piese de maşină care căzură ca o ploaie asupra sursei focului de armă. Țipetele răsunară peste zgomotul prăbuşirii metalului. Insurgenții lui Kota se împrăştiară din spatele carlingilor TIE pe care le foloseau drept adăpost. Unii traseră în el, folosind o serie de arme care demonstrau fie o lipsă de organizare, fie resurse limitate, fie ambele. El devie fiecare lovitură cu o furie controlată şi îşi revărsă surplusul în represalii. Nu simțea nevoia să se abțină. Cei neloiali Imperiului meritau ceea ce primeau.

Abia când ultimul fu îngropat sub un mic munte de plăci din aliaj de titan şi de scuturi ale reactorului, examină mai în detaliu echipamentul pe care îl aveau la ei. Pe lângă armele lor *pestrițe* şi armura din piese disparate, luptătorii aduseseră şi pachete explozive cu temporizatoare şi, în mod evident, instalaseră astfel de încărcături în alte locuri de pe nivel. *Ar fi bine să mă grăbesc*, îşi spuse el, *înainte ca întreaga instalație să ia foc*. Imediat ce îşi terminase gândul, o altă undă de şoc trecu prin structură, mult mai puternică decât ultima. De-abia îşi menținu echilibrul pe punte, în timp ce navele de luptă TIE şi componentele de nave se prăbuşeau în jurul lui. Juno striga ceva la el, dar trecu o clipă până să o poată auzi peste bubuitul interfonului.

— ...stabilizatoarele sau motoarele repulsor – nu pot spune care – nu este bine deloc.

— Ce-ai spus? întrebă el. Repetă.

— Complicii lui Kota au lovit instalația acolo unde doare, rezumă ea. Termină cât mai repede, sau vom coborî odată cu ea printre culoarele aeriene ale planetei.

— Bine.

Puntea încă se mişca sub picioarele lui în timp ce ieşea din zona de asamblare, blocând calea în urma lui cu o grămadă de scaune ejectabile şi motoare ionice nemontate.

— Unde ai spus că este centrul de control?

Juno îl ghidă prin instalația care se cutremura. Oricine era atât de ghinionist încât îi ieşea în cale era dat la o parte fără ceremonie prin telekinezie. Uşile se închideau şi armele se blocau în mod misterios. Nu mai avea timp să se joace.

— Toate echipele disponibile, bubui interfonul, apărați imediat stațiile de securitate! Apoi: Au spart stațiile de securitate! Şi în cele din urmă: Puntea de comandă către toate echipele, avem nevoie de ajutorul vostru...

Difuzarea finală se încheie cu un şuierat de focuri de blaster. Apoi se instaură o pace relativă.

Gravitația ambientală era mult mai redusă în momentul în care ajunse la uşile care, după cum îl asigurase Juno, duceau la centrul de control. Asta însemna că

întreaga instalație se prăbuşea cu o viteză mai mare decât ar fi vrut el să se gândească. Luându-şi o clipă pentru a se aduna, pentru a-şi înfăşura voința ca pe o mantie în jurul inimii înflăcărate de mânia sa, se pregăti să-l înfrunte pe Jediul a cărui prezență o putea simți prin cei câțiva centimetri de duroțel.

Apoi făcu un gest cu un deget, iar uşile grele se deschiseră. Dincolo se afla o încăpere identică cu sute altele din galaxie: rece şi metalică, cu ecrane roşii care țineau personalul la curent cu starea instalației. O pasarelă lungă şi înălțată ducea la un post de comandă unde Generalul Rahm Kota stătea cu spatele la uşă, într-un gest deliberat de amestec de încredere şi dispreț. Nici măcar nu-şi scosese sabia, care îi atârna în diagonală peste omoplați într-o teacă făcută la comandă. O mantie maro atârna de două apărători metalice de umeri care nu făceau decât să sporească prezența fizică a bărbatului. Era un războinic în esență şi îşi purta cu mândrie cicatricele de luptă.

Ucenicul fusese gata să atace, dar acum simți un scurt moment de ezitare. Nu era ceea ce se aşteptase. Cavalerii Jedi proveneau dintr-o viață de privilegii, învechită, consumată. Nu se aşteptase la un soldat.

Vocea lui Kota, când vorbi, fu profundă şi autoritară, aşa cum fusese şi în timpul imitării lui de către *PROXY*.

— Deci, în sfârşit te-am scos din ascunzătoare. Se întoarse în cele din urmă. Le-am ordonat oamenilor mei să reducă câmpul de izolare la apropierea ta şi...

Când îl văzu pe ucenic, se opri la mijlocul frazei şi păru vizibil surprins.

— Un *băiat*? Cu o mişcare orbitor de rapidă, sabia ajunse în mâna lui aprinsă. După atâtea luni în care am atacat ținte Imperiale, Vader trimite un băiat să lupte cu mine?

Morocănos şi tăcut, ucenicul adoptă o poziție ghemuită de luptă. Deci capcana nu-i fusese adresată lui, ci Stăpânului său. Dacă Kota era dezamăgit, ucenicul jură că aceasta va fi ultima emoție pe care o va mai simți vreodată. Îşi ridică mâna stângă şi, cu puterea părții întunecate, dezlănțui un fulger Sith asupra Jediului renegat.

Kota doar râse. Ridicându-şi mâna stângă într-o mişcare care era o imagine în oglindă a celei a ucenicului, el trimise fulgerul înapoi spre sursa sa. Energia îi lovi pe amândoi, aruncându-i înapoi.

Ucenicul întrerupse încercarea, clipind ca să îndepărteze fumul din ochi. Furia i se intensifică. Fu primul care se ridică în picioare şi o luă la fugă imediat ce cizmele îi atinseră puntea. Se simțea complet lipsit de greutate, dar plin de elan, ca o suliță aruncată. Sabia lui roşie străbătu aerul, țintind cu putere gâtul lui Kota.

Generalul Jedi se feri şi mătură cu sabia verde în sus şi în jos, într-o încercare leneşă de a-l prinde în timp ce trecea pe lângă el. Aceea era o mişcare pe care ucenicul învățase de mult să o evite băgându-şi capul mai aproape de centrul de greutate şi rostogolindu-se în aer, apoi împingându-se spre adversar din cel mai apropiat perete. De data asta, împinse telekinetic în timp ce venea, încercând să-l dezechilibreze pe Kota din picioare înainte să-şi aducă lama în luptă. Din nou, însă, Kota îi devie energiile Forței înapoi spre el. Din nou fură împinşi înapoi.

Mai precaut, ucenicul îl înconjură, tăind scaune în bucăți în timp ce mergea şi trimițând fragmentele strălucitoare spre capul inamicului său. Furia îl făcea nerăbdător să atace, dar ştia că e mai bine să nu-i cedeze. Încă nu fusese umilit.

Testase cu succes apărarea lui Kota. Acum că ştia că un atac direct ar fi eşuat probabil, deci trebuia să găsească o altă cale de a se apropia de om. Sau să-l facă pe Jedi să vină la el.

Brusc, Kota se mişcă, atacând cu o viteză uimitoare în spatele unei diversităţi furibunde de lovituri. Ucenicul se retrase cu buzele trase înapoi peste dinţi. *Aşa mai merge!* Lamele verde şi roşie se ciocneau în timp ce el bloca lovitură după lovitură şi totuşi Kota continua să vină, încercând să-l copleşească prin pură determinare şi viteză. Ucenicul se dădu înapoi patru paşi, apoi se opri. Îşi aduse lama în jurul său, formând o apărare strânsă şi imitând deliberat stilul Soresu pe care îl preferase Obi-Wan Kenobi. Realizând că nu îl putea penetra, Kota se dădu înapoi şi încercă un stil diferit – lent, deliberat, cu lovituri bruşte şi devastator de rapide. Şi acestea fură parate de ucenic, iar atunci când garda bătrânului păru să slăbească, el oferi propriile lovituri.

Duelul făcu ravagii prin tot centrul de control, care se zguduia şi se cutremura pe măsură ce instalaţia din jurul lor se spărgea. Ucenicul ignora orice altceva – vocea lui Juno, gravitaţia sălbatic fluctuantă, exploziile nesfârşite, temperatura crescândă a podelei de sub el – pentru a se concentra exclusiv asupra acestei lupte vitale. Kota nu l-ar putea învinge, dar putea el să-l învingă pe Kota? Trebuia să o facă. Ar fi preferat să se scufunde cu întreaga structură decât să se desprindă din luptă şi să recunoască eşecul. Ucenicul secret al lui Darth Vader ştia ce soartă l-ar fi aşteptat dacă eşua.

Generalul era viclean şi puternic şi avea nişte mişcări pe care ucenicul nu le mai văzuse până atunci. Dar era mai în vârstă şi ignorase cu bună ştiinţă partea întunecată a Forţei. Mai încercă atacul dur de încă două ori, sperând, evident, să forţeze o greşeală sau să-şi obosească adversarul, dar el era cel care începea să arate efectele duelului, cel care primea loviturile. Curând, mantia sa deveni o cârpă fumegândă, iar unul dintre umerii săi strălucea roşu aprins. Ucenicul presă mai tare, simţind că victoria şi atingerea puterii sale depline se apropiau. În curând sabia Jediului – şi capul – vor fi ale lui. Atunci va fi cu adevărat demn de laudele Stăpânului său!

Îl prinse pe General într-o strânsoare de gât şi îşi menţinu strânsoarea chiar dacă acesta se întoarse parţial împotriva lui. Fusese pregătit pentru asta; plămânii îi erau plini. Generalul, însă, se agăţa de gâtul lui cu o mână, în timp ce cu cealaltă abia reuşea să pareze. Ucenicul lăsă focul din plămâni să-i alimenteze pofta de triumf. Chiar şi în timp ce întunericul se înghesuia la marginea vederii sale, trimitea obiecte spre picioarele şi faţa lui Kota, luptându-se cu el pe toate fronturile.

În cele din urmă, un fragment de resturi fumegânde lovi din spate genunchii Generalului. Cu un strigăt de frustrare, Jediul care se zbătea căzu, cu faţa mov şi ochii bulbucaţi. Ucenicul cedă puţin presiunea, lăsându-i pe amândoi să respire, dar înainte ca bătrânul să se poată ridica în picioare, fu peste el, apăsând pe săbiile lor încleştate, care sfârâiau la doar câtiva milimetri de feţele lor. Kota se încordă, dar nu putu forţa lama roşie să se îndepărteze. În ochii lui albaştri, ucenicul văzu nu o ură purificatoare, ci regretul. Chiar şi la sfârşit, Kota se agăţa de slabele sale obiceiuri Jedi.

— Vader crede..., oftă bătrânul, că te-a transformat. Dar eu îţi pot simţi viitorul... şi Vader nu face parte din el!

Ucenicul îndreptă săbiile şi mai aproape de faţa lui Kota.

Fruntea Maestrului Jedi era plină de picături de sudoare.

— Simt... simt doar... O expresie de şoc şi confuzie îi trecu pe faţă. Pe mine?

Ucenicul forţă propria sabie a lui Kota să coboare în ochii lui.

Şi dintr-o dată – ca într-o viziune din afara timpului, exact genul de viziune pe care ucenicul o căuta în focul lamei sale roşii – chipul lui Kota deveni cel al unui alt bărbat, un bărbat cu părul negru şi trăsături puternice, trăsături nu foarte diferite de cele ale ucenicului.

Generalul strigă de durere – şi în acel strigăt ucenicul crezu că aude un bărbat strigând:

— Fugi!

Tresări, clipind furios, întrebându-se dacă nu cumva Kota, în disperarea lui extremă, născocise vreun nou şi insidios truc mental Jedi. Dar capul lui părea lipsit de intruziune, iar Generalul părea să se gândească la orice altceva în afară de atac. Orbit şi chinuit, se zbătu înapoi, sabia lui scăpând dintre degete şi căzând cu un zgomot surd pe punte. O explozie de telekinezie izbucni din el, spulberând toate ferestrele din centrul de comandă şi trimițându-l pe ucenic în zbor. Un vânt furibund trecu pe lângă ei, absorbind fumul şi schijele duelului lor. Kota, de asemenea, fu aspirat şi căzu cu un strigăt stins în atmosfera de dedesubt. Sau sărise?

Ucenicul se lăsă târât de vijelie mai aproape de gaura care fusese odată fereastra. Prinzând cu o mână un stâlp îndoit, se aplecă cu grijă şi privi în jos, cu sabia pregătită pentru orice decepție finală. Corpul lui Kota se afla deja mult mai jos, întinzându-şi picioarele şi prăbuşindu-se printre liniile aeriene ale *Oraşului Vertical*. Un transportor mare îi intersectă calea; de atunci, corpul său deveni invizibil. Ucenicul îşi imagină că era strivit ca un gândac de un parbriz din oțel transparent şi îşi spuse că putea să simtă satisfacția unei sarcini îndeplinite. Dar nu se întâmplă aşa.

Generalul Rahm Kota era orb şi grav rănit. Nu mai putea fi o problemă. Dar ucenicul nu putea presupune că era mort până când nu avea corpul bătrânului în fața lui – şi nu exista nicio şansă de a găsi acel corp acum.

Nu era deloc dispus să raporteze eşecul lui Darth Vader. Ce trebuia să facă?

— Locul ăsta se va rupe în bucăți în orice moment! veni vocea lui Juno prin comunicator. Ai terminat?

— Sunt pe drum.

Cu o privire vehementă pe față şi fără triumf în suflet, el se retrase de la fereastră şi se îndreptă spre uşă, oprindu-se doar pentru a ridica pe drum sabia Maestrului Jedi căzut.

Capitolul 4

Juno ştia că nu trebuia să se aştepte la o primire entuziastă la întoarcerea lor, dar chiar şi aşa fu dezamăgită. Hangarul secret era gol când *Umbra Rătăcitoare* acostă. O misiune de succes merita o recunoaştere, cu siguranță. Chiar şi după Callos...

Îşi îndepărtă gândul. Sarcina fusese îndeplinită. Ce mai trebuia spus? O făcuse bine – în ochii ei, cel puțin, deşi *Starkiller* abia recunoscuse acest lucru la întoarcerea pe navă – şi trăiseră să lupte şi în altă zi. Sau să ucidă mai mulți Cavaleri Jedi, dacă asta urmărea cu adevărat agentul necomunicativ al Lordului Vader. Văzuse al doilea mâner de sabie atârnând de cureaua lui şi ştiu ce însemna asta.

Fusese nevoie de mii de războinici clone pentru a-i nimici complet pe Jedi. Aceasta era versiunea oficială – ignorând zvonurile pe care le auzise despre vânătoarea continuă a lui Darth Vader pentru ultimii supraviețuitori ai acelei secte ciudate şi mortale. Din poveştile pe care i le spusese tatăl ei când era copilă, îşi imaginase că erau nişte monştri de patru metri înălțime care sugeau sângele Republicii. Acum se dovedea că încă existau, iar tinerii plecau să se lupte singuri cu ei.

Puteau fi ei chiar atât de redutabili, aceşti răufăcători care ținuseră odată galaxia sub stăpânirea lor? Sau... putea oare tânărul care era acum tovarăşul ei de călătorie să fie atât de puternic?

Trenul de aterizare abia atinsese metalul că el fu în picioare şi se îndreptă spre uşă. Ea se lăsă pe spate în scaun şi îşi trecu mâinile peste tâmple. Pielea i se simțea uleioasă şi plină de nisip, ca şi cum ea ar fi fost cea care alergase prin fumul şi dezordinea de deasupra lunii Nar Shaddaa, în loc să privească pe ecrane imaginile pe care reuşise să le intercepteze de la una dintre camerele de securitate ale clădirii.

Voia să verifice nava, să se pregătească şi să spele murdăria.

Nu se mai simțise curată de săptămâni...

Vocea lui *Starkiller* aproape că o făcu să sară din scaun. Îl crezuse plecat.

— Bună treabă, Juno, spuse el. Îl voi lăsa pe *PROXY* aici să te ajute să parcurgi lista de verificare.

— Mulțumesc, dar eu...

Până când îşi întoarse scaunul, în carlingă nu mai era nimeni în afară de ea şi de droid. *PROXY* se uita la ea cu fotoreceptorii care nu clipeau.

Nu voia să recunoască faptul că el o făcea să fie uşor nervoasă, aşa că afişă cel mai cald zâmbet al ei şi se ridică din scaun.

— Ei bine, să trecem la treabă. Trebuie să scriu un raport înainte să mă odihnesc – dacă îl va citi vreodată altcineva în afară de mine...

* * *

PROXI se dovedi a fi un colaborator eficient şi discret. Îi urmă instrucțiunile, dădu dovadă de inițiativă şi făcu tot posibilul să nu-i stea în cale. Asta era mai mult decât putea spune despre jumătate din oamenii adevărați cu care lucrase de când absolvise Academia Imperială de pe Corulag. Verificară împreună nava într-un timp record, observând doar câteva mici urme de carbon pe partea stângă şi, lângă rețeaua

de senzori de la pupa, o arsură de blaster care fusese slăbită atât de mult de scuturi, încât abia ar fi putut prăji un ou. Când terminară, îl concedie pe droid, spunându-i să se ducă să facă o baie în ulei sau orice altceva făcea pentru relaxare, şi apoi plecă în cabina ei pentru a lucra la raportul misiunii pe care insista că trebuie să-l termine.

Asta nu era chiar o minciună. Chiar trebuia să-i raporteze în detaliu Lordului Vader, la fel ca în fiecare misiune pe care o făcuse pentru el. Chestia era că nu avea nevoie să o facă imediat. Putea aştepta o oră sau două, sau chiar până dimineață. Dar era altceva în mintea ei, ceva mult mai important care chiar nu mai putea aştepta.

Există şi un profil psihologic acolo? îl întrebase ea pe droid înainte să pornească în prima lor misiune împreună.

De fapt, există, îi spusese maşina, *dar este restricționat.*

Acest fapt arsese în ea tot drumul până la Nar Shaddaa. Nu era de mirare că un astfel de dosar exista undeva în vasta birocrație care era Marina Imperială. Probabil că toată lumea avea unul, cu excepția lui Darth Vader şi a Împăratului. Ceea ce o irita era că se vorbise despre el. *PROXY* ştiuse unde este. Maşina aia nenorocită ar fi putut chiar să-l citească, în ciuda tuturor protestelor cu privire la restricționare. Un droid capabil să se dea drept Cavaler Jedi putea avea capacități necunoscute de înşelăciune.

Voia să ştie ce conținea acel profil. Ce le spunea oamenilor despre ea? Ce secrete dezvăluia galaxiei în general – despre viața ei timpurie, despre tatăl ei, despre cariera ei? Despre Callos?

Gura îi era fixată într-o linie hotărâtă când ajunse în cabina ei de pe *Puntea 41* şi îşi activă datapadul. Fiind aleasă pentru sarcini speciale de însuşi Darth Vader, avea un anumit grad de acces la fişiere ascunse în mod normal celor de rangul ei. Ar fi fost suficient pentru a localiza şi citi fişierul pe care îl dorea? Exista o singură cale de a afla. Cu grijă şi minuțiozitate, începu să pătrundă în băncile de date ale navei amiral.

Primele fişiere pe care le găsi referitoare la ea nu conțineau nimic neaşteptat, puțin mai mult decât scurta biografie pe care *PROXY* i-o dăduse lui *Starkiller* în hangar.

Trecu peste ele în câteva secunde, cercetând mai adânc arhitectura băncilor de date, căutând urme de informații uitate sau trecute cu vederea. Apărură mai multe fragmente. Unul vorbea despre mama ei, o femeie pe care abia şi-o amintea şi care fusese ucisă în schimbul de focuri dintre loialiştii Imperiali şi insurgenții pe planeta lor natală. Fusese profesoară. Fişierul conținea un holo pe care Juno nu-l mai văzuse până atunci, o imagine a mamei ei cu părul ei lung şi blond prins la spate de o broşă făcută dintr-o piatră neagră rotundă. Ochii ei păreau vioi şi amuzanți. Părea teribil de tânără pentru a fi mamă – şi moartă.

Într-o listă de absolvenți de rang înalt de pe Corulag, dădu peste numele ei anexat la dosarul academic complet. Lista materiilor şi a notelor o umplea de mândrie, aşa cum făcea întotdeauna, dar odată cu acea emoție veni şi tristețea. Muncise atât de mult şi realizase atât de multe, nu doar pentru ea, ci şi pentru tatăl ei. Un om distant şi strict, mai ales după moartea soției sale, el fusese un admirator înfocat al celor care serveau Imperiul. Inginer civil, el însuşi s-ar fi înscris la Academie dacă nu ar fi picat examenul fizic. Aşa că ar fi trebuit să fie mândru de fiica lui, care absolvise cu atâta onoare şi ajunsese să realizeze tot ce îşi dorise el vreodată. De ce, atunci, nici măcar nu apăruse la absolvirea ei? N-avea niciun sens.

Asta era o durere veche, familiară. Profilul putea să vorbească despre acest aspect al vieții ei cât de mult dorea şi ea nu s-ar fi gândit la asta de două ori. Nu-şi mai văzuse tatăl de ani de zile şi nu s-ar fi supărat dacă nu l-ar mai fi văzut niciodată.

Doar în ultimele zile, departe de foştii ei colegi de escadrilă şi stând singură în camera ei de dormit noaptea, se întrebase ce s-a întâmplat cu el. Va sfârşi ea la fel de amară ca el? De câte misiuni precum Callos ar mai fi avut nevoie ca să uite de ce se înrolase?

Într-un mic holo anexat la ultimul dosar pe care îl găsise, tatăl ei o privea cu ochii goi în jurul nasului îngust şi imperios. Ea închise fereastra cu o mişcare nerăbdătoare a degetului arătător.

Asta nu o ducea nicăieri. Căutarea numelui ei prin arhive o putea lăsa zile întregi împotmolită în banalităţi. Trebuia să existe o cale mai bună.

Se lăsă pe spate în scaun şi se gândi o clipă. *PROXY* fusese cel care o avertizase despre existenţa fişierului, deci droidul trebuia să aibă acces la locaţia acestuia, dacă nu la conţinutul său. Prin urmare, dacă reuşea cumva să localizeze informaţiile pe care *PROXY* le scanase în ultima zi sau două, ar fi putut obţine un rezultat.

Timpul trecu odată cu căutarea ei. Abia îşi observa oboseala, fiind antrenată să petreacă ore întregi în carlingă în stare de alertă maximă. Putea trage un pui de somn mai târziu, ca să recupereze ce pierduse. Îi trebuiră doar câteva minute ca să găsească un ID care părea să aparţină droidului – unul care nu figura în jurnalul oficial, dar care avea acces aproape peste tot – şi să înceapă să-l urmărească prin băncile de date. Ca majoritatea droizilor avansaţi, *PROXY* avea o natură vioaie şi curioasă. Gândurile lui îl purtau prin numeroase domenii, inclusiv istorie, întreţinerea repulsorului, astrografie şi psihologie. Îi putea lua toată noaptea să găsească o singură adresă printre toate celelalte. Dar persistă, fiind hotărâtă să afle ce credeau cu adevărat superiorii ei despre ea după Callos.

Fără niciun avertisment, ecranul i se şterse. Clipi cu ochii înceţoşaţi la o nouă vizualizare, un flux de date în care se pare că intrase fără să vrea. Era unul accesat ocazional de *PROXY*, arătând un coridor gri metalizat care ducea la o uşă grea, securizată. Imaginea era însoţită de sunet. Auzea paşi, slabi, de cealaltă parte a uşii. Cineva se plimba agitat înainte şi înapoi. Şi respira: o respiraţie grea, ritmică, ca şi cum plămânii s-ar fi chinuit cu un aparat respirator mecanic...

Un şoc de adrenalină o străbătu. Doar o singură persoană din galaxie respira aşa. Probabil că intrase din greşeală în camera privată a Lordului Vader. Mâna ei se întinse pentru a anula semnalul, ca să nu fie descoperită spionându-l, dar înainte să termine comanda, uşa şuieră şi curiozitatea ei fu captată.

În pragul uşii se afla *Starkiller*, o imagine a nerăbdării şi reţinerii. Era clar că aşteptase să vorbească cu Lordul Întunecat în tot acest timp. Din patru paşi repezi, trecu pe lângă punctul de observaţie al camerei de securitate ascunse şi ieşi din raza vizuală. Cu o serie de comenzi ezitante, nevenindu-i să creadă de îndrăzneala ei, ea încercă să vadă dacă era o cameră mobilă. Acesta se roti uşor pentru a-l readuce pe *Starkiller* în vizor, dezvăluind o cameră la fel de lipsită de personalitate ca şi restul ascunzătorii secrete a lui Darth Vader. Însuşi Lordul Întunecat stătea cu spatele la cameră, uitându-se la soarele roşu aprins de afară.

Starkiller îngenunchease în spatele lui Vader şi aştepta. Părea foarte obişnuit să facă asta, în ciuda energiei care clocotea în el, abia reţinută de pielea sa.

Fără să se întoarcă, Lordul Vader întrebă:

— Maestrul Kota este mort?

Starkiller nu răspunse imediat. Ridică privirea, se gândi la întrebare şi spuse:

— Da.

— Sabia lui.

Starkiller desfăcu a doua armă de la centură. Vader se întoarse suficient cât să întindă o mână. Sabia Jediului fu smulsă în mâna Lordului Vader ca de nişte degete invizibile. Juno scoase un oftat surprins şi îl înăbuşi imediat sub ambele mâini, temându-se irațional că Lordul Întunecat ar putea să o audă prin legătura de securitate unidirecțională.

Neştiind de privirea ei, el se întoarse spre cameră şi examină sabia din mâinile sale. *Starkiller* aştepta, imobil, de parcă ar fi putut sta în genunchi acolo toată noaptea.

În cele din urmă, Vader vorbi din nou.

— Spionii mei au supravegheat un alt Jedi. Kazdan Paratus se ascunde pe lumea gunoaielor Raxus Prime.

— Mă voi ocupa de el aşa cum m-am ocupat de Rahm Kota, spuse *Starkiller* fără ezitare.

Ei bine, asta este, gândi Juno, abandonând orice speranță de a dormi în acea noapte. Nu există odihnă pentru cei răi. Voia să se deconecteze şi să se pregătească pentru chemarea la arme, dar degetul ei rămase deasupra comutatorului, incapabilă să lase momentul să treacă. Poziția ei era una ilicită, dar privilegiată, şi greu de abandonat.

Vader îşi ridică privirea de la sabie şi se întoarse spre tânărul aflat în fața lui.

— Kazdan Paratus este mult mai puternic decât tine, spuse silueta cu mască neagră, umplând-o de teamă. Nu mă aştept să supravieţuieşti. Dar dacă vei reuşi, vei fi cu un pas mai aproape de destinul tău.

Starkiller aprobă din cap nerăbdător.

— Împăratul.

— Da. Doar împreună îl putem învinge.

— Nu te voi dezamăgi, Lord...

Degetul lui Juno apăsă cu putere pe întrerupător şi ea se retrase în scaun. Îngrijorarea se transformase în groază pură. Era posibil să fi auzit corect? Împăratul? Vader şi ucenicul său întunecat aveau de gând să-l trădeze pe Împărat?

Nu, îşi spuse ea, ridicându-se de pe scaun şi plimbându-se înainte şi înapoi prin camera mică. Nu putea fi adevărat. Trebuie să fie mai mult decât credea ea. Poate că dacă ar fi continuat să asculte... Când încercă să prindă iar semnalul, conexiunea dispăruse. Ecranul rămase neclintit, ca şi cum ar fi batjocorit îngrijorările ei.

Darth Vader fusese mâna dreaptă a lui Palpatine atâta timp cât Împăratul fusese la putere. Era de neconceput ca el să se întoarcă acum împotriva Stăpânului său. Chiar dacă se gândea la asta, ce ar fi putut face el şi agentul său împotriva Gărzilor Imperiale şi a ajutoarelor bine înarmate care îl însoțeau pe Împărat oriunde mergea? Gândul era absurd. Trebuia să şi-l scoată din minte ca pe un produs al oboselii şi să-şi facă datoria ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu era ca şi cum i-ar fi putut denunța pe oricare dintre ei pe baza unor dovezi atât de slabe. Dacă ar fi încercat, ar fi fost ucisă cu siguranță, indiferent dacă acuzația era adevărată sau nu...

Exact la momentul potrivit, comunicatorul ei bâzâi.

— Da? spuse ea, vorbind ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic neplăcut.

— Am nevoie de tine în *Umbra Rătăcitoare*, o informă *Starkiller*, aşa cum ştia ea că va face. Avem o nouă misiune.

— Vin imediat.

Îşi luă o clipă pentru a-şi netezi uniforma şi părul şi pentru a-şi freca cearcănele de sub ochi, apoi îşi închise în grabă datapadul şi părăsi camera.

Capitolul 5

Lumea gunoaielor Raxus Prime se afla în Hegemonia Tion de pe Inelul Exterior, aşa că în timpul călătoriei atât ea, cât şi *Starkiller*, avură timp să se refacă şi să-şi cerceteze obiectivele. El era la fel de distrat ca şi ea, spre uşurarea ei. Îi tot cerea lui *PROXY* să repete detalii care îi scăpaseră în timp ce era cufundat în gânduri. În cele din urmă, se scuză, intrând în camera de meditaţie a navei ca să-şi adune energiile.

Ea făcu la fel, în felul ei, înclinându-şi scaunul şi punându-şi picioarele pe panoul de instrumente. Avea, în sfârşit, timp pentru acel scurt pui de somn pe care şi-l promisese. Dar ceea ce aflase în ultimele câteva ore îi tot dădea târcoale prin minte, făcând să-i fie greu să se relaxeze. Pentru a suta oară, îşi reaminti să uite de Vader şi de Împărat şi să se concentreze asupra misiunii. Dacă tot avea să aibă insomnii, putea la fel de bine să se gândească la ceva util.

Kazdan Paratus era o fiară ciudată, după definiţia oricui. *PROXY* nu reuşise să-i reproducă forma deoarece toate detaliile fizice ale Jediului fuseseră şterse din arhive – poate chiar de către bătrânul Maestru paranoic. Fişierele Jedi incomplete îi atestau aptitudinile considerabile în fabricarea droizilor, fiind responsabil pentru numeroase maşini unice în felul lor, care posedau abilităţi mult peste cele ale droizilor obişnuiţi. În semn de recunoaştere pentru talentele sale unice, Consiliul Jedi îl numise inginerul oficial al Templului şi îi acordase un atelier dedicat pe Coruscant.

Războiul Clonelor îl scosese din izolare pentru a studia armatele de droizi ale Confederaţiei. Viaţa pe linia frontului îi oferise numeroase ocazii de a examina droizii de război, construind în acelaşi timp droizi medicali, droizi de putere şi alte unităţi menite să sprijine armata clonelor. O campanie dezastruoasă, în timpul căreia majoritatea soldaţilor săi clone fuseseră ucişi, îl determinase să alcătuiască un contingent improvizat de droizi de luptă aflaţi sub comanda sa. Acea întâmplare – sau poate intenţie deliberată – îi permisese să se sustragă justiţiei la emiterea *Ordinului 66*.

Din acea zi, el se ascunsese. Dar acum apăruse pe Raxus Prime, groapa de gunoi şi otrăvuri industriale. Fusese forţat acolo de necesitate sau îşi căutase de bunăvoie adăpost printre maşinile stricate? Documentele nu puteau spune asta.

Măcar nu era General, totuşi. Cât de periculos putea fi un creator de droizi? Poate că Darth Vader îl considera mai puternic decât *Starkiller*, dar ea nu vedea de ce. La urma urmei, agentul său se ocupase rapid de Maestrul Jedi Rahm Kota.

Gândurile îi rătăceau. Intră într-o stare de vis, la jumătatea drumului dintre veghe şi somn. Cea mai mică pâlpâire pe panoul de control şi ea era în alertă, dar în rest era în repaus. Dacă nu chiar în pace...

— Nu au apărare, îl informă ea pe Lordul Vader prin legătura de comunicaţii a bombardierului său TIE. Bătălia s-a terminat.

— Este departe de a se fi terminat, Căpitane Eclipse. Continuă-ţi asaltul.

Scrâşnind din dinţi, ea strânsese cu ambele mâini manşa de zbor şi analiză alternativele. Nu ar fi nesocotit niciodată un ordin direct, dar consecinţele...

— Îţi simt dezaprobarea, Căpitane. Spune-ţi părerea dacă trebuie.

Nu o citea deja? Ea tresări la gândul ăsta.

— Cu tot respectul, domnule, ar fi un genocid să menţinem bombardamentul – o

risipă complet inutilă de vieți. Ei sunt deja învinşi.

— Din moment ce ai o părere atât de fermă în această privință, Căpitane, îți voi oferi o alternativă. Loveşte reactorul planetar la următoarele coordonate, şi loveşte-l puternic. Odată ce va fi scos din funcțiune, voi considera această misiune încheiată.

Coordonatele veniră, iar ea răsuflă uşurată. O lovitură de precizie era infinit mai bună decât un bombardament generalizat.

— Mulțumesc, Lord Vader.

— Recunoştința ta este irelevantă pentru mine. Dă-mi succes, Căpitane. Asta e tot.

Canalul se închise, iar ea transmise ordinele restului escadrilei Opt Negru. O mică victorie într-o bătălie mult mai mare: nu-şi putea permite să stea pe gânduri. Pregătindu-şi încărcătura, trasă un curs de coborâre prin atmosfera lumii Callos, bucuroasă că va adăuga doar puțin mai multe daune la tot ce suferise deja mica lume verde…

Se trezi din vis cu o tresărire. *Destul*, îşi spuse ei însăşi. Nu putea să se învinovățească mai mult decât atât pentru ceea ce se întâmplase. Ce mai conta acum? Avea să înnebunească gândindu-se la asta la nesfârşit. În plus, avea lucruri mai importante de care să se îngrijoreze acum. Cu Darth Vader, *Starkiller*, Jedi răufăcători şi Împăratul, trebuia să fie atentă la orice i-ar putea da o şansă de a scăpa întreagă.

Luminile clipiră pe consola *Umbrei Rătăcitoare*.

— Spune-i stăpânului tău că vom ieşi curând din salt, îi spuse ea droidului. Dacă aceasta este o capcană ca Nar Shaddaa, va dori să fie pregătit.

— Îl voi informa, spuse *PROXY*, în timp ce ea punea la punct motoarele navei, pregătindu-le pentru sosirea lor.

Când *Starkiller* intră în carlingă în spatele ei, ea nu îşi ridică privirea de la lucru.

Peisajul stelar plin de dungi al hiperspațiului reveni la normalitate. Gravitația lumii îi cuprinse imediat. Motoarele subluminice împinseră *Umbra Rătăcitoare* mai departe, astfel încât erau orientați corect şi se îndreptau spre orbita dorită.

Raxus Prime îi întâmpină în toată gloria sa dărăpănată. Suprafața cenuşie, sintetică a lumii era acoperită de aproape la fel de mult metal ca Nar Shaddaa, dar asemănarea se încheia aici. În timp ce una era plină de lumină şi comerț, cealaltă era o groapă de gunoi aburindă, locuită de hoitari şi gunoieri. Juno nu fusese niciodată repartizată aici în timpul vreuneia dintre misiunile sale anterioare şi nu simțise niciodată nevoia să o viziteze. Avea o reputație nocivă.

Putu înțelege imediat de ce. Nu era vorba doar de atmosfera murdară şi de munții de gunoaie în descompunere. Acea lume nu era o lună, ca Nar Shaddaa; era o planetă adevărată, cu un câmp magnetic uimitor de puternic. Fiecare culoar orbital era plin de gunoaie, la fel şi o serie de linii complexe ale câmpului magnetic care se întindeau în apropierea suprafeței. Aceste linii transportau fragmente de fier într-o parodie sinistră a inelelor unui gigant gazos. Erau pline de nave mici, fie automate, fie cu un singur pilot, care căutau orice lucru de valoare. Din când în când, laserele se aprindeau, lovind carcasele sau rivalii care se îndreptau spre un *trofeu* din apropiere.

Apoi mai era *Nucleul*, inteligența artificială construită de Republică pentru a ghida operațiunile din lumea deşeurilor. *PROXY* spuse că va încerca să îi conecteze la sistemul său de anunțuri odată ce se vor afla în raza de acțiune, dar nu îşi dădea seama la ce le-ar fi de folos dacă *Nucleul* s-ar întoarce împotriva lor.

Aceasta nu avea să fie o simplă misiune de stat şi aşteptat. Îşi strânse comenzile în mâini şi ghidă nava cu răbdare prin coşmarul navigațional.

PROXY se mişcase în față pentru a ocupa locul copilotului lângă ea. *Starkiller*,

când ajunse, rămase în spatele amândurora, evaluând scena prin fereastra carlingii.

— *PROXY*, întrebă el, recepționezi vreo comunicație?

Droidul își duse mâna metalică la frunte și scoase un sunet ciudat. Juno se uită în sus. Fotoreceptorii lui *PROXY* pâlpâiră, iar el se înclină în față, ca și cum ar fi suferit.

— Sunt prea multe pentru a le descifra, stăpâne.

Holoproiectoarele droidului pâlpâiră pe neașteptate. Juno se îndepărtă de o imagine ciudată de metal cu lame tăioase, ochi roșii strălucitori și membre insectile. Înainte ca ea să poată întreba ce se întâmplă, imaginea dispăruse și droidul continuă.

— Aud sute de droizi strigându-și unul altuia. Se uită la stăpânul său, care îl studie încruntat. Aici vin droizii să moară.

— Sau sunt aduși, mormăi Juno în timp ce scana ecranele din fața ei.

— Dar Kazdan Paratus? întrebă *Starkiller*.

— Nu aud niciun indiciu care să ne ducă la el.

Ochii lui Juno se măriră. Degetul ei arătător drept se ridică pentru a atrage atenția tovarășilor ei înapoi la priveliște.

— Ce-ar fi să începem de acolo?

Spunând asta, înclină nava spre dreapta, pentru a dezvălui structura pe care tocmai o descoperise. Cinci turnuri subțiri se ridicau din mormanele de gunoi ca un tribut suprarealist adus trecutului. Turnul central era cel mai înalt dintre cele cinci, cu o structură în formă de cutie lângă vârful său, care o făcea să se gândească mereu la aripioarele torpilelor de modă veche. Celelalte patru erau mai simple, mai puțin ornamentate. Deși, fără îndoială, erau făcute chiar din gunoaie, liniile lor unice nu puteau fi confundate cu cele ale niciunui alt monument din galaxie.

— Arată exact ca vechiul Templu Jedi de pe Coruscant, spuse ea.

Starkiller aprobă din cap.

— Așează-ne cât de aproape poți.

Ea cercetă împrejurimile printre picăturile groase de ploaie uleioasă.

— Voi face tot posibilul. Există puține goluri. Vârful ziguratului părea periculos de denivelat și instabil. Va trebui să te apropii de el pe jos.

Umbra Rătăcitoare se înclină ușor de pe o parte pe alta în timp ce traversa culoarele magnetice pline de gunoaie și trecu de doi munți mari de resturi. Cu cât pătrundea mai adânc în atmosferă, cu atât steaua primară devenea mai slabă și lumina ei părea mai verde, până când simți că sinusurile i se înfundă din simpatie.

— Acolo, spuse ea, găsind în sfârșit un spațiu suficient de mare pentru ca *Umbra Rătăcitoare* să poată ateriza. Cu vedere la lac și toate cele...

Spațiul se afla pe țărmul unui corp neregulat de lichid, unul dintre cele câteva grupate printre punctele înalte ale peisajului plin de gunoaie. Nu îndrăzni să se așeze, ca nu cumva suprafața relativ plană să cedeze sub greutatea navei. În schimb, pluti pe propulsoare, patinând ușor pe suprafață, în timp ce *Starkiller* se ducea spre rampă.

— Treci lângă Templu și așteaptă semnalul meu, zise el pe un ton profesionist.

— Ai grijă, răspunse ea. Noroiul de acolo pare coroziv.

Așteptă până când silueta îmbrăcată în negru progresă în salturi inuman de lungi de la o ruină metalică la alta și dispăru în cele din urmă din vedere, înainte să împingă repulsoarele la maxim și să îndrepte nava spre cer. Era bucuroasă să facă asta. În cele câteva secunde în care trapa fusese deschisă, un miros urât umpluse nava de la cap la coadă.

— Juno, terminat.

Capitolul 6

Ucenicul abia îşi auzea pilotul încheind transmisia în timp ce se grăbea prin pustiul toxic care era suprafaţa lui Raxus Prime. Concentrarea lui era intensă, respingând distragerile din toate părţile: duhoarea care se ridica din lac; terenul tăios şi înşelător; sunetul vântului şuierând printre spirele răsucite şi stâlpii rupţi ai pădurii murdare în care se afla. Îşi păstră mintea concentrată asupra prăzii sale: nebunul creator de droizi, Kazdan Paratus. Trebuia să fie nebun, pentru că cine ar trăi de bunăvoie într-un asemenea loc? Chiar şi cel mai disperat fugar ar fi căutat un climat mai bun.

Vârfurile falsului Templu Jedi erau invizibile în spatele munţilor de ruine. Multe erau distruse până la nerecunoaştere, dar printre rămăşiţe văzu câte un fragment de navă de luptă, speeder de teren, rafinator de aer sau apă, panou solar, antenă şi multe altele. Toate materialele imaginabile ajunseseră aici, pe ultima treaptă a sistemului Raxus. Nicio degradare nu fusese cruţată. Ceea ce nu putea fi reproiectat, reconstruit, recuperat sau reciclat aştepta pur şi simplu să fie transformat în pastă otrăvită de greutatea altor deşeuri stivuite de sus. Era un tablou deprimant al consumului prodigios al galaxiei.

Ucenicul nu pierdu timpul gândindu-se nici la asta. Avea o singură sarcină de îndeplinit, în măsura posibilităţilor sale. Nu avea nicio intenţie de a face altceva. Poate că Rahm Kota îl pusese la încercare, dar în cele din urmă ieşise superior. Kazdan Paratus nu putea să-i arunce nimic cu care el să nu se poată descurca. Era sigur de asta. Şi nu se va gândi la faţa pe care o văzuse în timp ce se confrunta cu Kota. Nu era nimic, doar o eroare ciudată în programul vieţii lui. Crescut sub ochiul atent al Stăpânului său întunecat, abilităţile sale fuseseră perfecţionate până în punctul în care nici măcar Jedii nu i se puteau împotrivi. Curând, foarte curând, avea să fie gata să stea alături de Darth Vader şi să înfrunte provocarea supremă: Împăratul.

Îşi recăpătase concentrarea în timpul meditaţiei pe drumul spre Raxus Prime, privind în lama roşie a sabiei sale. Îşi tratase cele mai recente răni cu plasturi de bacta pentru a nu-l mai deranja. Nu mâncase, pentru că mâncarea stingea o altă foame din el – foamea de măreţie similară cu cea a Stăpânului său întunecat. Sau Stăpânul său era posedat de ea? Nu conta. Din punctul lui de vedere, erau exact acelaşi lucru.

Puterea părţii întunecate îl umplea. Forţa îi curgea prin vene, umflându-i inima cu hotărâre. Nu va da greş. Şi cum ar fi putut? Era ucenicul lui Darth Vader.

Vocea lui Juno se auzi din comunicator, tăind anunţurile insipide ale *Nucleului* cu o precizie Imperială.

— Există un fel de activitate lângă o corvetă doborâtă la nord de poziţia ta.

— Ce fel de activitate?

— Nu sunt sigură. Ne aflăm în atmosfera superioară şi există o mulţime de interferenţe. *PROXY* detectează ceea ce ar putea fi semnături de droizi care se îndreaptă în acea direcţie.

— Crezi că ar putea fi un comitet de primire?

— Poate, eu... uaau!

O explozie de statică fu urmată de un oftat uşurat al lui Juno.

— Ce s-a întâmplat? spuse el în comunicator.

— Nimic acum. M-am apropiat prea mult de una dintre benzile magnetice, iar un deşeu instabil a explodat. Totul este sub control. Tu ocupă-te doar să-ți păstrezi cizmele curate.

El zâmbi pe jumătate şi continuă să se mişte printre mormanele de gunoaie care se clatinau, de-a lungul unei porțiuni care semăna cu un canion cu pereți abrupți şi podea scârțâitoare. Abia atunci, după scurta comunicare a lui Juno, observă un lucru ciudat. Printre toate rămăşițele tehnologice, nu văzuse încă nicio piesă de droid. Nici măcar una. Dacă droizii veneau aici ca să moară, aşa cum spusese *PROXY*, ce se întâmplase cu trupurile lor?

Simți mişcare în față şi încetini pasul până la o plimbare obişnuită, apoi începu să se furişeze în timp ce vocile deveneau şi ele audibile. Nu erau voci umane: un amestec de bâlbâieli electronice şi Rodiană gâlgâită, pe un ton înalt. Droizi şi Rodieni, deci. Presupuse că ordinele rămăseseră neschimbate de la ultima sa misiune: *Nu lăsa martori.* Cu o mişcare fulgerătoare, îşi activă sabia de lumină şi o ținu pregătită.

* * *

Primul droid pe care îl întâlni era o chestie sfrijită, cu un singur fotoreceptor, un singur manipulator, cu repulsor dublu şi o sursă electrică prost reglate şi foarte puține alte lucruri. Trăgea de un cablu care ieşea dintr-o ridicătură aproape abruptă de gunoi.

În timp ce repulsorul său vâjâia, mici avalanşe se prăvăleau de sus, ricoşând în învelişul său metalic şi făcându-l să ciripească şi să se clatine în aer. De îndată ce îl văzu, începu să tragă mai energic, provocând o prăbuşire completă care îl îngropă sub o movilă mare de gunoaie. Prins de situația în care se afla, ucenicul folosi Forța pentru a îndepărta gunoiul, permițând droidului să se elibereze. Acesta dansă în aer cu o dezorientare considerabilă pentru o clipă, înainte să-şi recâpete echilibrul, să apuce cablul eliberat dintre dărâmături şi să urce în zigzag canionul cu el strâns în singurul său manipulator, zbârnâind puternic în timp ce zbura.

Gunoieri, decise el, probabil conectați într-o rețea la *Nucleu*. N-avea de ce să-şi facă griji, doar dacă nu intervenea în funcționarea mormanului de gunoi planetar.

Rodienii erau o cu totul altă problemă.

— Căpitane Eclipse, spuse el în comunicator.

— Aici Juno, răspunse ea imediat.

— Există în arhivele Imperiale vreun raport despre gunoieri Rodieni pe Raxus Prime?

— Accesez acum banca de date.

În timp ce ea căuta, el îi găsi roind peste carcasa unei nave prăbuşite care se afla direct în calea lui – evident corveta pe care ea o menționase mai devreme. Din punctul de observație al unui deal de gunoi care se clătina, el privi prin electrobinoclu la extratereştrii cu pielea verde şi la tribul de Jawa micuți, cu robe maronii, pe care îi forțaseră să intre în serviciu, fie prin mită, fie prin amenințări cu violența. Erau zeci, cu câteva vehicule cu şenile aliniate pentru a lua prada. Corveta Corelliană, a cărei marcă precisă era nedeterminată din cauza avariilor suferite în urma prăbuşirii, era tăiată pentru fier vechi, metru cu metru, componentele delicate şi, prin urmare, mai valoroase fiind îndepărtate înainte ca maşinile de tăiat să intre în acțiune. Ucenicul se gândi la creaturile care se hrăneau cu corpurile balenelor atunci când acestea pluteau

în derivă pe fundul unui ocean: în câteva luni sau chiar săptămâni, s-ar putea să nu mai rămână nimic din navă, cu excepția craterului pe care îl făcuse la cădere.

Ucenicul nu avea luni sau săptămâni la îndemână. Cu cât hoinărea mai mult pe Raxus Prime, cu atât creşteau şansele să fie descoperit.

Nava se afla direct între el şi Templu şi era mult prea mare pentru a o ocoli. Asta i-ar putea lua ore întregi. Ar fi trebuit fie să treacă *prin navă*, fie să o mute. Un zâmbet lent i se strecură pe față. De ce să fie timid? Era ucenicul lui Darth Vader şi un slujitor al părții întunecate. Nu merita să se furişeze de teamă să nu se dezvăluie.

Juno reveni cu detaliile descoperirii sale.

— Se pare că ai dat peste Drexl Roosh şi clanul său. Drexl este căutat pentru treizeci şi opt de capete de acuzare de fraudă, vânzare de material defect şi comerț ilegal cu sclavi.

— Cred că am descoperit de unde îşi procura toate bunurile.

Unul dintre Rodieni țipă la ceilalți în Bazică, adăugând şi câteva insulte la adresa micuților Jawa pentru siguranță.

— Mişcați-vă mai repede, gunoaielor! Droizii necrofagi vor fi pe urmele noastre în curând. Flutură o lamă mare cu un dispreț imperios, fără să-i pese pe cine loveşte. Dacă voi, ticăloşilor, nu-i puneți pe Jawa ăştia în mişcare, o să mai adaug încă zece mii de credite pe capul fiecăruia dintre voi! Mă auziți?

Acesta, presupuse ucenicul, era Drexl. Rodianul cu fața purpurie purta un pachet propulsor şi o armură grea şi se dădea mare de colo-colo.

Mutându-se într-un alt punct de observație, ucenicul constată că nava avea cel puțin un motor încă în carcasă – un hiperpropulsor voluminos care părea să nu fie avariat. Perfect.

În timp ce îşi efectua cercetarea, o încăierare izbucni între un trio de droizi gunoieri şi Rodienii care supravegheau munca gunoierilor Jawa. Droizii încercaseră cu îndrăzneală să se furişeze în carcasa uriaşă şi provocară o salvă de focuri care îi avertiza să plece. Ei răspunseră cu şocuri de curent electric transmise prin solul umed şi de-a lungul pasarelelor conductoare de electricitate. Rodienii avură brusc o luptă şi se adăpostiră în spatele mormanelor de resturi organice, în timp ce Jawa fugiră să se adăpostească oriunde puteau. Ucenicul urmări cu amuzament desfăşurarea acestei încăierări fără rost. Se încheie, inevitabil, cu trei ploi de fragmente de droizi şi cu un alt miros neplăcut adăugat în aer.

— Idioților! urlă Drexl. Curățați mizeria asta şi întoarceți-vă în tabără cu ceva ce putem vinde, sau nu vă mai întoarceți deloc!

Pachetul său propulsor se aprinse şi Rodianul se ridică de pe suprafața plină de deşeuri. Cu un zgomot asurzitor, intră într-un tunel care ducea mai adânc în infrastructura de gunoaie a lui Raxus Prime, lăsând în urma sa mici incendii supraîncălzite. *Nucleul* anunță ceva despre o defecțiune a droizilor de salvare şi despre trimiterea altora să investigheze.

Ucenicul îşi făcu o notă mentală pentru a evita să se intersecteze cu droizii, dacă nu era nevoit, şi începu să coboare dealurile de resturi.

* * *

O santinelă Rodiană, încă agitată după încăierarea cu droizii, abia avu timp să cârâie în limba lui extraterestră înainte ca ucenicul să-l reducă la tăcere pentru

totdeauna cu o mişcare rapidă a lamei sale.

Intră în grabă, în măruntaiele corvetei. O rampă fusese adăugată pentru a-i ajuta pe Jawa în explorarea şi eviscerarea navei. Aceasta ducea într-un unghi puțin adânc către o grămadă de niveluri prăbuşite care fuseseră cândva partea centrală a echipajului. Alergă uşor de-a lungul ei, fără să scoată niciun sunet.

Abia intră că se declanşă o alarmă – nu din cauza lui, ci ca răspuns la un nou aflux de droizi. Efectul fu acelaşi. Fiecare gunoier Rodian intră în alertă. Treaba lui deveni instantaneu mult mai complicată.

O turmă de Jawa trecură pe lângă el, chițăind, cu ochii lor galbeni strălucitori aprinzându-se şi stingându-se. Îi lăsă să plece, neavând o secundă de pierdut, şi urmă ruta cea mai probabilă către hiperpropulsor. Când o pereche de Rodieni ieşiră dintr-o gaură în perete în fața lui, nu le dădu ocazia să-şi ridice blasterele. Îl tăie pe unul în două, în timp ce celălalt cădea pe spate strângându-şi gâtul.

— Te distrezi acolo jos? se auzi vocea lui Juno pe comunicator.

— Fac progrese, spuse el când obiectivul său deveni vizibil.

Turbinele hipermotorului masiv se aflau drept în față, scutul lor fiind îndepărtat în vederea extragerii. Conducte goale şi mânunchiuri de cabluri şerpuiau prin pereți sau atârnau moi, tăiate, pe podea.

— Progres pentru ce? îl întrebă ea. La complicarea lucrurilor?

El nu răspunse. Tonul ei era la limita insolenței, dar avea dreptate. Timpul trecea. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie prins într-o dispută între trupa lui Drexl şi sistemul *imunitar* al droizilor *Nucleului*. Cu cât se îndrepta mai repede spre obiectivul său, cu atât mai bine.

Un alt Rodian veni în fugă pe coridorul din spatele lui, trăgând în el. Îi devie loviturile cu sabia şi doborî tavanul pe atacator, izolându-se efectiv în camera de acces la hiperpropulsie. Nu conta. Pereții erau slăbiți de rugina metalului. Ar fi putut să iasă afară într-o clipă, când ar fi terminat.

Îngenuncheat în fața turbinelor, luă o mână de cabluri în ambele mâini şi apelă la Forță. Energia se revărsă prin el, făcându-l să se crispeze. Fulgere Sith îi ieşiră din piele şi şerpuiră prin pereții metalici zdrențuiți, podea şi tavan. Departe, auzi țipete în timp ce numeroasele ființe din corveta distrusă sufereau de pe urma efectelor. Le ignoră, împreună cu mirosul de fum care se ridica din uniforma lui ponosită.

Concentrează-te, îşi spuse lui însuşi. Puterea nedirijată era putere irosită. Strângând din dinți, adună energia şi o direcționă în josul brațelor, în mâini. O lumină albastră îi străfulgeră privirea în timp ce fulgerul curgea în fire şi de acolo în turbinele hiperpropulsorului. Gemând, apoi urlând, motorul masiv prinse viață. Avariată, complet nealiniată şi abia controlabilă, turbina se zgudui de puterea propulsiei, apoi se încordă în suporturile care încă o mai țineau de şasiul deformat al corvetei.

Puntea vui sub ucenic. El se clătină în timp ce întreaga corvetă se mişca. Cu un sunet teribil, începu să se deplaseze, săpând o brazdă brutală printre gunoaiele din jur. Putea să şi-o imagineze clar în mintea sa şi prin fluxul vibrant al Forței. În timp ce fulgerul se revărsa prin el şi în motor, împinse corveta fizic pe drumul ei. Calea spre Templu era acum liberă. Când simți că a mers suficient de departe, îşi relaxă concentrarea. Descărcări mai mici de energie îi străbătură pielea. Oarecum şovăitor, se ridică, apoi mai că se răsturnă când motorul continuă să tragă, trimițând corveta mai departe, scăpată de sub controlul său.

Nu se aşteptase la asta. Exista suficient potențial rezidual în turbină pentru a o

menține în funcțiune zeci de secunde. Trebuia să iasă din corvetă înainte ca aceasta să îl îndepărteze şi mai mult de obiectivul său. Străduindu-se, făcu o gaură în partea laterală a navei, suficient de largă pentru ca o navă de vânătoare TIE să poată trece prin ea. Peretele unui canion de gunoi alunecă pe lângă el, plouând cu resturi. Cu un salt uşor, se agăță de un cablu care atârna şi se desprinse de epavă. Aceasta merse mai departe, târându-se pe burta dezintegrată printre resturile galaxiei, trimițând valuri de mizerie deranjată radiind în afară din calea sa.

— Creezi o diversiune, *Starkiller*, strigă Juno din comunicator, sau încerci să atragi atenția asupra ta?

— Alege răspunsul pe care îl preferi, spuse el în timp ce se balansa de la un cablu la altul, înapoi pe drumul pe care venise corveta.

Jawa împrăştiați, cu hainele arse, se urcară în transportoarele lor pentru a urmări corveta. El îi ignoră, dar folosi fulgerul Sith pentru a distruge o duzină de droizi care se năpusteau asupra lui cu apendicele electrice ridicate, apoi se întoarse spre stânga, acolo unde se odihnise corveta, pentru a-şi relua apropierea de ciudata parodie a Templului Jedi.

* * *

Baza structurii era fie îngropată, fie făcea parte din groapa de gunoi fără sfârşit care era suprafața lui Raxus Prime. Ucenicul urcă cu precauție în foaier, unde plăcile de armură îndoite fuseseră ciocănite cât mai aproape de plat posibil şi sudate în podele aproximativ plane. Tuburi de propulsoare abandonate țineau loc de coloane de marmură. Rețelele de senzori erau facsimile rezonabile de rame de ferestre, iar pereții curbați ai tancurilor creau iluzia unor tavane arcuite aflate la înălțime.

Steaua sistemului adăuga la frumusețea superficială a scenei aruncând raze de lumină slabă în linii diagonale înclinate în jos, de la dreapta la stânga sa, în care firele de praf dansau languros în aer. Dar tot rămânea mirosul de degradare, iar cu fiecare pas pe care îl făcea, podeaua se mişca şi scârțâia. Fire şi izolație în descompunere ieşeau din îmbinări. În fiecare colț se ascundeau grămezi de gunoaie care putrezeau acolo încă de la fondarea Imperiului.

În timp ce înainta cu precauție – simțind apropierea lui Kazdan Paratus, dar nefiind nesigur de locația sa exactă –, una dintre grămezile de gunoi se mişcă. Din ea ieşi o maşinărie umanoidă făcută din piesele de droizi pe care se aşteptase să le găsească în *călătoria* sa. Creierul unui droid medical FX-8 era fixat cu şuruburi pe un corp asamblat din mai multe tipuri de modele de droid de protocol învechite. Membrele sale păreau să provină de la un amestec de droizi de luptă EV şi B1, prevăzute cu instrumente şi unelte care nu ar fi părut deplasate într-un atelier. Singurul său fotoreceptor funcțional strălucea într-un galben aprins şi furios. Mersul său şovăitor atinse o viteză apreciabilă înainte ca el să-i taie capul.

Un al doilea droid peticit ieşi dintr-o altă grămadă de gunoi, urmat de un al treilea. Din altă parte a Templului se auzea zgomotul mai multor droizi *golem*[2] care se agitau. Ucenicul se luptă cu ei cu o uşurință exersată. Se duelase cu *PROXY* toată viața lui; cunoştea slăbiciunile şi punctele forte ale droizilor, chiar şi ale unuia capabil,

---

[2] Golem – ființă antropomorfă creată din materie neînsuflețită, adusă la viață şi apoi controlată, de obicei, de o autoritate malefică.

printr-o utilizare inteligentă a tehnologiilor repulsorului şi a unei săbii de antrenament antice special adaptate, să o imite pe a Jedilor. Droizi ca aceştia, dintre care abia dacă existau două piese care să se potrivească, erau o joacă de copii.

În curând, foaierul era plin de trupurile zvâcnind şi fumegând ale paznicilor nefericiți ai Templului. Începuse să obosească, nu din cauza efortului, ci din cauza plictiselii de a doborî droid după droid, fără niciun scop aparent. Ar fi putut fi mii.

Dezactivându-şi sabia, respiră adânc. Cu o singură expirație de putere, îi aruncă pe toți – pe cei în bucăți şi pe cei care se apropiau cu degetele cu ace şi cu vibrosecuri ridicate – în afara uşilor foaierului. Apoi aruncă mormanele de gunoi după ei. Continuă să împingă până când un nor întunecat se înălță peste peisajul hidos al lui Raxus Prime – un uragan artificial plin de droizi *golemi*.

Când foaierul fu liber, ucenicul se îndreptă de spate. Nu mai împingea cu Forța, dar podeaua de sub el se zguduia totuşi. Un sunet puternic veni din adâncul Templului şi deveni din ce în ce mai puternic. Cu siguranță atrăsese acum atenția cuiva.

Un *golem* uriaş de vechituri sparse un perete din apropiere, cu servomotoarele sale mârâind, înarmat cu două dintre cele mai mari vibro-topoare pe care le văzuse vreodată ucenicul, câte unul în fiecare mână. Făcu doi paşi spre el şi clipi din fotoreceptorii săi enormi cu o ostilitate abia reținută.

— Îndrăzneşti să invadezi Templul Jedi? bubui o voce din pieptul său placat cu armură. Îndrăzneşti să-i provoci pe Jedi în casa lor?

Înainte ca el să poată sublinia evidența situației – faptul că Jedii erau practic inexistenți şi că aceasta nu era casa lor – *golemul* masiv se năpusti asupra lui.

Construit în jurul corpului unui droid greu de muncă, acesta avea numeroase apendice în afară de cele două care țineau topoarele. Fiecare avea câte o armă diferită, care vâjâia, scârțâia şi pârâia. Zgomotul pe care îl făcea când ataca era chiar mai înfricoşător decât aspectul său.

Ucenicul se eschivă şi îşi pierdu temporar echilibrul când podeaua se îndoi sub greutatea creaturii. Aprinzându-şi sabia, tăie unul dintre apendicile întinse şi îl îndepărtă pe altul cu un pumn telekinetic ferm. Recăpătându-şi echilibrul, trimise un val de fulgere peste carapacea corodată, dar droidul abia încetini.

Unul dintre vibro-topoare îi alunecă peste cap, iar celălalt coborî pentru a-l tăia vertical în două. Se aruncă în spate abia la timp, apoi se avântă în față pentru a tăia tot ce părea a fi un punct slab înainte ca topoarele să se întoarcă. Membrele cauterizate plouară în jurul lui, agățându-se de el cu spasme electrice stinse. Se rostogoli printre picioarele asemănătoare unui trunchi de copac pentru a evita o altă lovitură devastatoare cu două topoare. Sabia sa făcu o tăietură adâncă pe spatele monstrului în timp ce se ridica în picioare.

Scântei galbene zburară prin cameră. Interiorul *golemului* gemu şi mugi în timp ce se întorcea, încercând să îl aibă din nou în vizor. Brațele se întinseră spre el, iar ucenicul le tăie, unul câte unul. Ferindu-se de lamele care se legănau, trimise fulger după fulger prin rana masivă pe care i-o făcuse, în timp ce îl lovea cu panouri smulse din pereți şi aruncate cu fiecare dram de energie pe care o putea strânge.

În cele din urmă, droidul slăbi. Înclinându-se puternic pe partea stângă şi pierzându-şi unul dintre topoare, se clătină greoi înapoi prin foaier. Ambii fotoreceptori îi erau întunecați; scânteile se revărsau într-un flux constant dintr-o gaură din spatele capului. Deşi lupta orbeşte şi abia mai avea control asupra principalelor sale funcții, tot încerca să-l omoare. Servomotoarele care mârâiau făceau ca singurul topor rămas

să se mişte înainte şi înapoi, ca şi cum ar fi putut da peste el din greşeală. Un picior greu bătea în podea într-o încercare zadarnică de a-l dezechilibra. Tot ce reuşi să facă a fost să se încurce în vechituri şi să se clatine periculos, aproape răsturnându-se.

Ucenicul profită de ocazie pentru a-l termina. Împinse din nou cu toată puterea Forței, spulberându-i corpul de pe picioare şi aruncându-l prin peretele îndepărtat. Îl urmări, în caz că mai avea ceva putere de luptă. Păşind încrezător prin crăpătura din peretele foaierului, se trezi într-un loc în care nu se gândise niciodată nu intre, chiar şi într-o formă bizară, recreată, ca aceasta.

În inima Templului Jedi de vechituri se afla o *Cameră a Înaltului Consiliu* de vechituri, completată cu manechine ale Maeştrilor Jedi de mult morți. Ucenicul le ştia toate numele; îi erau gravate în creier – duşmani pe care Împăratul îi învinsese în ultimele zile ale Războiului Clonelor. Stăteau pe tronuri, taburete sau scaune obişnuite, după cum le cerea gustul sau forma biologică. Ochii lor morți îl priveau în timp ce el mergea după *golemul* căzut. Acesta se prăbuşise în centrul camerei circulare, scoțând fum şi aburi din încheieturile sale. Vântul fetid se revărsa prin ferestrele sparte care dădeau spre privelişti nesfârşite de pustiu, scoțând un geamăt slab. Ucenicul menținu o stare de concentrare extremă. Kazdan Paratus încă nu făcuse nimic. Avea să fie pregătit pentru Jediul fugar atunci când va face.

Apoi se întâmplă un lucru ciudat. Corpul mort al *golemului* droid se deplasă uşor. Un şuierat veni de la o *cusătura* din fațada sa şi blindajul i se deschise cu un geamăt. Apărură patru brațe lungi ca de păianjen, prevăzute cu manipulatoare recuperate de la patru droizi foarte diferiți. Manipulatoarele apucară corpul *golemului* mort şi ridicară la lumină o siluetă cenuşie.

— Kazdan Paratus, spuse ucenicul. În sfârşit.

Ființa minusculă se uita la el cu ochi paranoici. Fiind un membru al speciei Aleena, era scund şi cu capul mare, cu ochi strălucitori şi degete lungi şi agile.

Harnaşamentul care îl prindea de brațele mecanice ciudate îi permitea să se mişte liber cu sabia sa – o lance cu două lame, cu una mult mai lungă decât cealaltă. O ridică atunci când funcția membrelor se transformă din brațe în picioare şi îl ridicară la înălțimea unui om normal.

— Gunoi Sith, şuieră el cu o voce ascuțită, dar plină de dispreț. Nu vă faceți griji, Maeştri. Vă voi apăra eu!

Ucenicul nu ştia cu cine vorbeşte până când nu se ridică un strigăt dinspre manechinele aşezate şi, ca unul singur, *Consiliul Jedi al Gunoaielor* se trezi.

Paratus se năpusti în timp ce ucenicul era momentan distras. Lancea îi lăsă o tăietură superficială pe antebrațul stâng înainte ca el să poată respinge atacul creaturii ciudate. Parte carne şi parte maşină, Maestrul Jedi renegat stăpânea Forța şi era şi rapid cu ea. Fiecare lovitură pe care ucenicul încerca să o dea era blocată instantaneu de ambele capete ale suliței rotitoare. Oricât de repede se avânta sau se retrăgea, picioarele mecanice îl depăşeau. Paratus sărea prin camera dărăpănată ca un *păianjen țopăitor* deranjat. Totuşi, în afara carapacei sale de droid *golem*, Paratus era mai vulnerabil la fulgerele Sith. Ceea ce reuşise să nu absoarbă în gunoiul metalic îl arse şi îl lăsă să se zbată de durere. Ucenicul trimitea fulger după fulger în micuța siluetă. Aproape că părea că lupta se va termina înainte de a începe cu adevărat.

Apoi ceva îl lovi din spate, rupându-i concentrarea şi smulgându-i sabia din mână. Se întoarse, ferindu-se de membrele robotice şi de o lovitură bruscă de lance de lumină. Manechinul lui Plo Koon se ridicase de pe scaun şi îl atacase, ținând în mână

o vibrolamă într-o aproximare grosolană a renumitului stil de sabie al Maestrului Jedi, de mult decedat. *Calea Dragonului Krayt*, fusese numită cândva.

Acum părea ridicolă în mâinile unui droid peticit.

Totuşi, îl luase prin surprindere. Ucenicul recunoscu manevra înainte de a face bucăţi manechinul şi de a se întinde după sabia sa căzută. Mânerul îi ajunse în mână exact la timp pentru a respinge o altă lovitură din partea lui Paratus, care îşi revenise complet după valurile de fulgere Sith pe care tocmai le îndurase.

De data asta, ucenicul fu pregătit pentru atacurile din spate. Unul câte unul, sau uneori în perechi, manechinele se apropiau pentru a-i distrage atenţia.

Pe Mace Windu şi Coleman Kcaj îi dezmembră. Pe Kit Fisto îl topi. Pe Anakin Skywalker şi Obi-Wan Kenobi îi zdrobi şi îi aruncă pe fereastră. Pe Ki-Adi-Mundi îl aruncă prin aer cu fulgerele înainte să facă acelaşi lucru cu Saesee Tiin, Agen Kolar şi Shaak Ti. Pe Stass Allie îl decapită cu o singură lovitură de sabie. Pe Yoda îl luă cu Forţa şi îl folosi ca rachetă pentru a-l lovi pe Paratus peste membrele sale artificiale care se agitau. Kazdan Paratus gemea pe măsură ce fiecare *Maestru al Gunoaielor* cădea, jelindu-i ca şi cum ar fi fost cu adevărat în viaţă. Când ultimul căzu, plângea.

Ucenicul se întinse şi îl prinse pe Jediul Aleena într-o strânsoare puternică cu Forţa. Braţele artificiale ale lui Paratus cedară, incapabile să reziste puterii sale. Ridicându-l în aer pe micuţul extraterestru, ucenicul îşi balansă prizonierul dintr-o parte în alta, izbindu-l de ramele ferestrelor şi de acoperiş până când molozul plouă peste amândoi. Devie cea mai mare parte de la el şi păstră pagubele pentru Paratus.

Curând, bătrânul Jedi fu prea slăbit pentru a mai lupta, dar ucenicul continuă să-l lovească. În cele din urmă, îşi aminti ce se întâmplase cu Rahm Kota. De oriunde ar fi venit acea halucinaţie ciudată, nu putea permite să se repete.

În cele din urmă, forţele Maestrului Jedi se epuizară. Ucenicul îl lăsă să cadă pe podea, unde fu prins de o avalanşă de resturi care cădeau din tavan. Evident muribund, se întinse cu faţa în sus şi închise ochii.

— Îmi pare rău, Maeştrii mei, deplânse el. V-am dezamăgit.

Cu aceste cuvinte, muri.

Pentru o clipă, ucenicul simţi milă. Dar şi-o înghiţi repede. Neîndoielnic nebun, Paratus încă era un Jedi. Libertatea lui ajunsese la sfârşit, împreună cu viaţa lui.

Apoi, un nimb de energie strălucitoare a Forţei se ridică din corpul Jediului şi se răspândi în jurul ucenicului. Strălucitoare şi scânteietoare, dispăru cu o grabă tăcută în pereţii structurii de gunoi.

Ucenicul se îndepărtă de corp, neliniştit şi pregătit pentru orice.

Dar ăsta părea să fie sfârşitul, aşa că îşi porni comunicatorul.

— Juno, am terminat aici.

— Ţi-am localizat poziţia, *Starkiller*. Sunt pe drum.

Vâjâitul motoarelor navei se auzi puternic până când el ajunse înapoi în foaier şi ieşi pe suprafaţa lumii gunoaielor. *Umbra Rătăcitoare* coborî lin din cer. Prinzând rampa cu siguranţă, el se trase mulţumit înăuntru.

* * *

În timp ce se apropiau de orbită, el privi Templul îndepărtându-se în spatele său până când conturul grandorii sale ridicole abia se mai distingea printre dealurile de gunoaie din jur. Ar fi putut dărâma ridicolul castel de jucărie în jurul urechilor lui

Kazdan cu o singură împingere de Forță. Măcar de-ar fi fost atât de uşor pentru Stăpânul său să îi şteargă astfel pe Jedi din galaxie. La ani de zile după *Epurare*, iată-l continuând acea operă măreață. Poate că se va termina în timpul vieții lui. Poate că îi ucisese deja pe ultimii Jedi rămaşi. Poate că acum Stăpânul său îl va considera cu adevărat demn. Se retrase în camera sa de meditație întunecată pentru a-şi îngriji rănile şi a-şi reface puterile. În loc să mediteze, însă, îşi dedică o oră reparării lancei de lumină a lui Kazdan Paratus, ruptă în două atunci când îl strânsese cu Forța pe micul Maestru Jedi. Cel puțin încercă să o repare. Oricât de minuțios ar fi lucrat, nu putea realinia cristalele de focalizare cu ansamblul lentilelor. Nici nu putea să facă matricea emițătorului să se conecteze la conducta de alimentare. Ca orice lucru de pe Raxus Prime, lancea devenise o vechitură fără valoare.

Sau, îşi spuse lui însuşi, era ceva care nu îl lăsa să se concentreze.

Este noul meu pilot? se întrebă el. Era rapidă şi eficientă, aşa cum trebuia să fie, dar făcea şi un efort să pară veselă, iar asta avea asupra lui un efect pe care nu-l prevăzuse. Îi lăudase munca bună după Nar Shaddaa şi se simțise bucuros să fie la bord după ce terminase cu Kazdan Paratus. Laudele şi bucuria nu erau încurajate de adepții părții întunecate. Doar *Împăratul mai putea să îl ajute* dacă ajungeau să se înțeleagă bine.

Avea să facă față noilor sale emoții aşa cum făcuse cu celelalte provocări cu care se confruntase. În acelaşi timp, o va urmări îndeaproape. Relațiile nu erau unilaterale. Dacă sentimentele ei de bonomie deveneau mai puternice şi ea nu-şi putea ține sociabilitatea sub control, va trebui să ia măsuri.

În timp ce se gândea ce formă ar putea lua acea acțiune, în spatele lui se auzi un zgomot de respirație grea. Bucățile lancei de lumină se desprinseră şi se împrăştiară pe podea. Ucenicul simți mai degrabă decât văzu o umbră mai întunecată intrând în cameră. Ridică privirea, aşteptând. În silueta Lordului Întunecat nu se vedea niciun chip, dar asta nu făcuse niciodată diferența.

— Kazdan Paratus este mort, Stăpâne.

Capul bombat, mai negru decât noaptea, aprobă.

— Atunci mai este un singur test înainte ca tu să-ți poți împlini destinul.

Încă unul. Va mai fi mereu încă unul?

— Stăpâne, sunt gata acum.

— Ai învins un bătrân obosit şi un proscris. Furia pocni ca un bici în vocea lui Darth Vader. Nu vei fi pregătit să îl înfrunți pe Împărat până când nu vei înfrunta un adevărat Maestru Jedi.

Ucenicul îşi strânse maxilarul, gândindu-se la imitațiile patetice cu care se confruntase în *Templul Gunoaielor*.

— Cine?

— Maestra Shaak Ti – unul dintre ultimii din Consiliul Jedi. În vocea Stăpânului său era un respect reticent, amestecat cu un dispreț clar. Ea antrenează o armată pe Felucia. Vei avea nevoie de întreaga putere a părții întunecate pentru a o învinge. Nu mă dezamăgi.

— Nu, Lord Vader. Nu o voi face.

Umbra înveşmântată se dizolvă în statică. Holograma dispăru, dezvăluind corpul slab al lui *PROXY*. Droidul tremură, iar ucenicul fu imediat lângă el pentru a-l stabiliza.

Împreună, cei doi părăsiră camera de meditație pentru a-i da lui Juno vestea celei de-a treia şi celei mai mortale misiuni a lor.

Capitolul 7

Când era adolescentă, Juno îşi imaginase viitoarea viaţă de pilot, navigând prin traficul greu de pe liniilor aeriene ale Coruscantului, transportând demnitari importanţi la şi de la întâlniri, şi spulberând insurgenţii din cer cu câte un singur impuls bine ţintit din tunul ei laser.

Să se plimbe prin Inelul Exterior alături de emisarul morocănos al lui Darth Vader şi de droidul său disfuncţional nu fusese unul dintre cele mai importante puncte de pe lista ei de dorinţe. Nici să bombardeze planete fără apărare sau să fie respinsă de tatăl ei...

Ciudat cum decurge viaţa.

Lumea albastru cu verde a Feluciei se afla pe un fundal vast şi pustiu în timp ce ieşeau din hiperspaţiu. Aceasta apăru pe fereastra din faţă în timp ce ea activa motorul subluminic şi regla vectorul de apropiere. Când totul fu în ordine, opri motoarele şi lăsă nava să ruleze în linişte prin puţul gravitaţional abrupt al planetei. Acesta nu era mediul plin de comunicaţii de pe Raxus Prime şi Nar Shaddaa. Dacă veneau prea dur, ar fi strălucit ca o cometă pentru oricine ar fi privit.

— Felucia în raza de acţiune, anunţă ea.

PROXY ocupa scaunul copilotului, monitorizând sistemul de menţinere a vieţii şi comunicaţiile. *Starkiller* stătea în spatele lor, cu braţele încrucişate la piept şi faţa învăluită sub o glugă pe care şi-o pusese după ce părăsise Raxus Prime. Abia scosese un cuvânt în timpul lungii călătorii, vorbind doar pentru a da ordine şi evitând toate încercările ei de a provoca o conversaţie. Se simţea uşor înţepată de acest lucru – crezuse că a reuşit să spargă imaginea lui puternică, dar tăcută, şi să întrevadă omul de dedesubt –, dar îşi păstră totuşi o atitudine profesională. Asta era tot ce îi cerea slujba ei.

— Citiri? întrebă el.

— Nu există aşezări majore, spuse ea, aruncând o privire la consola lui *PROXY*, dar semnele de viaţă copleşesc scanerele. Planeta este complet invadată de vegetaţie. Nu am nicio idee unde ar trebui să ne stabilim.

— O să-ţi spun eu.

Firele mici de păr de pe ceafă i se ridicară. Îşi roti gâtul să vadă ce face el şi văzu doar că închisese ochii. Dar ceva se întâmpla cu siguranţă. Aerul părea să se îngroaşe în jurul lui, ca şi cum s-ar fi adunat un vârtej. Scobiturile din obrajii lui deveneau mai adânci, accentuându-i genele şi senzualitatea gurii. Ritmul ei cardiac acceleră uşor.

Respiră adânc şi se întoarse la comenzi. Asta nu era treaba ei. Navele şi maşinile erau domeniul ei, nu abilităţile ciudate ale lui Darth Vader şi ale celor de teapa lui.

Cu toată curiozitatea ei înnăscută, uneori era periculos să ştii prea multe. Trebuia să rămână detaşată şi dezinteresată. *Fă-ţi doar treaba, Juno Eclipse.*

Starkiller se mişcă şi se aplecă în faţă pentru a arăta spre o hartă afişată pe consola de lângă ea.

— Acolo, pe ecuator.

— Ce este acolo, mai exact?

El expiră, iar ea simţi pe obraz căldura respiraţiei lui.

— Lasă asta în seama mea. Activează camuflajul şi coboară-ne.

Ea aprobă din cap, sperând că el nu va observa roşeaţa care îi urca încet pe gât, şi mai slăbi acceleraţia.

* * *

Umbra Rătăcitoare coborî prin atmosfera superioară a planetei, luptându-se cu turbulenţele cauzate de valurile de aer gros şi umed. Poate că nu era Coruscantul, dar Juno începu să simtă un fior de curiozitate. Înainte de moartea mamei sale, fusese interesată de xenobiologie – un domeniu dezaprobat de tatăl ei, dar pe care îl găsise nesfârşit de fascinant. Era atât de multă viaţă în galaxie, luând atât de multe forme diferite. Şi-ar fi putut petrece o mie de vieţi încercând să catalogheze totul, doar pentru a descoperi că, în timpul procesului, viaţa evoluase în nenumărate forme noi, forţând-o să o ia de la capăt. Gândul nu o îngrozise. Dimpotrivă, o umpluse de uimire – acelaşi sentiment de uimire pe care îl simţea acum la vederea vastelor păduri de ciuperci şi a lacurilor înverzite de pe Felucia. Din nou fu uimită de contrastul dintre Nar Shaddaa, Raxus Prime şi această lume. Felucia era plină de viaţă sub toate formele, de la cel mai mic fir de iarbă până la cele mai masive ciuperci pe care le văzuse vreodată, cu rădăcini şerpuind pe pământ, liane şi mucegaiuri încolăcindu-se pe trunchiurile legănate şi cu insecte peste tot. În partea superioară a atmosferei, polenul şi sporii se aflau la cote ieşite din comun. Ochii ei se simţeau asaltaţi de culoare oriunde privea.

Magnific, ar fi vrut să spună, dar ţinu observaţia doar pentru ea.

Tulpinile uriaşe de ciuperci se agitară violent în urma navei, în timp ce *Umbra Rătăcitoare* se strecura printre ele. Evită pe cât posibil să-şi folosească propulsoarele, dorind să minimizeze daunele aduse pădurii ecuatoriale. Dar unde urma să aterizeze? Pământul era invizibil sub ei. Putea simţi nerăbdarea lui *Starkiller* în timp ce căuta un spaţiu potrivit. Singurele suprafeţe plane pe care le putea vedea aparţineau pălăriilor unor ciuperci enorme, de zeci de metri diametru. Păreau la fel de rezistente ca piatra.

De ce nu? se întrebă ea, balansând brusc *Umbra Rătăcitoare* şi coborând spre cea mai apropiată pălărie de ciupercă. Coborî cu grijă, folosindu-şi fiecare dram de îndemânare. Nava se stabiliză, apoi tresări când ciuperca uriaşă cedă fără avertisment. Nava alunecă şi se înclină sălbatic într-o parte. Tulpinile şi frunzele se legănară ca în timpul unei furtuni. Ea mări puterea propulsoarelor şi se mută într-o altă poziţie.

De data aceasta ciuperca rezistă. Picioarele de aterizare ale navei se întinseră şi apucară strâns suprafaţa spongioasă acolo unde se clătina precar pe marginea pălăriei enorme. Deceleră, aşteptă cinci secunde pentru alte surprize şi apoi opri motorul subluminic. Se prăbuşi înapoi pe scaun, transpirată.

— Uau, răsuflă ea. Nu te învaţă asta la Academie.

— Coboară rampa, spuse *Starkiller* scurt. Aşteaptă-mă aici.

— Nu prea avem ce să facem...

— Doar aşteptaţi.

— Eu...

El dispăruse deja. Îl căută pe ecrane şi îl zări sărind de pe marginea ciupercii şi fugind prin pădure, cu sabia roşie aprinsă şi pregătită.

Ea suspină şi îşi şterse mâinile pe pantalonii uniformei.

— Ei bine, *PROXY*, suntem din nou doar noi doi.

— Da, Căpitane Eclipse. Droidul părea rareori deranjat de comportamentul

stăpânului său. Voi începe o verificare a tuturor sistemelor, dacă doreşti.

— Asta ar fi bine. Ea rămase pe scaun, frecându-şi în continuare palmele de picioare. Întotdeauna este aşa, *PROXY*?

— Aşa cum, Căpitane Eclipse?

— Morocănos şi retras. Aproape l-am surprins zâmbind de câteva ori pe Raxus Prime. Acum, nimic. Ce se întâmplă în capul lui?

— Nu pot vorbi cu încredere despre programarea lui, Căpitane Eclipse, spuse droidul cu o clipire nedumerită. Poate că Lordul Vader ar putea explica, din moment ce el a fost autorul ambelor noastre sisteme.

Asta era o frază ciudată.

— Ce vrei să spui? Vader l-a programat *Starkiller*?

— Stăpânul meu a fost în grija Lordului Vader de când era un copil mic.

— Ca un tată.

Ea se încruntă.

— Stăpânul meu se referă la Lordul Vader doar ca *Stăpân* sau *Învățător*, o corectă droidul. Niciodată tată.

Asta o linişti, într-un mod ciudat. Gândul că Vader îngrijise un copil mic era prea ciudat pentru a fi adevărat.

— Ei bine, ce s-a întâmplat cu părinții lui adevărați? De unde a venit?

— Nu ştiu, Căpitane Eclipse.

— Nu vorbeşte niciodată despre ei?

— Au fost şterşi din memoria sa primară, cred.

— Dar prietenii? Ea ezită puțin, apoi întrebă: Prietene?

— Stăpânul meu duce o viață solitară, îi spuse droidul. Lordul Vader insistă că este esențial pentru dezvoltarea lui.

— Să se dezvolte în ce, mai exact? întrebă ea, gândindu-se la *ucigaş de Jedi*, *mistic nebun*, *criminal*.

Felul în care abandonase cu nonşalanță instalația de nave de luptă TIE care se prăbuşise pe Nar Shaddaa o deranja uneori.

— Suntem cu toții servitori ai Stăpânului stăpânului meu, spuse droidul, amintindu-i, probabil, şi de datoria ei principală.

— Programarea ta este absolut exactă, *PROXY*. Ea îşi ridică corpul de pe scaunul pilotului şi îşi îndreptă uniforma. Tu continuă verificarea sistemelor de aici. Eu voi efectua o inspecție vizuală rapidă a carenei.

— Îți recomand prudență, o avertiză *PROXY*. Multe dintre formele de viață de pe Felucia sunt ostile oamenilor.

— Nu-ți face griji în privința asta. Ea deschise o capsă şi îşi scoase cu o mişcare bine exersată pistolul *BlasTech*, pe care îl ținea în jurul taliei. Pot să-mi port singură de grijă.

— Unul dintre predecesorii tăi a folosit exact aceste cuvinte înainte să fie împuşcat în spate de un lunetist Corellian.

Se opri pe punctul de a părăsi carlinga, neştiind dacă *PROXY* o provoca, glumea sau îi făcea o observație nevinovată. O parte din ea dorea să afle totul despre cei şapte predecesori ai ei, dar o parte şi mai mare dorea ca *PROXY* să nu mai vorbească niciodată despre ei.

— Doar ai grijă de tine, *PROXY*, spuse ea. Stăpânul stăpânului tău are şi el un stăpân, să ştii.

— Da, Căpitane Eclipse.

Părăsi nava, cu fața arzând pentru a doua oară în câteva minute. Ce era în neregulă cu ea? Dacă dădea cel mai mic indiciu că auzise conversația dintre *Starkiller* şi Lordul Vader cu privire la Împărat, ar fi fost moartă cu siguranță. Dacă nu o făcea agentul lui Vader, ar fi făcut-o droidul. La urma urmei, era un expert în mânuirea sabiei de lumină. Poate că asta se întâmplase cu ceilalți piloți...

Coborî de pe rampă şi călcă pe ciuperca uriaşă, testându-i suprafața spongioasă. Furia față de ea însăşi creştea cu fiecare secundă. Bineînțeles că voia să restabilească controlul asupra situației, dar să arunce indicii teribile nu era calea de a o face, chiar dacă droidul începuse. Nu putea decât să fie competentă şi profesionistă, iar în trecut avusese destulă experiență în a face asta. Acum nu era deloc momentul să renunțe la obiceiul ei de o viață. Într-un final, se linişti şi îşi făcu datoria pe care şi-o propusese: să examineze învelişul exterior pentru a depista eventualele avarii rezultate în urma coborârii lor bruşte. Părea în regulă, în afară de câteva pete noi adăugate de plantele pe lângă care trecuseră, plante care trăseseră proiectile lipicioase de sevă menite să doboare insectele zburătoare. Acea observație o ajută să reînvie o parte din entuziasmul pe care îl simțise la coborâre.

Viață din belşug, îşi aminti ea. *Gândeşte-te doar la asta.*

Şi chiar reuşi, minunându-se de marea diversitate de plante, ciuperci, insecte şi animale din jungla care o înconjura. Multe erau cauciucate şi translucide. Lichidele se scurgeau din pori şi guri de ventilație. Cele mai corpolente dintre formele de viață arătau de parcă ar fi explodat dacă le-ar fi atins cu un deget. Dar toate aveau dinți sau spini şi alte mijloace de autoapărare. Mulți erau vânători viguroşi sau paraziți. Auzea răgetul unor prădători puternici şi prăbuşirea unor corpuri mari prin tufişuri, la distanță şi uneori chiar sub locul ei de aterizare ciudat şi precar.

Cu cât observa mai mult, cu atât se gândea mai mult la Callos. Nu pusese niciodată piciorul pe acea lume, dar de pe orbită avea aceeaşi strălucire verde ca Felucia. Ar fi putut avea păduri la fel de vibrante ca acestea, la fel de bogate şi pline de viață în toate formele ei? În timp ce patrula pe buza uriaşei ciuperci, se întrebă câte specii nu fuseseră niciodată catalogate aici, iar acum nu vor mai fi nici pe Callos. Un sentiment familiar de vinovăție o cuprinse ca o boală, făcând-o să vrea să vomite, şi trebui să se întoarcă la navă.

Din moment ce eşti atât de convinsă de această problemă, îi spusese Vader, *îți voi oferi o cale alternativă de acțiune.*

Imaginile cu aruncarea în aer a reactorului planetar îi erau întipărite în minte. *Escadrila Opt Negru* urmăriseră obiectivul misiunii cu precizia chirurgicală obişnuită, venind la joasă înălțime deasupra orizontului şi lansându-şi încărcăturile cu mult înainte ca apărarea reactorului să se poată activa. Fiecare lovitură fusese la țintă, trimițând în sus nori de gaze arzătoare. Dacă războiul putea fi numit frumos, atunci acela fusese într-adevăr un moment frumos.

Recunoştința ta este irelevantă pentru mine.

Asta îi era perfect clar acum. Dar oricum nu schimba nimic.

— Lista de verificare este completă, Căpitane Eclipse, o informă *PROXY* prin intermediul unui comunicator din carlingă. Am detectat o uşoară nealiniere a scuturilor deflectoare de la pupa.

Ea mormăi o confirmare. Avaria fusese aproape sigur suferită pe culoarele magnetice ale lui Raxus Prime, în timp ce se ferea de bucățile de resturi explozive din

aer.

— Vin imediat, *PROXY*. Scoate trusa de scule. O să reparăm asta înainte să se întoarcă *Starkiller*.

— Da, Căpitane.

Juno aruncă o ultimă privire în jurul ei, savurând şansa, chiar dacă îi trezea amintiri neplăcute. Pădurea era de fapt fragilă, în ciuda letalității sale vibrante. Ar putea părea că va rezista o mie de ani, mai mult decât Împăratul însuşi, dar o singură lovitură în direcția greşită ar putea face ca totul să se prăbuşească, să se coaguleze şi să putrezească până când nu ar rămâne decât o mâzgă organică adâncă, numai bună de rafinat în uleiuri sau prăjituri proteice. În mâinile cui nu trebuie, Felucia ar putea fi echivalentul vegetal al lui Raxus Prime în doar un an.

Atunci, era mai bine să se concentreze pe ceea ce nu putea fi ucis: pe nave precum *Umbra Rătăcitoare* şi pr sistemele lor. Multiplele probleme ale vieții şi ale morții nu puteau fi rezolvate cu o cheie şi era dincolo de competența ei să încerce.

Capitolul 8

Ucenicul se feri de un alt proiectil de energie a Forței aruncat de războinicul Felucian din dreapta lui şi trimise o linie zimțată de fulgere Sith pe distanța dintre ei. Războinicul căzu mort la pământ, dar alți doi săriră din tufişurile din spatele lui, agitându-şi săbiile de os şi urlând în limba lor ciudată, guturală. Îl recunoscu pe cel mai mare ca fiind unul pe care îl rănise anterior, dar acum se mişca cu o grație şi o agresivitate desăvârşite; şamanul pe care îl cruțase cu câteva minute mai devreme trebuie să se fi întors şi să fi vindecat rănile războinicului. Jură să nu mai facă aceeaşi greşeală.

Săbiile de os erau rezistente la sabia lui, dar abilitatea lui cu Forța o depăşea cu mult pe a lor. Evitând telekinezia lor stângace şi loviturile lor greoaie, îi doborî cu calm şi fără zarvă, economisindu-şi energia pentru adevăratul inamic care îl aştepta.

Shaak Ti: Maestra Jedi Togruta şi practicantă a tehnicilor de sabie Makashi şi Ataru. Era bătrână şi puternică, şi trebuie să fi fost într-adevăr vicleană pentru a supraviețui atât de mult timp. *Ordinul 66* fusese emis cu mulți ani în urmă, dar era încă ferm în vigoare în tot Imperiul. Ucenicul jură să îi aducă acest fapt la cunoştință cât mai curând posibil.

Să ajungă la ea, însă, se dovedea a fi o problemă. Deşi o simțise clar de pe orbită ca pe o deformare a Forței, la fel cum un corp de masă deforma țesătura spațiu-timp, nu anticipase fluxurile dense pe care le va întâlni la suprafață. Întreaga junglă era animată de Forță, de la cel mai mic spor până la cel mai puternic *rancor*, iar Felucienii înşişi erau şi ei animați de Forță – atât de animați, de fapt, încât se conectau la Forță la fel de natural precum oamenii respirau o atmosferă bogată în oxigen. Asta îi făcea periculoşi pentru el, ucenicul Sith care venise să zdrobească regimul pe care Shaak Ti îl alimentase pe Felucia. Ea luase o lume care se bucura de fluxurile normale dintre partea luminoasă şi cea întunecată a Forței şi o dezechilibrase. Încă mai exista întuneric pe Felucia, dar era înăbuşit, frustrat, slăbit. Se strădui să îl trezească, să îi amintească de locul său în univers. Partea luminoasă domnea de prea mult timp. Era timpul să redreseze situația. Uciderea lui Shaak Ti ar fi făcut asta destul de bine.

Un *rancor* purtând un călăreț Felucian trecea fulgerător prin pădure, strivind formele delicate de viață sub picioarele sale cu gheare şi adulmecându-i mirosul. Ucenicul sări de pe o pălărie de ciupercă pe alta până când ajunse deasupra capului călărețului, apoi sări în jos cu sabia în mişcare. Coiful organic al călărețului acoperea totul de la gât în sus, ca la toți războinicii. Avea o oarecare rezistență la Forță, dar nu putu rezista mult timp ucenicului lui Darth Vader. Odată ce călărețul fu eliminat, el doborî *rancorul* cu un jet de fulgere Sith care îi făcură ochii să strălucească precum farurile unui speeder de oraş. Fiara muri cu un urlet care răsună prin junglă.

Sări de pe spatele lui când acesta căzu pe solul pădurii, după ce văzuse un punct de reper în direcția în care se îndrepta. De-a lungul unui râu îngust, plin de buruieni, se aflau o serie de structuri ca nişte bulbi care semănau în mod remarcabil cu nişte clădiri, chiar dacă fuseseră scobite din pălăriile unor ciuperci uriaşe. Felucienii alergau pe străzile înguste pregătindu-şi apărarea şi adunându-şi *rancorii* pentru călărie.

Dacă se pregăteau de luptă, el nu avea să-i dezamăgească.

Râul curgea prin pădure în dreapta sa. Ocoli cadavrul *rancorului* pentru a-l găsi. Pe drum, ocoli încă una dintre bălțile cu acid înțepător pe care le observase deja. Îl nedumeriseră, în mod obscur, deoarece nu păreau a fi cauzate de poluare, aşa cum se întâmplase pe Raxus Prime. Învățase să se ferească bine de bulele ocazionale care ieşeau la suprafață prin ele, explodând cu un zgomot nesănătos şi degajând un miros pe care spera să-l uite foarte curând. La marginea râului, folosi Forța pentru a atrage una dintre multele bestii de râu cu spatele plat pe care le văzuse călărite de Felucieni. Mintea ei era semisenzitivă, în cel mai bun caz, dar putea atinge o viteză destul de mare. Apucându-i carapacea cu o mână, îi călări corpul ondulat spre oraş, oprindu-se din când în când pentru a arunca fulgere în gărzile Feluciene care îl deranjau.

— Asta va fi de ajuns, îi spuse animalului său pe jumătate scufundat când se apropiară de granițele oraşului.

Bestia se înfipse în mal şi el sări pe uscat lângă o piatră masivă, conică, care se ridica cu o jumătate de cap mai înaltă decât el printre copacii gelatinoşi. Puse o mână pe ea pentru echilibru şi fu surprins de două lucruri: că era caldă şi că nu era deloc făcută din piatră. Nelămurit, îşi roti sabia într-un arc larg, tăind monumentul ciudat în două. Partea de sus căzu cu zgomot, dezvăluind un interior făcut din fibre şi material organic. *Os*, gândi el. *Un dinte.*

Pământul de sub el se cutremură, iar el se sprijini de dinte. Din oraş auzea strigătele de alarmă ale Felucienilor. Un gând curios începu să prindă contur în mintea lui. Ignorându-l pentru moment, înaintă spre oraş cu sabia în mână. Tăie prin junglă, doborând fiecare plantă din raza sa de acțiune. Felucienii încercară să îl oprească, dar el aruncă trunchiurile uriaşe de plante în ei, respingându-i. *Vedeți ce pot face*, încercă el să demonstreze. *O voi face cu casele voastre dacă nu mă lăsați în pace.*

Mesajul prinse la *public*. Nicio *recepție* nu-l aştepta când se apropie de granițele oraşului, care constau într-un oval neregulat cu diametrul de un kilometru sau doi, având câțiva dinți uriaşi ciudați. Un şanț de acid şi vegetație moartă străbătea trunchiurile înghesuite ale ciupercilor, evident o barieră defensivă mai mult împotriva dăunătorilor decât împotriva invadatorilor serioşi precum ucenicul. Acesta sări peste acid şi tăie un alt dinte când ateriză.

Pământul se zgudui din nou. O undă vizibilă ondulă de-a lungul graniței satului, ca şi cum ceva se mişca sub pământ. Mai multe tuburi lungi, şerpuitoare, pe care le presupusese a fi rădăcini, se mişcară agitate înainte şi înapoi.

Puținii Felucieni vizibili pe străzi fugiră în junglă.

— Le-ai spus să plece, Shaak Ti? strigă el.

O simțea pe Maestra Jedi în apropiere, arzând puternic în Forță, dar ascunsă ca o lanternă în spatele unui oblon.

Vocea lui răsună pe strada pustie, fără răspuns, cu excepția răgetului unui animal domesticit, legat cu o frânghie de baza unei ciuperci subțiri şi impunătoare. Ucenicul sări de pe zidul de graniță şi intră în oraş, ținându-şi sabia atent pregătită.

Uşile şi ferestrele circulare atârnau deschise, invitându-l înăuntru. Creşterile bioluminiscente aruncau o palidă strălucire albastră în interiorul clădirilor, dar nu fu tentat să cerceteze mai departe. Ar fi putut fi acolo munți de credite sau mirodenii exotice, dar el nu venise pentru aşa ceva.

— Shaak Ti! strigă el, întorcându-şi capul pentru a privi dintr-o parte în alta.

Trecu pe lângă mai mulți dinți uriaşi pe măsură ce se apropia de centrul oraşului. Erau mai mici şi mai curați decât cei precedenți, mai puțin infestați cu

mucegai şi ciuperci, şi funcționau ca suport pentru gardurile care defineau grădinile sau aleile. Totuşi, i se părea că toate casele fuseseră construite pentru a se potrivi cu gardurile, şi nu invers – ceea ce ar fi avut sens dacă dinții aparțineau unei creaturi mari şi întinse care se afla chiar sub picioarele sale. Altfel, de ce ar fi atât de mulți dinți îndreptați spre interior, înclinați aproape orizontal într-un mod care ar putea împiedica sau chiar răni un trecător neatent? Confirmarea acestei presupuneri veni când trecu de ultimul colț şi se trezi în fața centrului oraşului. Acolo, cocoțată pe gingiile concentrice ale unei imense gropi de *sarlacc*, neatinsă nici de tentaculele masive de hrănire, nici de flexarea dinților subțiri, stătea Shaak Ti. Picioarele îi erau încrucişate şi ochii închişi. Adâncită în meditație, ea nu îşi ridică privirea când el se apropie şi păru să nu-l observe deloc.

El nu crezu asta nici măcar pentru o secundă. Cu o mişcare a încheieturii mâinii, smulse o ciupercă din pielea *sarlaccului* şi o aruncă în capul ei.

Ea o respinse cu Forța, abia mişcând o sprânceană.

— Miroşi ca laşul ăla de Vader, spuse ea, desfăcându-şi picioarele şi ridicându-se într-o singură mişcare lină.

Montralii ca nişte coarne îi încadrau fața roşcată ca o coafură elaborată. Petele ovale albe din jurul ochilor îi dădeau o privire uşor speriată, dar ucenicul nu-şi făcea iluzii că o surprinsese. Era îmbrăcată după moda Felucienilor, într-un veşmânt făcut din materiale vegetale – unele încă vii, judecând după luciul de muşchi de pe centura ei – şi os. Lekkuul în dungi îi atârna mult pe spate, împodobit cu panglici şi ciucuri decorativi.

El ridică vârful sabiei în semn de provocare, dar ea tot nu întinse mâna după a ei.

— Stăpânul meu nu este un laş, spuse el.

— Atunci de ce te afli aici în locul lui? întrebă ea cu un zâmbet complice. Bun venit în *Abisul Antic*, un loc de sacrificiu din timpuri imemoriale.

El zâmbi, lăsând furia să-i alimenteze ura pentru ea şi pentru tot ceea ce reprezentau Jedii. Cu partea întunecată în spatele său, atinse mintea *sarlaccului* şi îl determină să o atace. Creatura nu făcu decât să răcnească. Îşi dădu seama că îi rezista, cu ajutorul ei. Ea zâmbi batjocoritor.

— Eşti pregătit să-ți întâlneşti soarta?

Apoi sabia ei se aprinse şi ea se învârti prin aer spre el, lovind în jos în timp ce cădea. În acelaşi timp, ucenicul sări pe spate şi blocă lovitura de deschidere. Forța loviturii îl surprinse, iar reculul îl aruncă înapoi. Gluga i se agăță de unul dintre dinții *sarlaccului*, iar el o smulse cu nerăbdare, înainte ca piedica să-i poată afecta apărarea. Sabia lui Shaak Ti era o ceață albastră între ei. El o blocă cât putu de bine până când îşi recăpătă echilibrul. Apoi sări peste ea, se roti şi coborî două straturi de dinți spre gura *sarlaccului*. De acolo sări din nou, îndepărtându-se de ea pentru a nu-i oferi Jediului avantajul înălțimii, dar ea era acolo, în fața lui, împingându-l înapoi în jos cu o serie de lovituri atât de rapide încât abia le prinse pe toate.

În disperare de cauză, el invocă un fulger Sith şi îl trimise în jos, în carnea *sarlaccului*. Bestia răcni şi se zgudui, oferindu-i deschiderea de care avea nevoie. Piciorul drept al lui Shaak Ti alunecă, forțând-o să se rostogolească elegant din raza de acțiune a lamei lui. El sări după ea, lovind în timp ce venea.

Lupta progresă în jurul inelelor centrale ale *sarlaccului*, lovituri şi contra lovituri însoțite de răgetul bestiei. Ucenicul tăia dinți şi arunca fragmentele în capul adversarei

sale. În schimb, ea prelua un control mai strict asupra inteligenței distribuite a bestiei şi trimise tentaculele acesteia în căutare de hrană să se agite spre el. El le respinse şi continuă lupta. Se împingeau unul pe altul în jos, din ce în ce mai aproape de buza gurii enorme a creaturii. Aerul era viciat acolo jos, încărcat cu subproduse digestive şi miros de carne putredă. Expirări îngrozitoare se rostogoleau peste ei în timp ce *sarlaccul* răcnea. Ucenicul rămăsese fără dinți de tăiat, aşa că recurse din ce în ce mai des la fulgerele Sith şi la lovituri aleatorii de sabie pentru a-l face să se mişte sub picioarele lor. Fluidele groase care se scurgeau din răni făceau piciorul şi mai înşelător.

— Nu poți continua aşa la nesfârşit, o tachină el pe Shaak Ti în timp ce se duelau.

— Nici tu nu poți, spuse ea. Îți iroseşti forțele prea repede.

— Partea întunecată este inepuizabilă.

— Puterea ta este prodigioasă, recunoscu ea, dar asta este problema ta. Lumina, întunericul... Făcu o pauză pentru a-i da o lovitură spre cap pe care el abia o devie. Sunt doar indicații. Să nu te laşi păcălit că stai pe altceva decât pe propriile tale picioare.

El lovi spre propriile ei picioare în timp ce se învârteau prin aer peste cap şi trimise una dintre panglicile ei învârtindu-se în jos, în gura deschisă a *sarlaccului.*

— Scuteşte-mă de lecția de filozofie, Jedi, mârâi el. Sunt aici doar pentru sângele tău.

— Şi s-ar putea să-l ai, sau eu pe al tău.

La ultimele ei trei cuvinte, dădu trei lovituri care îşi găsiră fiecare parțial ținta. Prima arse o linie sfârâitoare pe umărul stâng al ucenicului. A doua îi străpunse pieptul în diagonală. A treia i-ar fi străpuns ochiul drept dacă el nu ar fi parat-o în ultimul moment cu un blocaj telekinetic disperat care opri sabia la doar un milimetru de pielea lui. Îşi putea simți genele şi sprâncenele arzând. Partea dreaptă a vederii îi era complet albastră.

Ea oftă şi se clătină înapoi. Sabia şi privirea ei se lăsară în jos. O jumătate de metru de lamă roşie ieşi din stomacul ei, apoi restul se eliberă cu un şuierat. El se dădu înapoi, şocat de cât de aproape fusese de moarte şi de cât de norocos fusese să o învingă. Îşi ridicase sabia din reflex. Ea, în disperarea atacului ei final, se aruncase practic în lamă. Poate că intenționase ca ei doi să se învingă unul pe celălalt în acelaşi timp. Degetele ei slăbite dădură drumul sabiei, care se dezactivă cu un clic în timp ce se învârtea în gura *sarlaccului.* Nu părea furioasă, ci doar obosită şi îndurerată.

Pielea ei roşie deveni brusc foarte palidă.

El fentă spre ea, dar ea nu reacționă în niciun fel, în afară de a se uita la el.

— Eşti sclavul lui Vader, răsuflă ea, dar puterea ta este irosită cu el. Ai putea fi mult mai mult.

— Nu mă vei convinge niciodată să-mi trădez Stăpânul.

Era şocat că ea încercase din nou o manevră atât de slabă. Erau acestea adâncimile la care se afundaseră Jedii?

— Biet băiat. Ea strâmbă din nas. Adepții Sith se trădează întotdeauna între ei – dar sunt sigură că vei învăța asta cât de curând...

Ochii ei erau plini de milă, în timp ce i se întorceau în cap. Ea se făcu moale şi căzu înapoi în gura *sarlaccului.* Ucenicul se întinse cu jumătate de inimă pentru a-i prinde trupul, dar fu prea lent. O secundă mai târziu, îşi dorea să fi încercat mai mult.

O explozie uriaşă de energie a Forței îl aruncă din picioare. *Sarlaccul* înnebuni.

Tentaculele sale se îndreptară spre el şi suprafaţa sa tremură violent, încercând să îl arunce în fălcile sale. El se feri cât putu de încercările frenetice ale tentaculelor şi sări în siguranţă pe strada oraşului.

Aflat în afara razei de acţiune a *sarlaccului*, zăcu cu faţa în jos pentru o clipă, pe pământul care se zguduia. Era prăfuit, sângerând şi rănit peste tot, dar era viu. Încet, cu grijă, testându-şi fiecare membru pentru a depista zgârieturi şi tăieturi care s-ar putea infecta în aerul fetid al Feluciei, se rostogoli pe spate.

Şi se trezi în centrul unui cerc de Felucieni. Erau probabil vreo cincizeci – războinici, şamani şi călăreţi de *rancor*, alături de părinţi, copii şi cultivatori de ciuperci. Feţele le erau ascunse de coifuri, iar el nu le putu citi intenţiile. Dar Forţa se învârtea în jurul lor în curenţi groşi şi turbulenţi. Moartea lui Shaak Ti îi afectase profund, atât de adânc împletită devenise ea în fluxurile energetice ale lumii.

Foarte bine, gândi el. Ea fusese responsabilă pentru dezechilibrul planetei. Fără ea, poate că latura întunecată se va putea reafirma, iar ritmurile naturale ale vieţii se vor relua.

Unul dintre şamani mormăi ceva în limba guturală a Felucienilor, iar ceilalţi răspunseră. Ucenicul habar nu avea ce spuneau. Îl ameninţau sau îi mulţumeau? Îşi ţinea degetul mare peste butonul de activare a sabiei, pentru orice eventualitate. Apoi, ca unul singur, ei se întoarseră şi plecară. Unii se întoarseră în junglă. Alţii se duseră acasă. În câteva secunde, strada era la fel de pustie ca înainte, iar el era singur.

Ridicându-se în picioare, o luă la pas pe stradă, ferindu-şi doar puţin piciorul drept. Nu conta ce credeau Felucienii. Misiunea lui fusese îndeplinită.

Era timpul să meargă acasă.

Capitolul 9

Starkiller părea percaut de ecstatic la întoarcerea la *Umbra Rătăcitoare*, chiar dacă arăta de parcă ar fi fost ronțăit de un *rancor*. Uniforma sa de luptă era ruptă în zeci de locuri noi, iar sângele se scurgea din tot atâtea răni mici. Dar ochii lui erau animați de o lumină pe care ea nu o mai văzuse până atunci. După Rahm Kota, fusese închis şi introspectiv. Kazdan Paratus îl lăsase morocănos. Acum, era... nu chiar triumfător, dar în pragul triumfului. Era pe cale să facă ceva important – şi ea putu ghici despre ce era vorba. În timp ce el fusese plecat şi *PROXY* fusese afară sub pretextul că verificase munca ei la scutul defect, ea găsise o modalitate de a pătrunde în mica cameră de meditație a navei. Când porniră în siguranță şi el se retrase acolo cu droidul său, ea îşi puse căştile de comunicații pe urechi şi îl spionă cu atenție.

Starkiller îngenunchease pe podea, cu capul plecat şi mâinile încrucişate în fața lui. *PROXY* stătea deasupra lui, cu generatoarele sale holografice pâlpâind în întuneric. Acestea prinseră viață când o transmisie HoloNet ajunse la navă. În mod straniu, droidul deveni din ce în ce mai înalt şi mai solid, până când căpătă forma lui Vader.

— Raportează, se auziră tonurile goale ale celui mai de încredere servitor al Împăratului.

— Misiunea mea a fost îndeplinită, Stăpâne.

Capul bombat aprobă o dată.

— Atunci eşti gata să lupți alături de mine împotriva Împăratului. Întoarce-te imediat la *Executor*. Vom controla în sfârşit galaxia.

— Da, Stăpâne.

Forma sinistră a lui Vader pâlpâi şi se micşoră, devenind din nou *PROXY*. Droidul păru din nou neliniştit şi ieşit din fire, dar în acelaşi timp fremăta de mândrie.

— Felicitări, stăpâne. Se pare că eşti pe cale să îți îndeplineşti programarea primară.

— Da. *Starkiller* se ridică şi puse câte o mână pe fiecare dintre umerii droidului său, stabilizându-l. În sfârşit.

Fotoreceptorii lui *PROXY* străluciră.

— Ei bine, nu-ți face griji, stăpâne. Voi continua să încerc să te omor.

Starkiller zâmbi afectuos.

— Ştiu, *PROXY*. Ştiu.

Cei doi se întoarseră în carlingă, iar Juno se grăbi să oprească microfonul. Până când ajunseră în spatele ei, se aplecase asupra comenzilor, simulând o ajustare a hiperpropulsorului.

— E totul în regulă? întrebă *Starkiller*.

Îi simțea privirea pironind-o din locul în care se afla chiar în spatele ei. Îşi putea da seama ce pune la cale doar uitându-se la ea? Îi putea citi gândurile ca pe o carte?

— Mă întrebam doar, spuse ea, unde mergem de aici. Shaak Ti a fost unică. Slujba ta ar putea părea de rutină de acum încolo.

— Să ucizi Jedi nu e niciodată o rutină, spuse el. Dar mă îndoiesc că voi mai face acest gen de lucruri prea mult timp.

Ea îi putu auzi zâmbetul din voce.

— Şi cum rămâne cu mine? Mă voi întoarce la bombardamentele standard când vei termina?

— Nu-ți face griji. Voi avea grijă să-ți dau cea mai bună recomandare posibilă.

Ei bine, mulțumesc, gândi ea.

— Formăm o echipă puternică. Păcat că nu putem continua aşa cum suntem.

Îngrijorarea din vocea ei era reală. *E păcat că plănuieşti să îl sfidezi pe Împărat – forțându-mă să decid unde îmi este loialitatea.*

El îi puse o mână pe umăr. Nu-şi putea da seama dacă voia să o liniştească sau doar să o reducă la tăcere. Cu cea din urmă, se putea descurca destul de uşor, deşi o durea maxilarul pentru că nu-i spunea nimic despre problemele ei.

Când el se întoarse în camera de meditație pentru a se spăla, lăsându-l pe *PROXY* să o ajute cu nava, ea nu simți uşurare, ci gol.

* * *

Acel sentiment rămase şi atunci când *Umbra Rătăcitoare* ieşi din hiperspațiu în sistemul Scarl, unde *Executorul* pândea în starea sa de finalizare parțială. Nu luase nicio decizie în timpul lungii călătorii. Să rămână loială superiorilor ei direcți sau să încerce să-l avertizeze pe Împărat despre trădarea lor? Întrebarea îi făcea mațele să i se răscolească, dar răspunsul îi scăpa.

Avea nevoie de mai multe informații, în orice caz.

Starkiller şi droidul său debarcară, în mod evident îndreptându-se să-l informeze pe Lordul Întunecat. Nivelul de anxietate al lui Juno crescu de îndată ce el dispăru din fața ei. Când era cu ea, cel puțin îl putea supraveghea. Cine ştia ce se putea întâmpla în timp ce el era plecat – poate că o trăgea şi pe ea în jos cu el?

Amintindu-şi de sursa ciudată pe care reuşise să o acceseze în timp ce îşi căuta profilul psihologic, închise trapele externe ale navei şi simulă o verificare a integrității fuzelajului. Conectarea sistemelor navei la cele ale hangarului îi dădură acces la toate informațiile din băncile de date ale navei amiral. Începu imediat să caute.

Nu fu uşor. Nu avea rost să încerce să urmeze aceeaşi rută pe care o folosise în noaptea aceea, de vreme ce părea să se fi cauterizat în mod natural. Trebuiau să existe numeroase căi de acces în camera secretă a lui Vader; şmecheria era să găsească una care să fie deschisă în acest moment, un semnal pe care să-l poată prelua prin sistemul de securitate. Şi apoi, spera că ar fi putut auzi mai multe despre planurile celor doi.

Găsi traseul prin telemetrie. Vader părea să monitorizeze îndeaproape zona din jurul soarelui mare şi roşu, deşi pentru o clipă nu îşi putu da seama de ce. Apoi o serie de semnături hiperspațiale străbătură vidul, iar ea începu să înțeleagă. O duzină de nave mai mici şi trei Distrugătoare soseau din altă parte, pătrunzând în spațiul real cu o rapiditate deconcertantă. Un sentiment rece i se răspândi în piept, învăluindu-i inima. Cu degetele tremurânde, ea anulă vizualizarea şi pătrunse cât de repede putu în sistemul de securitate.

* * *

Ucenicul rămase în fața peretelui masiv care ducea în camera Stăpânului său pentru o vreme, adunându-şi stăpânirea de sine şi centrându-se în Forță. Ambiția se agita în el: se imagina alături de Stăpânul său, doborându-l împreună pe Împărat, aşa

cum îşi imaginase de multe ori de-a lungul anilor. Se vedea în straie regale în timp ce Lordul Vader devenea Împăratul Vader şi prelua mantia Coruscantului şi a tuturor celorlalte lumi-bijuterie din coroana galactică. Ce priveliști îi aşteptau la curtea Imperială! Ce noi provocări şi aspirații!

Dar antrenamentul său cerea un echilibru atent între pofta de putere şi renunțarea la sine. Controlul era primordial, ca în toate lucrurile. Voia să arate cea mai bună față posibilă înaintea Stăpânului său Întunecat, ca nu cumva să i se refuze încă o dată împlinirea visurilor sale.

— S-a întâmplat ceva, Stăpâne? întrebă *PROXY* din poziția familiară a droidului de lângă umărul său.

— Absolut nimic, spuse el.

Îndreptându-şi umerii, flutură o mână. Uşa masivă se deschise. Reprimându-şi un zâmbet, ucenicul intră cu încredere în sanctuarul interior al lui Darth Vader.

Bocancii lui răsunară pe podeaua metalică, reverberând prin camera familiară. Soarele roşu strălucea prin fereastra largă, dar era ceva nou în acea priveliște: o flotă de Distrugătoare şi nave de sprijin care erau grupate în jurul navei amiral a Stăpânului său, ca nişte hoitari. Darth Vader nu se întoarse.

— Flota Împăratului a sosit, fu tot ce spuse.

Ucenicul simți un nod în gât. Mişcându-se în fața Stăpânului său pentru a arunca o privire pe fereastră, își lipi palma de oțelul transparent gros şi zâmbi.

Destinul.

— Tu l-ai ademenit aici. Putea auzi entuziasmul în vocea sa. Când atacăm?

— Nu l-am chemat eu.

În vocea profundă a Stăpânului său nu se auzea niciun avertisment, niciun indiciu despre ceea ce urma să se întâmple. Cu un şuierat neaşteptat, sabia lui Darth Vader se activă, reflectându-se în fereastră pe lângă globul malefic al soarelui.

— Spionii lui te-au urmărit până aici.

Ucenicul deschise gura să protesteze, dar abia începuse să se întoarcă când lama puternică a Stăpânului său îi străpunse spatele. Ochii i se măriră de şoc la vederea sabiei ieşindu-i din stomac. Durerea fu insuportabilă, mult mai rea decât îşi imaginase vreodată că ar putea fi. Lama de foc a sabiei dispăru când Darth Vader dezactivă arma.

Cu un țipăt înecat, ucenicul căzu în genunchi. Întunericul amenință să-i cuprindă vederea, dar el rezistă cu toată puterea. Şi cu disperare. Trebuia să fie o greşeală teribilă. Nu se putea întâmpla.

Stăpânul său rămase deasupra lui, studiindu-l impasibil din spatele măştii sale negre. Fără să se întoarcă, făcu un gest către *PROXY*.

— Începe transmisia.

— Da, Lord Vader.

PROXY, stând puțin în spatele Stăpânului lor întunecat, se transformă prin etape sinistre în Împărat, cu glugă şi învăluit în umbră. Cei doi Lorzi Sith se uitară în jos la ucenicul care gâfâia neputincios la picioarele lor.

— Care este porunca ta, Stăpâne? întrebă Darth Vader.

— Ți-ai uitat locul, Lord Vader. Luându-l pe acest băiat ca ucenic al tău, m-ai trădat. Tonul Împăratului era în acelaşi timp aspru şi hipnotic. O mână ca o gheară se întinse din mâneca mantiei sale voluminoase. Acum îl vei ucide, sau vă voi distruge pe amândoi.

Ucenicul îşi privi Stăpânul, durerea răsucindu-i trăsăturile într-un rictus. Nu

putea face nimic pentru a opri acea teribilă răsturnare de situație. Nu putea ridica o mână împotriva Stăpânului său, care îl crescuse şi îl învățase toată viața.

Dar nu va muri tăcut.

— Nu, Stăpâne! icni el, străduindu-se să se ridice, dar nu reuşi. Întunericul înainta tot mai mult. Împreună îl putem învinge!

— Fă-o acum, Lord Vader! insistă Împăratul. Doboară-l şi dovedeşte-ți loialitatea față de mine!

Darth Vader se uită de la Împărat la ucenic ca şi cum ar fi cântărit două alternative foarte grele. Apoi atacă cu Forța, declanşând o puternică undă telekinetică care îl trimise pe ucenic să se izbească de una dintre ferestrele din oțel transparent din spatele său. Cu un sunet pătrunzător, acesta se crăpă.

— Da, Vader! exclamă Împăratul. Omoară-l! Omoară-l!

Ucenicul fu prins strâns de voința Stăpânului său şi îndepărtat de fereastră. Pentru o clipă, crezu că Stăpânul său se răzgândise şi decisese să-l sfideze pe Împărat până la urmă. Dar apoi fu aruncat înapoi în oțelul transparent cu toată forța unui mic meteorit. Fereastra se sfărâmă spre exterior într-o explozie uriaşă, absorbindu-l în vidul rece al spațiului.

Ultimul său strigăt nu fu auzit. Întunericul şi disperarea îl cuprinseră din nou, iar el nu mai încercă să lupte cu ele. Nu mai avea niciun rost. Totul se terminase.

* * *

Juno privi îngrozită din cabina de pilotaj a *Umbrei Rătăcitoare*, cu gura căscată şi degetele lăsate pe comenzile navei. Poate că ar fi trebuit să pregătească nava pentru zbor sau măcar să întrerupă semnalul transmisiei ilicite de date. Mai târziu îşi va dori să o fi făcut, dar în acel moment nu putea decât să se holbeze.

Claxonele începură să urle în sanctuarul interior al Lordului Întunecat, sunând ca o alarmă stridentă de ventilație. Luminile străluceau dureros pe pereții metalici. Vader se agățase de cel mai apropiat stâlp pentru a evita să fie el însuşi aspirat în spațiu, dar vârtejul fu de scurtă durată. În câteva secunde – deşi părea o mică eternitate – un grilaj metalic mare alunecă în jos şi sigilă fereastra spartă.

Aerul se revărsă din nou în încăpere. Şuieratul aparatului respirator al lui Vader se atenuă. Cu o mână cu mănuşi negre la gât, se întoarse spre holograma Împăratului şi se îndreptă la înălțimea sa maximă.

— S-a făcut, spuse el pe un ton rece, ca de plumb.

— Tu eşti ucenicul, Lord Vader, mârâi Împăratul. Eşti servitorul meu, *executorul* meu. Să nu-ți mai uiți niciodată locul.

Capul bombat al lui Vader se înclină.

— Da, Stăpâne.

Holograma Împăratului pâlpâi şi se dizolvă. *PROXY* reveni la normal, părând uimit şi zguduit. Vader ignoră droidul şi se îndreptă spre una dintre ferestrele intacte. Stătea şi privea în spațiu, unde trupul moale al ucenicului se prăbuşea fără viață prin vid, înconjurat de un nor de oțel transparent fragmentat.

Mâna lui Juno se ridicase la gură fără ca ea să ştie. *Starkiller* nu făcuse altceva decât să se supună ordinelor, la fel ca ea pe Callos. Fusese trădat şi înjunghiat în spate, la propriu, de cel în care avusese cea mai mare încredere. Nu era corect.

Sunetul unei uşi care se deschidea în hangar fu urmat de zgomotul unor picioare

încălțate care alergau spre navă. Prea târziu închise transmisia şi se concentră asupra propriilor probleme. O echipă de soldați de pe navele Împăratului rupsese sigiliul cuibului secret al *Umbrei Rătăcitoare*. Nu puteau decât să vină după ea.

Inima îi bătu cu putere în piept. Ridicându-se, îşi netezi uniforma neagră şi se asigură că şapca îi era dreaptă. Când fu sigură că pistolul era la distanță de ea, deschise rampa. Respirând adânc şi liniştită, ieşi să îşi întâlnească soarta.

Partea a II-a
EMPIRIC

Capitolul 10

Moartea nu era deloc aşa cum se aşteptase. Pentru început, era conştient de ea, chiar dacă acea conştiinţă era fragmentată, nebuloasă. Conştiinţa lui venea şi pleca în valuri, intrând şi ieşind în derivă pe valuri insondabile. Se scufunda şi ieşea la suprafaţă la cheremul unor forţe pe care nu le putea înţelege. Tot ce putea să facă era să meargă cu ele şi să spere că moartea nu va fi aşa pentru totdeauna.

Avea o durere surprinzătoare – având în vedere că trupul său nu mai exista – care îl pândea la marginea conştiinţei ca o amintire a ceva important pe care îl uitase. Era aceasta un fel de pedeapsă pentru acţiunile pe care le făcuse în timpul vieţii? Oare Jedii pe care îi ucisese se răzbunau dintr-o poziţie privilegiată în viaţa de apoi?

Acesta este un gând ridicol, îşi spuse el. Indiferent dacă exista sau nu o viaţă de apoi, privilegiile nu puteau exista, pentru nimeni. Partea luminoasă şi cea întunecată a Forţei erau identice ca statură, dacă nu ca efect. Nu putea fi chinuit de Jedi mai mult decât îi putea chinui el pe ei. Erau şi voci, şi viziuni. Erau mai greu de explicat. Unele erau familiare, cum ar fi *PROXY*, care îl liniştea ca pe un copil – aşa cum făcuse timp de mulţi ani, până când ucenicul lui Darth Vader devenise prea mare pentru astfel de mângâieri. Era însuşi Darth Vader, îndemnându-l să-şi îmbrăţişeze frica, nu să se lupte cu ea, şi astfel să devină la fel de puternic precum un munte. Unele dintre viziuni erau amintiri, cum ar fi momentul în care îi ceruse lui *PROXY* să-l înlănţuiască în întuneric şi îi refuzase hrana sau apa până când nu asambla, folosind doar Forţa, o sabie de lumină care zăcea în bucăţi în faţa lui. Eşuă în încercarea sa, dar în interior găsise puterea de a-şi abandona corpul slăbit şi de a îmbrăţişa partea întunecată.

Se întoarse de multe ori în acel loc, după moartea sa de mâinile lui Darth Vader.

În bucle nesfârşite, simţea sabia Stăpânului său arzându-i în stomac şi frigul vidului sugându-i aerul din plămâni. Cu toate astea, multe dintre viziuni erau despre lucruri pe care nu le-ar fi putut vedea în viaţă, cu oameni atât familiari, cât şi necunoscuţi, în timpuri şi locuri pe care nu le putea identifica întotdeauna.

Îl văzu pe…

…Generalul Rahm Kota în centrul de control al fabricii de nave de luptă TIE de deasupra lunii Nar Shaddaa. Ochii lui erau nevătămaţi, iar poziţia lui era dreaptă din cauza victoriei recente. Flancat de insurgenţi înarmaţi şi înconjurat de cadavrele soldaţilor din trupele de şoc morţi, el îşi scosese sabia şi începuse să dea ordine.

— Blocaţi centrul de comandă şi puneţi holoproiectorul în funcţiune. Spuneţi tuturor echipelor să se împrăştie şi să canalizeze orice opoziţie spre noi.

— Da, domnule.

Insurgenţii începură să alerge în toate direcţiile.

— Generale Kota, e aici! strigă unul.

Kota se deplasă rapid spre locul unde o imagine pâlpâitoare apăruse pe holoproiectorul recent activat. Aceasta arăta Umbra Rătăcitoare apropiindu-se. Când o văzu, Generalul zâmbi sumbru.

— Deci, în sfârşit te-am scos din ascunzătoare. Insurgentului îi adăugă: Coboară câmpul de izolare de la Hangarul 12 şi spune-le oamenilor să intre în poziţie.

— Da, Generale.

Soldatul ieşi din cameră pentru a se grăbi să-şi îndeplinească misiunea.

Îl văzu pe...

...Kazdan Paratus plimbându-se pe cele patru membre de metal prin Camera Înaltului Consiliu al Gunoaielor. Capetele cu ochi albaştri ale manechinelor sale se întorceau sinistru pentru a-i urmări progresul.

— Fără odihnă, şuieră el. Nicio odihnă pentru niciunul dintre noi! De ce nu ne pot lăsa în pace?

Se întoarse cu fața la manechinul Maestrului Yoda, ca şi cum grămada de droizi ar fi vorbit.

— Eh, prietene? Ce-ai spus? A, da. Miroase a Sith, într-adevăr. Dar ce caută el aici acum? Nu am suferit destul?

Maestrul Jedi paranoic continua să meargă înainte şi înapoi, trecându-şi sabia dezactivată dintr-o mână în alta, ca şi cum ar fi dezbătut dacă să o folosească sau nu.

O văzu pe...

...Shaak Ti, adânc în pădurile de ciuperci de pe Felucia. Umbrindu-şi ochii, privea Umbra Rătăcitoare alunecând pe deasupra ei, vizibilă ca puțin mai mult decât o distorsiune în lumină. Se încruntă şi se uită la o tânără Zabrak care stătea în apropiere, studiind şi ea cu îngrijorare apropierea navei. Mai mulți războinici Feluciani le păzeau, privind fără odihnă copacii.

— Ne-a găsit Darth Vader? întrebă fata, cu o urmă de entuziasm în voce.

— Poate, răspunse Shaak Ti. Adună-ți lucrurile şi ascunde-te, aşa cum am exersat. Nu vă întoarceți până nu vă chem.

O roşeață furioasă se răspândi pe fața fetei.

— Dar... nu mă poți trimite departe. Lasă-mă să lupt alături de tine!

— Împotriva unui asasin Sith? Cu siguranță ai fi ucisă. Shaak Ti ridică o mână pentru a-i reduce la tăcere protestele. Te rog, Maris, du-te la cimitir şi aşteaptă-mi chemarea. Îl voi conduce singură pe acest asasin către Abisul Antic. Puterea ta va fi testată în alte moduri, şi asta cât de curând.

Cu o privire furioasă pe față şi lacrimi curgându-i pe obraji, fata se întoarse şi fugi în pădure. Shaak Ti privi cum jungla se închide peste ea.

— Forța să fie cu tine, Maris, şopti ea.

Văzu trecutul. Asta presupuse, cel puțin. Era una cu Forța – iar Forța vedea toate lucrurile, simțea toate lucrurile, trăia în toate ființele vii. Se întorsese la izvorul râului care curgea neîncetat prin galaxie, revigorând şi mătura morții pe măsură ce trecea. Curentul îl răscolea şi îl întorcea pentru a se confrunta cu toate aspectele vieții sale. O privi cu o nouă înțelegere cum se desfăşura.

Unele fragmente erau, însă, mult mai greu de înțeles.

Văzu...

...o tânără cu ochii trişti, stând la o fereastră mare, privind spre un peisaj de păduri pustii. În depărtare, o linie de foc se întindea pe cerul nopții, până la un punct de pe orbita joasă unde se aduna un grup de luminițe. Undeva în apropiere, un droid astromec ciripea jalnic pentru sine.

...un om murdar şi zdrențuit stătea într-un colț al unei incinte care părea făcută în întregime din oase. O mică lampă cu halo strălucea în fața lui. Mâinile îi atârnau libere, dar încheieturile îi erau strâns legate de cătuşe electronice. Mirosul de carne crudă clocotea în aer, făcându-l să strâmbe din nas cu dezgust.

...pe Darth Vader, cu costumul său blindat de susținere a vieții sfâşiat în zeci de

locuri, stând în mijlocul rămăşiţelor unei bătălii puternice. Soldaţii morţi zăceau în bucăţi pe podeaua însângerată, înconjuraţi de fragmente de oţel transparent sfărâmat şi metal răsucit. Fostul Stăpân al ucenicului îşi duse o mână la tâmpla expusă, atinse cicatricele vizibile acolo şi se clătină.

— Este mort, spuse Vader cu oarecare dificultate peste şuieratul deteriorat al aparatului său respirator.

Împăratul ieşi din umbră pentru a sta lângă el.

— Atunci este mai puternic acum ca niciodată.

Oare asta ar fi putut fi dacă i-ar fi ţinut piept Stăpânului său în loc să cedeze amorţit în timp ce întreaga sa viaţă era dată peste cap? În starea sa de semi-conştienţă mortală, fostul ucenic nu putea spune. Putea doar să privească ca la o holodramă înceţoşată şi fragmentată, în speranţa că la un moment dat, poate atunci când va avea mai multe piese în faţa sa, sensul va începe să apară.

În orice caz, însă, nu făcea decât să devină mai complicat. Dincolo de lumină şi întuneric, dincolo de trecut şi viitor, dincolo de viaţă şi moarte, văzu acelaşi chip pe care îl zărise în timp ce se lupta cu Rahm Kota; chipul care ar fi putut fi al lui când va fi mai în vârstă, dacă ar fi trăit: puternic şi bun, cu păr negru şi ochi căprui, calzi. În fundal, auzea lovitura îndepărtată a armelor şi zgomotul exploziilor. Copacii crăpau şi cădeau. O umbră se profila deasupra viziunii, ca şi cum un nor ar fi blocat soarele. Simţea miros de sânge şi păr ars şi auzea sunetul unei săbii sfârâind prin carne. O voce striga *Fugi. Fugi acum!*, dar el nu o făcea. Nu putea. Orice fel de vis ar fi fost acesta, nu-l lăsa să se mişte. Era prins în el, fixat strâns de un fel ciudat de chihlimbar mental. Era o fantezie sau ceva mai sinistru? Încerca cineva să-i spună ceva?

Văzu... *undeva nu foarte departe – sau poate la cea mai îndepărtată margine a universului – pe Juno Eclipse că suferea.*

Capitolul 11

A fost mai puțin o surpriză, mai mult o uşurare, când se trezi în sfârşit.

La început, oricum. Primul lui indiciu că se întorsese din morți veni atunci când întunericul căzu cu adevărat. Viziunile se evaporară, iar vocile dispărură odată cu ele. Pentru o perioadă foarte binevenită, nu mai era nimic de văzut sau de auzit, nici măcar de gândit. Putea doar să se odihnească şi *să fie*.

Apoi, noi zgomote începură să intervină în liniştea paşnică: vâjâitul lamelelor tăietoare, bipurile şi clicurile joase ale droizilor, un zgomot de *sfârâit* care ar fi putut fi o unealtă de cauterizare şi alte sunete sinistre. Inima i se ridică la auzul unui aparat de respirat care se ridica deasupra celorlalte. Punctul dintre fiecare ciclu de respirație îi era îngrozitor de familiar.

O voce artificială vorbi:

— Lord Vader, îşi recapătă cunoştința.

— Ține-l imobilizat până termin.

— Da, domnule.

Fostul ucenic se zbătea în legăturile invizibile pentru a-şi mişca membrele pe care nu le putea simți. Bâzâitul de zgomote dispăru pentru o clipă, apoi reveni, de data asta însoțit de lumină şi senzații. Era întins pe o masă medicală în centrul unei săli de operații. Tuburi şi cabluri multicolore mergeau din mai multe locuri ale corpului său către maşinării întunecate care pluteau în jurul lui şi se întindeau până la tavanul înalt de deasupra. Droizii mişunau în jurul lui, împungându-l şi ințepându-l cu apendice cu vârfuri ascuțite. Silueta familiară a lui Darth Vader se profila deasupra lui în timp ce, fără avertisment, corpul îi redevenea complet sensibil.

Se încordă în curelele care îl țineau pe loc şi țipă cu furie.

— Tu! Spuma îi zbură de pe buze. Nu mai simțise niciodată o asemenea furie – strălucitoare în puritatea ei, dar atât de nestăpânită încât îl incapacita complet. M-ai ucis!

— Nu. Vader se aplecă mai aproape, sprijinindu-şi o mână înmănuşată pe masă, ca şi cum ar fi vrut să-şi impună literalmente gravitatea asupra fostului său ucenic. Împăratul te-a vrut mort, dar eu nu. Te-am adus aici pentru a fi reconstruit. Dacă Împăratul ar şti că ai supraviețuit, ne-ar ucide pe amândoi.

Se holbă la masca lipsită de expresie, cu gâtul răsucit pentru a mări distanța dintre ei. Putea fi aşa? Amintirile lui despre trădare şi durere erau atât de lipsite de îndoială. O străfulgerare a sabiei de un roşu aprins a Stăpânului său, care îi ieşea din burtă, amenința să-l arunce înapoi în inconştiență. Rezistă, gândindu-se la ultimele cuvinte ale lui Shaak Ti: *Adepții Sith se trădează întotdeauna între ei.* Fusese atât de sigur – dar siguranța nu însemna nimic. Trebuia să decidă cu mintea, nu cu instinctul.

— De ce? întrebă el. De ce să mă salvezi dacă asta te pune într-un pericol atât de mare?

— Pentru că tu eşti avantajul de care am nevoie pentru a-l răsturna pe Împărat. Mi-a forțat mâna, înainte să fim pregătiți. Acum crede că eşti mort. Ignoranța lui este adevărata ta putere, dacă ai voința de a o folosi.

— Şi dacă refuz?

Vocea lui Darth Vader deveni mai aspră şi silueta lui chiar mai întunecată, dacă era posibil.

— Atunci vei muri. Acest laborator se va autodistruge şi tu vei pieri împreună cu toți cei de la bord. Nu vor exista martori.

Niciodată nu există, gândi el, *când este vorba de tine*. Dar o viață întreagă de servitute îi interzicea să rostească aceste cuvinte. Închise ochii, nesigur de care posibilitate îi era mai teamă: că Darth Vader îi spunea adevărul acum sau că tot ce i se spusese până atunci fusese o minciună.

Respirația aspră a aparatului respirator se auzea tot mai aproape.

— Împăratul a ordonat moartea ta, zise Darth Vader. Numai alăturându-te mie vei avea parte de răzbunare.

Deschise ochii şi se holbă direct la masca care îl ascundea pe omul care îl omorâse, apoi îl salvase. O singură alegere îi dădea timp să se gândească la această întâmplare ciudată. O singură decizie avea opțiunea de a se răzgândi mai târziu. Doar o singură răscruce de drum îl lăsa în viață, nu mort.

Cu o voce goală, ucenicul spuse:

— Care sunt ordinele, Stăpâne?

Darth Vader se îndreptă, satisfacția fiind evidentă în fiecare mişcare.

— Împăratul se ascunde în spatele armatei sale de spioni. Îmi urmăreşte fiecare mişcare. O mână înmănuşată făcu semn maşinilor din sala de operații. Droizii se dădură înapoi, iar tuburile se retrăseseră. Trebuie să le oferim o diversiune.

Apăsă pe un buton de pe masă. Legăturile ucenicului se deschiseră. Tânărul se ridică încet în şezut, frecându-şi încheieturile mâinilor, şi îşi privi corpul. Era îmbrăcat într-o ținută complet nouă, care nu semăna cu cea a Stăpânului său, cu piele neagră peste teci subțiri de armură, mănuşi şi cizme grele şi un guler înalt. În apropiere, pe umărul unuia dintre droizii chirurgi, se afla o pelerină neagră cu glugă şi căptuşeală roşie, probabil tot a lui. Acelaşi droid îi înmână un mâner de sabie. Îi luă o clipă să-şi dea seama că nu era cea pe care o mânuise toată viața lui conştientă. Acea sabie căzuse în vidul spațiului şi fusese pierdută pentru totdeauna.

Îşi flexă degetele, simțindu-se mai puternic şi diferit cumva. Durerea dispăruse complet. Se simțea mai bine ca niciodată, ca şi cum ar fi petrecut luni întregi într-un rezervor bacta. În loc să se gândească la această problemă, întrebă:

— Ce fel de diversiune? Un asasinat?

Stăpânul său clătină din cap.

— Niciun act izolat nu va reține atenția Împăratului pentru mult timp. Trebuie să aduni o armată care să i se opună.

Ucenicul aprobă din cap.

— Îi vei localiza pe duşmanii Împăratului şi îi vei convinge că vrei să răstorni Imperiul. Când ai creat o alianță de rebeli şi disidenți, îi vom folosi pentru a-i ocupa pe Împărat şi pe spionii săi. Cu atenția lor distrasă, vom putea ataca.

Ucenicul îşi trecu o mână peste piept, simțind netezimea uniformei sale ca şi cum ar fi avut nervi cu totul noi. Planul era bun. Putea funcționa.

— De unde ar trebui să încep?

— Această decizie îți aparține. Destinul tău este acum doar al tău. Dar trebuie să pleci imediat de aici. În afară de *PROXY*, trebuie să rupi toate legăturile cu trecutul tău. Nimeni nu trebuie să ştie că încă mă serveşti.

El îşi plecă încet capul în semn de recunoaştere.

— Da, Stăpâne.

— Acum, du-te. Şi aminteşte-ţi că partea întunecată este întotdeauna cu tine.

Imaginea lui Darth Vader păli şi preluă trăsăturile şi forma familiare ale lui *PROXY*. Droidul se împiedică, dar îşi recăpătă rapid echilibrul.

— *PROXY!*

— Stăpâne! Sunt încântat să văd că nu eşti mort. Droidul radia în singurul mod în care putea: prin fotoreceptorii săi. Mi-era teamă că nu voi fi niciodată în stare să-mi îndeplinesc programarea primară şi să te ucid eu însumi.

— Sunt sigur că vei avea şansa, odată ce vom pleca de aici.

PROXY se îndepărtă şi începu să apese butoane pe cel mai apropiat terminal.

— Apropo, unde suntem?

— Undeva în sistemul Dominus, neexplorat cred.

— Dar ce este acest loc?

— Acesta este *Empiric*, stăpâne, laboratorul mobil secret al Lordului Vader. Suntem aici de şase luni standard. *PROXY* îşi ridică privirea de la terminal. Lordul Vader mi-a actualizat toate protocoalele. Înainte să te ucid, trebuie să fac tot posibilul să te ajut să dispari. Să pregătesc *Umbra Rătăcitoare* pentru lansare?

Ucenicul încercă să se gândească. Îşi flexă mâinile, minunându-se de revenirea sa uimitoare la sănătate. Părea aproape prea frumos ca să fie adevărat.

Un gând deconcertant îi veni în minte. Îşi scoase în grabă mai întâi mănuşa dreaptă, apoi pe cea stângă. Fu liniştit să vadă doar piele dedesubt, fără materiale sintetice sau articulații artificiale. Articulațiile i se mişcau la fel ca întotdeauna; unghiile îi erau îngrijite şi uniforme. Singurul detaliu ciudat era că cicatricele îi dispăruseră. Îşi frecă mâna dreaptă pe piept până la stomac, amintindu-şi de rana teribilă pe care i-o provocase Stăpânul său. Se gândi la daunele pe care vidul brut le făcea plămânilor umani. Rezervoarele bacta făceau miracole, dar nu erau atât de bune.

— Stăpâne?

Se uită la *PROXY* şi clipi.

— Ce? Nu mi-am dat seama că şi nava era aici.

— Da, stăpâne. Cum altfel am putea pleca? Droidul se îndepărtă de terminal. Indicându-l cu o mână, spuse: Am accesat computerul principal al navei şi am început să execut ordinele Lordului Vader.

Ucenicul dădu din cap, distras de un gând care tocmai îl lovise. Era pe *Empiric* de şase luni, spusese *PROXY*, dar *Umbra Rătăcitoare* era aici, pregătită pentru el. S-ar putea să nu fie singurul lucru care supravieţuise catastrofei iminente a intervenției Împăratului.

— Ce s-a întâmplat cu Juno, *PROXY*?

— Pilotul tău? Ea este la bordul lui *Empiric*, de asemenea, cred. Într-o celulă de detenție.

— Ce? De ce?

— Căpitanul Juno Eclipse a fost acuzată de trădare. *PROXY* făcu o pauză de o fracțiune de secundă, ca şi cum ar fi căutat exact cuvintele potrivite. Lordul Vader a dat ordine explicite să rupi toate legăturile cu trecutul tău. Doar nu ai de gând să o salvezi, nu-i aşa?

Ucenicul îşi trase irascibil mănuşile pe mâini.

— Încă nu ştiu care-mi sunt planurile, *PROXY*. Hai să ne concentrăm să plecăm de aici.

— Cum doriți, stăpâne.

PROXY își înclină capul. Făcu un pas înapoi spre terminal, apăsă pe un buton mare și roșu, apoi se îndreptă spre ușă. O zdruncinătură bruscă prin punte îi făcu pe amândoi să se împiedice. Ucenicul întinse mâna după droid și se stabilizară amândoi.

Se uită îngrijorat prin laboratorul cyborg când un claxon începu să sune.

— Alertă! sună o voce prin interfon. Sistemele de navigație au avut o defecțiune. Repet, sistemele de navigație au cedat!

PROXY trase de umărul ucenicului.

— Vino, stăpâne. Trebuie să plecăm de aici.

Realizarea îl făcu să privească activitățile recente ale droidului într-o lumină nouă. *Ordinele Lordului Vader*, spusese el. *Nu vor exista martori.*

— *PROXY*, ce tocmai ai făcut?

— Am pus nava *Empiric* pe un curs de coliziune cu steaua principală a sistemului Dominus, spuse el cu o voce plină calmă.

— Dar toată lumea de pe *Empiric*...

— Lordul Vader a spus că nimeni nu trebuie să știe de existența ta. A fost foarte specific.

— Și tu tocmai încerci să mă omori.

— Nu, nu. Nu încă, stăpâne. Mai ai destul timp să ajungi la *Umbra Rătăcitoare*.

Ucenicul își înghiți un val de frustrare. Nu era vina lui *PROXY*. El doar se supunea ordinelor. Dar, făcând asta, îl pusese într-o poziție foarte incomodă.

— Bine, să mergem. Stai aproape.

— Da, stăpâne.

Cu mâinile ciudat de vindecate, ucenicul activă sabia pe care i-o dăduse Stăpânul său. Lama era la fel de verde ca în amintirile sale. Era a lui Rahm Kota, realiză el cu o tresărire.

PROXY veni la un pas în spatele lui în timp ce își scotea din minte acel mic detaliu și se îndrepta spre ieșire.

Capitolul 12

Vuietul claxonului alarmei o trezi pe Juno dintr-un coşmar lung şi mizerabil în care dădea raportul misiunii sale pe Callos, dar nu lui Darth Vader, ci tatălui ei, care stătea deasupra ei – cu nasul lung ieşind ca braţul unei spânzurători –, şi o declara un eşec. *Dar misiunea a fost un succes*, protestase ea. Urmase ordinele întocmai. *Nu destul de bine*, spunea el. *Niciodată nu e destul de bine, fată. Când îţi vei da seama de asta şi nu vei mai încerca?*

Se trezise cu un oftat, atârnând suspendată de cătuşele magna în care o puneau gardienii în fiecare zi. Rutina era mai rea decât tortura. O coborau o dată la cinci ore pentru o plimbare de zece minute. Putea să folosească baia şi să bea atâta apă câtă putea ţine stomacul. Uneori îi dădeau şi mâncare, dar nu întotdeauna. Când se terminau cele zece minute, ea revenea pe poziţie, spânzurată cu braţele întinse între zăbrele, cu picioarele atârnând, purtând aceiaşi pantaloni de uniformă şi acelaşi maiou pe care le avusese arunci când ajunsese... oriunde s-ar fi aflat.

Gardienii nu îi spuneau niciodată nimic. Îşi dădea seama, totuşi, că o priveau cu dispreţ. O trădătoare a Imperiului, nu merita mai mult. Faptul că încă era în viaţă îi nedumerea pe toţi. Existenţa ei continuă le secătuia răbdarea, dar şi resursele. Cu siguranţă aveau lucruri mai bune de făcut. Dar urmau ordinele la literă, ca nişte buni soldaţi, şi asta însemna că cineva, undeva, o voia pe Juno Eclipse în viaţă. Să sufere, poate, înainte să moară. Totuşi, de fiecare dată când soldaţii se apropiau de ea, se aştepta ca timpul ei să fi sosit, ca ei să o doboare şi să o execute chiar acolo, cu o singură împuşcătură de blaster în cap.

Cel puţin asta, gândea ea în momentele ei cele mai negre, *ar fi un fel de eliberare.*

Gâtul şi buzele îi erau uscate. O dureau capul şi braţele. Abia îşi mai simţea degetele pentru că legăturile o ţineau atât de strâns în jurul încheieturilor.

De data asta, cu sirena văitându-se, reuşi să se împotrivească impulsului de a dispera.

— Alertă! bubui o voce pe interfonul staţiei. Sistemele de navigaţie au avut o defecţiune. Repet, sistemele de navigaţie au cedat!

Ea îşi ridică privirea şi se uită în jur. Celelalte celule, vizibile prin zona centrală de detenţie a închisorii, erau goale. Gărzile ei erau momentan absente, probabil verificând sursa alertei. Dacă ar fi avut cum să se elibereze, ar fi putut să fugă în timpul confuziei după o navetă de evadare şi să scape de pe staţie pentru totdeauna.

Şi apoi...?

Simţind un val de frustrare, se încordă împotriva legăturilor ei. Muşchii îi ieşiră în evidenţă pe braţele subţiri. Încheieturile îi erau numai vânătăi de la numeroasele încercări de acest fel. Într-o zi, îşi spusese de multe ori, curentul va pâlpâi şi încuietorile vor ceda suficient de mult. Până atunci, era o formă bună de exerciţii. Să te străduieşti şi să speri era mult mai bine decât să te gândeşti la ceea ce se întâmplase sau la ceea ce ar putea urma.

Staţia se clătină în jurul ei. Ea se relaxă momentan înainte să încerce din nou. Orice se întâmpla, era serios. Îi auzea pe soldaţi strigând unii la alţii.

— De ce nu se deschid uşile etanşe?

— Trebuie să ajungem la capsulele de salvare!

— Uşa nu acceptă codurile de securitate!

Crainicul reveni cu o actualizare de rău augur:

— Breşă de securitate în sectorul nouă. *Subiectul Zeta* a scăpat. Setaţi blasterele pe ucidere!

— Oh, asta nu e bine, comentă unul dintre foştii ei gardieni.

Chiar şi prin vocoderul lui, Juno îi putu auzi teama din voce. Nu ştia cine sau ce era *Subiectul Zeta*, dar era hotărâtă să nu rămână spânzurată ca un *şobolan womp* mort până când o va găsi.

Trăgând de legături, i se păru că simte cum una dintre ele slăbeşte.

Doi soldaţi apărură în câmpul ei vizual, cu puştile blaster pregătite. Nu erau îndreptate spre ea, ci spre capătul holului.

— Uită de prizonier, spuse unul dintre ei. Trebuie să plecăm de aici.

— Cum rămâne cu... el?

— Lasă-l să moară împreună cu restul experimentelor.

Loviră cu pumnul în ecluza de aer care ducea din zona deţinuţilor, dar nu avură noroc nici acolo. Ecluza era şi ea bine sigilată. Abandonând acea sarcină inutilă, fugiră înapoi pe drumul pe care veniseră. Focurile de blaster şi ţipetele răsunau pe coridor.

Juno îşi reluă încercarea de evadare. Cătuşele nu se mişcaseră nici măcar un milimetru. Iluzia de alunecare fusese cauzată de sângele de la încheietura mâinii drepte, care lubrifia dispozitivul de prindere de pe acea parte. Trase mai tare, ignorând durerea, dar era la fel de blocată ca întotdeauna.

— Sistemele de securitate sunt offline, avertiză crainicul. Toţi Imperialii sunt sfătuiţi să spargă uşile pereţilor etanşi şi să asigure capsulele de salvare.

Nava se clătină în jurul ei, iar crainicul reveni cu o voce şi mai neliniştită:

— Toate capsulele de salvare au fost ejectate – goale. Aşteptaţi alte ordine. Ce? Prezentatorul trebuie să se fi întors cu microfonul deschis. Ce prost a ordonat asta?

Transmisia se încheie cu un clic puternic, înecat de sunetul împuşcăturilor şi de zguduiala staţiei din jurul ei. Strigătele soldaţilor care mureau o făceau să fie mai hotărâtă ca niciodată să scape înainte ca ceea ce îi omora să o găsească şi pe ea, dar nu putea face un efort mai mare decât făcea deja. Epuizată, se lăsă slabă în legături, inspirând aer cu gust de fum şi sânge. Se făcea şi mai cald, ceea ce nu putea fi un semn bun. Tremurul pereţilor trebuia să fie mai mult decât o simplă turbulenţă.

Dacă ceva mersese teribil de prost şi orbita staţiei fusese perturbată, agitaţia putea proveni din expansiunea termică – nu periculoasă în sine, dar letală dacă se apropiau prea mult de sursă.

Executată, ucisă de lucrul care scăpase din laboratorul lui Vader sau arsă de vie: acestea păreau să fie singurele opţiuni care i se ofereau. După toţi anii de serviciu loial şi după tot ce făcuse în numele Imperiului, şi în ciuda faptului că Palpatine vorbea mereu despre noţiunile de justiţie şi bine public, iată unde ajunsese. Toate visele ei de avansare erau spulberate. Viaţa ei era în ruine. Se întrebă ce ar crede tatăl ei despre ea acum, dacă ar putea să o vadă şi să audă versiunea ei de poveste. Ce încredere ar putea avea într-un sistem care s-a întors împotriva ei fără niciun motiv? Ce-i datora cineva unui Împărat care o condamna pentru că se supunea ordinelor?

Dar ştia că nu l-ar fi putut convinge niciodată să creadă adevărul, la fel cum ştia că nu i-ar fi putut vorbi niciodată despre îndoielile care se treziseră în ea după Callos – şi nu doar despre modul în care Vader gestionase acea afacere. Povestea oficială

despre moartea mamei ei era că fusese ucisă în schimbul de focuri. Dacă Imperiul fusese la fel de dur cu Corulagul cum fusese *Escadrila Opt Negru* cu Callos?

Pentru a mia oară îşi văzu bombele lovind reactorul planetar, şi exploziile strălucitoare luminând jungla. Abia când ieşi din cursă şi acceleră spre orbită observă reacția în lanț pe care o provocaseră loviturile ei. Reactorul distrus scuipa poluanți în atmosferă şi megalitri de substanțe chimice caustice din imensele depozite subterane în canalele care alimentau cu apă proaspătă. Practic, putea să vadă cum suprafața vie a lui Callos se retrage din cauza otrăvurilor pe care le eliberase din greşeală. Un sentiment rece şi dezgustător începu să-i înflorească în stomac.

Acel sentiment nu făcu decât să se înrăutățească la întoarcerea pe nava ei bază. Printre bătăile pe spate ale piloților *Opt Negru*, simțise o urgență crescândă de a verifica datele telemetrice colectate de navă. Din intimitatea cabinei sale, privise îngrozită cum reactorul ardea sub o pală de fum mortal care se răspândea. Fulgerele străluceau sub norul ciupercă dens, declanşând incendii şi catalizând reacții chimice mortale. Sistemele fluviale din apropiere fură în curând sufocate de resturi biologice.

Încercând să îşi mențină vocea calmă, ea contactă un prieten cu experiență în ştiința mediului. El revăzuse datele, iar previziunile lui fuseseră îngrozitoare.

— Este cu siguranță o reacție în lanț, spusese el. Sper că te-ai uitat de aproape la pădurile alea când ai fost acolo. Nu vor mai fi peste şase luni şi nu se vor mai întoarce niciodată.

O întreagă biosferă distrusă pentru ce? Asta nu se întâmpla doar pentru că acea lume, Callos, îndrăznise să se agite în strânsoarea Împăratului. Nici nu era doar pentru că ea ceruse un grad de clemență din partea *conducătorului* campaniei: Lordul Vader. Împăratul era mai puțin interesat să pedepsească, începuse ea să bănuiască, decât să dea un exemplu. Lucrul teribil în legătură cu exemplele era că nu trebuia să rămână nimeni în viață după aceea. O ruină spunea povestea la fel de eficient ca un martor ocular – poate chiar mai mult, pentru că tăcerea răsunătoare lăsată în urma unei astfel de crime nu făcea decât să adâncească şi mai mult călcâiul Împăratului în galaxie.

Fără proteste. Niciun semnal de alarmă. Fără avertismente. La ce ajunsese Imperiul? *Poate*, îndrăzni ea să se gândească, *Imperiul fusese întotdeauna aşa*.

Înainte să poată ajunge la vreo concluzie, Vader îi ordonase să se prezinte la *Executor* pentru o nouă sarcină. Bucuroasă că fusese absolvită de orice altă implicare în genocid – sau cel puțin aşa sperase ea – nu spusese nimic despre îndoielile ei şi plecase mai departe, crezând în mod eronat că, printr-un mic miracol, evitase să fie prinsă în mecanismele gargantuoase ale Imperiului, aşa cum fusese Callos, *Starkiller* şi poate şi mama ei, cu atâția ani în urmă.

Atât de multe vieți, măcinate de paşii maşinăriei Imperiale.

A ei abia dacă părea că merită să-şi facă griji pentru ea, uneori. Dar totuşi se întreba, în cele mai întunecate momente ale ei, *de ce eu*? Ce văzuse Lordul Întunecat în ea de o făcea potrivită pentru misiunea lui *Starkiller*?

Nu conştiința ei, cu siguranță. Nici dispoziția ei veselă…

— Stai pe loc!

Capul i se ridică la auzul focurilor de blaster mai aproape decât fuseseră înainte. Bucăți de droizi zburau pe lângă uşa ei, fumegând din articulațiile tăiate.

Vocea Comandantului stației, un om pe care îl întâlnise o singură dată şi care îi displăcea foarte mult, urlă a doua oară peste cacofonie.

— Nu vei părăsi această navă în viață, şobolan de laborator!

Zgomotul inconfundabil al unei săbii de lumină se ridică din haos. Ea îşi ridică bărbia mai sus, străduindu-se să vadă dincolo de rama uşii.

Nu. Nu putea fi.

Capul unui soldat sări pe lângă celula ei, tăiat de restul corpului. Armura strălucea într-un oval roşu acolo unde fusese tăiată fără probleme prin gât.

Poate că...?

Îşi scutură capul, spunându-şi că trebuie să aibă halucinații din cauza căldurii şi a eşecului controlului atmosferei. Trecuse atât de mult timp de când nu mai avusese speranță. Nu îndrăznea să creadă tocmai acum.

Totuşi, nu-şi lua ochii de la intrarea în celulă, în caz că se înşela.

Era sigură că de data asta se va putea obişnui cu ideea.

Capitolul 13

Ucenicul atacă printr-o ploaie de focuri de blaster, progresul său fiind îngreunat de nevoia de a-l proteja atât pe *PROXY*, cât şi pe el însuşi. Droidul se pricepea să se dueleze cu el, dar nu era programat să lupte cu Imperialii. Focurile de blaster veneau din toate direcţiile, în timp ce zeci de soldaţi se grăbeau să-i înlocuiască pe cei cu care se confruntase deja. Determinarea lor de a-l ucide părea disproporţionată în raport cu situaţia lor. Cu siguranţă căderea în soare era mai importantă decât eliminarea unui evadat.

Dar treptat, auzind comentariile panicate pe care şi le făceau unii altora, îşi dădu seama de un adevăr mult mai întunecat: frica lor de el provenea din zvonurile răspândite cu privire la monstruozitatea sa înnăscută, cel mai rău dintre experimentele lui Darth Vader, care, dacă ar fi fost eliberat, i-ar fi ucis pe toţi într-un mod oribil de depravat. Zvonul era un plan de rezervă pregătit în cazul în care ar fi respins oferta Stăpânului său de a încheia o nouă alianţă. Oricum ar fi fost, ar fi trebuit să lupte pentru a ieşi de pe staţie înainte să înceapă să se gândească la ceea ce avea să urmeze.

La anunţul că toate capsulele de salvare fuseseră ejectate goale, ucenicul se uită peste umăr la droidul care se ascundea în spatele vârtejului lamei sale.

— *PROXY*? Tu ai lansat acele capsule?

— Desigur, stăpâne. Merită să fii minuţios.

El rezistă unei replici nerăbdătoare.

— Cât timp mai avem?

— Doar câteva momente.

PROXY nu părea deloc îngrijorat. Ucenicul îşi dorea să împărtăşească încrederea droidului. Îi luase destul timp să-şi croiască drum prin sălile cu specimene biologice conservate până la punctul de lansare al capsulei de salvare. Mai aveau de negociat o serie de coridoare înainte să ajungă la ecluza care ducea la *Umbra Rătăcitoare*.

Respingând doi soldaţi din faţa lui cu ameninţarea fulgerului Sith, continuă cu hotărâre. Zona de detenţie a închisorii era largă şi greu de apărat, dar o echipă de soldaţi se străduia cu îndârjire. Ascunzându-se pe unde puteau, trăgeau în rafale rapide din mai multe direcţii deodată, sperând să găsească o fisură în apărarea lui. Nu era niciuna. Noua lui lamă verde se învârtea cu o eficacitate uimitoare. Ea şi ucenicul erau una – ca şi cum presupusa lui moarte nu s-ar fi întâmplat niciodată. Se simţea tare, puternic, mortal. O armă refăcută de Darth Vader pentru a aduce ruina asupra Împăratului şi a slugilor sale...

Liderul echipei arunca insulte şi acuzaţii pe deasupra focului de blaster, ca şi cum asta l-ar fi putut distrage. Ucenicul lăsă partea întunecată să curgă prin el, susţinută de furia sa – faţă de şeful echipei, faţă de timpul care trecea atât de repede, faţă de Împărat – şi seceră cu calm pe oricine îi stătea în cale.

Când ultimul căzu, *PROXY* îl bătu pe umăr.

— Stăpâne, grăbeşte-te. Ne apropiem rapid de soare. Sistemul de menţinere a vieţii va fi depăşit în orice moment.

— Stai, spuse el, ridicând o mână înmănuşată. Ce-i cu...?

Chiar în timp ce se uita în jur, la intrările în celule, o văzu. Juno era agăţată în

cătuşe magnetice, cu sânge curgându-i din încheietura mâinii drepte, îmbrăcată în rămăşițele neîngrijite ale unei uniforme Imperiale. Părul îi era neîngrijit şi pielea murdară. Ochii îi erau larg deschişi de şoc, observându-l nu doar pe el, ci şi distrugerea pe care o provocase trupelor de şoc.

— Juno…

— Eşti… Ea se chinui să găsească cuvintele. Chiar tu!

El îi înțelesese ezitarea. Nu-i putea spune numele pentru că el nu avea unul.

— Stăpâne, spuse *PROXY*, intervenind între ei. Arătă cu o mână metalică spre o ecluză din capătul îndepărtat al camerei. Aproape am ajuns! Grăbiți-vă!

Sunetul claxoanelor ajunsese la un nivel febril. Nava se legăna pe măsură ce controlul gravitațional începea să cedeze. Aerul era aproape irespirabil. Chiar dacă plecau acum, s-ar putea să nu mai fie timp suficient pentru a pregăti nava şi a scăpa.

Fața lui Juno era o imagine a disperării. El nu se mişcă. Era asta o capcană? Nu putea vedea niciun semn de înşelăciune pe fața ei, doar teamă.

— Stăpâne, grăbeşte-te! *PROXY* îl trase de mânecă şi îi şopti pe un ton urgent. Ea face parte din viața ta trecută. Las-o în urmă, aşa cum a poruncit Lordul Vader!

El se eliberă, hotărând mai degrabă cu inima decât cu capul.

— Nu pot. Du-te înainte şi pregăteşte nava pentru lansare. Te vom urma cât de repede vom putea.

— Dar, stăpâne…

— Fă-o, *PROXY*! Ăsta e ordinul meu.

Droidul ieşi prin sas în timp ce ucenicul îşi dezactiva sabia şi se uita în jur după generatorul de cătuşe magna. Trebuia să fie undeva acolo, unul mare, suficient pentru a alimenta legăturile din toate celulele. Aerul devenea fumuriu şi dens, iar luminile intermitente făceau dificilă concentrarea. Fascicule groase de cabluri şerpuiau de-a lungul pereților şi pe sub grilajele metalice. Le urmări cât putu de bine până la sursa lor, o structură mare, de formă pătrată, fixată pe un perete la două uşi distanță.

Nu avu timp să facă o investigație amănunțită. Era de mărimea potrivită, aşa că trebuia să încerce. Ridicând ambele mâini, trimise un val de fulgere prin ea, făcând-o să se înnegrească şi să fumege. Curentul țâşni de-a lungul firelor, lansând ploi de scântei. Juno strigă brusc de durere. Schimbând tactica, el opri fulgerul, îşi strânse mâinile în pumni şi smulse cutia din perete cu o singură lovitură, fără ezitare.

Maşinăria din interior explodă, umplând aerul cu nori de resturi acre. Juno strigă din nou, dar de data asta de uşurare.

Se repezi la ea, găsindu-şi drumul prin Forță prin aerul impenetrabil. Ea era în mâini şi genunchi, chinuindu-se să-şi găsească echilibrul pe podeaua instabilă. Se agăță de ucenic atunci când el apăru din fum şi o trase în picioare. Ea nu cântărea aproape nimic.

— Te-am văzut murind, spuse ea, uitându-se la el cu o neîncredere goală. Dar te-ai întors.

În loc să o facă să meargă, el o luă în brațe şi se grăbi spre ecluză.

— Am nişte treburi neterminate, spuse el sec, neştiind de unde să înceapă.

— Vader? întrebă ea, apoi se încordă într-o tuse sufocantă.

— Nu-ți face griji pentru el, spuse el.

Sasul ducea la un ombilic îngust. Aerul proaspăt sufla spre el din față. Căldura radia prin pereți. El îşi feri capul şi se grăbi spre siguranță.

— Am fost catalogată drept trădătoare a Imperiului, spuse ea. Nu pot merge

nicăieri, nu pot face nimic...

— Nu-mi pasă de nimic din toate astea. Las Imperiul în urmă. El puse toată liniştea pe care o putu găsi în vocea lui. Trebuia ca ea să îl creadă fără să pună întrebări. Şi am nevoie de un pilot.

Ea îşi îngropă fața în umărul lui în timp ce pereții familiari ai *Umbrei Rătăcitoare* îi învăluiau. Abia trecuse pragul că uşa ecluzei se trânti peste *Empiric* şi şuruburile explozive tăiară ombilicul.

— Bine ai venit la bord, stăpâne, se auzi vocea droidului din carlingă.

Presupunând că Juno nu va fi încă în stare să zboare, ucenicul strigă înainte:

— Scoate-ne de aici, *PROXY*!

— Da, stăpâne.

Motoarele subluminice porniră instantaneu şi plecară.

Capitolul 14

Prin ferestrele navei, Juno privi cum *Empiric* rămânea în spatele lor. Rotindu-se şi răsturnându-se, orbita crucişătorului modificat se deteriorase atât de mult încât nu mai exista nicio speranță de a opri căderea sa în soare. Abia se desprinsese *Umbra Rătăcitoare* că scutul său exterior se aprinse spontan, trimițând valuri de linii galbene peste coca înnegrită. Fără aer care să alimenteze flăcările, pentru moment, ardeau doar metalul şi plasticul. Totuşi, în momentul în care unul dintre hublouri se deschise, combustia începu cu adevărat.

Închisoarea ei timp de şase luni era puțin mai mult decât un punct întunecat pe fața soarelui când, brusc, se aprinse şi muri. Explozia fu aproape dezamăgitoare, dar suficientă. Îşi desfăcu picioarele de sub ea, mulțumită că scăpase de acel loc. *Starkiller* şi *PROXY* erau pe locurile copilotului şi, respectiv, pilotului. Ea stătea în spatele lor, pe scaunul pentru salt, cu un bandaj improvizat în jurul încheieturii mâinii, ca o bucată de marfă neajutorată. Ca un pasager.

Stătuse prea mult timp atârnată ca o carcasă de *nerf* uitată. Era timpul să preia din nou controlul asupra vieții ei.

— Dă-te de pe scaunul meu, îi spuse ea droidului care voise să o abandoneze şi să o lase să moară pe *Empiric*. Nu avea resentimente față de el, ştiind că nu făcuse decât să se supună programării sale, dar asta nu însemna că trebuia să îl placă.

— Da, Căpitane Eclipse.

Se mută în scaunul pe care îl eliberase ea, clicăind şi fredonând singur.

Atingerea comenzilor îi făcu degetele să tremure. Visase la acest moment de săptămâni întregi şi nu îndrăznise niciodată să creadă că va veni.

— Care este destinația noastră? îl întrebă ea pe *Starkiller*.

— Departe de aici.

— Asta va fi de ajuns.

Ea tastă un salt într-o direcție aleatorie şi se lăsă pe spate în scaunul ei. Dungile familiare ale hiperspațiului aproape că o făcură să se sufoce. Zâmbi în ciuda valului de emoții şi lăsă nava să-i ducă în siguranță.

* * *

Două salturi mai târziu, veni timpul să vorbească.

— Nu este niciun semn de urmărire. Lăsă uşurată deoparte scanarea spațiului înconjurător cu senzorii superiori ai *Umbrei Rătăcitoare*. Suntem la ani-lumină depărtare de orice forță Imperială.

Starkiller îşi ridică privirea de la îngrijirea unei răni de pe antebrațul drept. Sângele se scurgea din tăietură. Ea fu uşurată să vadă asta. Gândindu-se la rănile pe care trebuie să le fi suferit în mâinile fostului său Stăpân, i se făcu rău la stomac. O parte din el trebuia să fie sintetic acum, dar era imposibil de spus uitându-se la el. Doar dacă noua ținută pe care o purta nu ascundea mai mult decât sugera...

— Atunci ce s-a întâmplat? o întrebă el.

Ea se înroşi, încă sperând că el nu-i putea citi gândurile. Lăsând deoparte o grijă

pentru altă zi, ea spuse:

— Nimeni nu ştie că existăm sau ce am făcut. Avem întreaga galaxie în fața noastră. Atunci de ce, pentru prima dată în viața mea, nu am nicio idee unde să merg…?

Gâtul ei se închise, oprindu-i cuvintele. Abia acum devenea conştientă de realitatea trădării şi a dezertării ei.

Starkiller o studia, cu ochii pâlpâind. Ea nu avea să fie niciodată capabilă să-i citească gândurile.

— Sper că ai un plan, spuse ea, agățându-se de singurul ei pai.

El aprobă din cap, apoi spuse încet, ca şi cum ar fi sondat-o:

— Sunt două lucruri pe care le vreau şi nu le pot obține singur. Primul este răzbunarea. Ca să obțin asta, trebuie să adun duşmanii Împăratului în spatele nostru.

Ea dădu din cap, gândindu-se la Callos şi la tatăl ei. După ce fusese martoră la modul în care *Starkiller* îi omorâse pe soldații de pe *Empiric*, nu se mai îndoia de sinceritatea lui – sau de capacitatea lui de a se ține de cuvânt.

— Continuă.

— Al doilea lucru pe care mi-l doresc este să învăț toate lucrurile pe care Vader nu a putut – sau nu a vrut – să mi le predea despre Forță.

Îşi sprijini cotul pe brațul scaunului de zbor şi îşi rezemă bărbia de mâna aceea.

— Dacă nu suntem atenți, s-ar putea să ajungem din nou în vechea noastră slujbă – să vânăm Jedi.

El părea să fie conştient de ironia situației lor.

— Ştiu unul care ar putea fi încă în viață. *PROXY*, arată-ne dosarul primei noastre ținte.

Se întoarseră cu fața la droid, care pâlpâi şi se transformă din nou în Generalul Rahm Kota. Juno se încruntă.

— Credeam că l-ai ucis.

— Când m-am luptat cu el în fabrica de nave TIE, a spus că îmi poate vedea viitorul. A spus că el face parte din acel viitor.

Ea putea vedea o mie de găuri în raționamentul lui, dar nu avea nimic mai bun de oferit.

— Înapoi la Nar Shaddaa, atunci.

— Înapoi la Nar Shaddaa.

Starkiller îşi îngriji rănile în timp ce ea lucra la computerul de navigație. Când făcură saltul în hiperspațiu, el nici măcar nu ridică privirea.

Ea luă asta drept un semn de încredere.

Capitolul 15

Cu fața în jos, privind masa din cel mai întunecat colț al unei cantine de proastă reputație, un bărbat se prăbuşi vrând să dispară în peisaj. *Camera Vaporilor* era un loc deosebit de bun pentru a face asta. Era în primul rând un loc de întâlnire al Ugnaughtilor, dar care atrăgea şi o parte din muncitorii Rodieni şi umani, fiind o cârciumă care deschidea după programul de muncă, cu umbre fără fund în fiecare colț. Aerul plutea în foițe dense, aromate, care se mişcau doar atunci când ființele amețite treceau prin ele.

Muzica era extrem de hibridizată, la fel ca barmanii, care priveau încruntați în timp ce ştergeau paharele mânjite de grăsime şi întindeau bălți de lichior în straturi subțiri pe blatul barului.

O cană goală de bere Andoană stătea lângă umărul bărbatului prăbuşit. Fața lui era ascunsă cu hotărâre, ca şi cum singura dorință conştientă care îi mai rămăsese în suflet era să rămână aşa. Când venea să bea ceva, ceea ce se întâmplase din ce în ce mai des în ultimul timp, îşi ascundea cu grijă fața de clienții cantinei. Părul cărunt şi unsuros ieşea din ceea ce fusese cândva o coadă riguros întreținută. Veşmintele îi erau proaste şi pătate. Nimeni din *Camera Vaporilor* nu ştia cine era acel bărbat sau ce făcuse. Nimeni nu-şi amintea cine îl adusese în *Oraşul Norilor*. Nu le păsa. Ei voiau doar să fie lăsați singuri să bea până la următoarea lor tură.

Omul care voia să dispară întorsese spatele galaxiei, dar aceasta nu-i întorsese spatele. În ciuda eforturilor sale, fusese observat. Inevitabil. Un om cu rănile lui pe Bespin era destul de rar, dar unul care încă mai putea turna un pahar de coniac Corellian fără să verse o picătură...?

Vestea se răspândise, iar asta aducea necazuri.

* * *

Ucenicul intră încet în *Camera Vaporilor*, cu ochii ațintiți în colțuri, studiind fiecare chip şi figură pe care le găsi acolo. Atmosfera cantinei duhnea a numeroase emoții negative, dar amenințarea nu era una dintre ele. Toate privirile se întoarseră spre el pentru o clipă, apoi un Ugnaught mai în vârstă, cu nasul strâmb şi burta proeminentă, ridică un pahar deasupra capului în semn de toast pentru Regele Ozz[3]. Restul celor de la masa lui toarseră tare în semn de aprobare. Atenția reveni la golirea cănilor, fumatul pipei şi urmărirea cronometrului.

Cel mai apropiat barman ridică un apendice. Ucenicul făcu un gest calm, încurajându-l să se gândească la altcineva. El nu voia o băutură. Avea un singur scop. Acesta – primul test real al noului plan al Stăpânului său –, era singurul lucru la care se gândea. Fusese o călătorie lungă, cu multe riscuri asumate. Niciuna dintre călătoriile anterioare nu mai fusese atât de importantă sau de periculoasă ca aceasta.

---

[3] Regele Ozz – mascul Ugnaught care a servit ca rege al Ugnorgrad, o platformă plutitoare terraformată care găzduia o societate de Ugnaughti în atmosfera Bespinului.

— Ce se întâmplă dacă te recunoaşte? îl întrebase Juno cu îngrijorare înainte să părăsească *Umbra Rătăcitoare.*

— Nu o va face, spusese el, amintindu-şi de ochii arşi ai Generalului şi de cicatricele absente de pe mâinile lui.

Corpul său se schimbase în moduri subtile, datorită Lordului Vader. Semnătura Forței pe care o avusese pe Nar Shaddaa, în mijlocul misiunii criminale, avea să fie foarte diferită de cea pe care o proiecta acum.

Calm. Reasigurare. Speranță.

Kota nu se mişcase de douăzeci de minute, conform semnalului camerei de securitate la care se conectase Juno. Ucenicul fu uşurat să vadă că nu fusese o buclă. Jediul bețiv era exact acolo unde se aşteptase să fie, fără să dea semne de alarmă.

Ucenicul se uită în jurul cantinei, asigurându-se că atenția se îndepărtase cu adevărat de el. Apoi lovi masa cu piciorul, trezindu-l pe Kota.

Jediul decăzut îşi smuci capul în sus, dezvăluind o umbră neîngrijită a omului care fusese odată. Obrajii îi erau goi şi barba deasă. Bandajele murdare, înfăşurate în jurul capului, îi ascundeau orbitele.

— Generale Kota?

Vocea lui Kota veni slabă.

— Am plătit pentru masa asta. Aşa că oricine ai fi, dispari.

— Generale Kota, te-am urmărit prin toată galaxia, de la Nar Shaddaa la Ziost...

— Cine eşti tu, băiete? Sprâncenele lui Kota se strânseră. Vreun vânător de recompense?

— Nu chiar. Dar te-am urmărit. Se aplecă mai aproape şi îşi coborî vocea. Cred că ne putem ajuta reciproc, Jedi.

Kota făcu o grimasă şi arătă spre ochii bandajați.

— Acum nu mai sunt Jedi. Nu de când cu asta.

— Nu am nevoie de ochii tăi, ci doar de mintea ta – şi de tot ce ştii despre lupta împotriva Imperiului.

Kota se prăbuşi înapoi în scaun, părând mai mult obosit decât beat.

— Nimeni nu se luptă cu Imperiul şi câştigă, băiete.

O agitație bruscă în pragul uşii atrase atenția ucenicului. Şase soldați din trupele de şoc intraseră în *Camera Vaporilor,* flancați de doi *păşitori* mecanici bipezi, fiecare controlat de o pereche de Ugnaughti cu aspect morocănos. Soldatul în frunte îl apucă de guler pe chelnerul voinic şi începu să-i pună întrebări, în timp ce restul cercetau barul cu privirile.

Ucenicul blestemă sincronizarea Imperialilor. Juno interceptase mesajul de la un şobolan local care avertizase securitatea stației de prezența lui Kota, iar ei nu reuşiseră să-l îndepărteze la timp.

Suspină şi se îndreptă, luându-şi sabia şi plasându-se între Kota şi Imperiali.

— Ai face bine să speri că te înşeli în privința asta, Generale.

Cu un şuierat suficient de puternic încât să atragă atenția tuturor celor din *Camera Vaporilor,* activă lama verde strălucitoare care aparținuse cândva omului căruia îi ruinase viața. Kota tresări ca şi cum ar fi fost lovit şi plonjă sub masă. În acel moment, Imperialii deschiseră focul. Ugnaughtii țipară şi săriră să se adăpostească în timp ce proiectilele de energie deviate ricoşau prin cameră.

Paharele se sparseră. Lichide viu colorate se împrăştiară peste tot, cele mai volatile luând foc şi sporind haosul.

— Ridică-te, Generale, strigă ucenicul peste gălăgie. Poate că trag în mine, dar au venit aici pentru tine.

Apoi fu nevoit să se concentreze asupra Imperialilor şi a aliaţilor lor locali. *Uggernaughtii*[4] mecanici erau amândoi puternic blindaţi şi înarmaţi. Prima lui prioritate era să îi doboare. Împinse unul într-o parte cu ajutorul Forţei şi supraîncărcă sistemele electrice ale celui de-al doilea, încurajându-i pe soldaţi să se împrăştie. Mirosul de blană arsă de Ugnaught făcu localul să miroasă şi mai rău.

De afară, auzea deja sunetul întăririlor. Oricine ar fi fost în spatele tentativei de capturare a lui Kota, nu-şi asuma niciun risc.

— Haide, strigă el la Generalul care se ascundea. Urmăreşte sunetul sabiei mele!

Îi întoarse spatele lui Kota, sperând că bătrânul îşi recăpătase suficient simţul autoconservării încât să aibă grijă de el însuşi. Nu numai că viitorul său salvator trebuia să-i elimine pe Imperiali, dar trebuia să o facă fără să rănească vreun nevinovat. Asta nu ar fi arătat bine pentru nimeni instruit în metodele Jedi.

În timp ce-şi croia drum spre uşa din spate a cantinei, comunică cu *Umbra Rătăcitoare* şi îi spuse lui Juno că avea nevoie de o plecare rapidă.

— În acelaşi loc în care te-am lăsat, presupun.

— Doar dacă nu se face prea cald acolo. Doborî tavanul pe unul dintre soldaţi şi aruncă moloz în altul cu telekinezia. Staţi aproape şi aşteptaţi semnalul meu.

— Aşa voi face. Juno terminat.

Se uită în spatele lui. Kota se mişca în sfârşit, cocoşat ca un *crab de mină* ameţit, cu mâinile întinse în faţa lui. Spera că Forţa va fi cu Kota, pentru că ucenicul ştiu dintr-o singură privire prin uşă că va avea mult de lucru. În magazie erau cel puţin două duzini de Imperiali, care se adăposteau în spatele lăzilor şi butoaielor. Un şir de *Uggernaughti* promitea să facă rezolve rapid problema dacă el clipea.

Nu avea timp să ezite. Bazându-se pe Forţă, sparse butoaiele, rupse lăzile şi umplu aerul cu resturi. Urmărit de focurile blasterelor, traversă camera din trei paşi şi sări pe cel mai apropiat *Uggernaught*. Cu sabia aprinsă îi *eliberă* pe pilot şi pe artilerist şi folosi Forţa pentru a întoarce grosolan maşina. Armele sale lătrară şi îi trimiseră pe *fraţii* săi înapoi, împrăştiind scântei.

Apoi sări, lăsând maşina să se clatine, trăgând la întâmplare. Kota ţinea pasul, cu greu. Îl apucă de braţ pe bătrân şi îl târî afară din magazie şi de-a lungul unei serii de coridoare. Docul de aprovizionare al *Camerei Vaporilor* nu era departe şi, deşi se aştepta ca şi acolo să se afle o prezenţă Imperială numeroasă, nu era imposibil să-l introducă în *Umbra Rătăcitoare*. Docul era deschis spre cerul auriu plin de nori de-a lungul unei laturi. Un salt rapid cu Forţa ar fi fost de ajuns...

O licărire a unei siluete îmbrăcate în negru care stătea alături de soldaţi îl opri din drum. La vederea lui, aceasta îşi înclină casca neagră şi aprinse o sabie de lumină roşie. Soldaţii căzură în genunchi şi deschiseră focul.

Pentru câteva clipe, ucenicul îngheţă. Stomacul i se prăbuşi în peisajul glorios al Bespinului şi se simţi trădat din nou. Apoi mintea îl prinse din urmă din instinct, strigând: *Ăla nu e Vader!* Lama roşie ieşea din vârful unui baston lung şi negru, nu a unui mâner de sabie. Casca era netedă şi rotunjită, lipsită de estetica familiară a capului de mort al Stăpânului său. În loc de două fotoreceptoare rotunjite, această

---

[4] Uggernaught – porecla dată unui *păşitor* fabricat de Ugnaughti şi produs de *Bespin Motors*.

cască avea o singură bandă de vizor, sugerând că dedesubt s-ar putea afla chipul unui om obişnuit, mai degrabă decât orice chip blestemat pe care Stăpânul său îl ținea permanent ascuns. Personajul purta o armură de luptă pe sub mantia sa fluidă – exact ca una din Gărzile Regale ale Împăratului, dar în întregime neagră.

Lama ucenicului se ridică de la sine. Mişcându-se cu o încetineală extremă, ca şi cum aerul ar fi fost făcut din melasă, devie salvă după salvă de la blastere înapoi către soldații care le trăgeau. Aceştia şovăiră şi căzură, cu fum ieşind din articulațiile umerilor şi gâtului. Strigătele lor abia se auziră.

Gardianul negru devie fiecare proiectil trimis în direcția lui. Când ultimul dintre soldați căzu, gardianul făcu un pas înainte cu bastonul sabiei coborât pentru a ataca.

— Stați departe de doc! îi avertiză ucenicul atât pe Juno, cât şi pe Kota. Avem nevoie de un alt punct de întâlnire!

— Există un doc cu baloane de transport nu departe de voi, răspunse Juno în timp ce sabia sa se ciocnea de cea a noului său inamic. Ce e zgomotul ăsta? Doar nu te lupți cu Kota, nu?

— Este prea greu de explicat, mormăi el, neştiind nici măcar care era explicația. Du-te la dana baloanelor şi aşteaptă-mă acolo.

Întrerupse comunicațiile pentru a bloca o tăietură descendentă care aproape că îl doborî. Uitându-se în jur după Kota, fu uşurat să vadă că Generalul nu era nicăieri în apropiere. Acum putea să apeleze la întreaga putere a părții întunecate. Bazându-se pe sentimentul de trădare şi şoc pe care îl simțise când văzuse silueta care îl aştepta – acest asasin întunecat, mortal, care ar fi putut sau nu să aibă legătură cu Darth Vader – atacă cu toată puterea.

Urechile îi țiuiră – atât de mare era energia pe care o elibera. Docul se îndoi sub el; niturile săriră şi sudurile se rupseră. Atacatorul său zbură prin spațiul larg, cu brațele larg depărtate. Bastonul-sabie tăie o linie lungă şi întortocheată în podeaua metalică, în timp ce stăpânul său se rostogolea şi se ridica în picioare.

Un fulger Sith ieşi din mâna care nu ținea bastonul. Ucenicul rânji, anticipând acea tactică. Întâmpină fulgerul cu unul al său. Se ciocniră într-o minge sfârâindă şi trosnind de energie pură care dansa nebuneşte dintr-o parte în alta. Aerul se umplu de mirosul înțepător al ozonului. Asasinul cu glugă mormăi şi depuse mai mult efort. Ucenicul făcu față acelui efort şi îl depăşi. Îl surprinse uşurința cu care respinse fulgerul atacatorului său. Pentru unul care mânuia o sabie Sith, omul cu care se lupta avea mai puțină putere decât ar fi trebuit.

Mingea de energie în care se întâlneau fulgerele lor se apropia tot mai mult de gardianul negru. Acesta mormăi audibil şi se aplecă fizic înainte cu ambele mâini ridicate, una într-o gheară tremurândă, iar cealaltă înfigând lama bastonul sabie în rază, adăugând energia acesteia la atacul său disperat. În zadar. Mingea se apropia inexorabil, condusă de puterea întunecată a voinței ucenicului. Când atinse mânerul bastonului paznicului negru, toată energia acumulată fu atrasă în el.

Cu un țipăt gâtuit, gardianul zbură în afara docului deschis şi dispăru departe, mort înainte ca picioarele lui să părăsească pământul.

Ucenicul lăsă tensiunea să iasă din el şi îşi lăsă brațele în jos. Apelând-o pe Juno, urmă indicațiile pe care aceasta i le dădu către noua lor întâlnire. Nu era departe, cu doar câteva puncte evidente de ambuscadă de-a lungul drumului. Mulțumindu-i, alergă printr-o punte de observație şi de-a lungul unei treceri de pietoni exterioare, abia observând priveliştea. Mintea lui se gândea la tot ceea ce tocmai se

întâmplase, încercând să găsească un sens în toate acestea.

O siluetă întunecată mânuind o lamă roşie modificată şi un fulger, o Gardă Regală dar costumată în negru... Legătura cu Sithul nu putea fi negată. Dacă Darth Vader nu formase un al doilea ucenic în ultimele şase luni – ceea ce nu i se părea probabil, pentru că de ce i-ar fi pus apoi unul împotriva celuilalt –, mai exista un singur Stăpân posibil pentru o astfel de fiinţă.

Împăratul.

Minţile mari gândeau la fel. Ucenicul făcu o grimasă în timp ce se apropia de primul punct probabil de ambuscadă, un schimb de căldură al unui aer condiţionat, unde avea să fie forţat să traverseze o conductă largă, dar lungă şi să treacă printr-o serie de ventilatoare. Darth Vader îşi trimisese ucenicul în misiunea de a-i găsi şi ucide pe ultimii Jedi. Poate că Împăratul intenţionase acelaşi lucru cu slujitorul său întunecat. Dacă era aşa, avea să fie dezamăgit de rezultate. Poate că Kota nu mânuise sabia, aşa cum făcuse pe Nar Shaddaa, dar emisarul Împăratului murise oricum. Asta ar fi reprezentat o ameninţare clară la adresa Împăratului, perfect în conformitate cu dorinţele lui Darth Vader.

Presupunând că supravieţuia Kota, desigur. Ucenicul nu putea decât să spere că se îndrepta spre docurile baloanelor pe o altă rută şi că nu va fi ucis pe drum...

O echipă de soldaţi îl aştepta la schimbul de căldură, împreună cu trei *Uggernaughti* mobili. Îi rezolvă rapid, fără să se grăbească nesăbuit şi fără să tragă de timp. Nu era nimic de făcut aici. Erau doar nişte neplăceri.

Aruncă ultimul *Uggernaught* în palele unui ventilator de patru ori mai înalt decât el. Acesta explodă într-o minge de flăcări, aproape doborându-l pe geamănul său aflat mai departe de-a lungul schimbului de căldură. Din norul de fragmente metalice sări un al doilea asasin Sith al Împăratului, cu bastonul sabie ridicat.

Ucenicul îl întâmpină într-o ciocnire de scântei şi fulgere.

Sith contra Sith, se luptară înainte şi înapoi prin spaţiul larg, căptuşit cu metal. Acest asasin era mai priceput decât primul, zvelt şi puternic, cu o lovitură bună şi o înclinaţie spre aruncarea telekinetică a obiectelor din interiorul unghiului mort al ucenicului. Se dovedi a fi o treabă grea până când ucenicul smulse de pe cadrul său următorul ventilator uriaş şi îl trimise învârtindu-se prin aer. Gardianul negru păru atât de uimit de privelişte încât nu sări până când nu fu prea târziu. O lamă care se învârtea îi smulse piciorul drept de la genunchi. Din acel moment, lupta se terminase.

Ucenicul lăsă în urmă trupul dezmembrat îmbrăcat în negru şi îşi continuă drumul în grabă, trecând printr-o zonă de întreţinere plină de Ugnaughti nervoşi şi urcând o rampă până la docul baloanelor. Ieşind în aer liber, se trezi în faţa unei alte echipe de soldaţi, cu încă doi asasini ai Împăratului şi nu mai puţin de şase *Uggernaughti*. Două baloane de transport încărcate cu provizii atârnau deasupra lor, cu motoarele vâjâind pentru a le menţine pe poziţie, probabil aşteptând să aterizeze. Kota nu era de găsit nicăieri. Ucenicul îşi îndoi genunchii şi adoptă o poziţie de luptă.

— Sunteţi siguri că vreţi să faceţi asta? îşi întrebă el duşmanii adunaţi.

Răspunsul veni sub forma unui foc de blaster de la soldaţi, a unui baraj de la *Uggernaughti* şi a unei încărcături combinate de la cei doi asasini. El se învârti şi sări, umplând aerul cu energie reflectată. Toate gândurile încetară; conexiunea lui cu Forţa deveni mai profundă decât fusese vreodată înainte. Se mişca cu graţie şi reflexe pure, ferindu-se de loviturile de baston, aruncând soldaţi în aliaţii lor Ugnaught, aruncând *păşitorii* de pe doc şi chiar făcând să plouă cu provizii din unul dintre baloanele de

deasupra.Echipajul balonului fugi cu un mic speeder. Văzându-l abandonat asta îi dădu o idee. Când duşmanii săi se regrupară pentru o a doua încărcătură combinată de fulgere, el smulse fizic balonul din aer, prăbuşindu-i întreaga greutate peste ei toți – şi apoi, când petalele exploziei ajunseră la apogeu, mătură toată mizeria de pe doc cu o singură explozie dezlănțuită de telekinezie.

Stătea într-o cupolă minusculă de spațiu liber, expirând energie pură, în timp ce cercul de resturi în flăcări ploua prin aerul subțire şi rece al Bespinului. Triumful şi satisfacția îl umplură ca heliul pur, ridicându-l în aer.

— Câți au fost? întrebă o voce din spatele lui.

Se întoarse să-l vadă pe Kota poticnindu-se pe doc. Deşi beat, era o prezență care dădea de gândit. Ochii goi ascunşi în spatele bandajului murdar păreau să privească direct prin tânărul din fața lui.

Ucenicul se îndreptă şi îşi coborî sabia. Se întrebă dacă Kota era pe cale să-l certe pentru că provocase atâta moarte şi haos.

— Am pierdut numărătoarea, mărturisi el.

— Nu contează. Vor fi mai mulți. Armata Împăratului este infinită.

Ucenicul se încruntă. Putea suporta o mustrare. Disperarea indulgentă era cu totul altceva.

— Trebuie să plecăm, Generale.

— E o misiune prostească. Vei fi ucis – sau mai rău. Şi ce se va schimba? Nimic.

Ucenicul făcu clic pe comunicator pentru a atrage atenția lui Juno.

— Aş prefera să mor luptând decât să mă înec în vreo cantină, bătrâne. Eşti cu mine sau nu?

Kota făcu un pas înainte, se împiedică şi păru momentan pierdut.

— Ai un nume, băiete?

— Nu.

Din nou, ucenicul se simți ca şi cum ar fi fost studiat de ochi care nu mai existau.

— Ei bine, nu se poate nega dorința ta de a ucide trupele de şoc. Am un contact în Senat care ar putea folosi sabia ta. Unde ți-e nava?

Ucenicul zâmbi uşor când *Umbra Rătăcitoare* se ridică în spatele lui, cu repulsoarele vâjâind şi rampa extinzându-se. *Sincronizare perfectă,* gândi el.

Dacă ar fi putut măcar Kota să vadă…

Cu o mână la subsuoara dreaptă a bătrânului, îl conduse în navă pe primul dintre viitorii săi rebeli.

Capitolul 16

Fostul General şi Maestru Jedi ar fi putut arăta – şi mirosi – ca un abandonat în moarte cerebrală, dar Juno află curând că, chiar şi în starea lui mult diminuată, avea resurse de care nu putea decât să se minuneze. În primul rând, supravieţuise unui duel cu *Starkiller*. În al doilea rând, traversase cumva jumătate de galaxie fără să-şi folosească ochii. În al treilea rând, cunoştea coduri şi cifruri pe care ea nu avea nicio şansă să le descifreze...

Timp de o oră după oprirea lor în *Oraşul Norilor*, el rămase în spatele ei pe scaunul de salt, bătând nebuneşte la tastatură şi trimiţând mesaje rapide către destinaţii necunoscute. Din când în când, ea se uita în spate şi încerca să citească pe ascuns. Tot ce vedea pe ecran, însă, era vorbărie goală; sunetul care ieşea din casca pe care i-o împrumutase, la fel. Indiferent despre ce vorbea, omul era foarte rezervat.

— Pot să te ajut? îl întrebă ea în cele din urmă.

— Nu. El se lăsase pe spate în scaun şi îndepărtase tastatura. E gata.

— Ai vorbit cu prietenul tău? întrebă *Starkiller*, apropiindu-se din scaunul copilotului.

Kota nu confirmă şi nici nu negă ceva, având de ales.

— Destinaţia noastră este Kashyyyk, fu tot ce spuse el.

— Lumea natală a Wookieelor? Juno simţi o scufundare în stomac. Este sub stăpânire Imperială acum, nu-i aşa?

Kota aprobase din cap.

— Va fi periculos.

Bătrânul zâmbise la asta, fără pic de umor.

— Întreaga galaxie este periculoasă atunci când îţi faci un duşman din Împărat. Refuză cu mâna orice altă întrebare. Nu mă deranjaţi acum. Sunt obosit şi am o durere de cap. Nu aveţi cumva bere Andoană la bord?

— Nu, spuse *Starkiller* cu o expresie crispată.

— Atunci lasă-mă să dorm. Îmi datorezi asta.

Înclinând scaunul, îşi pusese mâinile la ceafă şi începu aproape imediat să sforăie. *Starkiller* ridică din umeri şi îi spuse că se va întoarce în camera de meditaţie pentru a se pregăti pentru ceea ce va urma.

Iar acum stătea cu *PROXY* lângă ea, pe scaunul copilotului, întrebându-se cum ar putea să se pregătească pentru ceva când habar n-avea ce ar putea fi.

Perspectivele deformate ale hiperspaţiului alunecau rapid, în acelaşi timp reconfortante şi deconcertante. Poate că era familiar la vedere, dar acel mediu era unul clar ostil vieţii umane. La fel era şi viaţa pe fugă. Kota părea la fel de demn de încredere ca un Wookiee năpârlit. El şi misteriosul său contact îi puteau duce direct într-o capcană. Ea şi *Starkiller* abia reuşiseră să scape din destule în timp ce cutreierau galaxia în căutarea bătrânului nenorocit...

Îşi spuse să nu mai fie atât de morocănoasă. Trecuseră cu toţii prin multe, şi nu era ca şi cum ar fi avut prea multe de ales. Văzuse cum răsplătea Darth Vader loialitatea. Întoarcerea la Imperiu acum, cu doi fugari în spate, ar fi fost cea mai rapidă cale de a se vedea împuşcată. Somnul încă îi era tulburat de visele legate de

încarcerarea ei îndelungată, în care frica şi speranța salvei finale încă rezonau.

Starkiller nu vorbea niciodată despre ce se întâmpla în capul lui, dar ea îşi dădea seama că şi el era tulburat. Abilitățile lui sociale erau inexistente. Nu voia să vorbească despre sentimentele sale, despre trecutul său sau despre orice altceva în afară de prezent. Doar faptul că el o salvase îl făcea suportabil. Nu vorbea niciodată, deşi ea îl îndemnase să o facă, despre cum reuşise să supraviețuiască cumplitei răni pe care i-o provocase Stăpânul său. În lipsa unor fapte concrete, ea nu putea decât să se întrebe. Protezele nu erau singurul răspuns la care ajunsese. Putea el să fie atât de puternic în Forță încât să poată înfrânge moartea, duşmanul suprem? Aşa supraviețuise el în fața atâtor adversari? Sau vreun Imperial neloial îi luase cu adevărat trupul din vid şi îl trimisese în laboratorul secret, unde fusese reparat fără ca fostul său Stăpân să afle?

Alternativele erau prea ciudate şi oribile pentru a fi luate în considerare.

Uneori, țipetele lui o trezeau din somnul agitat, răsunând din camera de meditație şi prin navă. Uneori striga numele lui Vader; alteori îl striga pe al ei, de frică, disperare sau furie. De cele mai multe ori, țipa ca şi cum i s-ar fi smuls inima.

I se rupea inima când îl auzea. Şi, în ciuda faptului că viața ei se prăbuşise de când se cunoscuseră, era hotărâtă să-l urmeze. Totuşi, dacă el se aştepta ca ea să-l îngrijească pe acest Jedi bătrân, avea să afle cât de mult poate fi testată loialitatea ei...

PROXY se agită brusc. Ea tresări din gândurile ei şi încercă cu vinovăție să pară că lucrează. Droidul nu îi acordă însă nici cea mai mică atenție, ridicându-se de pe scaun şi îndreptându-se spre pupa. Zgomotul paşilor lui metalici o duseră la camera de meditație; trapa se deschise, iar *PROXY* intră.

Ezită o clipă, apoi deschise ecranul care îi permitea să spioneze activitățile din interior. În întunericul adânc al camerei, *Starkiller* stătea în genunchi, cu ochii închişi şi cu spatele la uşă, pe care punctul ei de vedere o acoperea. Silueta slabă a lui *PROXY* străluci peste tot pentru o secundă, transformându-se într-o nouă formă. Când transformarea fu completă, el era cu câțiva centimetri mai înalt şi mai lat decât înainte, cu barbă şi păr lung şi purtând veşmintele standard ale unui Cavaler Jedi.

Noua expresie pe care o purta era una de solemnitate hotărâtă.

Starkiller deschise ochii, dar nu se mişcă până când *PROXY* nu activă o sabie de un verde strălucitor şi nu o ridică vertical, într-o poziție echilibrată, cu două mâini, pe partea dreaptă a corpului său. Apoi *Starkiller* se ridică şi se apără atât de repede, încât Juno abia îl văzuse mişcându-se. *PROXY* plouă cu lovituri asupra lui cu o viteză şi o atleticitate care contraziceau construcția sa. Învârtindu-se, rostogolindu-se şi rotindu-se prin toată camera, era mereu în ofensivă, folosind lovituri rapide şi puternice. *Starkiller* avea mâinile ocupate să le devieze pe toate. În lumina pâlpâitoare, îi văzu sudoarea pe frunte. Ciocnirea şi pocnetul săbiilor îi umplea urechea. Dădu volumul mai încet ca să nu-i tulbure somnul lui Kota. Nu era prima dată când asista la un duel între *Starkiller* şi droidul său de antrenament. Se luptaseră ca nişte dervişi în primele zile după ce fugiseră de pe *Empiric*, droidul ajutându-l evident să se descarce. Dar pentru acele eliberări, se întreba dacă nu cumva oala sub presiune a minții lui ar fi acumulat în mod constant stres până când ar fi explodat.

Totuşi, ea nu învățase să se relaxeze în timpul lor. *Starkiller* nu pierdea niciodată – ceea ce era un noroc, pentru că *PROXY* vorbea cu o sinceritate dezarmantă despre intenția sa de a-şi ucide stăpânul dacă ar fi găsit vreodată o fisură în armura acestuia. Nu-i plăcea să se gândească cum ar fi fost viața ei după un asemenea accident fatal, aşa că, deocamdată, tolera sesiunile ocazionale de antrenament, chiar dacă nu se

putea bucura de ele.

PROXY nu stătea locului nicio secundă, atacând de la podea, de pe pereți, din tavan, chiar şi din aer. Era ca şi cum ai privi un dans, dar unul în care cea mai mică scăpare putea însemna moartea. *Starkiller* dansă cu el suficient de mult pentru ca ea să se îngrijoreze, apoi îşi schimbă stilul pentru a se potrivi cu cel al droidului – şi dintr-o dată ea putu vedea diferența dintre om şi mecanic. Acolo unde *PROXY* fusese rapid, *Starkiller* era şi grațios. Acolo unde *PROXY* pur şi simplu tăia şi înjunghia, *Starkiller* aplica înflorituri loviturilor sale ofensive. În timp ce *PROXY* îi implica întregul corp fiecărei mişcări, *Starkiller* putea să lanseze un atac cu un singur deget sau să blocheze prin deplasarea piciorului cu un singur centimetru.

Sfârşitul veni brusc, cu sabia verde înfiptă adânc în burta Jediului necunoscut. *Starkiller* retrase lama şi făcu un pas înapoi. Cealaltă sabie se dezactivă şi căzu cu o bufnitură pe podeaua metalică. Adversarul virtual al lui *Starkiller* se prăbuşi în față şi reveni la forma obişnuită a lui *PROXY* înainte să atingă solul.

— Am eşuat din nou, se auzi vocea înăbuşită a droidului. Îmi pare rău, stăpâne.

— Nu e vina ta, *PROXY*. *Starkiller* întinse o mână şi l-a tras pe droid în picioare. Ataru nu funcționează corect fără Forță. Totuşi, ai reuşit să o imiți credibil, mai ales într-un loc atât de restrâns.

— Mulțumesc, stăpâne. Poate că voi reuşi data viitoare.

Starkiller îl mângâie cu o afecțiune sinceră.

— Ştii, m-ai surprins. Am crezut că eşti Kota.

— Ei bine, el ar fi un modul de antrenament bun. Droidul tremură la laude. Poate că într-o zi îl voi vedea luptând. Aşa aş putea observa cum se mişcă şi să-l recreez pentru tine.

— Poate, *PROXY*, zise *Starkiller*, expresia sa căpătând o nuanță mai întunecată. Este încă treaz?

— Nu ştiu, stăpâne, dar destinația noastră se apropie.

— Bine.

Părăsiră împreună camera.

Juno opri ecranul şi se întoarse să fie pregătită pentru ei când veneau în carlingă. Tresări când îl văzu pe Kota aşezat în scaunul lui. Pentru o clipă se temu că auzise tot ce ascultase ea prin cască, dar apoi îşi dădu seama că ceea ce ea citise inițial ca fiind vigilență, poate chiar suspiciune, erau doar efectele secundare ale intoxicației cu alcool.

— Începusem să mă tem că ai murit în somn, spuse ea.

Colțurile buzelor lui se traseră în jos.

— Mi-aş fi dorit să fi murit.

Starkiller intră cu *PROXY* după el.

— Suntem aproape? întrebă el, luând scaunul copilotului şi întorcându-se spre ea.

Liniile ciudate ale hiperspațiului se reflectară în ochii lui.

Ea verifică instrumentele.

— Vom ajunge în câteva secunde.

Exact la momentul potrivit, imaginea se încețoşă şi se schimbă în peisajul stelar mai familiar al fundalului galactic. Kashyyyk era o sferă peticită în verde şi albastru care atârna în dreapta lor. Era o lume frumoasă, dar putea spune că trecuse prin vremuri grele. Cicatricele bombardamentelor orbitale erau încă vizibile, la mulți ani

după ce fuseseră aplicate. Îşi imagină fumul care trebuie să se fi ridicat din acele păduri în flăcări şi se bucură pentru Wookiee că măcar casa lor fusese ferită de soarta lumii Callos.

Folosi senzorii avansați ai *Umbrei Rătăcitoare* pentru a scana spațiul din jurul planetei. Era dens cu semnale, dar nu cu mult trafic, ambele fiind în mare parte de origine Imperială. Mai multe nave capitale dădeau târcoale orbitelor superioare, cu tunurile şi patrulele pregătite. Destul de multe nave de transport se adunaseră în jurul unui punct chiar la orizontul planetei. Ea îndemnă nava să înainteze pentru a obține o imagine mai clară. Când locația orbitală respectivă deveni vizibilă, îi luă o clipă să realizeze ce vedea. Era mai mult decât o stație de andocare ecuatorială obişnuită, dar la prima vedere diferența îi sfida imaginația. Ochii ei vedeau, mintea ei se răzvrătea.

Un *skyhook* atârna deasupra lumii Kashyyyk, plutind pe repulsoare chiar în afara atmosferei superioare a planetei. O structură robustă, utilitară, legată de o zonă curățată mult mai jos, evident că nu era conacul dictatorului local sau o stațiune pentru Moffi obosiți. De asemenea, încă nu era terminată. Zeci de nave de marfă şi droizi de construcție îi înconjurau vârful, sclipind în lumina aurie a soarelui.

La vederea construcției şi a prezenței Imperiale puternice, ea clătină din cap.

— Cu siguranță cred că această misiune este prea periculoasă acum.

Chiar şi *Starkiller* păru să aibă îndoieli.

— Contactul tău ar fi bine să fie de încredere, îi zise el lui Kota cu o privire acră.

— Am încredere în el cu viața mea. Generalul mahmur nu întrebă ce vedeau. Poate că ştia deja. El m-a dus clandestin în *Oraşul Norilor* şi este un vechi aliat al Ordinului Jedi.

— E foarte bine să aud asta, spuse Juno, dar fără să ştim cine este, ne pui într-o situație dificilă.

— Nu sunteți singurii reticenți în a da numele străinilor. Generalul pufni. Dacă vreți ajutorul meu, iată cum îl veți obține. Există ceva foarte valoros pentru prietenul meu pe Kashyyyk. Extrage-l pentru el şi poate că va fi de acord să te ajute să lupți împotriva Imperiului.

Juno privi fața lui *Starkiller*. Nu arăta niciun semn de nesiguranță.

— Am fost reperați, Juno?

— Nu. Dispozitivul de camuflaj funcționează la eficiență maximă.

— Atunci, coboară-ne.

Ea simulă un salut pentru a-şi acoperi neliniştea.

— Va fi dificil să ținem capul plecat aici, spuse ea în timp ce întorcea nava pe noul ei curs. Traficul nu e suficient de intens pentru a dispărea în el, dar este suficient pentru ca cineva să ne observe dacă vom coborî la sol. Şi nu putem folosi camuflajul la nesfârşit. Dacă cristalele de stygium se supraîncălzesc, vor fi inutile.

— Fă tot ce poți, spuse *Starkiller*. Voi încerca să nu întârzii prea mult.

— Asta i-ai spus ultimului tău pilot?

Cuvintele ieşiră înainte ca ea să se fi gândit bine la ele şi le regretă instantaneu. Kota asculta, îşi spuse ea furioasă. Fostul Jedi nu putea să ştie niciodată cine erau sau ce făcuseră, indiferent de situație.

Se uită la *Starkiller*. Urechile lui ardeau, iar expresia îi părea furioasă.

Juno împinse *Umbra Rătăcitoare* în atmosferă, sperând că zgomotul şi turbulențele de la intrare vor acoperi faptul că şi ea era furioasă pe sine.

* * *

Trecând peste colinele verzi şi apoi rostogolindu-se, aproape de coordonatele pe care i le dăduse Kota, coborî nava suficient de jos şi de mult pentru ca *Starkiller* să sară în coronamentul pădurii şi să se strecoare pe un copac cu ramuri late. Nu se opri să se uite în spatele ei, aşteptând doar până când vocea lui din comunicator o asigură că era în siguranță. Apoi zbură cu nava înapoi în spațiu, unde nicio dâră murdară şi niciun observator nu le putea trăda prezența. *PROXY* se întorsese în camera de meditație, poate pentru a exersa în particular imitația lui Kota.

Îi luă o jumătate de oră să traseze o orbită care să țină nava în afara razei de acțiune a senzorilor Imperiali. Când termină, se uită peste umăr. Generalul se prăbuşise pe scaun, cu brațele încrucişate, lăsându-şi bărbia în piept. Pielea îi era palidă şi trasă. Ochii îi erau ascunşi sub bandaje.

— Rămâi treaz, Generale, spuse ea.

— Dacă nu e nimic de băut pe nava asta, spuse Kota cu un ton morocănos, aş prefera să mă laşi să mă culc la loc.

— Prietenul nostru de jos ar putea avea nevoie de ajutorul tău.

— Prietenul vostru, nu al meu. Buzele lui Kota se strânseră. Nici măcar nu ştiu cine este – sau cum ați ajuns voi doi să dețineți o navă ca asta.

Se gândi repede. Deci Generalul auzise comentariul ei despre piloții anteriori ai lui *Starkiller*. Cu siguranță aducea acum vorba despre asta pentru a o înțepa. Opțiunea evidentă era să-l ignore, dar asta nu ar fi făcut decât să-i trezească şi mai mult suspiciunile. Trebuia să-i spună ceva, atâta timp cât nu era adevărul. Sau cel puțin întregul adevăr.

— Am furat-o, spuse ea.

— De la cine?

— Nu trebuie să ştii.

— Pot ghici. Am pilotat câteva nave cu dispozitive de camuflaj de-a lungul anilor, dar nu pot distinge sunetul hipermotorului acesteia. E ceva nou, probabil militar. Prin morocănoşenia pe care o purta ca pe propria lui mantie de deghizare, ea îşi dădu seama că o testa. Inamicul nostru comun, poate.

Ea nu spuse nimic. El era un Jedi. Dacă îi dădea prea multe de înțeles, el ar fi putut compara *Umbra Rătăcitoare* cu nava în care asasinul lui Darth Vader sosise la fabrica de nave de luptă TIE – şi ăsta ar fi fost sfârşitul tuturor lucrurilor.

El râse încet, apoi tuşi lung şi tare.

— Nu-ți face griji, Juno, spuse el când îşi recăpătă vocea. Nu prea am de gând să te denunț.

— Nu credeam...

— Sunteți fugari, la fel ca mine. Nu aveți nimic de pierdut.

Doar viitorul nostru, gândi ea. *Cazierele noastre sunt curate. Am putea să o luăm de la capăt, dacă am vrea.*

Fața lui păru să îmbătrânească vizibil. Se întrebă dacă se gândea la toți prietenii şi cei dragi pe care îi pierduse de-a lungul anilor – nu doar în fața *Ordinului 66*, ci şi în timpul insurgenței ulterioare. Şi la ochii lui, de asemenea. Încă nu-i spusese cum ajunsese să fie orb, iar ea nu-l întrebase niciodată. Se gândise că poate ghici şi că el nu va dori niciodată să vorbească despre asta, cu ea sau cu altcineva.

El se ridică cu un mormăit.

— Dacă nu-mi dați pace şi linişte, spuse el, mă duc în cală să dorm.

— Aşa să faci, Generale, spuse ea, uşurată că momentul se încheiase şi nesigură ce anume se petrecuse între ei. Mă duc să văd dacă pot să aflu la ce foloseşte *skyhookul* ăla.

El o bătu dispreţuitor pe umăr şi ieşi din carlingă, făcându-şi loc după pipăit prin interiorul navei.

Juno verifică instrumentele pentru a se asigura că încă zburau corect. *Starkiller* nu o apelase încă. Se întrebă dacă acesta era un semn bun sau cel mai rău lucru imaginabil…

Capitolul 17

Cu o singură apăsare disperată a sabiei sale, ucenicul omorî ultimii păianjeni uriaşi care îi întinseseră o ambuscadă la nivelurile inferioare ale pădurii. Creaturi hidoase, cu trupuri grase, pigmentate cu roşu şi cu o tenacitate dincolo de orice rațiune – aproape că se întreba dacă nu cumva vedeau în potențiala lui evadare un afront personal, precum şi prânzul pierdut – îl urmăreau de peste un kilometru înainte să-şi desfăşoare în sfârşit capcana. Abia începuse să se întrebe cât de puțini locuitori periculoşi ai subarboretelor de pe Kashyyyk se aflau în preajma lui, că cinci dintre țesătorii uriaşi se îndreptaseră brusc spre el, legănându-se pe fire groase de pânză, cu mandibulele ridicate şi picurând otravă. Abia supraviețuise ambuscadei.

Mai înțelept acum, şi stropit cu sevă verde groasă, părăsise subarboretul pentru nivelurile superioare ale pădurii. Îi lua prea mult timp să se apropie de coordonatele pe care i le dăduse Kota. Sărind din ramură în ramură, urcă două sute de metri înainte ca mediul să înceapă să se lumineze în mod apreciabil. Atât de adânc era întunericul perpetuu de dedesubt, încât se simțea ca şi cum ar fi urcat din adâncuri subacvatice.

Kota nu-i spusese ce se afla la acele coordonate, iar el nu apelase *Umbra Rătăcitoare* ca să afle. Voia să afle singur, să testeze memoria şi cuvântul bătrânului General.

Odată ce a fost sigur că a ieşit din teritoriul păianjenilor mortali, luă o direcție mai stabilă, deşi una care încă era uşor înclinată în sus. Acoperişul pădurii se întindea cu cel puțin încă o jumătate de kilometru deasupra lui, format din ramuri de copaci puternici care se suprapuneau unele peste altele pentru susținere şi purtau multe mii de specii pe terasele lor largi. Regnurile animal, vegetal şi chiar mineral înfloreau oriunde privea el. Păsările zburau în stoluri complexe în jurul cuiburilor ca nişte mici oraşe. Insectele se târau şi se înmulțeau în crăpăturile seci ale scoarței. Solul provenit din materia vegetală în putrefacție şi praful din aer se adunau în rosturile dintre ramuri şi trunchiuri, creând oaze pentru plantele cu frunze şi lianele întinse. Aerul rece era plin de sunete de animale şi de foşnetul frunzelor.

Era foarte diferit de Felucia, unde totul părea umflat de umiditate şi de Forță, mereu pe punctul de a exploda. Aici viața era dură şi neîndurătoare. Să-i întorci spatele era foarte, foarte periculos.

Întors într-un domeniu relativ sigur, sărind sau legănându-se pe liane de la o creangă la alta, ucenicul putu să se gândească din nou la ceea ce văzuse de pe orbită.

Un *skyhook*. Destul de surprinzător în sine. În galaxie existau doar câteva, iar cele mai multe dintre ele se aflau pe Coruscant. Dar nu asta îl frapase.

Pe măsură ce *Umbra Rătăcitoare* cobora la suprafața planetei, văzuse *skyhookul* dintr-un unghi diferit. Prinzând ultimele raze ale soarelui, semăna cu o linie de foc care se întindea spre cer…

…până la un punct de pe orbita joasă unde se aduna un grup de luminițe.

Mai avusese acea viziune, a *skuhookului* de deasupra lumii Kashyyyk. Îi apăruse în timp ce era inconştient în laboratorul secret al lui Darth Vader, fiind operat pentru rănile teribile pe care i le provocase Stăpânul său. Crezuse că acele viziuni nu erau altceva decât vise, fantezii fără sens lansate de subconştientul său în timp ce corpul

său era sub presiune. Ar fi putut fi, de fapt, o licărire a viitorului său? Nu ştia.

În mod cert, nu reuşise niciodată până atunci să prevadă, nici prin meditație, nici prin alte încercări pe care şi le propusese, dar asta nu excludea posibilitatea. Fusese suspendat între viață şi moarte timp de luni de zile. Cine ştia prin ce încercări trecuse pe drumul de întoarcere la supraviețuire? Ar fi o prostie să nu ia în considerare acea posibilitate, pentru că viziunile ar putea conține informații care l-ar putea ajuta în această călătorie şi în altele.

Se strădui să-şi amintească mai multe detalii despre viziune, dar îi fu greu. Amintirile îi erau amestecate. Ceva despre mirosul de carne crudă şi Darth Vader vorbind despre cineva care murise. Indiciul că era ceva mai mult era ispititor, dar fără valoare în sine. Avea nevoie de ceva palpabil, altfel nu ar fi făcut decât să-i distragă atenția. În viziune, imaginea *skyhookului* părea să vină dintr-o perspectivă de la nivelul solului. Nu puteau fi multe locuri care să ofere aşa ceva pe Kashyyyk. Şi mai fusese cineva cu el. O femeie tânără. Juno, poate?

Se încruntă, simțind că se îndepărta de adevărul viziunii, oricare ar fi fost acela. Nu Juno. Altcineva. Cineva necunoscut. Prieten sau duşman?

Viziunea era epuizată, la fel şi el, încercând să scoată mai mult din ea. Se simțea împovărat încă de când ajunsese pe Kashyyyk. Era ceva în aerul locului, în copaci, în culoarea soarelui – şi asta îl deranja. Dacă sursa nu era viziunea, atunci ce putea fi?

Renunță la încercare şi se concentră doar pe negocierea marginilor superioare ale pădurii. Pe măsură ce se apropia de coordonatele pe care i le dăduse Kota, zgomotul industriei se înălța peste ambianța naturală a Kashyyykului.

Primul sunet care i-a ajuns la urechi a fost cel al unei navete care decola. Vuietul său plat, metalic, crescu aproape până la un nivel dureros, apoi dispăru spre vest. Păsările izbucniră din copacii din jurul lui, adăugându-şi propriul lor urlet. După ce se liniştiră, el putu auzi sunetul AT-ST-urilor Balmorrane. Maşinile cu două picioare, cu aspect ciudat, îi stârniseră ucenicului o antipatie nesfârşită pe Duro, unde Darth Vader îl trimisese să doboare un despot local care devenise prea mare pentru cizmele sale Imperiale. Maşinile erau grele şi lipsite de grație, dar problematice în mâini pricepute. Spera să reuşească să stea departe de țintele lor atât timp cât se afla pe Kashyyyk.

În timp ce se apropia de sursa lor colectivă, zbârnâitul speederelor de teren, bâzâitul vibrofierăstraielor şi vâjâitul unui generator ajunseră până la el. Pe moment, fu nedumerit cum de o aşezare atât de mare îşi găsise un punct de sprijin sigur în pădurea periculoasă. Răspunsul îi veni în scurt timp. Pădurea se termina de parcă ar fi fost tăiată cu un cuțit şi copacii de pe o parte ar fi fost răzuiți. Pământul crud, plin de cicatrice, era expus soarelui pentru prima dată în milenii, înnodat de rădăcini moarte şi amestecat abundent cu aşchii de lemn. Pământul cobora într-o vale mare până la albia unui râu secat, apoi urca din nou în unghi până la un vârf care ar fi părut proeminent pe orice altă lume, dar care rămăsese mic pe lângă copacii care se înghesuiau resemnați în jurul zonei curățate. Pe culmea din partea îndepărtată a văii se afla o cabană, în mod clar locuința cuiva important, dublată de o bază Imperială, una plină de amplasamente de arme şi antene satelit, plantate la înălțime deasupra pădurii, cu o platformă de aterizare pentru navete ieşind dintr-o parte.

Din locul în care era ghemuit, putea vedea câteva trepte care duceau la intrarea principală. O singură navetă se odihnea pe platformă, cu brațele încrucişate pudic deasupra corpului. AT-ST-urile se plimbau dedesubt cu un aer de fier inexpugnabil,

umbrite de droizi de toate formele şi mărimile. Trupele de şoc patrulau în perimetru cu puştile blaster pregătite, unii dintre ei mânând Wookiee în grupuri de trei sau patru.

Locuitorii înalți şi cu blănuri groase ai planetei păreau să poarte cătuşe, deşi era greu de distins de la o distanță atât de mare.

Ucenicul privea toate acestea dintr-un punct de observație înalt, chiar la marginea pădurii, ghemuit pe o creangă subțire ca o *maimuță-şopârlă* Kowakiană. Nu vedea nicio cale evidentă de a intra în cabană. Poate că, având ceva mai multe informații, ar putea găsi un fel de plan.

De departe, de dedesubt, se auzi sunetul strident al vocoderului unui soldat din trupele de şoc. Exact ce-i trebuia. Căzând aparent fără greutate printre crengi, ateriză între membrii unei patrule de doi oameni. Înainte ca vreunul dintre ei să poată da alarma, ridică mâna stângă şi îi ordonă unuia dintre ei să doarmă. În timp ce acel soldat se lăsa uşor la pământ, al doilea căzu sub influența unui alt truc al minții.

— Nu eşti alarmat, îi spuse el soldatului. Sunt autorizat să fiu aici. De fapt, m-ați aşteptat.

Bărbatul în casca albă anonimă aprobă din cap.

— Totul este în ordine, domnule. Nu-mi pot explica ce l-a apucat pe Britt, aici de față, deşi…

Îl lovi pe colegul său inconştient cu o cizmă albă.

— Britt nu e treaba ta. Tu vrei doar să mă ajuți pe mine.

— Da, domnule. Sunt la dispoziția dumneavoastră. Cum vă pot ajuta?

Casca albă se înclină curioasă într-o parte, iar ucenicul fu mulțumit pentru mințile slabe ale celor mai mulți dintre soldați.

— Spune-mi cine e şeful aici.

— Căpitanul Sturn, domnule.

— Şi unde aş putea să-l găsesc?

— În cabană cu oaspetele, domnule, dacă nu e la vânătoare.

— Cine e oaspetele?

— Nu ştiu, domnule, dar avem ordine stricte să-i ținem departe de pericol. Wookiee ăştia sunt nişte brute fără minte.

Ucenicul ignoră insulta specifică.

— Această persoană este un oaspete sau un ostatic?

— Nu ştiu, domnule.

— Poți să-mi arăți camera oaspeților?

— Nu sunt autorizat pentru acea zonă, domnule. Casca se înclină din nou. De ce nu-i puneți aceste întrebări Căpitanului Sturn?

Stăpânirea lui asupra minții soldatului avea scăpări. Înainte să cadă de tot, ucenicul îl întrebă despre Wookiee.

— Ce facem cu ei, domnule? Păi, le dăm ceea ce merită. Animale scârboase, fără minte. Hei, nu eşti unul dintre tipii ăia simpatizanți, nu-i aşa? Unul dintre ei mi-a sfâşiat şeful de pluton membru cu membru, chiar în fața mea. I-aş omorî pe toți, ca şi Căpitanul Sturn…

— Ajunge.

Flutură mâna prin fața soldatului şi făcu un pas înapoi pentru a evita prăbuşirea lui. Lăsându-i pe cei doi acolo unde zăceau, se topi în umbra subarboretului şi începu să înconjoare luminişul enorm.

Cabana din centru era construită solid, fără puncte slabe evidente. Partea

îndepărtată se întindea peste creastă, în pădurea virgină. Nu voia să fie prins într-o altă ambuscadă a țesătorilor de pânze, dacă putea s-o evite. În orice caz, ar fi fost nevoie de o armată pentru a ajunge acolo, sau de o putere de foc mai mare decât cea pe care o avea la îndemână – cu excepția cazului în care ar fi furat câteva dintre grenadele cu şoc ale Imperialilor sau ar fi pus mâna pe un tun blaster…

Un zâmbet lent i se strecură pe față. Nu avea nevoie de aşa ceva. Avea partea întunecată a Forței de partea lui. Întorcându-se în copaci, porni să găsească cel mai bun loc posibil pentru a lansa un atac.

Doar o dată, când mirosul unei arderi îndepărtate îi atinse nările, sentimentul ciudat de dezorientare îl lovi din nou. Şi-l scoase cu fermitate din minte. Zeci de soldați se aflau în viitorul său imediat şi toți ar fi fost dornici să-l împiedice să-şi atingă scopul.

Avea să le dea motive să se răzgândească.

Capitolul 18

În jumătate de oră de la pătrunderea în serverul Imperial local, Juno avea exact o jumătate de răspuns. Scopul *skyhookului* era de a transporta sclavii Wookiee de pe suprafața Kashyyykului pe o orbită joasă, de unde urmau să fie duşi în altă parte.

Totuşi, locul unde urmau să fie duşi era ascuns de un nivel de securitate mai profund decât putea ea să pătrundă. Iar răspunsul la întrebarea *de ce* era complet ascuns. După acea jumătate de oră productivă urmă o căutare frustrantă prin toate dosarele disponibile, cercetând după orice fel de indiciu, dar fără să găsească vreunul. Era la fel de *în întuneric* în această privință ca şi la început. Aflase totuşi că Darth Vader însuşi vizitase planeta cu ani în urmă, dar se părea că fusese vorba despre o chestiune fără nicio legătură. Sprijinindu-se pe scaun, îşi trecu degetele prin păr şi se întinse. *Starkiller* era ocupat pe pământ. Kota era din nou în cală. *PROXY* continua să se amuze. Abia acum îşi dăduse seama că, pentru moment, era complet singură.

Aplecându-se din nou în față, degetele ei începură să bată pe taste. Anumite dosare Imperiale erau duplicate în toată galaxia. Ele veneau cu fiecare forță invadatoare, actualizând rețelele locale şi menținându-se la rândul lor la zi prin descărcarea de noi informații de la navele capitale care treceau prin zonă. Astfel, administrația Imperiului se menținea consecventă pe mai multe mii de lumi locuite – pentru că altfel cum ar fi putut guvernatorii îndepărtați să afle despre noile legi şi numiri sau despre infractorii căutați care s-ar fi rătăcit între granițele lor?

Datele de la *Academia Imperială* făceau parte din această descărcare automată. Criptate, desigur, dar Juno ştia cheile pe de rost. Îşi spunea că era doar curioasă. Callos fusese cu mai puțin de un an în urmă. Nu auzise nimic despre foştii ei prieteni şi colegi în tot acest timp. Ar fi fost inuman să nu se întrebe...

Escadrila Opt Negru era o unitate de elită cu o reputație de disciplină şi cruzime. Din exterior, ea putea vedea cum componența sa era atent întreținută de Darth Vader pentru a se asigura că ambele calități rămâneau nepătate. Conducerea şi piloții se schimbau frecvent, fapt întunecat de aerul mistic care înconjura escadrila. Cei din interior nu vorbeau niciodată despre camarazii lor sau despre misiuni; cei din exterior nu speculau niciodată. Ei îşi făceau treaba. Asta era tot ce conta.

Fusese mândră să zboare ca lider de escadrilă, dar timpul petrecut la cârmă fusese scurt. Asta, aflase ea, era normal. Predecesorul ei, cu care zburase doar de două ori, rezistase cu puțin mai mult decât ea. Predecesorul lui rezistase doar o lună înainte să fie transferat de Darth Vader într-o poziție pe care ea nu o putea urmări. Ambii piloți erau acum înregistrați ca decedați.

Se întrebă dacă zburase vreunul dintre ei pentru *Starkiller*.

Îndepărtându-se de acea speculație inutilă, cercetă carierele piloților cu care zburase. O treime dintre ei erau încă în escadrilă. O treime erau morți – ucişi în acțiune, presupunea ea, deşi doar jumătate erau înregistrați ca atare. Restul fuseseră promovați. Citind lista de avansări, o apucară nervii. Un pilot cu indicativul *Redline*[5]

---

[5] Redline – Linie Roşie.

fusese promovat şef de escadrilă în absenţa ei. *Redline* era, din experienţa ei, cea mai rece, mai crudă şi mai puţin grijulie fiinţă cu care zburase vreodată. Fusese foarte îngrijorată de sănătatea lui mintală, descriindu-l în jurnalele de zbor drept psihopat şi penalizându-l constant pentru folosirea excesivă a forţei. El fusese unul dintre cei trei sub comanda ei care se plânseseră de retragerea de pe Callos.

Escadrila ar fi trebuit să rămână, susţineau ei, şi *să termine treaba*.

Lumea murise. Ea nu vedea ce mai era de terminat. Şi acum, iată-l aici, conducând cea mai temută escadrilă de nave de luptă TIE din tot Imperiul.

Îşi dădea seama cum se potrivea asta cu viziunea întortocheată a lui Darth Vader asupra galaxiei. Ceea ce ea considerase cândva o escadrilă unită, aproape o familie, ştia acum că era complet disfuncţională – produsul unei tiranii conduse de frică şi lăcomie. Dacă ar fi rămas cu *Opt Negru*, ar fi fost forţată să comită la nesfârşit atrocităţi precum Callos – aşa cum făcea fără îndoială *Redline* chiar acum – sau s-ar fi opus şi ar fi fost împuşcată pentru că nu ar fi ascultat ordinele.

Înţelegea, dar asta nu însemna că îi plăcea, câtuşi de puţin. Alţi piloţi promiţători fuseseră complet ignoraţi. Înlocuitorul recomandat de ea, *Chaser*[6], încă zbura pe locul patru. Iar *Youngster*[7], pilotul care o urmase în escadrilă, un absolvent vesel despre care era sigură că o va urma rapid în ierarhia ofiţerilor înrolaţi, era...

Îi trebuiră cincisprezece minute să afle ce se întâmplase cu el. Părăsise escadrila – în viaţă, se pare, unul dintre puţinii care se transferaseră când încă mai puteau zbura – dar de acolo progresul său era greu de urmărit. Se pare că se răzgândise, dar nu suficient de mult pentru a fi executat. Pilotase nave de transport pentru o vreme şi apoi se întorsese la serviciul activ ca santinelă în jurul şantierelor Imperiale. Văzuse lupte în câteva locuri fierbinţi, dar nimic special. Ultimul său post...

Juno privi răspunsul timp de un minut înainte de a accepta că putea fi adevărat. *Youngster* era staţionat pe Kashyyyk.

Un amestec teribil de dorinţă şi teamă o cuprinse. Printr-o simplă apăsare de buton, putea să deschidă un canal de comunicaţii şi să-şi cheme vechiul camarad. Vocea lui familiară ar fi umplut cabina şi pentru o clipă, doar un minut sau două, ar fi putut simţi că aparţine din nou. Putea să dea timpul înapoi şi să uite de trădări şi de viitorul incert care se întindea în faţa ei. Putea fi din nou un pilot Imperial desăvârşit, având siguranţa că nimic nu va putea schimba asta vreodată.

O schimbare. Nici măcar nu trebuia să spună cine era. Îşi puteau strânge mâna verbal şi asta ar fi fost suficient. Ce rău ar putea face asta?

Se cutremură. Mâinile i se strânseseră puternic în poală şi le ţinu acolo de teamă să nu o trădeze. Nu se putea întoarce, nici măcar pentru un minut. Apelând o escadrilă Imperială în timp ce *Starkiller* era la sol, risca să arunce totul în aer. Nimic nu merita asta. Nici măcar să vorbească cu cineva pe care îl numise cândva aliat şi care acum o considera, cel mai probabil, duşmanul lui. Dacă ar fi aflat vreodată că ea încă mai exista... Mâinile tremurânde se întoarseră la tastatură. Încet, îşi tastă propriul nume.

Fişierele ei nu mai erau restricţionate. De fapt, apărură imediat. Citi rezumatul carierei sale ca şi cum ar fi citit propriul ei necrolog. Într-un sens foarte real, exact asta era. *Spion... trădător... executată prin ordin Imperial.*

Nu mai era loc pentru îndoieli. Nu se putea întoarce. Nici măcar nu recunoştea

---

[6] Chaser – Urmăritorul.
[7] Youngster – Puştiul.

viața pe care ar fi trebuit să o aibă. Dosarul ei fusese falsificat. Toate realizările ei majore dispăruseră. Nici măcar Callos nu fusese menționat. Fusese redusă la un pilot de vânătoare inept, care reuşise cumva să intre în cea mai bună escadrilă a galaxiei şi apoi îşi dezamăgise echipa. Mai rău, se întorsese împotriva lor. Femeia din înregistrare meritase acea lovitură fictivă de blaster. Exact asta ar fi crezut vechea Juno Eclipse.

Vechea Juno Eclipse nu mai exista. Noua Juno Eclipse era furioasă că fusese redusă atât de uşor, chiar şi într-o înregistrare oficială de care nu-i mai păsa. Sau pe care nu o credea. Dacă asta i se întâmplase ei, de câte ori li se mai întâmplase şi altora catalogați drept trădători – ca propria ei mamă?

Se întrebă pentru o clipă ce credea tatăl ei. Apoi decise că nu-i pasă.

Cel puțin era considerată moartă. Se agăță de acea certitudine, chiar dacă furia mocnea în ea. Şi riposta.

Sunetului gâtului lui Kota o făcu să tresară şi să şteargă ecranul cu vinovăție – înainte să-şi amintească faptul că el era orb.

— Cred că a sosit momentul să-ți apelezi prietenul, spuse Generalul. A fost tăcut un pic prea mult timp.

— Ai dreptate. Şi sunt sigură că i-ar plăcea să ştie ce am aflat. Ea rezumă vestea că sclavii Wookiee urmau să fie transportați în altă parte dintr-un motiv necunoscut. Crezi că prietenul tău din Senat ştie ceva despre asta?

— Sunt sigur că ştie, spuse Kota.

— Crezi că acesta este motivul pentru care ne aflăm aici?

— Cred că e posibil să rezolvi două probleme cu o singură soluție. Sau să încerci, oricum.

— Cred că vom vedea ceea ce vom vedea. Ea începu să deschidă un canal de comunicații, apoi îşi dădu seama ce spusese. Oh, îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze, spuse Kota morocănos. Era doar o figură de stil.

Toate conversațiile dintre ei încetară. Din comunicatorul lui *Starkiller* veni sunetul maşinăriilor care urlau.

Capitolul 19

Juno încerca să-i spună ceva şi părea că ar putea fi important.

Orice ar fi fost, avea să aştepte.

Piciorul unui *păşitor* AT-ST căzu chiar lângă el, făcând să-i tremure fiecare dinte din gură. Ucenicul nu întrerupse pasul. Îşi sincronizase perfect alergarea, ferindu-se de grenadele cu şoc şi de proiectilele energetice trase de artilerist şi apropiindu-se pe dedesubt, unde platoşa era mai slabă. Capul voluminos se rotea şi se întorcea deasupra lui, încercând să îl identifice pe omul fără armură care îndrăznea să atace de unul singur. Putea citi neîncrederea pilotului din mişcarea maşinii. Ucenicul respiră adânc şi execută un salt acrobatic în aer care îi aduse sabia în raza de acţiune a ambelor articulaţii ale genunchilor, a trei joncţiuni de control şi a motorului propulsor. AT-ST-ul tresări în mijlocul paşilor, în timp ce daunele provocate de el se înregistrau în sistemele sale complexe. Salvele nesfârşite ale armelor sale încetă.

Ucenicul atinse solul şi se opri. Cu un geamăt de metal torturat, AT-ST-ul făcu o jumătate de pas, apoi căzu cu nasul înainte în pământ. Praful se ridică din solul explodat. Înainte ca acesta să se aşeze, ucenicul se mişca din nou, ferindu-se de un şuvoi de focuri de armă de la un tun al trupelor de şoc amplasat în dreapta treptelor principale ale cabanei. Alte două AT-ST-uri se apropiau de el din ambele părţi, sperând să îl încolţească. Zâmbetul lui nu se stinsese deloc. Ţinta soldaţilor lăsa mult de dorit.

Fiecare proiectil care ajungea la el era deviat fie spre punctul de origine, fie spre uşa principală a cabanei, dar atât de multe dintre ele erau ratate complet, încât se descărcau inutil în pământ. Alergă spre soldaţi, făcându-se în mod deliberat o ţintă mai uşoară. Căştile albe se ridicară în semn de surpriză, apoi coborâră în semn de concentrare. *O lovitură norocoasă,* îşi imagină el că gândeau. *Doar o lovitură norocoasă.*

Avea să le demonstreze că norocul nu exista. Nu împotriva lui, cel puţin.

Fu învăluit de un baraj puternic de foc energetic. Începu să direcţioneze o parte din el către AT-ST-urile care se apropiau, lăsând urme negre de arsuri pe blindajul lor frontal. Piloţii şi artileriştii îşi intensificară atacul, ştiind că apropierea lor îi făcea şi pe ei să aibă ţinte mai bune. O ploaie de grenade de şoc căzu spre el. Le devie pe toate spre uşa cabanei, având grijă să evite orice semăna cu o cameră de oaspeţi.

Sirenele urlau. Trupele de şoc ţipau. Vuietul motoarelor devenea din ce în ce mai puternic. Când cele două AT-ST-uri ajunseră la mai puţin de zece metri de el, formând un triunghi echilateral cu amplasamentul tunului trupelor de şoc, el se opri. Sabia lui se învârti ca o elice, mişcându-se fără ca el să fie conştient. Forţa trecu prin el ca un fulger, alimentându-i instinctele şi umplându-l cu putere. Pentru o secundă întreagă, închise ochii şi îşi lăsă braţele să se mişte în perfectă sincronizare cu proiectilele de energie. El nici măcar nu mai făcea parte din ecuaţie. Era un spectator, un observator privilegiat într-un balet mortal, dar frumos. Îşi coborî capul şi se concentră. AT-ST-urile se apropiau mai încet acum, piloţii şi artileriştii lor simţind victoria: niciun om obişnuit nu putea supravieţui pentru mult timp unui astfel de baraj. Se înşelară înmiit. Când AT-ST-urile începură să accelereze din nou, piloţii lor fură luaţi momentan prin surprindere. Apoi traseră în zadar de comenzi. Bestiile lor grele de metal prinseră viteză în mod constant, traiectoriile schimbându-se cu fiecare pas şubred. Accelerând de

neoprit, ajunseră într-un punct diferit de cel pe care îl vizaseră inițial: nu mai era ucenicul, ci un petic de pământ gol aflat la câțiva metri distanță.

Ucenicul se întoarse şi deschise ochii pentru o fracțiune de secundă înainte ca ele să se ciocnească. Ridicându-şi mâna liberă, trimise un fulger puternic în învelişurile de armură care se îndoiau. Energia curse de-a lungul firelor şi cablurilor până în adâncul calei de încărcare şi al depozitelor de muniție, declanşând siguranțele şi detonatoarele. Energia generă energie. Sări vertical în sus cu o singură clipă înainte de prima explozie şi fu ridicat şi mai sus de suflul de aer cald care erupse în urma lui. Se rostogoli şi se răsuci cu Forța cântând prin el, susținut de senzația delicioasă de imponderabilitate şi de o moarte bine evitată. O minge de flăcări roşii se răspândi pe pământ, învăluind amplasamentul tunului. Corpuri cu armură albă zburau peste tot.

Atinse apogeul săriturii şi începu să coboare. Era aproape o ruşine să coboare la pământ, dar ştia că nu putea zbura la nesfârşit. Rostogolindu-se pentru a scăpa de un uşor exces de impuls, se ridică imediat în picioare, înconjurat de epave şi învăluit în fum. O privire rapidă peste umăr îi spuse tot ce trebuia să ştie. Doar unul dintre AT-ST-urile ruinate era încă în picioare. Un fum negru şi gros ieşea prin ferestrele sale sfărâmate. Celălalt era în bucăți, spulberat de propriile arme.

Câmpul de luptă era nemişcat. Urechile îi țiuiră aproape o jumătate de minut înainte ca zgomotul să dispară. Totul era tăcut, în afară de ticăitul metalului pe măsură ce se răcea. Rezistența Imperială se prăbuşise. Ori muriseră toți, ori supraviețuitorii se retrăseseră într-o altă poziție defensivă.

— Acum, ce spuneai? o întrebă el pe Juno în timp ce urca treptele care duceau la uşa din față a cabanei.

Uşa blindată care o ținuse cândva în siguranță atârna de o singură balama topită, distrusă de împuşcăturile pe care le deviase de la tunuri şi *păşitori*.

— *Skyhookul*, zise Juno. Este pentru a lua cu forța sclavi Wookiee de pe planetă.

— Asta nu e important acum, spuse Kota cu voce aspră. Unde te afli?

Ucenicul descrise cabana în timp ce păşea în foaierul ei ruinat. Îşi ținea sabia pregătită, dar singurele ființe prezente erau un trio de droizi de protocol nervoşi.

— Se pare că nu e nimeni pe aici.

— Eşti foarte aproape de obiectivul tău. Nu te lăsa distras.

— Vrei să-mi spui ce caut?

— Răbdare, băiete. O să ştii.

Ucenicul mormăi un răspuns afirmativ. Merse pe coridorul principal, deschizând uşile cu piciorul şi folosind Forța pentru a-şi spori simțurile fizice. Mirosul de mâncare arsă venea din bucătărie. Îl ignoră.

— Ceva..., spuse el, instinctul conducându-l spre partea din spate a cabanei. Cineva...

Trecu de un colț şi intră într-un coridor lung din lemn căptuşit cu opere de artă bidimensionale din ceramică. Doi soldați din trupele de şoc şi un gardian Imperial stăteau de pază la o uşă încuiată de la capătul acestuia. Soldații îşi ridicară puştile blaster când apăru el în fața lor. Bastonul sabie al gardianului era deja activat.

— Aşteaptă, îi spuse el lui Kota. Cred că am găsit.

Soldații începură să tragă înainte ca el să fi făcut doi paşi spre ei. Muriră cu mult înainte ca el să ajungă la uşă, ucişi de propriul lor foc reflectat. Garda Imperială abia rezistă mai mult, doborât de patru lovituri rapide de sabie, apoi şocat de fulgere când căzu cu spatele la pământ. Ucenicul aprobă din cap, mulțumit că abilitățile sale se

îmbunătăţiseră de la Nar Shaddaa. Uitându-se înapoi peste umăr, aprobă din nou din cap. Nici măcar o piesă de artă nu fusese deteriorată.

Fapta mea bună pe ziua de azi, gândi el în timp ce ardea încuietoarea şi folosea Forţa pentru a împinge uşa înăuntru.

Camera din partea opusă era amenajată luxos, şi cu bun gust, având în vedere că proprietarul ei era decedat. Zeci de esenţe diferite de lemn ofereau contraste subtile între pereţi, podele şi tavane, cu o fereastră uriaşă în partea cealaltă, care dădea spre pădure. În depărtare, clar vizibilă pe cerul albastru, era linia strălucitoare a *skyhookului*. În locul despotului local, văzu spatele unei femei subţiri, cu glugă, îmbrăcată în alb. Stătea cu faţa la privelişte, cu un droid astromec alb-albastru lângă ea şi, deşi nu se întoarse să vadă cine apăruse în uşă, el îşi dădu seama că era foarte conştientă de prezenţa lui.

Făcu doi paşi spre ea şi îşi activă comunicatorul, astfel încât Juno şi Kota să poată auzi.

— Ar fi trebuit să mă aştept ca Împăratul să trimită un asasin, spuse femeia, părând mai mult iritată decât îngrijorată. Este o tactică de laş.

— Eu nu-l slujesc pe Împărat.

Femeia se întoarse şi îşi coborî gluga. El îşi dădu seama că nu era o femeie, ci o adolescentă abia de vârsta lui, cu părul şaten care-i atârna în cozi pe umeri. Îl studie cu un scepticism obosit.

— I-am spus Căpitanului Sturn să mă scutească de şaradă, iar acum îţi spun...

— Nu, serios, zise el, ridicând o mână pentru a o întrerupe. Sunt aici cu Maestrul Kota.

— Maestrul Kota este mort, ucis deasupra lunii Nar Shaddaa. Tatăl meu...

Ea se opri.

— Tatăl tău? El făcu un pas mai aproape, punând cap la cap câteva piese dintr-un puzzle. Prietenul lui Kota... *obiectul foarte valoros* pe care trebuia să-l extragă... De cât timp îi dă tatăl tău lui Kota informaţii despre ţintele Imperiale?

Ea se uită la el cu precauţie.

— De unde ştii...

— Maestrul Kota mi-a spus chiar el. A supravieţuit pe Nar Shaddaa. Am fost trimişi să te găsim. Cred că ar trebui să vii cu mine acum.

Scepticismul ei crescu.

— Nu pot pleca, nu cât timp planeta este înrobită.

— Pentru asta eşti aici?

— Nu. Răspunsul ei fu tăios şi furios. Sunt un observator Senatorial numit de Împăratul însuşi. Treaba mea este să supraveghez construcţia acestei monstruozităţi. Înclină capul spre *skyhookul* care se înălţa deasupra pădurii. Nu mă poate ucide, dar mă poate ţine ocupată şi, în acelaşi timp, îi poate trimite un mesaj tatălui meu. Un laş, cum am spus, dar unul inteligent, versat în arta constrângerii şi a manipulării.

Ucenicul aprobă din cap că înţelege.

— Nici eu nu sunt atât de inofensivă, spuse tânăra, arătând cu bărbia spre sabie. Ştiu ce este asta. Dacă eşti cu adevărat un Jedi, atunci vei înţelege de ce nu pot pleca.

— Dar tatăl tău...

— Tatăl meu nu este aici. Se întoarse spre fereastră. Odată ce *skyhookul* va fi gata, Imperiul va putea să transporte masiv sclavi Wookiee. Sate întregi vor fi luate de pe planetă în câteva zile. R2-D2?

Micul astromec se rostogoli spre cei doi, oprindu-se între stăpâna sa şi ucenic. Ciripind şi fluierând, proiectă o hologramă alb-albăstruie standard a unei construcții masive, de formă circulară, cu laturi susținute şi ancore întărite, săpate adânc în roca de bază expusă. Imaginea se rotea încet în aer în timp ce Leia îi vorbea ucenicului despre planul ei.

— Eu şi R2 am studiat *skyhookul* de aici. Cred că ştiu cum să îl dărâm. Acestea sunt ancorajele. Dezactivează-le şi structura se va desprinde de planetă, provocând o reacție în lanț care ar trebui să distrugă platforma orbitală înainte ca aceasta să poată fi folosită.

Ucenicul studie imaginea, căutând o modalitate de a discerne amploarea construcției. O găsi sub forma unei siluete umane minuscule, mică pe lângă ancorele respective. Asta nu era prea încurajator.

— Distrugerea lui nu va opri Imperiul pentru mult timp, spuse el. Vor construi pur şi simplu altul.

— În cele din urmă, poate. Dar le vei da Wookieelor rămaşi o şansă să dispară. Ea îşi încrucişă brațele la piept ca şi cum l-ar fi provocat să nu fie de acord. Înapoi pe drumul pe care ai venit, există un tub de transport care duce până la solul pădurii. O să fie plin de Imperiali care curăță zona, dar o să te ducă la baza structurii.

— În regulă, spuse el, în ciuda îndoielilor serioase. Dacă voia să o scoată de pe planetă, trebuia să facă ce-i spunea ea. Dar tu?

— Naveta mea este încă pe platforma de aterizare, presupun.

— Da, dar nu-ți promit nimic despre pilot.

— Ce te face să crezi că am nevoie de unul? Îi aruncă un zâmbet peste umăr şi adăugă mai grav: Te rog spune-i tatălui meu că sunt în siguranță.

— Îi voi spune.

Apoi ea plecă.

Capitolul 20

— Ați auzit toate astea? întrebă *Starkiller* de la suprafața planetei.

— Am auzit, răspunse Juno, simțindu-se decisiv ambivalentă cu privire la noua evoluție.

Deşi se bucura că reuşiseră să atingă obiectivul dat de prietenul lui Kota din Senat, apropierea lor continuă de pericol o făcea să transpire în scaun. *Starkiller* nu avea şanse să se ridice de la sol prea curând, iar cristalele de stygium nu aveau să dureze la nesfârşit.

— Ai de gând să faci ce spune ea?

— O fac deja, răspunse el.

— Tu şi *singura ta soluție*, mormăi ea către Kota.

— E totul în regulă acolo sus? întrebă *Starkiller*.

— Ne omorâm timpul, spuse ea. Unde crezi că sunt duşi Wookiee – şi de ce?

— Bănuiala ta e la fel de bună ca a mea. Sunt puternici şi deştepți. Dacă nu ar fi tendința lor de a smulge capetele oamenilor când se înfurie, ar fi nişte sclavi excelenți.

— Există modalități de a ocoli asta, spuse Kota morocănos.

— Ce vrei să spui? întrebă Juno.

— Ataşamentul, spuse el. Wookiee au un simț acut al familiei. Legăturile dintre ei sunt extrem de strânse. Buzele i se răsuciră. De aceea Jedii nu aveau familii. Era singura cale de a rămâne obiectivi.

— Evident, nu a fost suficient să fiți obiectivi, spuse Juno.

Generalul doar se încruntă.

— Kota, se auzi vocea lui *Starkiller* de la sol. Vreau să îi transmiți mesajul tatălui ei, oricine ar fi el.

— În regulă, spuse Generalul, întorcându-se la tastatură. Voi încerca.

Liniştea se aşternu pe comunicație. Perechea din *Umbra Rătăcitoare* aşteptă fără cuvinte o vreme, el bătând la taste, învăluit în gânduri nefericite, iar ea întrebându-se ce se întâmpla cu *Starkiller* la sol. Ea scană băncile de date ale navei pentru informații despre pădurile de pe Kashyyyk şi nu fu deloc liniştită. Dacă nu era împuşcat de Imperialii care se îndreptau spre locul tulburărilor anterioare, cel mai probabil era mâncat de *blastailuri*[8] sau făcut bucăți de teribilii *minstyngari*[9].

După o perioadă îndelungată de tastare, punctată de mormăieli îngrijorate şi pufnituri iritate, Kota dădu tastatura la o parte şi izbucni de pe scaun. Cu un *Gah!* exploziv, ieşi împleticit de pe punte, pipăind pereții pentru a-şi găsi drumul.

— S-a întâmplat ceva? strigă ea după el.

El nu răspunse. Cu un şuierat, uşa de la camera de meditație se deschise. Ea

---

[8] Blastail – feline prădătoare care puteau fi găsite în majoritatea nivelurilor pădurilor multistratificate ale lumii Kashyyyk. Polenul se lipea de bulbul pufos de pe coada lor şi, pe măsură ce se deplasau prin pădure, polenizau flora lumii.

[9] Minstyngari – animale care trăiau în haite pe Kashyyyk. Creaturi masive, pe jumătatea maimuță pe jumătate om, care bântuiau nivelurile inferioare ale pădurii.

ridică din umeri şi îl lăsă în pace. Dacă nu voia să vorbească, nu-l putea forța.

Trecând peste numeroasele pericole de pe Kashyyyk, se apucă în schimb să cerceteze designul *skyhookului*. Asta o lăsă distrasă, dar deloc liniştită.

Cu un uşor pocnet, vocea lui *Starkiller* se auzi pe comunicator.

— Generale Kota?

— Nu e aici, spuse ea.

— Adu-l, spuse el. Eu... cred că am găsit ceva.

Vocea lui avea o tentă anume, ceva nou şi ciudat. Ea nu ezită.

— Kota! strigă ea peste umăr. Kota, vino aici!

Generalul apăru într-o clipă. Fără să mai pipăie peretele sau să ezite, izbucni din camera de meditație şi intră aproape în fugă în carlingă.

— Ce este?

Ea arătă spre comunicator. Îl conectă, iar *Starkiller* repetă ceea ce spusese înainte.

— Ce ai găsit, mai exact? întrebă Generalul, o privire îngrijorată răspândindu-se pe fața lui.

— Doar o colibă veche, spuse *Starkiller*. O ruină, de fapt. Dar mi se pare cunoscută. Juno putu auzi încordarea din vocea lui. Am simțit ceva ciudat încă de când am ajuns pe Kashyyyk. E mult întuneric în pădure. Şi – da, tristețe. Ceva s-a întâmplat aici.

Kota vorbi pe un ton urgent.

— Întoarce-te, băiete. Du-te mai departe cu misiunea ta. Sunt unele lucruri pe care nu eşti pregătit să le înfrunți.

— De ce? întrebă *Starkiller*. Ce e înăuntru?

— De unde să ştiu? Legătura mea cu Forța a fost tăiată. Kota se afundă în scaunul copilotului, cu o expresie dură. Dacă te duci înăuntru, vei înfrunta singur orice se află acolo.

Starkiller nu oferi niciun răspuns la asta. Juno se cocoță pe marginea scaunului, aşteptând ca el să spună ceva, orice. Prin şuieratul canalului de comunicații deschis, i se păru că-l aude respirând.

— Ce face? îl întrebă ea pe Kota.

El o reduse la tăcere cu un gest.

Minutele trecură şi, încet-încet, Juno se convinse că *Starkiller* nu intrase deloc în colibă. În ciuda dorinței înfricoşătoare pe care o auzise în vocea lui, ascultase sfatul lui Kota şi trecuse pe lângă ea, iar acum se apropia chiar de baza *skyhookului*. În curând avea să-i apeleze pentru un sfat, iar temerile ei nebuloase aveau să fie risipite.

Va râde şi se va simți prostuță, iar totul va reveni la normal.

Apoi Kota se crispă lângă ea, ca şi cum ar fi fost atins de ceva rece şi umed pe ceafă. Un muşchi de pe obrazul drept i se contractă. Oftă cu voce tare şi se întinse după consola de control pentru sprijin. Apoi se înmuie.

— Ți-am spus să nu te bagi, băiete, spuse el cu un oftat.

Juno presupuse că normalitatea ar putea fi ceva ce ea nu va mai experimenta niciodată.

Capitolul 21

Ucenicul se uita la ruina pe care o găsise, întrebându-se de ce îi atrăsese atenția aceasta față de celelalte câteva zeci pe care le găsise în altă parte. Cu un deceniu sau două în urmă, acest petic de pădure fusese un luminiş, locul unui mic sat, poate casa unei comunități mixte de Wookiee şi extratereştri care voiau să simtă pământul sub picioare. O albie uscată de pârâu şerpuia prin aşezarea abandonată, sufocată acum de liane, ferigi şi alte plante native. Ruinele cedaseră în fața vegetației, care le copleşea în mod constant, dar rămăseseră destule pentru a arăta că motivul abandonării satului nu fusese complet natural.

Lemnul ars era dovada focului. Arsurile circulare, adânci, cu un model spiralat slab, erau dovezi ale armelor energetice. Ambele erau vizibile oriunde se uita.

Făcu un pas mai aproape. Cu treizeci de secunde în urmă fusese concentrat asupra misiunii sale. Acum, privind ruinele, era complet deraiat. Cererea lui Kota nu-l ajutase. Îl făcuse doar mai curios. Ce avea să înfrunte singur? Oare Generalul bătrân simțise ceva prin Forță, în ciuda tuturor protestelor sale că ar fi fost rupt de ea?

Conul trunchiat al celei mai mari colibe se spărsese în cădere. Era o intrare liberă prin acea spărtură. Părea... I se tăie răsuflarea... Aproape că părea că cineva îşi făcuse drum cu ajutorul blasterelor până acolo. Doar că urmele de arme energetice nu aveau spiralele obişnuite ale focurilor de armă. Cicatricele erau în linii drepte, curbate doar puțin spre sfârşit. Nu blastere, deci, ci tăiate...

O briză trecu prin luminişul acoperit de vegetație, făcând ceva să se mişte în interiorul colibei ruinate. Îşi ridică sabia, dar nu o aprinse. Mişcarea nu provenea de la una dintre numeroasele specii de prădători de pe Kashyyyk. Era o bucată de pânză, care flutura. Aplecându-se în față, astfel încât capul său să fie în umbră, văzu rămăşițele unei tapiserii lungi, încâlcite în jurul unei scânduri rupte. Pe tapiserie era un simbol, poate o pasăre de vânătoare stilizată, cu aripile şi ciocul ridicate cu mândrie. Un sentiment ciudat îl străbătu, ca şi cum ar fi fost atins de cineva dintr-un alt univers. Incapabil să se oprească, păşi în ruina întunecată şi atinse cu degetele mâinii stângi simbolul decolorat. Spațiul dinăuntru era un dezastru, plin de mobilă spartă şi pânze de păianjen uriaşe, extraterestre. Aerul era rece, dar foarte, foarte închis. Se simțea sufocat, claustrofobic. Se întoarse spre uşă, ca şi cum ar fi vrut să fugă, şi se opri la vederea unui mic cristal albastru care zăcea pe jos, la picioarele lui.

Tremurând, îngenunche pentru a-l examina mai îndeaproape. Piatra strălucitoare era la fel de mare ca încheietura degetului său mic şi nu semăna cu nimic altceva decât cu cristalul de focalizare al unei săbii de lumină.

Capul îi înota cu întrebări şi speculații. De ce fusese atras de acest loc? Ce se întâmplase aici ca să însemne ceva pentru el?

În momentul în care se ridică în picioare, fu cufundat într-o viziune mai puternică decât oricare alta pe care o experimentase până atunci.

Kashyyyk ardea. Incendiile erau vizibile din spațiu, la fel şi imensele şuvoaie de fum care otrăveau aerul. Blocada Imperială care înconjura planeta era implacabilă şi necruțătoare. Observatorii nu aveau voie să intre; refugiații nu aveau voie să iasă. Singurele ființe care se deplasau spre şi de la suprafață erau trupele de şoc. Şi el.

Naveta care îl transporta ateriză pe o stâncă cu vedere spre un golf adânc şi albastru. Bătăliile făceau ravagii în jurul lui, Wookiee rebeli luptându-se cu Imperialii în AT-ST-uri, fără să le pese că erau depăşiţi numeric, fără speranţă. Fortificaţii forestiere uriaşe se întindeau prin coronament ca nişte tuneluri subterane, transportând luptători ai rezistenţei şi muniţie la periferie, unde luptele erau cele mai crâncene. Armele energetice se străduiau să străpungă scoarţa seculară a copacilor wroshyr maturi, dar aprindeau focul şi carnea instantaneu.

Ucenicul vedea toate acestea ca într-un vis. Făcea parte din vis, dar nu era un participant la el. Deşi încercă să vorbească şi să întoarcă capul, nu putu. Viziunea nu-i permitea să schimbe nimic din ceea ce se întâmplase deja.

Se întâmplase deja – sau urma să se întâmple? Era acesta destinul lui, să se întoarcă pe Kashyyyk la ordinele Stăpânului său şi să se ocupe definitiv de Wookiee?

Cu o mână cu mănuşi negre, el făcu semn să se deschidă trapa. Rampa era deja întinsă. Păşind cu greutate pe planetă, rămase cu mâinile în şolduri şi admiră priveliştea. Pelerina lui neagră flutura în vântul fierbinte şi plin de cenuşă.

Era ceva în neregulă cu el. Simţurile îi erau atenuate, filtrate cumva, ca şi cum ar fi privit lumea prin mijloace artificiale. Membrele îi erau îndepărtate, amorţite. Iar sunetul respiraţiei sale era încordat, aproape mecanic...

Un ofiţer Imperial se repezi la el.

— Lord Vader, icni el. Am fost prinşi într-o ambuscadă la sosire, dar avem situaţia sub control.

— Nu mă interesează eşecurile tale, Comandante, spuse ucenicul cu vocea Stăpânului său. În jurul lor zăceau trupurile soldaţilor Imperiali, împrăştiate în bucăţi pe pământ. Sunt aici într-o misiune a mea.

Lăsându-l pe ofiţer transpirat de uşurare, ucenicul îmbrăcat în haina lui Darth Vader se îndepărtă. Tresărea cu fiecare pas al cizmelor grele. Nimic din ceea ce făcea nu putea redirecţiona acel marş fatidic. Nu-i păsa dacă vedea trecutul prin ochii Stapânului său sau îşi vedea propriul viitor – unul în care fusese forţat să devină Darth Vader, printr-o ciudată substituţie chirurgicală –, dar era sigur că nu mai voia să vadă.

* * *

Câmpul său vizual se înceţoşase. Un topor mare, care se învârtea, apăruse de nicăieri. Mâna lui stângă se ridică, deviindu-l adânc în pământ cu puterea părţii întunecate. Dreapta scoase şi aprinse sabia cu o singură mişcare rapidă. Întorcându-se, înfruntă un trio de soldaţi Wookiee conduşi de un membru cu adevărat uriaş al speciei extraterestre, cu un chip dur şi armură uşoară peste blana maro închis. Urletul creaturii era aproape fizic dureros, chiar şi prin simţurile sale amorţite.

Trecut sau viitor, membrele lui se mişcau cu forţă şi siguranţă, aducându-şi sabia pentru a tăia un al doilea topor în două, apoi păşind înainte pentru a-l înfrunta frontal pe atacator. Două lovituri îl făcură bucăţi pe războinic, care nu-i atinsese armura neagră nici măcar cu o gheară. Nici perechea de Wookiee din spate nu se descurcă mai bine. Nu pierdu timpul jubilând. De îndată ce ultimul cadavru căzu, încă zvâcnind, la pământ, porni din nou la drum, departe de stânci, urmând indicii necunoscute, mai adânc în peisaj.

Ucenicul era cuprins de carnagiu de fiecare dată când un grup de luptă Wookiee îi întâlnea, şi îi venea să ţipe, în timp ce *Darth Vader* înainta implacabil.

Când trecu de o curbă şi văzu un sat aşezat în fața lui lângă un pârâu subțire, ucenicul se rugă să fie prins într-o ambuscadă şi ucis înainte ca viziunea să se împlinească. Nu a fost să fie aşa şi nu a putut decât să dispere în timp ce Vader sărea cu Forța pe prima dintre platformele de lemn care ieşeau din trunchiul unui copac wroshyr tânăr. Coliba în care intrase ucenicul – cu siguranță în viitor – se înălța sus, laturile ei de lemn strălucind de răşină. Numeroase tapiserii fluturau în adierea vântului, printre care şi una care conținea simbolul impresionant al păsării pe care îl găsise printre ruine. Wookiee îl văzuseră pe intrusul din sat şi retrăseseră rapid o serie de scări de frânghie care duceau la platforma de jos, înainte ca Vader să poată urca.

Pe unul dintre balcoanele colibei apăru o siluetă umană înaltă, îmbrăcată în veşminte maro, care îl privea pe Vader de sus. Stătea cu mâinile în şolduri, flancat de războinici Wookiee amenințători. Mici atingeri îl marcau ca pe cineva care trăise mult timp printre indigeni. Fața lui abia se vedea, fiind imposibil de cunoscut.

— Întoarce-te, Lord Întunecat, strigă el cu o voce poruncitoare. Orice ți-ai dori, nu vei găsi aici.

— Nu te poți ascunde în mine, răspunse Vader, Jedi.

Omul înțepeni şi gesticulă. Războinicii Wookiee apărură pe frânghii şi liane din copacii din jur, convergând cu urlete şi răgete sălbatice asupra siluetei singuratice în negru de jos. Viziunea ucenicului se dizolvă într-un flux nesfârşit de imagini violente, în timp ce, unul după altul, fiecare dintre atacatorii săi cădea de pe platformă cu membrele tăiate şi gâtul rupt. Sabia lui era o ceață purpurie – şi încet, inevitabil, tot ce vedea era vopsit într-un roşu oribil.

Când războinicii fură epuizați, îşi îndreptă atenția spre stâlpii colibei. Ridicând o mână, Vader săpă adânc în partea întunecată, îndoind şi crăpând lemnul vechi. Acesta rezistă, la fel de puternic, dar nu la fel de casant precum ar fi fost metalul. Se răsucea şi se îndoia, eliberând încet energie, în loc să se rupă în două.

Dar asta nu le salvă pe ființele de deasupra. Coliba se zvârcoli ca o corabie pe o mare furtunoasă. Wookiee săreau sau se legănau pentru a se salva.

— Prindeți-vă de ceva, le strigă bărbatul în robă. Repede!

Vader strânse pumnul, cu putere, şi în cele din urmă pilonii de susținere crăpară. Întinse ambele mâini, iar coliba se zgudui dintr-o parte în alta. Cu un sunet teribil, ultimul suport cedă şi coliba se prăbuşi pe platforma de dedesubt. Wookiee zburară în toate direcțiile. Aşchiile şi praful umpleau aerul.

Vader nu tresări când coliba se prăbuşi chiar în fața lui, spărgându-se ca un fruct prea copt. Nu se mişcă până când, din ceața groasă şi prăfuită, zări o sabie de lumină de un albastru strălucitor – şi pe mânuitorul ei, venind spre el ca o fantomă.

Se luptară înainte şi înapoi pe platforma de lemn, alonja bărbatului înalt potrivindu-se cu cea a lui Vader, dar Forța lui nu era la fel de profundă. Oricine ar fi fost, lupta nu era punctul lui forte. Avea o înțelegere a stilului antic Shii-Cho, dar abia o fărâmă de Makashi mai avansat. Atacurile lui erau uşor de deviat; apărarea lui, relativ uşor de penetrat. Vader se jucă cu el o vreme, apoi îl presă cu putere împotriva laturii colibei căzute, fără să-i mai ofere teren unde să se retragă.

O împingere telekinetică îl aruncă pe bărbat prin spărtura din coliba căzută. Sabia lui zbură în altă direcție. Mânerul se sparse în zeci de bucăți, cristalele sale albastre de focalizare împrăştiindu-se ca nişte bijuterii.

Vader intră în colibă, unde folosi Forța pentru a-l prinde pe bărbat de gât şi a-l smulge în aer. Sabia sa de un roşu aprins era îndreptată direct spre pieptul bărbatului.

Victorie. Şi totuşi, la marginea percepţiei, avu un motiv să se răzgândească.

Vader îşi înclină capul blindat.

— Simt în apropiere pe cineva mult mai puternic decât tine. Maestrul tău... Unde este?

Cavalerul Jedi sufocat se strădui să vorbească.

— Partea întunecată ţi-a tulburat mintea. Mi-ai ucis Maestrul cu ani în urmă.

— Atunci îi vei împărtăşi soarta.

Vader îşi ridică sabia pentru a-l doborî pe Cavalerul Jedi, dar înainte să o poată învârti, sabia îi zbură brusc din mână. Lordul Întunecat se întoarse pentru a ataca, cu mâna liberă ridicată pentru a-l zdrobi pe cel care îndrăznea să i se opună.

Ezită, o mişcare neobişnuită pentru Darth Vader...

...şi ucenicul simţi cum mintea i se învârte de şoc...

...la vederea unui copil uman care stătea în colţul colibei, murdar şi vânăt din cauza căzăturii, îmbrăcat în haine cu însemne Wookiee similare cu cele ale bărbatului care încă atârna în aer în spatele Lordului Întunecat. Băiatul ţinea sabia lui Darth Vader în ambele mâini. Vârful tremura, dar numai puţin.

— Fugi! se sufocă Jediul. Fugi acum! Nu te uita înapoi!

— Ah, spuse Vader, înţelegând. Un fiu.

Întorcându-se spre tată, îşi strânse pumnul stâng. Sunetul îngrozitor al osului crăpând fu clar audibil – la fel ca şi oftatul brusc de groază al băiatului.

Vader se întoarse spre copil şi îngheţă.

Tabloul rămase aşa pentru o mică infinitate: tatăl murind, copilul privind, ucigaşul stând răbdător între ei, ca şi cum ar fi aşteptat ca zarurile sorţii să cadă.

Apoi, trei soldaţi dădură buzna în colibă, conduşi de un ofiţer Imperial. Atraşi de sunetele de luptă din sat, sau poate doar urmărindu-l pe Lordul Întunecat prin pădure, intrară în fugă cu armele scoase şi rupseră momentul pentru totdeauna.

— Lord Vader? începu să întrebe ofiţerul, confuz.

Nu ajunse mai departe. Cu o mişcare a degetelor, Vader îşi ţinea sabia din nou în mână. Ofiţerul şi soldaţii se dădură înapoi în timp ce Lordul Întunecat se apropia. Unul dintre ei simţi iminenţa morţii lor şi trase cu blasterul fără efect. Fulgerul ricoşă din lama purpurie în peretele colibei, lăsând o arsură neagră.

Într-o secundă, totul se terminase.

Băiatul privea, îngrozit, cum omul acoperit din cap până în picioare de o armură neagră îşi ucide proprii aliaţi. Fiecare mişcare a lui era brutală, dar în acelaşi timp poseda o eleganţă mortală, ca mişcările de urmărire ale unui walluga sălbatic. Fiecare lovitură şi tăietură îşi găsea ţinta. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos – sau atât de oribil. Când termină, bărbatul în negru se înălţă deasupra lui şi îl apucă de braţ. Gândindu-se că a sosit momentul morţii sale, băiatul nu opuse rezistenţă.

— Vino cu mine. Cuvintele adânci şi goale fură mai rele decât loviturile. Vor mai mulţi sosi şi alţii în curând.

În timp ce era smuls din colibă, băiatul îşi răsuci capul pentru a arunca o ultimă privire spre casa lui. Poate că era răsturnată, ruptă şi plină de trupuri încă fumegânde, dar tot ce văzu băiatul fu trupul Cavalerului Jedi mort pe podea. O mână zăcea întinsă, cu degetele încordate, ca şi cum s-ar fi agăţat de ceva ce nu mai era acolo...

* * *

Ucenicul clipi. Stătea în picioare, încremenit, uitându-se fix la locul unde se aflau cadavrele. Acum nu mai era nici urmă de ele, nici măcar un os. Probabil că le luaseră hoitarii, sau fuseseră aruncate când platforma pe care se prăbuşise coliba se prăbuşise la rândul ei. Nu mai rămăsese decât cristalul, care ajunsese cumva să fie ținut strâns în mâna lui. Arăta exact ca unul dintre cele din sabia Cavalerului Jedi căzut, cu care băiatului i-ar fi plăcut să se joace când era mai tânăr, pentru confort.

Fața i se contorsionă într-un mârâit. Arăta exact ca... ar fi putut... Încerca să valideze viziunea, când de fapt nu era decât un vis. O fantezie. Adevărul era că ceva îl deranja încă de când ajunsese pe Kashyyyk – un sentiment irațional că ceva nu era în regulă, care probabil avea legătură mai mult cu alianța sa cu Kota decât cu propriul său trecut. Darth Vader îl crescuse; nu avea nevoie să îşi imagineze părinți sau un cămin pentru a-şi da un sens. Nu făcea decât să fabrice o poveste din nimic.

Dar văzuse *skyhookul* într-una dintre viziunile sale din apropierea morții – o linie luminoasă care se întindea în înaltul cerului – şi acum îşi dădea seama că silueta care stătea în fața *skyhookului* nu fusese nimeni alta decât fata pe care o întâlnise în cabană. Dacă viziunile lui conțineau ceva adevăr, de ce nu şi aceasta?

Iar chipul Cavalerului Jedi era acelaşi pe care îl văzuse în timpul duelului cu Kota... Timpul încetini. Aerul se simțea la fel de gros ca mierea. Se încordă împotriva lui, temându-se că era pe cale să cedeze unei alte halucinații, dar rămase stăpân pe membrele sale. O umbră căzu peste colibă, ca şi cum un nor ar fi blocat soarele. El se cutremură şi îşi ridică mâinile pentru a se îmbrățişa.

Un metal rece îi atinse pielea. Se uită în jos îngrozit la ceea ce deveniseră degetele lui. Erau gheare artificiale, ca mâinile unui droid chirurgical, cu lamele suficient de ascuțite pentru a tăia osul. Încheieturile şi antebrațele îi erau parte carne, parte maşină. Amalgamul nenatural continua până la umeri şi dispărea sub un guler înalt, din metal, care îi proteja gâtul. Pielea vizibilă de pe încheieturile mâinilor sale era plină de băşici şi cicatrice, ca şi cum ar fi fost arsă de mai multe ori de o căldură feroce.

Nu doar mâinile şi brațele lui se schimbaseră. Hainele lui erau şi ele diferite. În locul noii uniforme pe care i-o dăduse Darth Vader, purta acum o vestă cu nervuri din plăci flexibile de armură şi o serie de curele de piele în jurul taliei. De curele atârnau o colecție de trofee macabre – săbiile de lumină fiind cele mai importante dintre ele. Sub veşmintele negre strâmte, corpul său se simțea ciudat, mai mult mecanic decât viu. Cu mâinile tremurânde, îşi ridică degetele metalice pentru a-şi atinge fața. Lamele metalice atingeau armura cu un scârțâit pătrunzător. Fața îi era ascunsă în spatele unei măşti, la fel de nemuritoare şi oribilă ca cea a Stăpânului său. Respirația îi răsuna puternic în urechi. Devenise cel mai urât coşmar al cuiva.

O strălucire aurie pâlpâia prin aerul ca mierea. Îşi întoarse capul mascat spre ea şi zări o siluetă întunecată mergând spre el. Mâna lui dreaptă cu gheare se întinse după sabia lui, pe care o selectă automat dintre multele de la brâu. Acesta se aprinse, aruncând o lumină roşie însângerată prin colibă.

În acea lumină, se zărea un bărbat în robă Jedi, înalt şi cu spatele drept. Fața de sub glugă avea pielea netedă şi era calmă. Ochii îi străluceau, conținând tristețe şi milă. Familiar şi totuşi nefamiliar, cunoscut şi totuşi complet necunoscut...

Ucenicul şuieră un sunet grav şi periculos prin vocoderul măştii sale şi se ghemui ca un şarpe în echilibru, fiind un maestru al Juyo, cea mai vicioasă formă de luptă cu sabia cunoscută în galaxie.

Jediul îşi scoase propria sabie – un albastru strălucitor – şi adoptă o poziție

clasică de deschidere Soresu, cu braţul stâng ridicat, cu palma în jos, paralel cu sabia din dreapta sa. Cu piciorul stâng în faţă, el se echilibrase perfect pe dreptul, gata să se apere de orice atac. Ucenicul nu-l făcu să aştepte. Nu recurse la nicio acrobaţie sălbatică sau la mişcări fanteziste ale Forţei. Pur şi simplu se năpusti, folosindu-şi întregul corp ca pe o armă, echilibrul şi dexteritatea lui fiind extrem de concentrate. Partea întunecată trecea prin el, armonizându-se perfect cu furia şi ura din inima lui. Jediul urma să moară, într-un fel sau altul. La fel de bine ar putea fi acum.

Albastrul blocă roşul într-un jet de energie. Ucenicul lovi din nou, mai sus de data asta, o lovitură înşelător de uşoară care ascundea subtilităţi mortale sub balansul larg. Jediul o blocă; doar atât. Soresu era un stil de luptă defensiv, bine adaptat la spaţiul restrâns al colibei, dar nu avea să reziste la nesfârşit în faţa graţiei maligne a stilului Juyo.

Jediul atacă puternic şi rapid înainte ca ucenicul să poată organiza un alt atac. Puţin îi păsa dacă Jediul îl lovea, atâta timp cât daunele erau minime. Loviturile de aproape lăsau carnea scârţâind şi armura fumegând. Energia pe care o economisea cu eschivele sălbatice o cheltuia rupând scânduri zimţate de pe pereţi şi aruncându-le în capul Jediului. Toate fură respinse, dar îi distraseră atenţia bărbatului, răpind o parte din elanul atacului. Când făcu o pauză, ucenicul trimise un val de fulgere Sith pe sub garda lui. Jediul fu prins în furtuna pâlpâitoare. Faţa i se strâmbă într-o grimasă dureroasă. Apoi îşi coborî braţul drept şi plasă lama sabiei direct în calea fulgerului.

Energia fu absorbită de lamă, apoi se îndoi într-o buclă supraconductoare, lovindu-şi sursa cu mai multă energie decât avusese iniţial. Ucenicul înţepeni în timp ce durerea îi urca prin mâini şi braţe. Agonia era insuportabilă – dar o îndură. Pielea i se topi şi i se deformă pe tot corpul şi se înecă în mirosul propriei cărni arse. Durerea şi repulsia nu făceau decât să alimenteze partea întunecată, aşa că, cu cât fulgerul se întorcea mai repede la el, cu atât mai tare şi mai puternic se scurgea din el.

Bucla nu putea dura la nesfârşit. Cu o străfulgerare albastră orbitoare, el şi Jediul fură spulberaţi, prăbuşindu-se cu braţele întinse în pereţii colibei şi căzând pe podea. Săbiile lor se îndepărtară în direcţii opuse, moarte.

Răsturnat pe spate, ucenicul gâfâi prin mască ca un Gand astmatic, recăpătându-şi treptat simţurile în braţe şi picioare. Muşchii îi tremurau spasmodic când încerca să se mişte. Din fantele înguste ale ochilor măştii ieşea un abur acru. Temându-se că adversarul său Jedi s-ar putea ridica în picioare înaintea lui, el apelă la toată puterea Forţei pentru a se ridica fizic în aer. Atârnând suspendat ca o păpuşă, cu picioarele la câţiva centimetri de pământ, clipi din ochii arşi până când putu vedea din nou. Jediul nu se descurca mai bine. Şi el era în picioare – abia. Şi el îşi pierduse sabia şi nu reuşise încă să o recupereze. Ucenicul privea din spatele măştii sale. Avea mai multe săbii din care să aleagă, aparţinând tuturor Cavalerilor Jedi pe care îi ucisese. Tot ce trebuia să facă era să aleagă una la întâmplare şi să lovească.

În schimb, întinse mâna stângă şi, aşa cum făcuse Stăpânul său întunecat cu primul Jedi ucis în acest loc, cu mult timp în urmă, îşi prinse adversarul de gât cu Forţa. Încă fumegând din cauza atacului fulgerător, tânărul se smuci brusc în aer.

Se aflau faţă în faţă în coliba ruinată, niciunul dintre ei neatingând pământul.

— Omoară-mă, gâfâi Jediul, şi te vei distruge singur.

Ucenicul râse jubilând, un sunet hidos care nu prea semăna cu nimic produs de un gât uman. Chemându-şi sabia, o activă şi o aruncă spre Jediul lovit. Lama trecu prin umărul drept al Jediului şi se dezactivă când mânerul lovi carnea. Jediul îşi arcui

spatele, dar nu strigă. Savurând momentul, ucenicul scoase de la curea un alt mâner de sabie, o aprinse şi îl înjunghie din nou pe Jedi. Îl înjunghie de nenumărate ori pe Cavalerul Jedi până când nu mai avu niciun mâner la curea, iar pământul de sub victima sa era pătat cu roşu intens.

Totuşi, Jediul trăia. O licărire de enervare îi strică momentul, dar apoi îşi aminti că mai era o sabie pe care nu o folosise: cea a Jediului. Chemând-o la el, ucenicul aprinse lama, îşi trase braţul înapoi şi îl înjunghie pe Cavalerul Jedi în inimă.

Asta funcţionă. Trupul căzu la pământ, inert, iar ucenicul îşi permise să se aşeze pe sol. Partea întunecată pulsa în el. Era întruchiparea vie a puterii.

Înclinându-şi capul mascat pe spate, îşi urlă triumful ca o *pisică lup* sălbatică.

— Nu mi-am dorit niciodată asta pentru tine, şopti o voce goală din umbră.

Se răsuci, cu sabia înapoi în mână şi aprinsă în mai puţin timp decât îi luase să se gândească la asta. Altcineva se afla în colibă: un bărbat cu părul lung şi negru şi o eşarfă Wookiee pe faţă. Se uita la trupul Cavalerului Jedi, cu durere şi pierdere în ochi.

Ucenicul voia să-l doboare, dar se opri, recunoscându-l ca fiind omul din două viziuni: tatăl băiatului care fusese răpit şi omul pe care îl zărise peste Nar Shaddaa.

— Nu mi-am dorit niciodată nimic din toate astea pentru tine, spuse bărbatul. Îmi pare rău, Galen.

Înţepenit pe loc, ucenicul privi cum Cavalerul Jedi se întorcea în umbră. Viziune sau realitate? Adevăr sau fantezie? Mintea lui se simţea de parcă se învârtea la fel de repede ca un pulsar.

— Tată, aşteaptă!

Vocea izbucni din el, nefiltrată de deformările hidoase sau de rigorile măştii. Deodată era din nou băiatul, întreg, dar singur, stând abandonat în coliba distrusă.

— Tată, nu!

Cavalerul Jedi merse mai departe fără pauză şi dispăru în umbră.

Prăbuşindu-se în genunchi, ucenicul îşi coborî capul şi ţipă.

Capitolul 22

Din coliba în ruine ieşi o siluetă teribilă, cu ochii sălbatici şi fălcile încleştate. Cu pas hotărât, porni de-a lungul albiei uscate a pârâului, urmând indicațiile care îi fuseseră date în altă epocă, în altă viață. Lipsit de gânduri, se lăsă purtat de datorie. Datoria față de Stăpânul său, față de Juno, față de Kota, față de Wookiee...

Nu ştia ce datorie avea față de el însuşi. Nu-şi dăduse seama că exista măcar un *el* la care să se gândească în afara relației sale cu Darth Vader. Îşi imaginase că era pur şi simplu, cumva, unul dintre experimentele biologice mai ciudate ale Stăpânului său, fără părinți şi fără altă casă decât cea de care îşi amintea. Dar dacă viziunile pe care le avusese erau reale şi avusese o familie, aici, pe Kashyyyk? Cum afecta asta locul lui în planurile lui Vader? Schimba totul, sau nimic?

Juno îl apelă pe comunicator pentru a-l întreba dacă se simte bine. Îi răspunse că da. Îl întrebă dacă era sigur. El spuse că da. Părea rănită de duritatea lui, dar el nu se putea abține. Era atât de plin de emoții – confuzie şi îndoială, dar şi certitudine sumbră şi speranță – încât nu putea face față sentimentelor ei. Încerca din răsputeri să nu simtă deloc.

Galen?

Avea o treabă de făcut. În timp ce alerga prin tufişuri, lăsând în urmă umbrele lipsite de profunzime ale colibei, îşi atingea mâinile în mod repetat, liniştit cum nu mai fusese niciodată de senzația de piele pe piele.

* * *

Ancorele erau mai mari chiar decât bănuise el din planurile sumare afişate de droidul astromec. Instrucțiunile stăpânei droidului fuseseră simple: distruge ancorele şi *skyhookul* va fi distrus. Suna înşelător de uşor, având în vedere fortificațiile şi măsurile de securitate existente.

Simplitatea îi convenea, totuşi. Nu voia să gândească, să agonizeze motive şi metode. Voia doar să acționeze. Fără nimic din bucuria pe care o simțise în timpul asaltului asupra cabanei şi fără nimic din provocarea oferită de gărzile Imperiale negre de pe Bespin, trecu prin soldații fără chip aşa cum trecea o *wampa* prin zăpadă.

Fulgerele Sith sfârâiau; corpurile se frângeau sub irezistibila lui telekinezie; mintea lui influența deciziile ofițerilor, care le ordonau subalternilor lor să se atace unii pe alții în masă. Nimeni nu putea să-i țină piept şi să supraviețuiască.

Când ajunse la baza *skyhookului*, avu o clipă de răgaz. Cum să provoace ruina a şase construcții înalte de câteva etaje? Materialele super rezistente fuseseră concepute pentru a face față stresului de a ține stația masivă direct deasupra, împotriva tuturor legilor fizicii. Cum le va învinge rezistența?

Răspunsul, ca întotdeauna, se afla în Forță. Forța era dincolo de fizică. Forța nu putea fi combătută, atunci când era mânuită de mâini încrezătoare. Forța va fi întotdeauna suficientă. Întorcându-se cu spatele la câmpul de luptă plin de cadavre, îşi puse ambele mâini la baza celei mai apropiate ancore. Închizându-şi ochii şi mintea la orice formă de distragere a atenției, îşi imagină că este una cu metalul, permacreta

şi piatra. Simţi punctele forte şi punctele slabe ale ancorei. Rezonă cu materialele, până când fu greu de spus unde se opreau mâinile lui şi unde începea ancorajul.

Când nu putu să se concentreze mai mult, se întinse spre partea întunecată şi o lăsă să-l ghideze. Energia veni ca dintr-un baraj spart, la fel de sălbatică ca toţi prădătorii de pe Kashyyyk la un loc, dar la fel de pură ca un laser. Îşi înclină capul pe spate şi savură minunea şi teroarea a ceea ce făcuse să apară. Aceasta era o putere mult mai mare decât fulgerul Sith, proiectată pentru o singură sarcină. Se pierdu complet în acea sarcină. Deveni *distrugerea.*

Ancora se zgudui. Componentele sale cele mai delicate – nanofibre, sisteme sensibile de autoreglare, canale hidraulice microscopice – fuzionară aproape imediat. Odată ce procesele complexe care îi menţineau stabilitatea fură întrerupte, începu o reacţie în lanţ care nu a mai putu fi oprită. Presiunea crescu aproape depăşindu-şi sarcina maximă; se formară şi se răspândiră fisuri mici; apăru o vibraţie profundă care nu putu fi amortizată. Chiar dacă ar fi fost lăsată în voia ei, ancora s-ar fi făcut bucăţi în câteva minute. Dar ucenicul îşi continuă asaltul până când fisurile se transformară în crăpături mari şi vibraţia zgudui lumea, urlând de agonie materială peste focurile tunurilor blaster care începuseră din nou să tragă. Când prima ploaie de praf clocotitor şi fragmente de mărimea unor pietricele căzu peste el, decise că era timpul să se retragă şi să facă un bilanţ – şi să evite ca vreun soldat nefericit să se strecoare pe lângă el şi să-l împuşte în spate.

Deschise ochii şi se uită în sus. Ancora abia mai putea fi recunoscută ca fiind aceeaşi structură. Descărcările electrice dansau pe suprafeţele sale conductoare. Permacreta ultra-stresată curgea ca melasa. Fragmente tot mai mari începură să cadă, iar el le îndepărtă cu Forţa, fără să se simtă mai secătuit de efort decât ar fi fost de la o alergare uşoară. Aproape că zâmbi la reuşita sa, dar un fapt crud îl trezi la realitate.

Era doar prima ancoră. Mai erau cinci.

Imperialii se mobilizară. Trebuia să li se reamintească cu cine aveau de-a face. În timp ce traversa spre următorul punct de ancorare, detonă rezervoarele de combustibil şi făcu să explodeze depozite de muniţie. AT-ST-urile se crăpară ca nişte boabe de seminţe şi izbucniră în flăcări de scurtă durată. Îşi atinse ţinta fără să întâmpine vreo rezistenţă serioasă şi o doborî la fel ca pe prima.

Imperialii de la sol cereau acum întăriri de sus. Un trio de nave de luptă TIE coborâră urlând prin atmosfera planetei, lovind permacreta înnegrită cu ace de foc. Râse fără veselie. Ei considerau asta o soluţie? Cu un ghiont bine sincronizat pe panoul solar stânga al navei de vânătoare TIE de frunte, o trimise să se prăbuşească în permacretă, unde explodă instantaneu. Impactul zgudui pământul de sub picioarele lui şi provocă crăpături pe suprafaţa ancorei.

Asta îi dădu o idee. Când cele două TIE-uri rămase se întoarseră pentru o nouă trecere, le trimise pe amândouă în a treia şi a cincea ancoră. Cea de-a patra suferi atât de multe pagube colaterale, încât se *descurcă* aproape la fel de rău ca celelalte.

Mai rămăsese doar o ancoră. În timp ce se îndrepta spre ea, simţi zgomotul unui AT-ST venind din spatele lui. Se întoarse exact la timp pentru a devia o rafală de focuri de armă trase precis din nasul unui *păşitor* care sprinta spre el atât de repede cât puteau alerga cele două picioare mecanice ale sale. Urmă o rafală de grenade de şoc.

Le detonă pe toate înainte ca acestea să ajungă la el şi respinse înflorirea furioasă de gaze fierbinţi într-o sferă în jurul său. AT-ST-ul nu înţelese aluzia. Se mişcă repede, apropiindu-se cu tălpile sale plate, ca şi cum ar fi încercat să-l calce în picioare. Poate

că asta făcea. *Păşitorul* avea însemne de înregistrare care îl identificau ca aparținând comandantului forțelor terestre Imperiale. Căpitanul Sturn venise să termine treaba la care subalternii săi eşuaseră atât de lamentabil.

Ucenicul se feri de picioarele care călcau pe lângă el şi lovi cu fulgerul partea din spate a *păşitorului*. Nu se întâmplă nimic. Vehiculul lui Sturn avea în mod evident un strat de protecție mai mare decât cel oferit soldaților săi. De asemenea, armamentul AT-ST-ului îl deosebea de celelalte, inclusiv un tun cu țeavă lungă şi ceea ce părea a fi un lansator de plase pe flancul stâng.

Sturn apropie *păşitorul*. Ucenicul se întinse să răsucească mintea bărbatului, dar o găsi prea opacă de furie şi resentimente; nu de teamă, totuşi. Sturn nu era genul de om care să se teamă de o singură persoană. Era convins de propria sa invincibilitate, sigur că nu exista rezistență pe care să nu o poată învinge. Ucenicul mai întâlnise oameni ca el înainte, de multe ori. Armamentul suplimentar al AT-ST-ului o confirma.

Şi-l imagină pe Sturn vânând Wookiee pentru recreere, atunci când nu-şi persecuta ofițerii inferiori pentru distracție şi nu plănuia trădarea superiorilor săi. Ucenicul eliminase mulți astfel de oameni în slujba Stăpânului său.

Tânărul zâmbi fără nicio urmă de umor. În mod normal, nimic nu-i plăcea mai mult decât să pună ființele la locul lor, dar asta era pur şi simplu iritant.

Păşitorul lui Sturn alerga greoi spre el. Îşi luă în considerare opțiunile. Ar fi fost simplu să zdrobească vehiculul aşa cum ar fi făcut cu o legătură defectă, prăbuşind carcasa şi omorând instantaneu omul dinăuntru. Putea să se joace cu *păşitorul* aşa cum se jucase cu ceilalți doi de lângă cabană şi să-l arunce în aer din interior. Putea chiar să-l folosească ca berbece pentru a distruge ultima ancoră, omorând astfel doi *smookas* cu cap ca de lopată dintr-o singură lovitură. Ironia sumbră din asta îi plăcu.

Mai devie o rundă de foc de tun în ancoră şi abia atunci observă cum vibra vizibil cablul gros care ducea la *skyhook*. Valuri stranii urcau şi coborau de-a lungul lui de parcă ar fi fost smuls de o mână uriaşă. Îşi protejă ochii de strălucirea soarelui şi privi în sus. *Skyhookul* era vizibil slăbit, la fel ca norul de resturi care cobora de sus. Petele mici se transformară rapid în obiecte mari cât bolovanii. Dimensiunile lor creşteau rapid. Făcu un calcul mental rapid. Resturile urmau să ajungă cam în acelaşi timp cu *păşitorul* lui Sturn. Era ideal.

Se întinse şi fărâmiță tunul şi lansatoarele de grenade ale *păşitorului*. Pentru o clipă, singurele sunete proveniră de la sabia lui şi de la paşii grei ai AT-ST-ului.

Se îndreptă de spate. Prin fereastra cabinei de comandă, văzu un bărbat cu fața roşie, purtând pe uniformă ceea ce părea a fi o blană Wookiee. Gura Căpitanului era deschisă, urlând ordine la nefericitul său artilerist. Ucenicul nu putea auzi cuvintele, dar îşi putea imagina. *Păşitorul* îşi ridicase un picior pentru a-l înfige în pământ.

În acel moment, resturile loviră cu toată forța a o sută de stele căzătoare, distrugând totul în jurul bazei – inclusiv a şasea ancoră – şi transformând *păşitorul* în fier vechi. Resturile se împrăştiară peste tot. Zgomotul era inimaginabil. Ucenicul nu tresări şi nu se mişcă deloc în timp ce ploaia de moloz lovea în jurul lui. Privi doar, cu satisfacție, cum baza *skyhookului* se desprinde de planetă şi ricoşază ca un bici în atmosfera superioară. Stația explodă la scurt timp după aceea, eclipsând pentru scurt timp soarele, chiar şi prin praful şi fumul produs de opera sa.

Ploaia de moloz încetă. El rămase exact acolo unde era, hipnotizat de steaua care se stingea încet pe cer, până când *Umbra Rătăcitoare* coborî în picaj chiar în fața lui, cu repulsoarele vâjâind pentru a se menține deasupra solului.

Clipi din ochi, realizând abia atunci că Juno încercase să vorbească cu el.

— Am spus că s-a făcut. Urcă la bord. Hai să plecăm de aici.

Se mişcă de parcă era într-o altă viziune, păşind uşor pe rampa deschisă, dar simțindu-se de parcă ar fi cântărit o mie de tone. Cu un vuiet pătrunzător, nava camuflată se ridică în unghi de la solul plin de cratere şi se îndreptă spre spațiul liber.

Capitolul 23

PROXY se agita ca niciodată în jurul lui *Starkiller*, curățând cenuşa şi praful de pe hainele lui cu mişcări energice ale mâinilor sale subțiri de metal. Poate că droidul nu mai fusese niciodată separat atât de mult timp de stăpânul său; Juno nu ştia şi nici nu-i păsa să întrebe. Privirea lui *Starkiller* era furtunoasă.

— Cine era? îl întrebă pe Kota, care se mutase înapoi pe scaunul de salt, eliberând locul de copilot.

— Prințesa Leia Organa. Tatăl ei este Bail Organa, omul meu de legătură în Senat.

— Vreau să vorbesc cu el.

Generalul îşi trecu o mână peste față, ca şi cum şi-ar fi odihnit ochii.

— Nu poți.

Furia lui *Starkiller* găsi ieşirea pe care o căutase.

— Tocmai mi-am riscat viața salvându-i fiica de pe o planetă invadată de trupe de şoc...

— Nu, băiete. Kota ridică o mână obosită, în timp ce *Starkiller* plana deasupra lui. Nu poți vorbi cu Bail pentru că nu-l pot găsi. A dispărut.

— Ce? Frustrarea lui *Starkiller* se reînnoi. Când?

— Nu am reuşit să iau legătura cu el de când am plecat de pe Bespin. Ultima dată când l-am văzut a fost pe Nar Shaddaa, la câteva săptămâni după... după ce am căzut. M-a găsit şi a încercat să mă recruteze pentru a o salva pe Leia. Am refuzat, desigur. Îşi arătă ochii ca şi cum asta ar fi explicat totul. Când am refuzat, m-a trimis în *Oraşul Norilor*. Nu l-am mai văzut şi nu am mai auzit de el de atunci.

Kota se întoarse, micşorat şi îngândurat, ca şi cum şi-ar fi regretat decizia.

În alte vremuri, presupuse Juno, Kota nu ar fi ezitat o clipă. Ar fi mărşăluit bucuros într-un bârlog de Imperiali şi le-ar fi făcut dreptate la fel de dur cum făcuseră şi ei prietenilor lui. Dar ce ar fi putut face acum, un bătrân orb împotriva a mii de soldați capabili şi bine înarmați?

Avu grijă să nu se amestece, şi nu doar pentru a evita discuția. Inima o ustura din cauza propriilor răni şi nu ştia exact de care parte a baricadei se afla în ceea ce-i privea pe cei doi bărbați.

Starkiller dădu înapoi fără să-şi ceară scuze. Păreau să găsească asta o rezolvare acceptabilă. Kota rămase pe scaunul de salt, cu bărbia înclinată hotărât în jos, în timp ce *Starkiller* se retrase în camera de meditație. După plecarea lui, aerul mirosi a sulf şi fum.

Juno se uită în jos la comenzi. Nu-i dăduse nicio direcție. Introduse automat traiectoria, iar *PROXY* îi oglindea fiecare mişcare pe scaunul de lângă ea, un act pe care ea încă îl considera profund deranjant. Cu toate astea, ştiind acum că droidul nu se putea abține – că acest lucru făcea parte din ființa lui la fel de mult ca respirația pentru ea –, nu îi ceru să se oprească.

— Cum te descurci cu el când e aşa? îl întrebă ea pe droid.

PROXY nu avu nevoie să întrebe despre cine vorbea.

— De obicei mă lupt cu el. Asta pare să ajute. Ai vrea să...

— Nu, *PROXY*. Rămâi acolo. Cred că e timpul să încercăm o altă abordare.

Lăsând nava în mâinile improbabile ale lui Kota şi ale droidului, se ridică din scaun şi se îndreptă spre pupa.

* * *

Sala de meditaţie era mai întunecată decât părea prin piratarea camerei de securitate. Aerul era cumva mai rece, iar sunetul hiperpropulsorului navei venea parcă de la mii de kilometri distanţă. În ciuda simplităţii sale, spaţiul fără curbe era de un calm care o izbi imediat ce intră. Camera se simţea între două momente, posedând un fel de austeritate pe care ea presupunea că cineva cu fosta ocupaţie a lui *Starkiller* ar fi trebuit să o dobândească. Abilitatea de a-şi păstra calmul în timp ce vâna Jedi nu se obţinea uşor, era sigură. Iar costul...

— Este vreo problemă, Juno?

El era îngenuncheat în centrul camerei, cu mâinile atârnându-i lejer în faţa lui. Pe jos, în faţa lui, se afla mânerul sabiei sale dezactivate, cea pe care o folosise de când evadaseră din *Empiric*. Lângă ea se afla un cristal albastru mic. Spatele lui era uşor întors spre ea, aşa că nu-şi putea da seama dacă avea ochii deschişi.

— Nu ştiu, spuse ea. Spune-mi tu.

— Ce ar trebui să însemne asta?

Ea decise să o spună direct.

— Eşti în regulă? După ce s-a întâmplat pe Kashyyyk...

— Nu sunt obosit, spuse el. A fost greu cu ancorele, dar acum mă simt mai puternic ca niciodată. Devine mai uşor, cred, cu cât încerci mai mult. Forţa este mai puternică decât orice ne putem imagina. Noi suntem cei care o limităm, nu invers.

El se întoarse pe jumătate ca să se uite la ea, iar ea se pregăti să-l lase să vorbească despre asta, dacă voia. El nu-i mai vorbise niciodată despre Forţă; o viaţă pe care ea nu o văzuse niciodată pâlpâia în ochii lui când o făcea. Dar asta fu tot ce spuse şi, când ea nu se putu gândi la nimic de oferit în schimb, capul lui se întoarse cu faţa la podea şi ea îl pierdu din nou.

— Dar ce s-a întâmplat cu noi în afară de asta? Eu am întors spatele Marinei Imperiale şi tu ţi-ai abandonat Stăpânul. Trecem prin acelaşi lucru. Ne putem ajuta reciproc.

— Nimeni nu mă poate ajuta.

— Nu cred că spui asta cu adevărat. Cred doar că ţi-e frică să mă laşi să încerc.

— Chiar asta crezi? El nu ridică privirea, dar ea observă o înăsprire a muşchilor gâtului lui. După toţi acei soldaţi pe care i-am ucis, crezi că mi-e frică de tine?

— Nu au fost doar soldaţi, spuse ea cu mai multă căldură decât îşi propusese.

El se uită din nou la ea.

— Da, şi Căpitanul Sturn.

— Nu uita de piloţii navelor de luptă TIE, spuse ea. Unul dintre ei era un puşti cu care obişnuiam să zbor.

Starkiller se uită în sus, dar nu spuse nimic.

— E mult mai uşor să lupţi împotriva Imperiului când nu are chip, spuse ea, când oamenii cărora li se pune capăt vieţilor sunt ascunşi în spatele căştilor de soldat sau al carcaselor din duroţel. Dar când sunt oameni pe care îi cunoaştem, oameni ca noi... Ea ridică din umeri. Cât de greu va deveni?

El se holbă la ea până când ei i se făcu pielea de găină pe tot spatele.

— Te-ai răzgândit? întrebă el.

— Nu, spuse ea. Eu...

Vreau doar să vorbeşti cu mine. Dar nu putea să spună asta.

— Nu contează.

Se întoarse pe călcâie să plece. Poate că *PROXY* era singurul care ar fi ajuns vreodată la el, la capătul unei săbii strălucitoare.

— Juno, spuse el, oprind-o în pragul uşii. Îmi pare rău pentru prietenul tău.

Ea respiră adânc.

— Nu-i nimic. Nu era chiar un prieten şi nu a fost nimic personal. *Youngster* a fost doar în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

— Şi de partea greşită, adăugă el.

— Da, şi asta.

Aproape că adăugă *Nu trebuie să-mi aminteşti*, dar lăsă propoziția nespusă, simțind că el o cerceta, poate că o testa, cumva.

— Sunt epuizată, spuse ea – gândindu-se din nou *De ce eu?* – şi se întoarse la muncă.

* * *

Starkiller reapăru puțin mai târziu, arătând mai ordonat şi refăcut fizic după scurta sa pauză.

— Unde mergem? o întrebă el pe Juno.

— Nicăieri, spuse ea.

Kota se uită în sus cu ochii orbi.

— Când l-am văzut ultima dată pe Bail Organa, a spus că va găsi pe cineva care să-l ajute dacă eu nu o voi face: Maestra Shaak Ti a fost alegerea lui. L-am avertizat că va fi prea periculos, dar prostul s-a dus oricum după ea, singur. Nu am putut face nimic pentru a-l opri. Maxilarul bătrânului sări în afară ca şi cum ar fi provocat pe cineva să nu fie de acord. Am verificat cu Ylenic It'kla, asistentul său de pe Alderaan. Bail a dispărut imediat ce a aterizat pe...

— Felucia, spuse *Starkiller*, aprobând din cap.

Kota îşi înclină capul ca şi cum ar fi auzit un sunet foarte slab, îndepărtat.

Se aşternu o tăcere densă. *Starkiller* îşi ridică privirea în acelaşi timp cu Juno, realizând prea târziu ce spusese. Îşi dăduse seama Kota? Juno privea cu o panică uşor amețitoare cum mâna lui *Starkiller* se strecura spre mânerul de la brâu.

— Forța este puternică în tine, băiete, spuse Kota încet, pentru ca tu să-mi poți simți gândurile.

Juno lăsă o parte din tensiune să se scurgă din ea.

— Eşti doar uşor de citit, bătrâne, spuse *Starkiller*.

— Atunci presupun că ştii că Felucia este un loc periculos.

Starkiller respinse această îngrijorare.

— Mă pot descurca.

Kota se aplecă mai aproape.

— Nu fi prea încrezător, băiete. Felucia este o lume fin echilibrată între partea luminoasă şi cea întunecată a Forței. Shaak Ti a fost singura care a împiedicat-o să fie mistuită de întuneric. Dacă i s-a întâmplat ceva, experiența ta din colibă va părea un

vis urât prin comparație.

Starkiller se trase înapoi.

— Cum de ai ştiut...?

— Şi tu eşti uşor de citit.

Zâmbetul lui Kota era încordat.

— Felucia să fie, spuse Juno pentru a rupe tensiunea.

— Nu. *Starkiller* îi puse mâna pe umăr înainte ca ea să se poată întoarce la comenzi. Du-te să te odihneşti. Eu şi *PROXY* ne vom ocupa de restul drumului. Te voi trezi când suntem aproape.

Ea se uită la el şi aprobă din cap. El se gândise la ea fără să fie întrebat; asta era încurajator.

— În regulă. Dar la cea mai mică problemă...

— Nu-ți face griji. Ne vor auzi de pe Coruscant cum strigăm. Du-te.

El îi luă locul la comenzi.

— Ei bine, *PROXY*, asta este şansa ta să-mi aminteşti cum funcționează astronavigația.

— Mă tem, stăpâne, că ar dura mult prea mult să completezi programul tău principal cu algoritmii necesari...

Zâmbind în sinea ei, lăsă carlinga în urmă şi se duse să se odihnească puțin.

Capitolul 24

Ea visă intens că se afla deja pe Felucia, urmărind cum se desfăşura o floare extrem de fragilă. Petalele de un roşu aprins ascundeau o inimă de un negru intens. Când se aplecă mai aproape pentru a o studia, constată că era plină de insecte mici, cu multe picioare.

Apoi se afla pe orbită, urmărind cum un cablu de *skyhook* se rupea în sus de la baza sa distrusă. O bucată mare din scoarța Feluciei căzu cu el, ca un dop de la o cadă. Planeta începu să se dezumfle, întunecându-se pe măsură ce se micşora, până când deveni Callos sub pâcla sa de fum. Ea privea îngrozită, ştiind că nu putea să pună dopul la loc, oricât de mult şi-ar fi dorit.

Apoi tatăl ei țipa la ea, spunându-i că făcuse de ruşine familia şi Imperiul. Când ea încercă să-i spună – aşa cum nu făcuse niciodată în viață – că el fusese cel care se înşelase tot timpul, în legătură cu Palpatine şi regimul său criminal, chipul lui cu nas ca un cârlig se transformă în cel al Împăratului însuşi, care mârâi la ea şi repetă cuvintele pe care le folosise tatăl ei.

Apoi îşi dădu seama că nici Împăratul, nici tatăl ei nu erau adevărata față a ființei din fața ei. Era *PROXY*, care îi juca o farsă. Ea smulse iluzia, încercând să o dezlege, dar îl descoperi dedesubt doar pe *Starkiller*, zâmbind binevoitor.

Cine eşti tu? îl întrebă ea. *Care este numele tău adevărat?*

El zâmbi şi mai mult şi spuse: *Recunoştința ta este irelevantă pentru mine.*

Se trezi transpirată, simțindu-se ca şi cum ar fi fost scufundată într-una dintre bălțile otrăvite ale lui Raxus Prime, şi înțelese că nu va mai putea dormi.

Capitolul 25

Juno veni în faţă chiar înainte ca ucenicul să îl trimită pe *PROXY* după ea. O verificase mai devreme şi o găsise dormind profund, dar arăta de parcă nu se odihnise prea mult. De fapt, arăta cam aşa cum se simţea el: profund afectată de evenimentele recente, dar făcând o figură cât se poate de bună.

Sunt epuizată, spusese ea. La auzul acelor cuvinte, el se gândise că ea s-ar fi putut referi la mai mult decât doar nevoia de somn. Dacă stresul emoţional de a servi alături de el era prea mare? Misiunea lui era mult mai importantă decât conflictul ei legat de trădarea Imperiului, dar pentru a îndeplini obiectivul Stăpânului său – şi astfel să-l provoace cu succes pe Împărat – avea nevoie de ajutorul ei. În timp ce se confrunta cu propriile sale probleme, trebuia să găsească modalităţi de a-i ei uşura sarcina.

Kota nu era deloc de ajutor. Bătrânul părea atât de absorbit de propriile sale probleme, încât abia dacă mai observa pe altcineva. Când Juno li se alătură, el doar îşi scărpinase bărbia şi se aşezase mai adânc pe scaun.

Cei trei formau un echipaj pestriţ. Doar *PROXY* părea mulţumit de sine şi de scopurile sale. Ucenicul îşi dorea să aibă scopuri la fel de clar definite.

Toată viaţa mea m-am considerat doar ucenicul lui Darth Vader. Acum descopăr că s-ar putea să fi avut un trecut înainte de asta – un tată, un nume, o istorie. Cine a fost acest Galen? Care erau visele, speranţele, temerile lui? Ce îl făcea să râdă? Ce îl făcea să plângă? Părea de neconceput că ar fi putut uita ceva atât de traumatizant precum moartea tatălui său, dar ştia că o traumă intensă putea provoca amnezie parţială sau totală. Prin urmare, nu putea să excludă nimic.

Şi întrebarea rămânea: avea vreo importanţă? Oricine ar fi fost el cândva, acea fiinţă fusese uitată, iar scopul său de acum era neschimbat. El era ucenicul Stăpânului său; aveau să fie victorioşi; iar Juno avea să afle, în final, că nu trădase Imperiul până la urmă. *Dacă aş putea să-i spun acum...*

Se ridică pentru a o lăsa să se aşeze pe scaun, apoi se aplecă peste *PROXY* în timp ce ea verifica traseul pe care îl făcuseră cei doi.

— Nu-i rău, spuse ea, făcând doar câteva mici corecţii. Oricum, nu ne vom izbi de nimic.

— Mulţumesc, Căpitane Eclipse. Interiorul lui *PROXY* bâzâi de mândrie. Estimez că vom ajunge într-un minut standard.

— Vrei să aterizăm undeva anume? îl întrebă ea pe ucenic. E o planetă mare.

— Fiecare navetă Senatorială emite un semnal transponder unic, spuse el, gândindu-se la numeroasele misiuni pe care le pilotase pentru Stăpânul său, eliminând duşmanii politici. Caută semnalul Senatorului Organa; ne va spune unde să aterizăm.

Hiperspaţiul făcu loc spaţiului real prin fereastra din faţă. Felucia atârna drept înainte, la fel de plină de viaţă şi de verde precum şi-o amintea ucenicul. O studie atent, căutând orice semn al *dezechilibrului* de care îl avertizase Kota. Nu-i era teamă de partea întunecată. În orice caz, s-ar fi simţit mai confortabil pe o lume în care dinamica corectă dintre lumină şi întuneric fusese restabilită. Moartea lui Shaak Ti ar fi trebuit să aibă un efect profund asupra lumii şi a locuitorilor ei.

— Căutăm transponderul, spuse Juno. N-ar trebui să dureze mult. Felucia e la fel de tăcută ca şi... ah, da. Acolo este. Ai avut dreptate.

Juno mută *Umbra Rătăcitoare* pe o orbită rapidă prin cerul Feluciei, triangulând semnalul lui Bail Organa. Transportorul aterizase foarte aproape de locul unde ea şi ucenicul aterizaseră prima dată, deşi niciunul dintre ei nu menționă acest fapt în fața lui Kota. Ucenicul rămase pe poziție în timp ce nava cobora de-a lungul unei traiectorii de zbor atent controlate. Atmosfera se agita în jurul lor, la fel de plină de polen şi de forme de viață ca înainte. Norii de bacterii mişunau în aer, acoperind fereastra din față cu o patină slabă de verde. Nu observase asta data trecută şi spera că nu va afecta integritatea carenei.

— Detectez semne ale unei mari prezențe Imperiale la sol, spuse Juno în timp ce coborau. Presupun că ei sunt cea mai mică dintre grijile voastre.

Juno îi aşeză pe o altă pălărie de ciupercă robustă, mai încrezătoare decât fusese la prima ei încercare. Transportorul lui Organa era parcat în partea opusă, cu trapele deschise, golit de viață, conform senzorilor *Umbrei Rătăcitoare*.

În timpul saltului în hiperspațiu, ucenicul accesase înregistrările lui Bail Organa, Senator Imperial şi Prinț de Alderaan, şi fusese frapată de o stranie familiaritate a chipului bărbatului. Brunet şi înalt, cu cioc grizonat şi privire puternică şi gânditoare... Cu siguranță îi mai tăiase calea ucenicului – dar unde? Nu într-una dintre numeroasele sale misiuni pentru Darth Vader; de asta era sigur. Spera că asta nu îi va compromite misiunea - faptul că se mai întâlniseră în trecutul său secret...

— Vrei să vii, Generale? îl întrebă el pe bătrân.

— La ce ți-aş folosi eu acolo? replică Kota. Ți-ar fi mai bine fără să te încetinesc eu.

— Cum spui tu.

Ucenicul coborî pe rampă.

— Aşteaptă.

Juno îl urmă, alergând în graba ei de a-l prinde. El se întoarse, crezând că uitase ceva, dar ea îl luă de braț şi îl conduse în afara rampei, spre transportorul gol.

— Hai să ne asigurăm că nu e tot acolo, mort, iar călătoria noastră a fost în zadar, spuse ea, înainte să pleci să te plimbi prin junglă.

Nelămurit de ceva din tonul ei, el se lăsă condus departe de *Umbra Rătăcitoare*. Transportorul era unul mic, suficient pentru cinci persoane, cu un hipermotor mic, dar eficient, impecabil întreținut. Două steme îi împodobeau părțile laterale: cele ale familiei Organa şi Alderaanului, pe care Senatorul le reprezenta. Nu părea ca nava să fi fost deranjată, cu excepția unei mici colonii de insecte zburătoare care îşi făcuse casă în micuța, dar opulenta cabină a pasagerilor.

Naveta era într-adevăr goală. Ucenicul se întoarse spre Juno pentru a constata evidența, dar ea trecu pe lângă el pentru a activa comenzile de blocare a sasului. Uşa alunecă, închizându-i înăuntru împreună cu roiurile de insecte deconcertante. Înainte ca el să poată spune ceva, ea îşi duse un deget la buze şi închise comunicațiile.

— Gata, spuse ea, făcând un pas înapoi şi ştergându-şi nervoasă mâinile pe pantaloni. Aceştia şi cizmele erau singurele lucruri pe care le păstrase din fosta ei uniformă. Acum putem vorbi în particular.

— Despre ce este vorba? întrebă el, simțind un început de nervozitate.

Pereții micului sas în care se aflau păreau brusc mult prea apropiați.

Ea îi evită privirea şi indică spre cala de pasageri a navetei.

— Cred că Organa a ajuns până aici.

— Cu siguranță aşa pare, spuse el, din ce în ce mai nedumerit.

— Unde vei începe să-l cauți?

— Unde am înfruntat-o prima dată pe Shaak Ti. Dacă i-a luat urma atât de departe, ar putea fi încă prin apropiere.

Ochii ei albaştri îi întâlniră pe ai lui, apoi se îndepărtară.

— Te deranjează să te întorci aici după… după ultima dată?

— Nu, spuse el, expirând pe nas. Dacă las să mă afecteze, Maestrul Kota va simți asta.

— Exact. Mâna ei se întinse şi îi apucă brațul. Dintr-o dată, toată atenția ei era asupra lui. Asta e ceea ce mă îngrijorează. E periculos să-l avem cu noi. Dacă descoperă cine eşti – cine ai fost – nu ne va ierta niciodată.

Un vierme se răsuci în stomacul lui.

— Nu avem de ce să ne simțim vinovați.

— Ştiu, dar…

— Nu-ți face griji, Juno. Serios.

El puse o mână peste a ei şi o strânse cu stângăcie. Pielea ei era moale. Era foarte conştient de mirosul ei amețitor în spațiul închis. Nu dorea nimic mai mult decât să o liniştească, dar bănuia că vorbele nu vor fi de ajuns.

— Dacă Kota simte cine sunt, nu-i voi da şansa să mai spună cuiva.

Asta nu avu efectul scontat de el. Ea se îndepărtă şi se întoarse cu fața spre ieşire.

— De asta mi-e teamă, zise ea, întinzându-şi mâna spre controlul trapei.

Lumina şi aerul se năpustiră înăuntru când uşa se deschise brusc. El clipi la tranziția bruscă şi la trecerea momentului care existase atât de scurt între ei. Se comunicase ceva ce el nu prea înțelegea. Deşi încercase, nu reuşise să îi ofere ceea ce ea avea nevoie de la el. Cu siguranță, reasigurarea făcea parte din asta; poate şi o dovadă a adevăratei sale loialități. Se chinui să găsească cuvintele care să o aducă înapoi, dar nu putu decât să o privească cum se întoarce la navă.

— *PROXY*, strigă ea prin comunicator, aruncând o privire într-un orificiu de admisie cu margini verzi, vino aici şi ajută-mă să curăț nava de mizeria asta.

Ucenicul înțelese aluzia. Asta era o problemă de care avea să se ocupe mai târziu, după ce îl avea pe Bail Organa în siguranță în mână – moment în care misiunea lui avea să devină şi mai complexă şi mai periculoasă. Salvarea unui bătrân orb era un lucru; să-şi dovedească valoarea în fața unei adolescente – chiar şi a uneia cu abilitățile evidente ale Leiei Organa – era doar puțin mai dificil. Bail Organa, pe de altă parte, supraviețuise uzurpării Senatului de către Palpatine şi *Epurării Jedi*; cu siguranță s-ar fi priceput să detecteze şi să elimine spionii. Odată ce Organa ar fi fost de partea lui, ucenicul s-ar fi aflat cu adevărat în spatele liniilor inamice, expus riscului de a fi descoperit atât ca trădător al cauzei rebele, cât şi al Imperiului, dacă ar fi fost descoperit de oricare dintre facțiuni. Abilitățile lui nu erau de neglijat şi deveneau tot mai puternice cu fiecare misiune, dar asta avea să-i testeze capacitățile până la limită.

Cumva, totuşi, Juno îl îngrijora cel mai mult. Stăpânul său îl instruise temeinic în arta violenței şi a înşelăciunii. Dar femeile erau un subiect despre care nu ştia absolut nimic. Aruncându-i o ultimă privire, lucrând cu sârguință pentru a asigura bunăstarea misiunii sale mecanice, îşi reactivă comunicatorul şi porni la pas prin jungla fetidă.

Nu îi luă deloc timp să-şi acorde simțurile la câmpurile de viață vaste şi încâlcite ale lumii fecunde şi invadate. De la ultima sa vizită, balanța se schimbase profund în favoarea părții întunecate. Noua ambianță a lumii i se părea familiară, dar nu confortabilă, şi simțea că este recunoscut, dar nu binevenit. Acea din urmă senzație îl surprinse şi îi ocupă mintea chiar şi în timp ce se apăra de fiecare prădător capabil pe care lumea îl trimitea împotriva lui.

Aşa părea, în orice caz. Fără ca Shaak Ti să țină în frâu sensibilitatea înnăscută la Forță, speciile Feluciene native se luptau cu el la fiecare pas. Jungla era acoperită de umbre adânci şi mirosea a putregai. Plantele ca nişte bulbi explodau când se apropia, stropindu-l cu ceață acidă. Lianele noduroase i se încurcau în glezne sau în jurul gâtului, în timp ce lipitori otrăvitoare i se lipeau de cizme de fiecare dată când păşea într-o baltă. Iazuri de nisipuri mişcătoare îl sugeau cu mai mult decât o aparență trecătoare de viață. Creaturi mari, zburătoare, cu fălci zimțate, se năpusteau prin coronament, încercând să-i rupă capul, iar ciuperci îngrozitor de animate îl atingeau cu buzele groase şi cărnoase atunci când trecea pe lângă ele.

Odată, când se adăpostise sub un copac de un *spintecător* zburător, copacul însuşi încercase să-l omoare. Cu un zgomot puternic, copacul se desprinse din sistemul său de rădăcini şi se prăbuşi peste el; l-ar fi zdrobit de pământ dacă nu ar fi sărit la timp într-o parte. Speriat şi nedumerit, privi cum un sistem de rădăcini cu totul nou se strecura prin găurile din scoarță, cu intenția evidentă de a se hrăni cu creatura pe care credea că a întemnițat-o sub greutatea sa. Miriade de necrofagi, de la cei invizibil de mici până la cei incredibil de mari, se adunară în jurul sunetului, sperând să profite de mâncarea copacului. Ucenicul puse cât mai multă distanță între el şi ceea ce urma să devină o scenă vicioasă şi extrem de competitivă.

Încă nu întâlnise niciunul dintre băştinaşii inteligenți, dar presupunea că nu vor fi mai puțin ostili decât orice altă formă de viață de pe planetă. Deşi şi el era un războinic al părții întunecate, ei nu-i datorau niciun fel de loialitate. Însăşi noțiunea de loialitate era străină pentru partea întunecată.

Marea familie fericită în care crezuseră Jedii era o minciună, sau cel puțin un fals. Natura era o afacere sângeroasă; armonia nu era starea dominantă. Se puteau forma armistiții, dar acestea erau întotdeauna temporare. Sithul înțelegea asta. Stăpânul său înțelegea asta. Relația dintre Stăpân şi ucenic era întotdeauna una tensionată – şi din acea tensiune izvora o mare putere.

Shaak Ti înțelesese şi ea asta. *Adepții Sith se trădează întotdeauna între ei*, spusese ea, la fel cum orice formă de viață trădează orice altă formă de viață, dacă este lăsată în voia înclinației sale naturale. Pacea şi armonia erau aberații impuse din exterior, cărora trebuia să li se opună rezistență în fiecare moment.

O echipă de recunoaştere formată din trupe de şoc dădu peste el în timp ce se îndreptau spre locul de aterizare al *Umbrei Rătăcitoare*. Unul dintre ei trebuie să fi observat cu ochiul liber coborârea navei, deoarece camuflajul bloca senzorii navelor.

O avertiză pe Juno şi îi sugeră să mute nava într-un alt loc. Ea acceptă sugestia, iar el se întoarse la eliminarea Imperialilor pe care îi găsise. Se ciocniră pe malul unui lac cu nisipuri mişcătoare, în care ucenicul îi împinse prin telekinezie pe mai mulți dintre atacatorii săi. Aceştia fură înghițiți rapid datorită armurii lor grele. Strigătele de ajutor răsunară puternic în comunicațiile tovarăşilor lor până când rezerva de aer li se epuiză în cele din urmă. Zgomotul blasterelor şi al sabiei de lumină atrase atenția mai multor hoitari şi chiar determină un *rancor* să răcnească la mică distanță.

El înclină capul, ascultând. Ignorându-i pe ultimii soldați, care se retrăseseră în junglă strigând frenetic după întăriri, ucenicul fu foarte atent la un sentiment pe care îl simțea în stomac – că se pregătea ceva. O capcană, probabil. Felucienii călăreau *rancori*. Dacă bestiile observaseră tulburarea, erau şanse ca şi stăpânii lor să observe.

Nu se mişcă. Jungla din jurul lui se agita neliniştită, revenindu-şi după încăierarea cu trupele de şoc. Păsările zburară înapoi la cuiburile lor; insectele îşi reasamblară roiurile; micile şopârle îşi reluară căutarea hranei. Animalele se strigau în depărtare, urlând şi țipând unele la altele în căutare de hrană şi parteneri.

Peisajul luxuriant părea, la suprafață, neschimbat. Dar el ştia...

Sentimentul fu confirmat când trei războinici Felucieni enormi săriră în grup din nisipurile mişcătoare cu strigăte puternice, extraterestre. Era pregătit pentru ei, dar partea întunecată îi făcuse mai puternici. Lamele lor din oase de *rancor* trimiteau scântei de lumină roşie dansând peste coifurile lor ornamentate. Din trăsăturile lor invizibile ieşea sunetul urletului însetat de sânge. Dorința lor de victorie era palpabilă. El le blocă cu greu loviturile înainte să-i zboare picioarele unuia dintre ei şi să-l străpungă pe altul în piept. Doi împotriva unuia era o luptă mai dreaptă. Curând, o creangă putredă pe care o doborâse făcu totul să fie egal. Fulgerul Sith îl termină pe ultimul, deşi trebui să se străduiască până când casca creaturii luă foc înainte ca aceasta să moară. Fumul era infect.

Un alt *rancor* răcni, mai aproape de data asta. Temându-se de o altă ambuscadă, ucenicul se grăbi prin jungla deasă, tăind şi ciopârțind tot ce-i cădea în cale.

Când ajunse în sat, îl găsi pustiu şi dărăpănat. Casele erau prăbuşite ca ceara topită; râul era înecat cu otrăvuri înspumate. *Sarlaccul* în care căzuse Shaak Ti era mort, iar lichidul care se scurgea din corpul său imens îmbolnăvea pământul pe sute de metri în jur. Ucenicul rămase deasupra gurii putrede, încercând să nu respire, şi se întrebă unde să meargă mai departe. Partea întunecată era mai puternică lângă *sarlacc* decât oriunde altundeva în scurta sa călătorie. Întinzându-se spre Forță, urmări acea impresie în căutarea originii ei. *Sarlaccul* nu putea fi sursa acelei concentrări ciudate, din moment ce era mort de mult. Nici el însuşi nu ar fi putut lăsa o impresie atât de puternică, chiar şi după ce ucisese un membru al Consiliului Jedi. Altceva provocase această întunecare a fluxurilor vitale. Ceva sau cineva...

Profunzimea părții întunecate îl atrase spre nord, de-a lungul unei poteci înguste care se îndepărta de sat. O urmă, întrebându-se ce s-ar putea afla la capătul ei. Se intersectă cu mai multe echipe de luptă ale Felucienilor, toate urcate pe *rancori* spumegânzi, abia controlabili. Comportamentul lor îi sugeră că se îndrepta în direcția cea bună. Când fugeau de el, încercau întotdeauna să-l atragă în afara căii. Când se întorcea pe cărare, apărea un alt grup de atacatori. Curând se lupta cu o duzină de *rancori* şi cu cel puțin tot atâția războinici Felucieni. Cu cât aceştia deveneau mai hotărâți să-l oprească, cu atât insista mai mult să continue.

Când o altă echipă de Imperiali apăru în confruntare, conflictul amenință să devină o problemă pentru el, doar pentru o clipă.

Sunetul unui *rancor* strigându-şi chinurile morții era unul pe care îl purtase cu el după ultima sa călătorie în Felucia, tulburându-i ocazional visele. Nu se gândise niciodată că este un sunet cu care s-ar putea obişnui atât de repede...

Continuă, urmărind strania semnătură a Forței de la un punct fierbinte la altul. Jungla rănită şi locuitorii ei ucişi cădeau în urma lui. O confruntare furibundă păru să semnaleze trecerea unei granițe invizibile, pentru că după acel moment nu mai

veniră alte atacuri. Felucienii fie renunţaseră, fie li se spusese să stea deoparte. Era un sfat bun, gândi el. Părea o risipă să lupte când niciun Felucian nu putea să-l învingă – decât dacă ar fi găsit arme mai bune decât săbiile făcute din oase ascuțite şi loviturile telekinetice ocazionale.

O formă ciudată se profilă spre el din aerul dens şi umed. Cu sabia pregătită, el o înconjură, luându-i măsura înainte să se apropie mai mult. Era scheletul unui *rancor* mort de mult, cu oasele galbene pătate cu verde de la muşchi şi ciuperci.

Coastele puternice se ridicau ca barele unei cuşti dintr-o coloană vertebrală aproape invizibilă sub acoperirea vegetației. Oasele picioarelor şi ghearele zăceau într-o amestecătură ciudată. Craniul – aproape suficient de mare pentru o casă mică – era răsturnat pe o parte, cu gura deschisă. Dinții lungi cât brațul păreau încă suficient de ascuțiți pentru a rupe carnea. Ucenicul trecu respectuos pe lângă schelet, conştient de liniştea care se aşternuse peste junglă. Un alt schelet zăcea la o duzină de paşi mai încolo, apoi încă două. Prezența unor oase înnegrite, străvechi, care ieşeau pe alocuri din pământ îi confirma bănuiala că intrase într-un cimitir al *rancorilor*.

Urmărit de orbitele enorme şi goale, îşi croi drum spre centru, unde întunericul părea cel mai dens. Un glas scăzut rupse liniştea stranie, ca şi cum un animal foarte mare mârâia. Când o incintă făcută în întregime din oase apăru din tufişuri, se opri pentru o clipă şi se holbă la ea. Mai văzuse asta şi înainte, în ciudata stare dintre viață şi moarte. Văzuse un om legat cu cătuşe stând în fața unei lămpi într-o clădire făcută din oase – şi acel om fusese Bail Organa. Recunoscuse fotografiile din dosarul Senatorului, dar nu fusese în stare să facă legătura. Acum ştia.

Tatăl Leia se afla în interiorul incintei. Iar în apropiere era un focar al părții întunecate. Acum era complet sigur că cele două erau strâns legate.

Cu fiecare fibră a ființei sale atentă la pericol, el înconjură incinta, căutând o cale de intrare. Oasele a zeci de specii, de la cele foarte mari la cele foarte mici, se suprapuneau peste tot unde se uita. Craniile umane erau în minoritate; cele mai multe erau ale Felucienilor sau ale speciilor pe care le vânau. Oasele coapselor gigantice de *rancor* formau coloane, în timp ce coastele lungi şi curbate creau arcade şi susțineau tavanul. Oasele minuscule de degete şi de aripi scârțâiau sub picioare.

Interiorul structurii era un labirint de pasaje şi camere mici, cu forme neregulate. După ce rătăci la întâmplare timp de un minut întreg, prinse o licărire de lumină galbenă după un colț şi o urmă până la celula improvizată a lui Bail Organa.

Omul arăta exact ca în viziune. Chiar şi mirosul se potrivea. Pe jos zăcea o bucată de carne crudă, în putrefacție, despre care ucenicul speră că nu-i fusese destinată drept hrană.

Prizonierul îşi ridică privirea surprins.

— Am venit să vă salvez, domnule Senator Organa, zise ucenicul, dezactivând sabia şi îngenunchind pentru a lucra la cătuşe. Organa era murdar, dar nu părea să fi fost rănit. Maestrul Kota m-a trimis.

— Ha. Ştiam eu că nu poate sta departe de luptă prea mult timp. Cătuşele se deschiseră, iar el se lăsă pe spate, frecându-şi încheieturile. Am crezut că va fi supărat pe mine pentru că i-am ignorat sfatul.

Ucenicul nu îşi putu ascunde un zâmbet.

— Oh, nu vă faceți face griji. Kota e supărat. Dar cred că vrea să poată țipa la dumneavoastră în persoană.

Întinse mâna spre comunicator, dar răgetul unui *rancor* îl opri, fiind mai adânc

şi cu mai multă furie animalică decât orice auzise până atunci. Era atât de puternic, încât o ploaie de oase mici de păsări căzu peste ei de pe acoperişul macabru de deasupra. Bail ridică privirea şi înghiți nervos.

— Ăsta e animalul ei de companie.

— Al cui animal de companie?

— Maris Brood. Padawana lui Shaak Ti, sau cel puțin aşa pretinde ea că a fost. M-a păstrat pentru a face schimb cu Imperialii, pentru a cumpăra clemență de la Vader. A înnebunit dacă a crezut că asta ar schimba ceva.

Ucenicul îşi dădu ochii peste cap.

— Toată planeta asta a înnebunit.

Urletul veni din nou. De data asta, pământul se zgudui. Ceva mare se apropia şi părea înfometat.

— Oh, nu suntem nebuni, spuse o voce din spatele lui.

Ucenicul se întoarse cu sabia activată. O femelă Zabrak slăbănogă păşi prin intrarea celulei de oase, învârtind în fiecare mână o pereche de arme scurte. Păreau inofensive până când, cu o lumină roşie strălucitoare, fiecare mâner se aprinse, producând două lame miniaturale de sabie. Lamele care se învârteau aruncau umbre sălbatice pe peisajul de oase din jurul lor. Ea le învârtea în jurul ei la fel de dezinvolt ca şi cum ar fi fost bețe de lemn. Când fu sigură că îi are toată atenția, ea adăugă:

— Tocmai am îmbrățişat puterea părții întunecate.

Ucenicul se holbă la ea, dar nu din cauza cuvintelor ei. Chipul ei era la fel de familiar ca al lui Bail Organa, cu trăsături ovale, buze negre şi şapte spini care-i ieşeau din frunte. Împletituri negre i se încolăceau intim în jurul gâtului. Purta cizme de luptă, pantaloni de piele şi o vestă la fel. Singura diferență dintre această femeie şi cea pe care o văzuse în viziune erau ochii ei de un roşu intens.

Când Shaak Ti îşi trimisese Padawana să se ascundă în jungla de pe Felucia, ea fusese într-adevăr o slujitoare a părții luminoase a Forței. Acum se înclinase şi se alăturase părții întunecate. Pentru că Shaak Ti era moartă. Pentru că el o omorâse.

Şi acum ucenica lui Shaak Ti venise să-l omoare.

Oare ştia?

— Maris Brood, spuse el, îndepărtându-se cu un pas de Bail Organa.

Ea îşi înclină capul în semn de recunoaştere.

— Şi tu eşti?

— Asta nu e treaba ta. Îşi ținea sabia cu grijă între el şi acele lame care se învârteau hipnotic. Scuturarea pământului se înrăutățea. Am venit după Senator.

— Ei bine, nu-l poți avea.

— *Nu pot* nu se aplică aici.

Ea zâmbi.

— Hai să vedem, bine?

— Dă-te la o parte, fată. Nu mă face să te rănesc.

Ea râse.

— Oh, nu vei face asta. El nu te va lăsa.

Zgomotul tunător atinse apogeul când, cu un vuiet asemănător coliziunii dintre lumi, cel mai mare *rancor* de până atunci dărâmă pereții de oase şi veni deasupra lor, picurând salivă din mandibule. Pielea sa era de un alb de moarte, dându-i un aspect fantomatic, supranatural. Organa şi ucenicul zburară, urmați de o avalanşă de oase.

Cu capul zăngănind, ucenicul ieşi de sub grămada de oase abia la timp pentru

a evita un picior uriaş cu gheare care se prăbuşea peste el. Fugi printre picioarele uriaşe şi se îndepărtă de coada care zvâcnea, tăind în timp ce mergea, dar pielea creaturii era însă atât de groasă încât nici măcar nu sângeră. Plină cu colți şi coarne mai lungi decât el, bruta – în mod clar cel mai mare exemplar al speciei – era de departe cea mai mare ființă vie pe care o văzuse vreodată. O armură mai groasă decât cea a unor nave stelare îi proteja gâtul şi capul. Fiecare mişcare era greoaie, dar puternică. Mirosea a carne de extraterestru şi a partea întunecată. Dezechilibrul care o înclinase pe Maris Brood împotriva Jedilor transformase, de asemenea, ceea ce fusese cândva o bestie nobilă într-un monstru insațiabil.

Iar acum trebuia să îl ucidă. Mintea lui era decisă în această privință, chiar dacă detaliile precise îi scăpau. Acum bestia îi simțise mirosul şi era îndemnată la atac de toată voința a lui Maris. Între mâinile care încercau să îl apuce şi coada care pocnea, avea să îi fie greu să se apropie de bestie. Când încercă să o răstoarne cu Forța, ea pur şi simplu răcni la el supărată. Fulgerul Sith străluci ca apa pe pielea sa blindată. Putea să-l lovească cu sabia ani de zile fără niciun efect.

Mintea lui era mică şi deja consumată de voința lui Maris.

Situația părea fără speranță. Ar fi fost inutil să încerce să fugă de el şi se îndoia că Juno ar fi putut ateriza suficient de mult pentru ca el şi Organa să se îmbarce şi să decoleze la timp pentru a evita câteva tone de *rancor* care să se prăbuşească peste coca navei. Dacă nu putea lupta şi nu putea fugi, ce alte opțiuni i se mai ofereau?

Trase de timp, ferindu-se de loviturile bestiei şi conducând-o în cercuri, întrebându-se dacă nu cumva va obosi în cele din urmă sau dacă nu-i va fi suficient de foame încât să-şi piardă interesul pentru el, indiferent cât de mult ar fi împins-o Maris. Totuşi, creatura părea neobosită, iar Maris observă repede tactica.

Data următoare când ajunse în jurul coapsei creaturii, forțând-o să se întoarcă, ea era acolo, cu lamele gemene învârtindu-se, încercând să-l împingă în fălcile acelea masive, care pocneau. El se rostogoli pe sub bărbia de mărimea unui bolovan a *rancorului* şi fu întâmpinat cu o respirație umedă şi fierbinte. Vederea dinților nu îl linişti deloc. Dacă Maris îl prindea din nou cu garda jos, sau dacă făcea vreo greşeală, dinții aceia puteau cu uşurință să pună capăt oricărei aspirații pe care o avea de a servi alături de Stăpânul său ca şi co-guvernator al galaxiei.

Acei dinți... Toate puterile lui inutile...

Începutul unui plan prinse contur în mintea lui. La prima vedere, părea o nebunie – dar nu era mai puțin nebunesc în felul lui decât doborârea unui *skyhook* sau uciderea unui Maestru Jedi.

Sări peste o lovitură mortală de coadă a *rancorului.* Acesta îşi apropie corpul alb şi uriaş, zguduind pământul la fiecare pas, şi îşi concentră ochii porcini asupra lui. Gura hrăpăreață se deschise, nu pentru a răcni, ci pentru a se năpusti şi a-l rupe în două. Muşchii groşi ca nişte trunchiuri de copac se flexară, coborându-i capul, pentru a lovi mai bine. Când gura fu deschisă la maximum, ucenicul făcu doi paşi, respiră adânc şi sări înăuntru. Numai mirosul fu aproape suficient pentru a-l lăsa inconştient, dar acesta era cel mai mic dintre pericolele cu care avea să se confrunte. Folosi Forța pentru a ține fălcile deschise suficient de mult pentru a evita dinții. Apoi căzu întunericul şi limba creaturii deveni cea mai mare amenințare. Sabia lui – singura sursă de viață din fălcile umede şi pline de salivă – rezolvă imediat problema. Capul *rancorului* se zvârcoli dintr-o parte în alta, dar voința lui trecu peste reflexul de a-şi deschide gura – ceva ce Maris nu se gândise să controleze. Căutând să amețească

bestia, ucenicul apelă la toată puterea Forței şi trimise o explozie de fulgere Sith în acoperişul neblindat al gurii creaturii. Fiecare neuron din creierul *rancorului* se aprinse ca un foc de artificii. Următoarele secunde fură printre cele mai grele pe care ucenicul le experimentase vreodată. Convulsiile *rancorului* fură sălbatice şi prelungite.

Ucenicul se agăță de viață, pe jumătate înecat în sânge şi pe jumătate sufocat de aerul viciat, cu brațele şi picioarele sprijinindu-l ferm de pereții cărnoşi şi zvâcnitori.

Dar fiara nu muri. Nu-i venea să creadă. Şubrezit, slăbit şi poticnindu-se, *rancorul* se agăță de viață cu tenacitatea lui Kota. Nu mai puțin disperat, ucenicul jucă singura carte care îi mai rămăsese. Cu o singură eliberare puternică de energie cinetică, explodă din interior capul *rancorului*. Fiara căzu imediat. Un torent de sânge şi lichide mizerabile se năpusti pe gâtul găurit, măturând câmpul de oase. Clipind şi gâfâind, abia îşi mai ținea sabia în timp ce trupul masiv fără cap cădea la pământ în spatele lui cu un zgomot puternic şi umed.

Avu noroc că îşi păstrase arma, pentru că Maris ajunse la el într-o clipă, cu lamele zumzăind şi învârtindu-se. Abia îşi ridică sabia la timp ca să evite decapitarea şi se împiedică stângaci în propriile picioare pentru a devia o altă încercare.

— M-ai înfuriat acum, spuse ea, şi o să te fac să regreți asta.

— Ți-am dat de ales, spuse el, blocând o altă lovitură dublă. Tu ai ucis chestia aia, nu eu.

— Partea întunecată nu desparte firele de păr, răcni ea.

Ochii ei se aprinseră roşii în timp ce ploua cu lovituri peste lovituri asupra lui. El se clătină înapoi, slăbit de mai mult decât lupta sa cu *rancorul*. Se lupta cu el însuşi – dar nu în vreo halucinație inspirată de o amintire, în care Jedii şi Sithul se luptau pentru controlul viitorului său. De data asta lupta era reală, iar adversarul său era la fel de fericit în partea întunecată cum fusese el vreodată. Şi ea pierduse pe cineva la care ținuse profund; şi ea fusese trimisă în galaxia dură să se descurce singură. Ar fi trebuit să se ajute reciproc, nu să lupte unul cu celălalt. Dar sub privirile lui Bail Organa, nu putea nici măcar să ridice posibilitatea unui armistițiu. Chiar ajunsese să folosească mişcările formei Soresu împotriva atacurilor ei crude şi imprevizibile, exact aşa cum făcuse şi viziunea lui, când fusese în haine de Jedi. Şi totuşi...

În timp ce se apăra, nu vedea în ochii ei decât autocompătimire şi teamă. Ambele erau inferioare furiei pure, deşi ambele puteau fi porți puternice către adevărata stăpânire a părții întunecate pe care Stăpânul său i-o demonstrase. Maris era o nou-venită, abia îşi începea călătoria – aşa cum şi el călătorea pe o cale către stăpânirea deplină. Pentru prima dată, înțelese că Forța nu exista doar în două nuanțe: întunecată şi luminoasă, distinctă şi combativă, care nu se întâlneau niciodată la mijloc pentru a forma griul. Acestea erau idealuri, iar idealurile existau doar pentru a fi discutate de filosofi şi teoreticieni. În lumea reală, întunericul şi lumina coexistau în proporții variabile; nimic nu era vreodată static. Astfel, această fostă Padawană Jedi trecuse de partea întunecată după o viață în slujba luminii – şi la fel de uşor se putea întoarce la lumină după aceea, dacă supraviețuia.

Shaak Ti încercase să-i spună că lumina şi întunericul erau doar direcții.

Ne mişcăm mereu, gândi el, *spre întuneric sau spre lumină*. Este imposibil să stai pe loc. Unii, precum Darth Vader şi Împăratul, coborau prin partea întunecată de atât de mult timp încât lumina trebuie să fi devenit o amintire slabă şi îndepărtată. Alții pluteau veşnic în gri, fără să aleagă niciodată o tabără. De fapt, nu existau tabere reale, ci doar direcția în care se întâmpla să te mişti. Totul era relativ.

Ajungând la această înțelegere, căpătă un nou tip de putere. Când adepții Sith se trădau unii pe alții, nu o făceau pentru că erau duşmani. Pur şi simplu, drumurile lor se bifurcaseră. Aşa că luptându-se cu Maris nu întorcea spatele părții întunecate. Ea îi stătea pur şi simplu în cale, la fel ca mulți alții înaintea ei.

Să nu te laşi păcălit că stai pe altceva decât pe propriile tale picioare, mai spusese Shaak Ti.

Blocând loviturile învârtite ale lui Maris Brood, el trecu de la forma statică Soresu la cea agresivă de Juyo, favorizată de partea întunecată. Maris observă schimbarea stilului său de luptă, dar, fiind antrenată doar în metodele Jedi, nu reuşi să înțeleagă ce însemna asta. Ea continuă să atace cu tot mai multă disperare, chiar şi atunci când el începuse să o împingă înapoi printre mormanele de oase, pe lângă corpul animalului ei de companie uriaş şi departe de Senatorul Organa. Respirația ei devenise grea şi mişcările ei mai puțin concentrate. Frica începu să domine privirea sălbatică din ochii ei. Era pe punctul de a-şi pierde complet concentrarea.

Foloseşte-te de frică, voia el să-i spună. *Foloseşte frica pentru a te înfuria, pentru că furia te face puternică. Ți-am ucis Maestra. Stăpânul meu a încercat să mă omoare şi sunt mai puternic din cauza asta. Şi tu ai putea fi, dacă ai realiza acest adevăr simplu!*

Dar chiar şi în adâncurile întunericului ei, lumina o corupse prea adânc. Era o cauză pierdută.

Destul, gândi el.

Ridicându-şi mâna stângă, folosi Forța pentru a ridica în aer o movilă de oase. Zăngănind şi rostogolindu-se, acestea se învârtiră în jurul celor doi, prinzând viteză. Maris nu ştia unde să se uite. În timp ce era distrasă, el o dezarmă cu două mişcări rapide şi precise. Lamele ei alunecară printre oase şi ea căzu pe spate, frecându-şi antebrațele pârjolite. Sfidarea îi strălucea în ochi, dar prea târziu. Mult prea târziu.

Când se întoarse să fugă, el o lovi în spate cu fulgerul Sith şi ea căzu peste oase. Cu sabia ținută lejer în mâna dreaptă, se apropie de ea.

— Nu, gâfâi ea, făcând o încercare zadarnică de a imita dansul oaselor care pluteau în jurul lor. El respinse proiectilele. Te rog! Sfidarea se transformă în disperare şi totuşi ea rezistă furiei. Nu o face!

— De ce nu? Stătea deasupra ei, cu sabia ridicată, cu vârful în jos, pentru a lovi. Dacă eşti sclava părții întunecate aşa cum pretinzi că eşti, aş face o favoare galaxiei.

— Dar nu e vina mea. Shaak Ti m-a abandonat pe planeta asta oribilă. Lacrimile îi scânteiară în ochi. Felucia este malefică. Ea m-a corupt. Lasă-mă doar să plec de aici şi voi lăsa în urmă partea întunecată. Vreau s-o fac.

— De ce ar trebui să te cred?

Ea se ridică în genunchi.

— Te rog, lasă-mă să plec. Ai câştigat, nu-i aşa? Senatorul este al tău. Nu e nevoie să mă omori. Se întinse spre el. Salvează-mă în schimb. Te rog.

El se dădu înapoi, scârbit de ceea ce vedea. *Nu eşti demnă de partea întunecată*, voia el să spună. Dar partea întunecată o transformase în asta. Aspirase cândva să devină Cavaler Jedi, iar acum ajunsese să cerşească pentru viața ei. Talentele pe care le avea fuseseră otrăvite, transformate în distrugere, îndreptate spre interior – folosite fără un scop mai mare decât propria supraviețuire. Partea întunecată schimbase Felucia într-un mod similar. Mirosul de moarte şi putrefacție din nările sale provenea de la mai mult decât sângele *rancorului. Corupție.*

Îşi coborî sabia şi o dezactivă. Vârtejul de oase căzu la pământ cu un zgomot

puternic. Ea se ridică în picioare, arătând de parcă nu-i venea să creadă ce noroc avea.

— Mulțumesc.

Nici el nu era sigur că-i venea să creadă. O cruța din milă sau pentru că recunoştea emoțiile care o otrăveau?

— Nu spune nimic. Doar pleacă de aici.

— Pot să vin cu tine? Nu vreau să rămân aici...

— Va trebui să rămâi, până apare o altă navă. Sau te pot duce Imperialii.

Ea se dădu înapoi, ca şi cum el s-ar fi putut răzgândi în orice moment. Apoi se întoarse şi fugi spre linia copacilor. El o urmări în caz că şi-ar fi luat armele şi ar fi încercat să-l ia din nou prin surprindere. Cu toate rugămințile şi târguielile ei, nu avea încredere în ea absolut deloc. La linia copacilor, ea se opri şi se întoarse.

Lacrimile îi dispăruseră. Apoi, cu un clipit din ochi de despărțire, dispăru. În spatele lui răsunară oasele mişcate. Se întoarse şi îl văzu pe Organa lovit şi murdar cățărându-se pe mormanele de oase spre el.

— Am mai văzut persoane ca ea, spuse Organa cu severitate. O tânără Jedi care a trecut de partea întunecată, coruptă şi rea, criminală...

Ucenicul întinse mâna şi îl sprijini pe Senator. Anii de durere se citeau în ochii căprui ai bărbatului. Cuvintele pe care Organa le spuse în continuare îl surprinseră.

— Nu trebuia să o laşi liberă.

— Chiar crezi că e liberă? întrebă el. *E la fel de liberă ca şi mine*, gândi el. *Liberă să facă greşeli şi, sperăm, liberă să învețe din ele.* Ea va purta pentru totdeauna amintirea a ceea ce a făcut aici.

Organa se mai uită o clipă la zidul pădurii, apoi dădu din cap că înțelege. Sau credea că înțelege.

— Uneori amintirile nu sunt suficiente. Uneori, noi, victimele, trebuie să fim mai... proactivi.

— Exact. Ucenicul profită de ocazie pentru a direcționa conversația departe de locurile întunecate şi dureroase ale psihicului său ascuns. De aceea sunt aici, domnule Senator. Avem nevoie disperată de ajutorul dumneavoastră. Galaxia are nevoie de ajutor. Trebuie să încetăm să mai trăim în trecut şi să ieşim la luptă pentru ceea ce credem.

Bail Organa se uită la el cu uimire.

— Kota şi cu mine am avut de multe ori această discuție, înainte de...

— Vremea discuțiilor a trecut. Împăratul îşi urmează calea de prea mult timp – iar noi suntem cei care îl vor opri. Sunteți cu noi?

— Du-mă la Kota, spuse Senatorul obosit. Are mai mult sens să vorbim despre asta față în față.

Ucenicul era fericit ca Organa să creadă, pentru moment, că Maestrul Kota era în întregime în spatele acestei noi evoluții.

— În regulă, spuse el. Să mergem. Oricum, Imperialii vor scormoni în curând prin toată jungla asta...

În timp ce se întorcea să o apeleze pe Juno, îl surprinse pe Organa uitându-se din nou la jungla unde dispăruse Maris Brood.

— Forța să fie cu noi, mormăi Senatorul. Cu noi toți, într-un fel sau altul.

Capitolul 26

Juno decise că zilele de pe Felucia, erau cele mai lungi din galaxie. Aşa păreau, oricum. Prima dată când venise aici, îşi petrecuse timpul preocupată de planul lui *Starkiller* de a-l trăda pe Împărat. Acesta încă era *planul* – dar ea rămăsese oarecum nesigură dacă motivele lui erau mai nobile decât răzbunarea pentru trădarea sa din partea fostului Stăpân. Scopul justifica mijloacele, concluzionase ea în cele din urmă, şi dacă asta însemna că destinele lor erau încurcate încă puțin timp, cu atât mai bine.

În timp ce Kota se plimba, ea monitoriza transmisiunile Imperiale care emanau din lumea înverzită. Cineva trebuia să fie cu ochii pe nava Senatorului, aşa că îl postase pe *PROXY* afară, cu sabia lui de lumină şi cu un blaster, pentru a ține animalele sălbatice – mult mai hotărâte şi mai rele decât data trecută – departe de ambele nave, şi rămase ea însăşi cu urechile ciulite pentru orice semn că se pregăteau probleme. Dacă lucrurile deveneau dificile, putea să zboare cu *Umbra Rătăcitoare* şi să se apropie de nava Senatorului. Când *Starkiller* o anunțase că l-a localizat şi l-a salvat pe Senatorul Organa, ea simți că nivelul de stres se reduce.

— Dă-mi coordonatele şi voi veni să te iau.

El o făcu, iar apoi adăugă ceva care o făcu pe ea şi mai neliniştită decât înainte.

— Nu te alarma când mă vezi. E doar superficial.

— Ce e doar superficial?

Sunetul unui *rancor* care răcnea veni prin comunicator. Părea aproape.

— Grăbeşte-te, Juno. Lucrurile devin un pic inconfortabile aici.

Ea făcu aşa cum i s-a spus, îl apelă pe *PROXY* şi îi spuse că ia nava într-o scurtă călătorie, dar că se va întoarce curând. Droidul o linişti destul de amabil, spunându-i că el va fi bine cât timp ea va fi plecată. Apoi îi strigă lui Kota să îşi pună centura.

Generalul se apropie pentru a se aşeza pe scaunul copilotului, chiar dacă nu putea să vadă prin fereastra din față sau să folosească comenzile.

— Care e graba? întrebă el.

— Prietenii noştri au nevoie de transport, spuse ea, apăsând pe comutatoare şi încălzind repulsoarele.

— Bail e în siguranță?

— Aşa am fost informată. Acum nu-mi mai pune întrebări. Va fi complicat dacă vrem să evităm să apărem în raza vizuală a cuiva.

Umbra Rătăcitoare se ridică de pe pălăria ciupercii uriaşe, dar rămase jos, chiar deasupra stratului de vegetație ciudată care îmbrățişa suprafața planetei. Scuturând nava dintr-o parte în alta, ea o menținu la fel de jos ca prădătorii pe care îi văzuse învârtindu-se în jurul prăzii prin copaci. Blestema de fiecare dată când trenul de aterizare atingea un *boboc bulbos* sau o buclă de creangă, îngrijorată mai mult de zborul ei decât de zgomotul produs de astfel de impacturi. Nimic de pe Felucia nu putea afecta grav nava – cu excepția cazului în care zbura într-un munte sau o aducea în atenția Imperialilor.

Zbură peste un *rancor* de opt metri înălțime care alerga cu capul plecat pe un traseu identic cu al ei, dând copacii la o parte în graba sa. Bestia nici măcar nu se uită în sus. Treizeci de secunde mai târziu, trecu pe lângă un altul. Şi acesta urma aceeaşi

direcție.

— Cred că mi-am dat seama ce a vrut să spună *inconfortabil*, spuse ea. Ține-te bine, Generale. Am de gând să mai scot câteva secunde din timpul nostru de sosire.

Apăsând mai tare accelerația, ea lăsă prudența de-o parte, aducând *Umbra Rătăcitoare* pe o pantă în continuă creștere și apoi întorcând-o când ajunseră la coordonatele lui *Starkiller*. Trebui să se concentreze asupra manevrei – să folosească repulsoarele cu împingeri atent sincronizate, astfel încât nava să-și piardă viteza de înaintare și să coboare în direcția corectă, toate în aceeași clipă – și, ca urmare, abia zări haosul de la sol. Un război părea să fi izbucnit între o turmă de *rancori* furioși și mii de hoitari Felucieni pentru o singură carcasă uriașă. Rămășițele erau însângerate și abia puteau fi recunoscute ca fiind ale unui biped de dimensiuni uriașe, dar ea nu avu timp să speculeze asupra naturii sale.

Doi bărbați îi făceau semne de atenționare de la marginea luptei sângeroase. Ea îndreptă suflul navei departe de ei, împrăștiind în același timp trei *rancori* pe care păreau să-i fi deranjat. Când deschise trapa și extinse rampa, sunetul regnului animal revoltat al Feluciei aproape că o asurzi.

Auzi pașii alergând pe rampă.

— Bine, spuse *Starkiller*. Suntem la bord. Ia-ne de aici.

Ea se uită peste umăr ca să se asigure și îngheță pentru o jumătate de secundă. *Starkiller* era acoperit din cap până în picioare de un strat gros de sânge.

Nu te speria, spusese el. Asta era puțin spus.

Închizându-și gura și întorcându-se la comenzi, trase *Umbra Rătăcitoare* departe de carnagiul de dedesubt și reintră în siguranța boltei junglei.

* * *

În timp ce Juno urmărea baliza de localizare a lui *PROXY* până la locul lor de aterizare pe ciupercă, privi cu jumătate de ochi reuniunea dintre Kota și Bail Organa. Bătrânul era ciudat și respingea orice afecțiune deschisă, dar Senatorul nu părea deranjat.

— Prietene, aproape că renunțasem la speranța de a te revedea, dar ar fi trebuit să știu. Întotdeauna ai fost un maestru al salvărilor de ultim moment și al revenirilor bruște.

— Ha. Nu am avut nimic de-a face cu asta. Și dacă nu ai fi plecat în această misiune prostească a ta, nu am fi avut această conversație.

Expresia lui Organa deveni complet lipsită de veselie.

— Ar trebui să știi că Shaak Ti este moartă, spuse el. A fost ucisă de Vader sau de unul dintre asasinii săi.

— Probabil același care mi-a făcut asta. Kota își indică fața bandajată cu o mișcare a unui deget. Am încercat să-l contactez pe Kazdan Paratus, dar și el a tăcut.

— Ne vom teme pentru el împreună, Maestre Kota, până când vom afla cu siguranță. Organa aprobă din cap și se uită în jos la podea. Vremurile întunecate par să devină din ce în ce mai întunecate.

— Există un lucru pentru care să fim recunoscători, spuse Kota. Leia este în siguranță.

Senatorul puse o mână pe umărul lui Kota și îl apucă strâns. Aprobă din cap o dată, ca și cum nu și-ar fi regăsit vocea.

— Mi-a fost teamă să întreb. Îți sunt mai mult decât recunoscător; îți sunt dator pentru totdeauna.

Kota se îndepărtă.

— Găseşte-mi ceva de băut şi voi spune că suntem chit.

Încruntat, se îndreptă spre partea din spate a navei, unde Juno îl auzi scotocind printre provizii.

Senatorul şi Juno rămaseră singuri pentru restul călătoriei. *Starkiller* se curăța în cabinele echipajului, fără să spună nimic despre starea în care se afla. Juno nu continuase subiectul, gândindu-se că nu putea fi atât de important dacă nimeni nu-l ridicase, dar cum Organa părea stânjenit şi jenat de comportamentul prietenului său şi cu nimic altceva în afară de salturile la joasă înălțime care să-i distragă atenția, se agăță de subiect ca de un colac de salvare.

— Deci, ce s-a întâmplat cu voi acolo? întrebă ea. Părea că orice ființă vie de pe o rază de zece kilometri voia să facă din voi prânzul ei.

Organa păru uşurat să rupă tăcerea stânjenitoare. Căzu pe scaunul copilotului cu un oftat şi perie petele de pe cămaşa lui cândva fină.

— Nu noi, spuse el. Trebuie să fi văzut cadavrul *rancorului* de acolo. Pentru început, colegii lui nu s-au bucurat că a murit, iar atâta carne proaspătă nu va sta prea mult într-un loc ca acesta. Este o lume grea, adăugă el, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva ce spusese altcineva. Pentru a supraviețui acolo trebuie să ai o profunzime de caracter rară în zilele noastre. Ar trebui să fim iertători cu cei care eşuează.

Juno îl lăsă să termine cealaltă conversație în capul lui, gândindu-se că avea mult mai multe evenimente recente de procesat decât ea, dar nu fu pregătită pentru următoarea conversație inițiată de el.

— Tânărul cu care călătoriți tu şi Kota – ce-mi poți spune despre el?

Ea îi aruncă o privire lui Organa, apoi înapoi la jungla din fața lor.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, pentru început: cine este? De unde vine? Nu am auzit niciodată ca cineva atât de puternic ca el să umble liber prin Imperiu şi sunt nerăbdător să ştiu cum a evitat să fie detectat de Darth Vader. Ştii cine a fost Maestrul lui şi unde se află el sau ea acum?

Organa o privi cu speranță, gândindu-se fără îndoială că un alt Jedi – posibil un prieten de-al lui – supraviețuise undeva, cumva, şi că existența lui *Starkiller* prevestea o nouă modalitate de a se sustrage amenințării mortale a Imperiului. Nu ştia cum să-i spună că până acum fuseseră norocoşi şi departe de a fi nevinovați. Singurul motiv pentru care *Starkiller* evitase lama lui Darth Vader atât de mult timp fusese pentru că fuseseră aliați – şi chiar şi aşa, norocul nu durase la nesfârşit.

În cele din urmă, făcu la fel cum făcuse şi cu Kota: spuse adevărul, dar nu tot adevărul.

— Mă tem că nu pot bănui nimic, spuse ea. Este foarte reținut. S-ar putea să ți se pară ciudat, dar eu nici măcar nu-i ştiu numele adevărat.

— Sună un pic neobişnuit, dar am auzit de aranjamente mai ciudate. El afişă o jumătate de zâmbet, apoi îl lăsă să cadă. Isprăvile pe care le-a înfăptuit acolo au arătat o forță remarcabilă. Nu am mai văzut pe nimeni ca el de la Războiul Clonelor – şi ăsta nu e neapărat un lucru bun. O asemenea putere, necontrolată, poate fi periculoasă. Partea întunecată se hrăneşte cu gustul pentru putere. Poate fi mortală pentru cei prinşi în calea ei – aşa cum a descoperit astăzi o tânără cursantă, aproape cu prețul

vieții ei.

Iată, din nou, o referire la ceva despre care nu ştia nimic. Juno se simți iritată pe ea însăşi pentru licărirea ei slabă de gelozie. De ce atât de multe dintre misiunile lui *Starkiller* implicau femei tinere în pericol?

— Cred că încearcă să facă ceea ce trebuie, spuse ea cu grijă.

— Ar trebui să am încredere în el, atunci, aşa cum evident ai tu?

Ea răspunse fără ezitare:

— Cu viața mea, apoi simți că poate vorbise prea repede sau prea energic pentru a fi considerată obiectivă.

Senatorul aruncă o privire prin fereastra carlingii.

— Ah, nu am crezut niciodată că un transportor poate arăta atât de bine.

Juno îi urmări degetul arătător şi îl văzu pe *PROXY* pe marginea ciupercii uriaşe, lângă transportul Senatorului.

— E în stare bună, zise ea, aducând *Umbra Rătăcitoare* pe punctul de aterizare. Am stropit nava cu insecticid, aşa că drumul spre casă nu va fi prea neplăcut.

— Mulțumesc... uh.

Senatorul ezită să se ridice în picioare.

— Eclipse, domnule Senator. Căpitanul Juno Eclipse.

— Mulțumesc, Juno. Dacă ai vreodată nevoie de o schimbare de ritm, Alderaanul poate folosi oricând un pilot cu conştiință – mai ales unul bun ca tine.

— Voi ține cont de asta, domnule, zise ea, simțind cum culoarea îi urcă în obraji. Dar cred că drumul meu este clar pentru moment.

El zâmbi şi se duse la pupa.

* * *

Cei trei bărbați se întâlniră pe suprafața ciupercii în timp ce ea se asigura că nava era pregătită pentru spațiu. *Starkiller* arăta la fel de curat ca întotdeauna, fără nicio urmă din sângele care îl murdărise. Simțindu-se lăsată pe dinafară, se grăbi să parcurgă lista de verificare şi se plimbă pe rampă pentru a-şi întinde picioarele – şi pentru a-şi oferi părerea, dacă era nevoie.

— Rebeliunea deschisă este prea periculoasă, spunea Senatorul. Kota, ştiu că-ți datorez viața mea, dar...

— Nu-mi datorezi nimic, îl întrerupse morocănos Generalul. Ți-am spus deja în *Oraşul Norilor* că nu te pot ajuta. Nu de când... Făcu din nou gestul către ochii lui distruşi, pe care Juno îl văzuse de prea multe ori. Devenise o scuză generică pentru orice i se părea fostului Jedi prea conflictual. El e eroul vostru, zise Kota, ridicându-şi bărbia în direcția lui *Starkiller*, şi este rebeliunea lui. Alătură-te nouă pentru că ți-o cere el, nu eu.

Senatorul îşi frecă bărbia țepoasă, cântărindu-şi opțiunile. Ochii lui ascuțiți îi studiară pe ambii bărbați din fața lui, tânărul şi bătrânul, dar ținu pentru el orice părere avea despre ciudata lor alianță.

— Sunteți primii care iau deschis măsuri directe împotriva Imperiului, spuse el. Dar nu suntem pregătiți să mergem la război. Avem nevoie de arme şi nave, şi de luptători cu curajul de a le folosi. Nu ştiu câți alții vor fi alături de noi.

— Nave şi arme putem găsi, spuse Kota.

— Nu ducem lipsă de luptători, spuse Juno.

— Şi deja te gândeşti pe cine vei aborda primul, spuse *Starkiller*, studiindu-l pe Senator cu o expresie vicleană.

Organa se uită la el şi aprobă din cap.

— Ei bine, da. Mai sunt şi alţi Senatori care s-au pronunţat împotriva Împăratului. Dar vor fi greu de convins. Vorbele sunt ieftine în Senat, uneori. Acţiunea este o marfă mult mai scumpă.

— Trebuie doar să le arătăm că Imperiul este vulnerabil, spuse Kota morocănos.

— Da, spuse Organa. Arată-le într-un mod care să nu poată fi catalogat drept un accident. Holoştirile nu acoperă totul, dar vestea tot se răspândeşte. Şi acea veste va fi ca un acid care va mânca din temeliile Imperiului. Când se va ajunge la momentul împingerii, acesta se va prăbuşi. Împingerea potrivită la locul potrivit…

— Lăsaţi-mă să meditez la detalii, spuse *Starkiller*. Sunt sigur că voi găsi ţinta potrivită. Între timp, domnule Senator, vă rog să luaţi legătura cu prietenii şi aliaţii dumneavoastră. Vom avea nevoie de tot ajutorul pe care îl putem obţine.

Senatorul ezită, apoi aprobă din cap.

— În regulă. Singur, nu am putut împiedica luarea ca ostatică nici măcar a propriei mele fiice. Împreună am putea face o diferenţă pentru toate fiinţele din galaxie. Întinse o mână şi o prinse strâns pe cea a lui *Starkiller*. Aceasta este speranţa pe care mi-ai dat-o astăzi. O voi onora.

Luându-şi rămas bun de la Juno, se întoarse spre Kota.

— Dar tu, Generale Kota? întrebă el. Unde te duce calea? Am loc în nava mea pentru un pasager.

Din nou, Kota pufni.

— Nu cât timp vei trăi tu. Băutura e mai bună în nava băiatului.

Faţa lui Organa se umplu de tristeţe, dar Kota nu o putea vedea. Senatorul îl apucă de ambii umeri şi spuse cu o voce superficial de veselă:

— Ei bine, ai grijă să ţii capul plecat, prietene, şi să laşi lupta pe seama altcuiva.

Se despărţiră. Organa traversă pe jos pălăria spongioasă a ciupercii până la transportorul său, pe care *PROXY* încă îl păzea. Droidul îl salută pe Senator când intră în nava sa, apoi toţi patru se întoarseră în *Umbra Rătăcitoare*.

— Escortează-l până pe orbită, îi spuse *Starkiller* lui Juno înainte să se îndrepte spre pupa. Ar fi un dezastru dacă ar fi prins acum de o patrulă Imperială norocoasă.

Kota nu spuse nimic în timp ce ea încălzea motoarele şi decola. Bucuroasă că lăsa Felucia în urmă – pentru ultima oară, spera ea – urmări naveta lui Organa în timp ce aceasta ieşea din atmosferă şi se pregătea să pornească hiperpropulsorul.

— Pe cine mai contactezi acum? îl întrebă Juno pe Kota în timp ce observa un mesaj codificat care părăsea nava.

El nu răspunse. Când se întoarse să vadă ce face, văzu că stătea în scaunul de salt, cu mâinile încrucişate în poală, după toate aparenţele dormind.

Ridicând din umeri, ea stabili un curs către un sistem gol şi trimise nava la drum.

Capitolul 27

Ucenicul stătea în camera de meditație, cu capul plecat, şi aştepta.

Planul mergea bine. Bail Organa fusese salvat şi convins să se gândească la o agresiune deschisă împotriva Împăratului. Nici fiica lui nu reuşise să vadă prin deghizarea pe care o purta – una de aversiune față de Imperiali şi față de liniile lor dure împotriva extratereştrilor şi femeilor. Prezența continuă a lui Kota îl neliniştea uşor, dar era sigur că îl putea păcăli pe bătrân. Deghizarea devenise o a doua natură.

Dar era în întregime o deghizare? Cu siguranță, atunci când vorbea despre trădarea lui Palpatine, credea fiecare cuvânt. Împăratul nu merita mai puțin pentru că îi ordonase moartea. Şi nu-şi făcea iluzii cu privire la rezultatul final al misiunii sale. Toți cei pe care îi aduna la cauză urmau să fie folosiți de Stăpânul său pentru a-l distruge pe Împărat, dar nu şi pentru a distruge Imperiul. Kota şi Bail şi aliații lor vor fi ucişi cu toții, fără îndoială, înainte să pună la conducere pe cineva dorit de ei.

Îşi spuse să nu-şi piardă somnul din cauza presupuşilor rebeli. Cauza lor era pierdută înainte chiar să fi început. Şi dacă era mândru că era privit cu respect şi se conta pe el, ştia că asta nu va dura. Cel mai bine era să nu se mai gândească la asta.

Dar cum rămânea cu soarta lui Juno? O putea salva de cea care îi aştepta pe ceilalți? Tânjea să vorbească deschis cu ea despre scopul său final, să renunțe la minciuni şi la înşelăciune pentru ea, dacă nu pentru altcineva. Dar gândul îi provocă o furtună de emoții. Pentru fiecare argument în favoarea lui, existau trei împotrivă. Ea fusese catalogată drept trădătoare de către Imperiu, aşa că nu avea de ales decât să-l urmeze – dar el nu putea suporta gândul la ce ar putea spune ea, aşa că tăcu în speranța că totul va deveni clar de ambele părți, în timp.

În timp ce aştepta, se gândi să-şi schimbe hainele. Uniforma pe care Stăpânul său i-o dăduse pe *Empiric* duhnea acum a sânge de *rancor*, şi ar fi mirosit mereu, indiferent cât de mult ar fi spălat-o. *Umbra Rătăcitoare* fusese aprovizionată cu mai multe ținute pe măsura lui, în pregătirea misiunii sale, dar gama era limitată la negru sau maro. Culorile Sith sau Jedi, îşi dăduse el seama, în funcție de ceea ce reprezenta. Scoase un rând de maro închis, gândindu-se că ar fi timpul să-şi afişeze mai clar presupusa loialitate față de forțele aşa-zisului bine, dar se opri să le îmbrace.

Dezbrăcat până la brâu, având doar în pantalonii şi cizmele sale de piele pătate de sânge, căută în interiorul său curajul necesar doar pentru a se îmbrăca.

Contează, gândi el, *dacă nu pentru mine, atunci pentru cei din jurul meu. Nu sunt obişnuit să am aliați...*

Cineva se mişcă în umbră. Pielea i se strânse ca de găină între omoplații goi. Îşi ridică privirea.

— Ştiu că eşti acolo, spuse el. Arată-te.

Din umbră ieşi o siluetă umană îmbrăcată în maro, cu o mână înmănuşată sau artificială şi cu părul des, blond închis. Ochii îi erau în umbră, dar nu-i puteau fi confundate intențiile. O sabie de un albastru strălucitor se aprinse în timp ce silueta se apropia, cu paşi repezi, hotărât să atace.

— Unul nou, *PROXY*? Excelent.

Ucenicul îşi luă sabia în mână şi blocă prima dintr-o serie de lovituri rapide.

Droidul lucra la acest modul de ceva vreme, se părea, judecând după îndemânarea de care dădea dovadă. Stilul său de luptă varia de la agresivul stil Jedi Shien la forma mai avansată de Djem So, cu sclipiri ocazionale de furie care împingeau lupta dincolo de barajul ofensiv la Juyo pur şi simplu, alimentat de furie. Ucenicul dansa cu picioarele şi cu lama, admirând tehnicile şi trucurile noului său adversar – pe care îl recunoscuse în mod natural drept eroul din Războiul Clonelor, Anakin Skywalker, de mult dispărut – şi prelungind duelul pentru a vedea unde ar putea duce. Dar, în ciuda interesului său intelectual față de lucrarea lui *PROXY*, inima lui nu era implicată în asta. Se luptase cu Cavaleri Jedi adevărați şi cu Padawani Jedi decăzuți. În viziunile sale, luptase în locul Stăpânul său, Darth Vader, şi chiar luptase cu el însuşi. Astfel de dueluri erau foarte reale, în timp ce acesta se simțea, dintr-o dată, gol, şi nu mai servea nici măcar ca distragere a atenției. Dacă nu ar fi fost vorba de sentimentele lui *PROXY*, ar fi pus capăt repede şi şi-ar fi păstrat energia pentru alte scopuri.

Chiar când se gândea la asta, *PROXY* îl surprinse. Ferindu-se pe sub o lovitură deosebit de imprudentă, droidul se rostogoli aşa cum se aştepta, dar veni cu mâna goală. Ucenicul căută sabia şi abia o văzu la timp pentru a evita dezmembrarea. *PROXY* îşi folosise repulsoarele pentru a imita o împingere telekinetică care trimisese mânerul sabiei învârtindu-se prin cameră şi înapoi – o mişcare pe care ucenicul nu-l mai văzuse niciodată folosind-o. Blocajul ucenicului împiedică lama să îi taie gâtul, dar ricoşeul îi făcu o tăietură pe braț. Rana uşoară îi trimise un şoc neuronal prin sistem.

Râse, nu doar din cauza adrenalinei şi endorfinelor.

— Bine lucrat, *PROXY*, spuse el. Aproape că m-ai prins acolo.

Droidul nu îşi întrerupse deghizarea în timp ce dădea înapoi sub o rafală de lovituri de ripostă. Revitalizat de amintirea faptului că până şi o luptă în joacă cu *PROXY* putea fi mortală, ucenicul împinse droidul într-un colț şi îşi înfipse vârful lamei în pieptul metalic al lui *PROXY*. Holograma scânteie şi pâlpâi. Trăsăturile familiare ale lui *PROXY* apărură printre cele ale legendarului Cavaler Jedi, iar ucenicul întinse mâna pentru a-l stabiliza. Dar ceva nu era în regulă. Statica nu se disipase aşa cum era normal. Părea, în orice caz, să devină din ce în ce mai puternică, ca şi cum aparența defunctului Anakin Skywalker era reticentă în a se disipa.

— Stăpâne! icni droidul cu oarecare agitație. Stăpâne, e aici!

PROXY înțepeni, se îndreptă şi păru să se umfle în dimensiuni. Totuşi, din haosul staticii nu se formară hainele şi părul maronii ale Jediului, ci costumul negru de protecție al lui Darth Vader. Surprins, ucenicul făcu doi paşi înapoi şi îşi recăpătă calmul. Îngenunchind, îşi înclină capul în fața Stăpânului său.

— Lord Vader, ați primit mesajul meu.

Casca nu se mişcă. Ucenicul nu ştia dacă să fie uşurat sau îngrijorat. În spatele acelei măşti negre, ochii invizibili păreau să-l disece ca pe un experiment eşuat.

— Spune-mi despre progresele tale.

— Am recrutat mai mulți disidenți pentru cauza mea. Au încredere în mine şi cred că au capacitatea de a face ceea ce le cerem.

— Dacă misiunea ta merge atât de bine, de ce îmi ceri sfatul?

Ucenicul respiră adânc.

— Aliații mei doresc o lovitură majoră împotriva Imperiului, ceva care să adune toți duşmanii Împăratului într-o singură forță puternică. Le-am spus că le voi furniza o țintă potrivită.

Lordul Vader medită la problemă pentru o clipă înainte să răspundă.

— Împăratul conduce galaxia prin frică. Trebuie să distrugi un simbol al acestei frici.

— Da, Lord Vader.

— Imperiul construieşte Distrugătoare deasupra lui Raxus Prime. Acel şantier naval este următoarea ta ţintă.

Ucenicul aprobă din cap, gândindu-se bine la propunere. Distrugătoarele erau simboluri foarte vizibile ale controlului Imperial, opresori monstruoşi de temut pe cerul celor care tânjeau după libertate. Distrugerea măcar a unuia ar fi fost o mare realizare; distrugerea sursei multora ar fi fost un strigăt de adunare pentru o rebeliune totală – dacă va putea să o facă...

Apoi îşi aminti. Acum nu vorbea cu rebelii, iar aceasta nu era o propunere. Era un ordin.

— Mulţumesc, Lord Vader, spuse el. Voi pleca imediat.

Aşteptă ca holograma să se disperseze, aşa cum făcea de obicei când era concediat, dar Stăpânul său nu terminase cu el. Îşi ridică privirea şi se trezi încă o dată subiectul acelei priviri întunecate şi pătrunzătoare.

— Există mult conflict în tine, spuse Stăpânul său.

Prins cu garda jos, ucenicul rămase momentan fără cuvinte. O avalanşă de imagini îl copleşiră: Kota orbit şi deznădăjduit, Maris Brood implorând pentru viaţa ei, tatăl său mort şi apoi el însuşi – Galen – zăcând mort la picioarele sale, cu durerea arzătoare a lamei Stăpânului său arzându-i în spate.

Se îndreptă, apoi, ştiind ce trebuia să spună.

— Rănile mele mă tulbură, Maestre. Nu pot să nu mă întreb cât de mult din mine mai este încă uman.

— Nu. Minciuna plauzibilă nu era acceptată de Stăpânul său. Sentimentele tale pentru noii tăi aliaţi sunt din ce în ce mai puternice. Nu uita că încă mă serveşti.

Cu asta, holograma se dizolvă şi *PROXY* reveni la aspectul şi dimensiunea sa normală.

— Uff, spuse droidul cu o tresărire. Urăsc să fiu el.

Ucenicul rămase în picioare, adâncit în gânduri, şi aprobă din cap.

— Cred că şi el urăşte asta.

Fotoreceptorii lui *PROXY* clipiră şi se uită peste umăr.

— Stăpâne...

Ştiu că Juno era acolo înainte să se întoarcă. O simţi în scufundarea stomacului său şi în creşterea bruscă a bătăilor inimii. Dar de cât timp era acolo? Ce văzuse? Când văzu expresia de pe faţa ei, ştiu că văzuse totul.

— Juno...

— Am vrut să aflu unde ne îndreptăm în continuare. Te antrenai şi nu m-ai auzit intrând, aşa că am decis să aştept. Confuzia şi îngrijorarea ameninţară să o copleşească; apoi expresia i se întări. Înghiţi în sec şi spuse: Dar se pare că ţi s-a spus deja unde să mergi.

Se întoarse să plece, iar ucenicul traversă camera panicat şi o apucă de umăr.

— Juno, stai, asta nu este ceea ce...

— Bineînţeles că este, izbucni ea, îndepărtându-se de el şi încrucişându-şi braţele. Încă îi eşti loial lui Vader. După tot ce ne-a făcut – numindu-mă pe mine trădătoarre şi încercând să te ucidă – eşti încă... al lui... Părea aproape să plângă. Sclavul lui.

Juno se holbă la el cu ochii plini de durere. Apoi păru luată prin surprindere pentru o clipă.

— Da. Vocea ei căpătă o notă de speranță. Dar dacă este aşa... de ce? De ce ți-ai sfidat Stăpânul pentru a mă salva?

Răspunsul lui fu dur pentru propriile urechi.

— Ai fost pe Callos. E în dosarul tău. Ştii cum e să urmezi ordinele la literă.

Ea strâmbă din nas.

— Şi?

— Şi aveam nevoie de cineva care să piloteze nava.

— Amândoi ştim că nu e adevărat.

El se întoarse, şi de data asta ea fu cea care îl trase înapoi.

— Faptul că sunt aici nu a fost niciodată legat de pilotajul meu.

Gâtul lui era atât de încordat încât se temu că nu va putea vorbi deloc. Nici nu-i putea întâlni ochii. Dezamăgirea din ei, speranțele năruite, erau prea acute.

Şi prea aproape de ceea ce simțea el în propria lui inimă.

Ea îi dădu drumul şi se întoarse să plece, dar ezită în prag.

— Nu ştiu cine – sau ce – eşti cu adevărat, spuse ea. Poate că nu voi şti niciodată. Dar cândva, în curând, tu vei decide soarta rebeliunii, nu Stăpânul tău. Asta e ceva ce el nu-ți poate lua. Şi când te vei confrunta cu acel moment, aminteşte-ți că şi eu am fost forțată să părăsesc tot ce am cunoscut vreodată. Te rog, continuă ea, nu mă face să las încă o viață în urmă.

Cu asta îl lăsă plin de frustrare şi îndoieli, uitându-se la hainele pe care le întinsese, cu pumnii strânşi şi tremurându-i pe lângă el.

Odată, îşi aminti el, se gândise să ia măsuri dacă Juno se apropia prea mult de el. Acum era cu totul prea târziu pentru asta. Aveau sentimente unul pentru celălalt pe care el nu le putea nega – şi acum ea ştia adevărul despre el şi complotul său cu Darth Vader. Trebuia să o omoare imediat pentru a proteja planul. Nu era nicio îndoială în privința asta. Dar nu putea, şi, într-un mod ciudat, avea încredere în ea că nu-i va spune lui Kota. Asta ar fi însemnat moartea lui, iar el era sigur că ea nu voia nici asta. El sperase că ea se va bucura când va afla că ar putea să revină în Imperiu şi să lucreze din nou în Marină. Acum îşi dădea seama că fusese naiv din partea lui să creadă că ea putea uita tot ce se întâmplase de la capturarea ei. Călătorise prea mult timp cu Kota, nutrindu-şi propriile resentimente. Încercase chiar să vorbească o dată cu el despre asta, iar el o respinsese. Dacă ar fi ascultat-o, poate că ar fi ştiut.

Dacă asta ar fi schimbat ceva era altă poveste. Într-adevăr, planul era irelevant. Problema era implicarea lui continuă cu Vader. Cum ar fi putut ea să vrea pe cineva atât de intim legat de omul care o închisese fără motiv pentru atâta timp? Totuşi, acum totul era clar, cel puțin între ei doi. Nu avea de ales decât să continue cu planul de a se răzbuna pe Împărat. După aceea, avea să împace lucrurile cu ea. Dacă puteau lucra împreună până atunci, era bine şi aşa. Asta era tot ce trebuiau să facă. Dar nu i-ar fi plăcut ca ea să se gândească la el aşa cum se gândea el la Maris Brood: ca la o creatură conflictuală, rănită, cu puține speranțe şi perspective.

Îşi puse roba şi gluga, adoptând ținuta de Cavaler Jedi cu resemnare şi inima grea.

Capitolul 28

Raxus Prime... Din nou. Juno se simțea ca şi cum ar călători în cerc, sau poate într-o spirală care o ducea mereu în jos. Ultima dată, situația ei i se păruse destul de complicată, dar atunci nu-şi făcuse griji decât pentru Callos şi tatăl ei. Abia se gândise la vreunul dintre ei de când evadase dintr-o închisoare Imperială şi îşi începuse viața pe fugă. Şi acum trădarea lui *Starkiller*...

Se surprinse gândindu-se la asta şi îşi spuse furioasă să se oprească. Nu fusese o trădare. Nici măcar nu o mințise. O lăsase doar să creadă că, atunci când vorbise despre răzbunarea pe Împărat, se referise şi la Vader, şi la Imperiu ca întreg. O lăsase să creadă că toată discuția despre rebeliune era sinceră, nu un şiretlic pentru a-şi promova propriile scopuri. Iar ea îl crezuse, ca un bun pilot ce trebuia să fie. Doar un lacheu, aşa cum fusese sub comanda lui Vader şi cum era sub comanda ucenicului lui Vader. Nu putea da vina pe nimeni pentru naivitatea ei, decât pe ea însăşi.

Nu era ca şi cum ar fi meritat altceva. Avusese încredere în el prea uşor şi îl lăsase să gândească singur. Nu-l presase suficient ca să-i spună cum supraviețuise trădării lui Vader – când era evident acum că însuşi Vader îl salvase, doar în acest scop. Cum de ea – un căpitan Imperial care comandase cândva escadrile întregi de piloți, unii dintre ei cei mai buni din Imperiu – fusese atât de uşor absorbită în vraja acestui străin, a acestui suflet torturat? I se părea incredibil. Îi venea să plângă la gândul cât de adânc se trădase pe ea însăşi. Ea nu era un vasal, sau un pion în jocul vast al cuiva. Era un individ, o persoană cu talent şi – cândva – cu ambiție.

Ce era acum?

Lista realizărilor ei recente era extrem de mică. Zbura aici; se ridica dincolo; făcea asta; repara aia. Nu avusese nimic de oferit pe Felucia în afară de părerea ei despre *Starkiller*, iar ceea ce spusese se dovedise a fi complet nefondat. Dacă se împărțea vina atunci când rebeliunea va sfârşi sub sabia lui Vader, presupunea că şi ea merita o parte, pentru că nu se gândise, nu încercase, nu făcuse niciunul dintre lucrurile recomandate de cauza ei pierdută. Dacă nu va muri ea însăşi, alături de toți ceilalți trădători...

Kota nu putea să nu fie conştient de starea ei de spirit. Era tăcută de la confruntarea cu *Starkiller*, iar concentrarea ei era scăzută. Verificase saltul final de trei ori înainte să vadă o greşeală în calculele ei care ar fi însemnat probabil moartea tuturor. Chiar se răstise la *PROXY* atunci când el se oferise să-i repare eroarea. Creierele droizilor nu aveau nimic de-a face cu problemele cu care jongla ea în prezent. Totul se rezuma la numere, prioritizarea listelor de sarcini şi supunerea la ordine, fără întrebări. Când se surprinse invidiindu-l, ştiu că se afla într-o situație proastă.

— *PROXY*, spuse ea, du-te şi spune-i stăpânului tău că aproape am ajuns.

Droidul plecă, iar ea se pregăti pentru ce era mai rău.

— Activez camuflajul, spuse ea în timp ce imaginea hiperspațiului prin fereastra din față se desfăcea, dezvăluind verdele maroniu tulbure al destinației lor, cu liniile câmpului magnetic la fel de aglomerate ca întotdeauna. Bună, Raxus Prime, groapa de gunoi a galaxiei. Mă bucur să te văd din nou.

— Din nou? spuse Kota.

Ea se lovi mental.

— Am zburat de câteva ori pe aici în încarnarea mea anterioară, improviză ea. Înainte ca viața să devină interesantă.

PROXY reveni.

— Stăpânul meu spune că va veni cât de curând posibil.

— Bine. Ea expiră greu, amintindu-şi cum se simțise pe *Empiric* de fiecare dată când presupusa ei execuție era amânată. Hai să aruncăm o privire în jur şi să vedem ce putem afla.

* * *

Şantierul naval răsări deasupra orizontului murdar al planetei ca o lună ciudată, mecanică. În formă de disc, cu docuri şi macarale complexe radiind din marginea sa exterioară, era de departe cea mai mare structură artificială pe care o văzuse vreodată. Peste o duzină de Distrugătoare se aflau în prezent în doc: unul era aproape complet, celelalte erau cochilii triunghiulare aflate în diferite stadii de fabricație. Globuri uriaşe de minereu pluteau în apropierea stației, aşteptând să fie rafinate. Scântei uriaşe ieşeau din Distrugătoare în timp ce maşinăriile masive şi complicate sudau panourile la locul lor.

Când ea şi *Starkiller* fuseseră acolo, cu doar câteva luni în urmă, nu fusese nici urmă de o astfel de instalație. Mintea ei era uimită de viteza cu care fusese construită. Îi venea greu să creadă şi se întrebă ce alte surprize ar putea găsi pe suprafața planetei.

— Ştiu că am ales ținta, spuse *Starkiller* din spatele lor, dar habar nu am cum o să distrug chestia aia.

Ea se întoarse să-l privească în roba lui de Jedi, iar furia izbucni din nou. Nu el alesese ținta; Stăpânul său malefic o alesese. Dar o privire la expresia lui îngrijorată îi reaminti că, pentru moment, erau cu toții în aceeaşi barcă.

Respiră adânc.

— *PROXY* şi cu mine am scanat bazele de date Imperiale pentru informații, spuse ea. Credem că avem un plan. *PROXY*?

Recunoştința lui *Starkiller* era atât de evidentă încât se bucură că Kota nu o putea vedea.

— Imperiul foloseşte resturi de metal de pe Raxus Prime pentru a construi Distrugătoarele, spuse *PROXY*, fotoreceptorii lui luminându-se. În locul hologramei sale obişnuite, proiectă o imagine pâlpâitoare în spațiul liber dintre cele trei scaune ale carlingii. Imaginea era a unui accelerator liniar masiv pe care îl găsiseră în timpul unei scanări a planetei. Metalul colectat la suprafață este topit şi apoi lansat în spațiu, cu ajutorul acestui tun.

Un deget metalic trasă caracteristicile cheie ale tunului prin holograma care se rotea: conducte de alimentare, electromagneți răciți cu heliu, bobine de inducție.

— Dacă poți să rechiziționezi tunul de minereu, spuse Juno, ar trebui să poți să tragi direct în instalație.

— Impactul minereului comprimat ar trebui să fie suficient pentru a destabiliza întregul şantier naval, concluziona droidul.

Imaginea proiectată de el se schimbase cu una a construcției masive. O animație aproximativă arăta o minge luminoasă de minereu îndreptându-se spre structură şi făcând-o să explodeze violent. *PROXY* opri apoi holograma.

— Desigur, stăpâne, va trebui să ajungi mai întâi la tun.

Starkiller aprobă din cap.

— Mă vei ghida până acolo? o întrebă el pe Juno.

— Bineînțeles, spuse ea fără nicio expresie în voce.

— Bine. Îşi trecu mâinile peste părul țepos întunecat de pe scalp. Sunt o mulțime de găuri în acest plan, dar cel puțin avem unul. Mulțumesc.

Mâna lui atinse foarte scurt umărul lui Juno. Ea se întoarse să se uite la el şi fu izbită, aşa cum fusese şi când se reîntâlniseră, de lipsa cicatricelor de pe degetele lui. Darth Vader făcuse asta, presupuse ea, când îşi salvase ucenicul de furia Împăratului.

Ea tresări, iar atingerea se retrase.

— Du-ne jos, spuse el, dacă o poți face în siguranță.

— Putem folosi dispozitivul de camuflaj încă puțin, spuse ea. Dincolo de acest punct, ar putea deveni puțin complicat.

— Nu-ți asuma niciun risc. Vreau să ştiu că eşti în siguranță.

— Nu cred că asta e o garanție pe care cineva o poate da… acum.

Îşi puse mâinile pe comenzi şi ghidă nava într-o coborâre grăbită şi săltăreață care făcu imposibilă orice conversație. Zăngănitul era muzică pentru urechile ei, în comparație cu încercările confuze ale lui *Starkiller* de a i se adresa. Cine se credea el să o influențeze în felul acesta? Într-o clipă plănuia trădarea ei şi a tuturor celor cu care luaseră contact în ultimele zile; în clipa următoare îi spunea că îi pasă de siguranța ei. Îi venea să țipe la el.

Ținându-şi emoțiile bine stăpânite, coborî nava deasupra unei mări otrăvite, nu departe de tunul de minereu, şi începu să caute spațiu pentru a ateriza.

— Stăpâne, spuse droidul, detectez transmisiuni Imperiale de pe planetă. Se pare că provin din nucleul computerului senzitiv. Conform înregistrărilor pe care am reuşit să le accesez, Imperiul a reprogramat *Nucleul* pentru a muta resturile recuperate către puțurile de topire. Toate băncile de date pe care le-am accesat până acum sugerează că, în afară de această nouă loialitate, este inofensiv.

— Ha, spuse Kota. Nu există un computer inofensiv. Chestia aia probabil ştie tot ce se întâmplă pe suprafața planetei.

Starkiller mormăi o aprobare.

— *PROXY*, ia legătura cu el. Poate poți intercepta nişte transmisiile Imperiale. Anunță-mă dacă îşi dă seama cine suntem şi decide să atace sau să ceară întăriri.

— Desigur, stăpâne.

— Nu se menționează nimic despre Kazdan Paratus, presupun, spuse Kota pe un ton de resemnare obosită.

Vinovăția împărtăşită o inundă pe Juno.

— Mă tem că nu, spuse ea.

— Îmi pare rău, spuse *Starkiller* cu toate aparențele de sinceritate.

Generalul posomorât îi respinse simpatia.

Juno îşi ținu atentă ochii înainte.

Capitolul 29

Ucenicul sări de pe rampa *Umbrei Rătăcitoare* cu mai puțină vigoare decât de obicei. Mirosul omniprezent al lui Raxus Prime îl lovi ca un pumn în nas, iar priveliştea nu se îmbunătățise nici ea prea mult. Straturile şi canioanele nesfârşite de gunoi arătau cam la fel ca înainte, cu excepția noilor găuri şi cratere din care fuseseră îndepărtate fragmente mai mari de metal şi introduse în tunul de minereu. Drumul era înşelător, prin urmare, şi el îşi supraveghea îndeaproape atât mersul, cât şi împrejurimile. Dar mintea îi rătăcea inevitabil, plină cum era de griji pentru Juno şi pentru misiunea sa. Abia acum, când Juno era supărată pe el, era cu adevărat conştient de presupunerea pe care o făcuse fără să o observe în mod conştient: că el şi Juno vor avea un viitor împreună după ce toate acestea se vor termina.

Faptul că oricare dintre ei ar putea fi ucis era mereu prezent în gândurile lui, dar nu se gândise niciodată că ea ar putea să nu mai vrea să fie cu el dacă ar supraviețui amândoi. Fusese luat prin surprindere atât de propriile sentimente, cât şi de posibilitatea că nu va putea niciodată să le pună în practică.

Simțind nevoia să reflecteze asupra acestei probleme, rămăsese în camera de meditație mai mult decât ar fi trebuit. Trecuseră zile de când nu mai găsise timp să facă exercițiul său preferat: să privească în lama sabiei în căutarea focalizării furiei sale. De când îşi pierduse sabia şi o folosea pe cea a lui Kota, concentrarea fusese greu de obținut. Lama era veche, dar perfect utilizabilă; nu asta era problema. Schimbarea culorii, la fel, deşi verdele îndrăzneț îl surprindea uneori. Era mai mult o problemă de proprietate. O parte din el ştia, adânc în subconştient, că sabia aparținea unui alt războinic – unul pe care nu-l respecta pe deplin, cu toate abilitățile pe care Kota le avusese cândva – aşa că îi era imposibil să se concentreze complet.

După confruntarea cu Juno, petrecuse o oră înlocuind unul dintre cristalele verzi din arma lui Kota cu cel albastru pe care îl găsise pe Kashyyyk. Fusese nevoie de multe ajustări înainte ca lama să capete noul său caracter, strălucind ca o apă şi având proprietăți optice neaşteptat de superioare. Lama în sine nu cântărea nimic, dar într-un fel părea mai uşoară în mâna lui şi se mişca mai uşor. Era sigur că acum era o armă mai bună decât înainte. Şi era a lui. Indiferent de unde provenea cristalul sau cui îi aparținuse cândva, acum era al lui, la fel şi sabia. Îngenunchease, ridicase sabia şi privise în ea până când lumea păru să dispară. Apa îl făcea să se gândească mai degrabă la oceane şi ploaie decât la sângele primei sale săbii, dar asta nu-l îngrijora prea mult. Avea nevoie de acea sabie doar până la încheierea misiunii sale, moment în care putea obține noi cristale de la Stăpânul său şi să facă o sabie Sith complet nouă.

Acel gând nu-l liniştea aşa cum ar fi făcut-o altădată, venind cu atâtea nelămuriri. Dacă învingeau, dacă rămânea loial Stăpânului său, dacă nu murea, dacă Juno nu-l făcea cumva să se răzgândească. Nu putea să excludă nimic. Destinul său era, aşa cum spusese Stăpânul său, în mâinile sale acum. Putea face orice dorea.

Erau atât de multe lucruri pe care să şi le dorească...

— Ai companie acolo jos, spuse vocea lui Juno prin comunicator. Se îndreaptă spre tine.

— Imperiali, presupun.

— Nu asta pare de aici. Cel mai probabil sunt gunoieri.

Grozav, gândi el. Bineînțeles că trupa lui Drexl scormonise în jurul perimetrului tunului de minereu, căutând orice ar fi fost exhumat de excavatoarele planetei în căutare de metal. Probabil că ucenicul fusese neglijent şi nu văzuse droidul de securitate patrulând la marginea teritoriului lor. În plus, dacă Drexl îl observase, la fel făcuse şi inteligența centrală a planetei. Concentrându-se exclusiv – şi cu o ferocitate reînnoită, datorită supărării față de sine însuşi – pe lumea din jurul său, căută canale mai adânci prin peisajul de deşeuri. În rețeaua de peşteri încâlcite şi claustrofobe, deveni conştient de o bătaie tunătoare din ce în ce mai puternică. Tunul de minereu, presupuse el, aproviziona uriaşul şantier naval cu metalul de care avea nevoie. În ciuda traseului chinuitor pe care îl urma, destinația lui se apropia cu siguranță.

Coborî mai adânc, căutând rețeaua de canalizare despre care ştia că se află sub nivelurile inferioare ale depozitului de vechituri. Cu cât mergea mai departe, cu atât găsea mai mulți droizi, scormonind prin gunoiul comprimat în căutare de metal. Mulți erau drone cu puțină inteligență, târâtoare cu mai multe picioare concepute pentru a se strecura prin crăpături şi fisuri, înarmate cu lasere tăietoare şi unelte mecanice simple. Unii nu aveau ochi deloc, deoarece în unele zone era foarte puțină lumină, şi se puteau baza pe simțuri mai specializate pentru a distinge metalul de straturile organice. Când găseau ceva deosebit de valoros, puteau cere ajutor, determinând un roi de alte drone să se adune în acelaşi loc, urmate de săpători şi cargoboturi din zonele mai îndepărtate.

Ucenicul ocoli un astfel de roi lângă intrarea în canalizare. Droizi de toate formele şi mărimile se adunaseră pe marginea frontală a scheletului unei navete îngropate care ar fi putut fi acolo de milenii. Zgomotul pe care îl făceau era asurzitor, un murmur impenetrabil de pălăvrăgeală a maşinilor, vâjâit de vibrofierăstraie şi scârțâit de metal.

Sclipiri ciudate de lumină izvorau din eforturile lor, aruncând umbre pâlpâitoare în peisajul subteran al gunoaielor. Ucenicul se strecură printre ei fără să fie observat şi coborî într-un tunel de patru metri lățime, plin de mizerie, prin gaura pe care un prospector din trecutul îndepărtat o făcuse în el. Din acel moment, drumul fu mai uşor. Doar de două ori trebuise să ocolească sau să treacă prin blocaje cauzate de prăbuşiri. Sunete înăbuşite, neidentificabile, răsunau înainte şi înapoi de-a lungul canalizării, ieşind din joncțiuni şi provenind, probabil, de la mulți kilometri distanță. Nu întâlni decât un singur droid funcțional, care era literalmente pe ultimul picior. Se legăna în cercuri pe singurul său membru funcțional, şoptindu-şi la nesfârşit o singură frază din codul maşinii antice. Fotoreceptorii săi goi se uitau la el, dar nu vedeau nimic.

Fiindu-i milă de el, îşi scoase sabia şi îl tăie în două. Pulverizând scântei, pentru scurt timp, căzu mort pe fundul canalizării, scăpând în sfârşit de mizeria sa mecanică.

Timpul trecea fără măsură în canalizare. Când consideră că se apropie de suprastructura tunului de minereu, începu să caute o cale de ieşire. La următoarea intersecție, un tunel mai îngust ducea clar în sus, aşa că îl urmă fără ezitare, simțind până în oase pulsația ritmică a fiecărei lansări. Tunul părea mare de pe orbită, dar acum, că se apropia, putea să aprecieze adevărata enormitate a acestuia.

Tunelul se îngusta şi mai mult, iar numărul de intersecții pe lângă care trecea creştea. Unele erau complet blocate, strivite de greutatea gunoaielor stivuite deasupra. Din altele ieşea vorbăria droizilor, îndulcită de distanță într-un sunet aproape liniştit. Drumul înainte era învăluit într-o umbră permanentă.

Încetini, simțind probleme, şi îşi activă sabia.

— Da, spuse o voce extraterestră aspră. Am bănuit că eşti tu.

Mişcarea venea din jurul lui. O duzină de Rodieni în armuri ieşiră din umbrele din faţă şi din spate, unde fuseseră ascunşi sub gunoaiele din tunelurile laterale, şi ţineau o varietate de arme îndreptate direct spre el. Vibrolame, blastere, mini tunuri: toate păreau să fi fost pescuite dintr-o colecţie pestriţă de nave doborâte şi modificate în detaliu. Totuşi, nu se îndoia de eficacitatea lor.

Într-un spaţiu atât de restrâns, complet înconjurat, nu putea devia *totul*.

Un Rodian deosebit de brunet păşi prin cerc, venind de mai sus, din tunel. Ucenicul îl recunoscu pe Drexl Roosh din scurta întâlnire pe care o avuseseră înainte. Tâlharul era şi mai urât de aproape.

— O să-ţi arunci arma, spuse Rodianul într-o Bazică cu accent puternic.

— Nu înainte ca gorilele tale să le arunce pe ale lor.

Drexl râse. Suna ca metalul tăiat în două de un droid gunoier.

— Ai spirit, recunosc asta! Dar băgăciosul care i-a adus pe Imperiali pe capul nostru va avea nevoie astăzi de mai mult decât spirit.

— Despre ce vorbeşti? Nu eu i-am adus pe Imperiali aici.

— Am imagini cu tine cotrobăind pe aici când a murit bătrânul ăla nebun în Templul lui. Droizii lui au ţinut Imperiul la distanţă ani de zile, să ştii. Odată ce au dispărut, planeta a fost uşor de *cucerit*. Faţa purpurie a lui Drexl se strâmbă în ceva ce nu putea fi decât un mârâit. Jumătate din metal a dispărut în zona asta, iar ce a mai rămas nu merită excavat. Şi acum te întorci aici, făcând pe inocentul. Ei bine, noi te-am văzut primii şi am aranjat această mică recepţie. Mă tem că nu mai există încărcături de minereu pentru tine. Gata cu descoperirile norocoase. Stăpânii tăi se vor gândi de două ori înainte de a se mai pune cu noi când le vom prezenta capul tău pe un platou. Gata!

Răufăcătorii îşi strânseră mânerele armelor şi le îndreptară spre diverse locuri de pe corpul lui.

— Cred că eşti nerezonabil, îi spuse el lui Drexl.

— Luaţi ţinta!

Tâlharii mijiră ochii prin lunete şi de-a lungul lamelor săbiilor. Înainte ca Drexl să poată da ordinul de a trage, ucenicul căzu într-un genunchi şi împinse telekinetic cu toată puterea sa. Nu putea devia totul deodată, dar putea egala puţin şansele.

Rodienii zburară peste tot, cu braţele şi picioarele fluturând, într-un vârtej brusc de gunoaie. Armele alunecară din degetele speriate. Unele se descărcară, sporind confuzia. Tunelul se îndoi şi se răsuci, rezonând la forţa loviturii sale. Sunetul pe care îl produse a fost, pentru o clipă, mai puternic chiar şi decât cel al tunului de minereu.

Ucenicul nu pierdu timpul urmărind surpriza. Sabia tăia arcuri prin aer, lovind toţi Rodienii care reuşeau să se ridice în picioare. Ţipetele şi strigătele lor extraterestre deveniră mai puternice când începu să folosească fulgerele Sith pentru a-i împinge înaintea lui prin tunel. Drexl alerga în fruntea grupului, îndemnându-şi subalternii să tragă în spatele lor în timp ce fugeau. Toate proiectilele care îi ieşeau în cale ucenicului reuşeau să fie trimise înapoi la sursă, provocând noi strigăte de alarmă şi panică.

Tunelul se termină brusc, ducând într-o peşteră scobită în groapa de gunoi, cu un acoperiş înalt, boltit şi mormane de gunoaie recuperate aşezate în rânduri. Ucenicul aproape că râse. Fără să-şi dea seama, urmase o cale până în bârlogul lui Drexl! Dacă tâlharii nu i-ar fi întins o ambuscadă, ar fi apărut oricum în mijlocul lor şi conflictul ar fi fost inevitabil.

În timp ce atacatorii se împrăştiau şi strigau după ajutor, el se întinse prin Forță şi doborî una dintre grinzile de deasupra. Tâlharii de dedesubt se împrăştiară în timp ce grinda se prăbuşea pe podea. Apoi urmă o ploaie de gunoaie, iar tavanul cedă.

Unul dintre jefuitori sări în spatele comenzilor unui tun laser cu patru țevi, recuperat. Ucenicul se ghemui pentru a se apăra de un jet de proiectile energetice. Cele pe care le devie se descărcară în pereții camerei, provocând o nouă prăbuşire.

— Opreşte-te, idiotule! strigă Drexl, fluturându-şi brațele spre Rodianul din spatele comenzilor.

Ucenicul subscrise sentimentului. Cu o flexare a voinței sale, o altă grindă coborî chiar de deasupra tunului, strivindu-l împreună cu operatorul său sub o avalanşă de gunoaie. Drexl blestemă şi înjură în limba sa maternă, Rodese, gesticulând sălbatic către atacatorii săi din spatele adăpostului. Ucenicul nu avea nicio problemă reală cu atacatorii, cu excepția faptului că îl recunoscuseră. Era esențial pentru acoperirea lui ca nimeni să nu afle ce făcuse pe Raxus Prime ultima dată când fusese aici.

Asta îl făcea pe Drexl un risc serios.

Ghinion pentru el, gândi ucenicul în timp ce rupea a treia grindă. *Nu lăsa martori.*

Acoperişul se lăsase greu acum. Încă o grindă ruptă ar fi făcut să se prăbuşească totul. Văzând că nu avea cum să câştige, Drexl se îndreptă spre pachetul propulsor sprijinit de peretele îndepărtat. Era prea departe pentru fulgerele Sith, aşa că ucenicul aruncă în el cu o serie de tuburi, şuruburi de reținere şi baterii descărcate. Sărind şi evitându-le, Rodianul reuşi să se ferească de toate. Ridicând propulsorul şi legănându-şi un braț prin curele, Drexl o luă la fugă spre o ieşire din partea cealaltă a camerei.

Ucenicul întinse o mână cu palma în cupă şi ridică dispozitivul în aer. Picioarele lui Drexl părăsiră pământul şi se învârtiră în aer.

— Waaargh! strigă el, încercând frenetic să pornească propulsorulul.

Se ridica tot mai sus, clătinându-se şi tânguindu-se. Propulsorul tuşi şi se aprinse la viață. Ucenicul îl ținu strâns pentru o clipă, în timp ce Drexl împingea accelerația înainte în încercarea de a se elibera. Când motorul ajunse la puterea maximă, ucenicul îl răsturnă şi îi dă drumul.

Cu un ultim strigăt, Drexl Roosh se înfipse în pământ şi propulsorul explodă. Unda de şoc fu prea mare pentru tavan, care se prăbuşi într-o grabă lentă, dar inevitabilă. Ucenicul trecu prin haos, deviind cea mai mare parte a acestuia.

În calea pe care o lăsă în urmă, nu mai mişcă nicio ființă vie.

Capitolul 30

Vocea lui *Starkiller* scârțâi prin comunicator.

— Ai avut dreptate, Juno. A fost Drexl.

Ea se uită peste umăr înainte să răspundă. *PROXY* stătea pe scaunul copilotului, încă încercând să pătrundă în computerul central al lumii. Kota era în cală, fără îndoială dormind din nou.

— Crezi că Drexl te-a văzut?

— Sunt sigur că da. Dar nu-ți face griji. Cred că am ajuns la el înainte să-i alerteze pe Imperiali. Situația este sub control.

Prin *sub control*, ea presupuse că el voia să spună că Drexl şi slugile lui erau morți. Asta îi dădu o uşoară senzație de rău în stomac. Câte ființe distrusese *Starkiller* până acum în îndeplinirea misiunii sale? Merita ceva atâta moarte?

PROXY mormăi ceva pentru el, dar ea îl ignoră. Semnalul de comunicator era şubred de la atâtea interferențe electromagnetice din zonă.

— Am ajuns la tun, încerca să îi spună *Starkiller*. Trebuie doar să mă ocup puțin de securitate.

— În regulă, spuse ea. *PROXY* a accesat planurile de construcție. Odată ce treci de Imperiali, nu ar trebui să ai probleme în reconfigurarea tunului pentru a trage în şantierul naval.

— Asta e bine. Nu mi-ar plăcea să trebuiască să țintesc chestia asta cu mâinile goale.

Ea nu avea chef de glume.

— Mult noroc.

— Mulțumesc.

Ea oftă şi se lăsă pe spate în scaun. Cu mâinile pe ochi, gemu de stânjeneala scurtei lor conversații. Menținerea atâtor măşti o obosea. Nu ştia cât de mult va mai putea rezista.

— Programarea mea primară? zise droidul. Sunt programat să-mi ucid stăpânul.

— Ce-ai spus, *PROXY*?

— Am încercat zeci de tactici, dar continui să dau greş cu el.

Juno îşi descoperi ochii şi se aşeză mai dreaptă. Droidul era cocoțat pe marginea scaunului copilotului, privind în gol prin fereastră. Ea îşi flutură mâna în fața fotoreceptorilor lui. Droidul se uită la ea şi apoi îşi întoarse capul în altă parte.

— Ei bine, dacă tu crezi că va ajuta, spuse el.

— *PROXY*, eşti în regulă?

— Presupun că ai putea să-mi accesezi miezul procesului…

Droidul deveni brusc rigid. Fotoreceptorii lui pâlpâiră, apoi deveniră de un roşu aprins, sângeros. Una dintre imaginile sale de antrenament – un Zabrak cu pielea roşie şi o expresie feroce – i se răsuci pe corp.

— *PROXY*, cu cine vorbeşti?

Droidul se întoarse să o privească.

— Da. Acum voi pleca. Mai am doar câteva lucruri de rezolvat.

Juno se dădu înapoi, prea târziu, în timp ce *PROXY* întindea mâinile ca nişte

gheare spre ea.

* * *

Ucenicul stătea în vârful unui morman de gunoaie organice urât mirositoare şi supraveghea suprastructura tunului. Şantierul naval de pe Raxus Prime construia probabil cele mai mari bunuri ale Imperiului – Distrugătoarele care supravegheau culoarele spaţiale şi înăbuşiseră nenumărate rebeliuni – şi era păzit în consecinţă. Se gândi pentru o clipă la cea mai bună rută prin suprastructura tunului. Un perimetru atent monitorizat împiedica droizii rătăciţi să se apropie prea mult. Tunurile automate trăgeau la intervale semi-regulare, ca şi cum le aminteau localnicilor că sunt supravegheaţi. În mod evident, forţele terestre Imperiale nu se temeau de un asalt puternic, deoarece rutele de intrare şi ieşire din superstructură nu erau nici măcar îngrădite. Dacă scăpa de tunuri, practic putea intra înăuntru.

Mai mulţi *păşitori* care se agitau în interiorul perimetrului ar fi putut îngreuna lucrurile, îşi aminti el. Şi va trebui să găsească camera de control a tunului înainte ca cineva să ghicească ce avea în minte. Nu voia să îl închidă. Ar putea dura zile întregi pentru ca uriaşul accelerator liniar să se încarce din nou – şi dacă s-ar întâmpla ca producţia care furnizează uriaşele *ghiulele* de metal să fie oprită...

Fii rapid, îşi spuse el. Aceasta era soluţia. Nu te gândi prea mult la *nimic*. Lasă-te ghidat de instincte. Instinctele sale nu făceau o treabă prea bună în niciun alt aspect al vieţii sale, dar cel puţin era încă în viaţă. Se simţea în siguranţă având din nou încredere în ele, în slujba Stăpânului său îndepărtat.

Stăpânul meu nu este un laş, îi spusese el lui Shaak Ti.

Atunci de ce te afli aici în locul lui? îi răspunsese ea.

Pentru că el putea face lucruri pe care Stăpânul său nu le putea face. Acesta era singurul răspuns pe care îl accepta. Era anonim şi era mai puţin probabil să atragă atenţia. S-ar putea chiar, într-o zi, să devină mai puternic decât Stăpânul său – deşi acest gând părea aproape absurd. Câţi oameni îl provocaseră pe Lordul Vader, Jedi sau nu? Toţi eşuaseră. Ce îl făcea pe el special?

Şi mai era şi viziunea pe care o avusese despre un Darth Vader grav rănit. Trecut, prezent sau viitor, asta demonstra clar că Lordul Întunecat nu era invulnerabil. În spatele măştii şi armurii se afla ţesut uman. Ţesutul moare în cele din urmă.

Dar atacatorul Lordului Întunecat din acea viziune murise şi el. Aşa părea să se întâmple. Murise şi devenise mai puternic ca niciodată, dacă era să creadă cuvintele Împăratului. Poate că nu ar trebui să le creadă. Poate că acea viziune nu era decât o fantezie. Nu-şi putea da seama, dar se liniştise puţin. Nimeni nu era indestructibil. Nicio tiranie nu dura la nesfârşit. Şi între timp, el avea o treabă de terminat.

Nu te gândi, îşi aminti lui însuşi. *Doar fă!*

Cu sabia ridicată, sări din vârful mormanului de gunoi în cuibul de Imperiali de dedesubt.

* * *

Întunericul total al inconştienţei făcu loc încet unui peisaj de vis iraţional care combina pădurile de pe Felucia, Kashyyyk şi Callos. Cele trei lumi erau acum atât de încâlcite în mintea lui Juno încât abia le mai putea distinge. În mod similar, bărbatul

pe care îl urmărea printre copaci ar fi putut fi tatăl ei, Kota, sau o versiune mai bătrână a lui *Starkiller*. Nu avea să fie sigură până când nu-l ajungea din urmă şi nu-l întorcea.

Urmărirea părea fără sfârşit. Ritmul lui se potrivea perfect cu al ei. Indiferent cât de mult încerca să țină pasul cu el, nu se apropia niciodată – dar nici nu se îndepărta. Părea să o conducă undeva. Tocmai când începea să dispere că nu îl va mai prinde niciodată, el fugi printr-o spărtură dintr-un pâlc dens de arbuşti, iar când ea se duse să îl urmeze, se trezi pe malul unui lac mare. Bărbatul pe care îl urmărise nu era de găsit nicăieri. Atenția ei fu atrasă de o structură masivă, cubică, aşezată pe o platformă de lemn în mijlocul lacului. Structura părea să fie făcută din piatră masivă, fără ferestre, uşi sau deschideri de niciun fel. Era atât de mare încât norii treceau pe lângă vârf. Platforma de lemn care o susținea chiar deasupra apei era evident foarte veche. Se tensiona sub greutatea cubului uriaş de piatră. O auzea scârțâind de unde se afla pe mal. Chiar în timp ce privea, doi dintre stâlpi se sparseră şi cedară. Cubul se înclină uşor în acea direcție, apoi se aşeză în mijlocul unui cor de plângeri pe grinzile de lemn de dedesubt. Două părți din marginea superioară se desprinseră şi se împrăştiară cu zgomot în apă.

O să cadă în lac, îşi spuse ea. Şi ăsta era un lucru foarte rău. De ce era un lucru rău, nu ştia exact, dar certitudinea asta o umplea complet. Scoțându-şi jacheta uniformei – pe care o purta în vis, deşi o pierduse când fusese închisă pe *Empiric* – făcu un salt în apă şi începu să înoate. Trebuia să repare platforma şi să oprească prăbuşirea cubului. Acesta era gândul care-i umplea mintea. Dar chiar în timp ce înota, un alt pilon de lemn cedă, fisurându-se. Cubul se deplasă din nou şi mai multe bucăți căzură în apă. Valurile o zguduiră. Icni când apa îi intră pe nas, dar continuă să înoate. Scârțâiturile şi gemetele lemnului întinzându-se deveneau din ce în ce mai puternice. Stâlpii care se prăbuşeau sunau ca împuşcăturile de blaster în jurul ei. Bolovanii plouau în lac, aruncând-o dintr-o parte în alta. Tuşind, pe jumătate înecată, încercă să vadă încotro se îndreaptă, dar vastul edificiu de piatră era invizibil în spatele valurilor învolburate. Era pierdută şi totul avea să se prăbuşească dacă nu-şi găsea repede drumul.

O mână se întinse în jos să o salveze. Se agăță de ea fără să ştie cui îi aparținea. Degetele erau puternice şi calde şi o ridicară la fel de uşor ca şi cum ar fi fost un copil. Ieşi din apă şi se trezi în picioare pe pământ solid. Bărbatul care o salvase se înălța deasupra ei ca un uriaş, cu soarele în spatele capului, aşa că încă nu-şi putea da seama cine era. Mijind ochii, încercă să-i vadă fața. Acesta se topea şi se schimba cu cât încerca mai mult să îl vadă. El se micşoră, se întunecă şi deveni *PROXY*, cu fotoreceptori roşii strălucitori şi mâinile întinse. Ea țipă şi căzu înapoi în apă. De data asta nu mai ieşi la suprafață şi se bucură să se lase luată de întuneric.

* * *

Devastare. Distrugere. Moarte.

Asta aduc eu, gândi ucenicul, *oriunde mă duc. Zece soldați, o sută, o mie – numărul nu contează. Fără chip, fără viitor, de unică folosință, toți sunt la fel pentru mine.*

Şi asta nu înseamnă putere.

Se uită în spatele lui, la fâşia pe care o făcuse prin forțele Imperiale. *Păşitorii* distruşi zăceau în ruine fumegânde, cu tăieturi roşii încă vizibile pe exteriorul lor

blindat. Trupele de şoc zăceau grămadă acolo unde muriseră, regrupându-se zadarnic pentru a-i opri înaintarea. Sufocați, loviți cu fulgere, dezmembrați, cel puțin avuseseră parte de o moarte rapidă. Nu mai avea chef de un angajament prelungit. Voia doar să intre, să iasă şi să se întoarcă la navă – unde, cu siguranță, mai rămăseseră o mulțime de probleme dificile, dar măcar nu mai călca pe acelaşi teritoriu vechi.

Eu sunt arma Stăpânului meu, gândi el. *Distrug tot ce-i stă în cale. Dar unde este puterea în asta? Există niveluri de măiestrie dincolo de simplul act de a ucide pe care Darth Vader nu mi le-a predat niciodată. Trebuie să fii capabil să controlezi fără să foloseşti forța letală; altfel, în curând nu va mai fi nimic de controlat. E nevoie de mai mult decât un băț foarte mare pentru a stăpâni galaxia.*

Frica, decise el. *Asta era cheia.* Lumea se temea de Stăpânul său şi de Împăratul de deasupra lui. Dacă va ajunge vreodată să conducă la fel ca ei, va trebui să învețe el însuşi această artă. Dar de la cine? Şi în ce scop? Dacă Darth Vader l-ar fi învățat acele secrete, s-ar fi putut ridica împotriva Stăpânului său şi i-ar fi smuls controlul asupra galaxiei. Învățăturile Sithului – aşa cum fuseseră expuse pentru el, oricum – nu spuneau prea multe despre limitarea dorinței de putere. Nu puteau exista astfel de limite. Erau interzise în mod expres.

De la unul dintre inginerii tunurilor, obținuse locația sistemelor de control al țintelor. Se grăbi să ajungă acolo prin straturile tot mai groase de apărare. Funcționarea tunului era aproape asurzitoare acum, când îşi încărca puternicii condensatori şi îşi electrifica şinele de inducție liniară. Bubuitul fiecărei rachete metalice, care accelera la viteze supersonice în mai puțin de o secundă, era aproape fizic dureros. Chiar şi acțiunea de a muta o masă atât de mare în poziție prin măruntaiele maşinii făcea mai mult zgomot decât auzise vreodată. Se îndoia că urechile lui îşi vor mai reveni. Când ajunse la comenzi, fu o chestiune relativ simplă să programeze tunul să schimbe țintele doar puțin: de la cupele magnetice care adunau fiecare proiectil orbital şi îl aduceau în siguranță la andocare, până la însăşi infrastructura în formă de disc. Estimase că, probabil, două focuri de armă ar fi suficiente, iar trei ar fi o certitudine. Dincolo de asta, orbita şantierului va începe să se schimbe, aşa că tunul ar putea să nu mai lovească nimic. Plănuia să fie pe drumul cel bun până atunci, încheindu-şi misiunea de a răni şi stânjeni Imperiul.

Termină de programat tunul şi aşteptă răbdător confirmarea. Imediat ce o primi, îşi înfipse sabia adânc în măruntaiele panoului de control, asigurându-se astfel că niciun controlor supraviețuitor nu va mai putea reseta ținta tunului. Încrezător că maşina îşi va urma noua programare întocmai, îşi croi drum prin suprastructură spre lumea exterioară, unde aerul poate că nu era mai proaspăt, dar cel puțin era mai puțin îmbibat cu sânge.

Prima dintre cele trei ghiulele era la locul ei. Un vuiet asurzitor indică faptul că acceleratorul liniar era complet încărcat. Cu un val de accelerație care făcu pământul să se mişte literalmente sub picioarele lui, bila de metal se ridică brusc în aer, strălucind roşie de fricțiune în timp ce se înălța spre cer. Traiectoria ei părea corectă. Ucenicul privi, hipnotizat, cum se reducea la un punct, apoi dispărea complet din peisaj. Chiar şi atunci îi urmări progresul cu mintea, ştiind cursul pe care trebuia să îl urmeze. Cercul luminos al şantierului naval era uşor vizibil pe cer. Se holbă la el până i se arse pe retină. Când veni prima dintre explozii, aşa cum se aşteptase, fu surprins de strălucirea ei. Arma avea o a doua ghiulea la locul ei. În timp ce aceasta se înălța prin atmosferă, ucenicul îşi lăsă privirea să coboare şi îşi continuă drumul.

Exploziile se răspândeau pe suprastructura şantierului naval. Acel proces nu avea decât să se intensifice la sosirea celei de-a doua ghiulele. Nu avea nevoie să urmărească evoluția planului său pentru a şti că va reuşi. Timpul său ar fi fost mai bine petrecut fugind decât lăsându-se pradă orgoliului.

Când a treia ghiulea fu pe drum, el ajunsese la craterul sub care se afla fosta ascunzătoare a lui Drexl. Droizii necrofagi se înghesuiau la fața locului ca insectele pe o carcasă. Un contingent se năpusti asupra lui în timp ce se apropia şi fu nevoit să se ocupe de ei înainte să poată continua. Abia după ce termină, îşi ridică privirea spre cer. Ceea ce văzu îi îngheță măduva oaselor.

— Juno, strigă el în comunicator. Juno, răspunde. Trebuie să aduci nava aici.

Vocea lui Kota veni pe neaşteptate în replică.

— Ce se întâmplă, băiete?

Nu vezi, vru el să spună, apoi îşi dădu seama cu cine vorbea. Descrise scena în cât mai puține cuvinte, incapabil să-şi smulgă privirea de la priveliştea şantierelor navale care se dezintegrau. Bucăți uriaşe, topite, se desprindeau şi se prăbuşeau fie în spațiul îndepărtat, fie pe orbite joase, în timp ce alte explozii continuau să distrugă instalația. Eşafodajul din jurul Distrugătorului aproape finalizat se îndoise şi se smulsese complet, lăsând nava liberă să coboare în atmosfera lui Raxus Prime. Era deja vizibilă ca un triunghi distinct care strălucea portocaliu în jurul marginilor de atac şi al turnului de comandă. Venea direct spre el. Îl țintea.

— Juno nu poate pilota nava în acest moment, spuse Kota cu fermitate, şi nici *PROXY* nu poate. Trebuie să găsim o altă soluție.

— Ce este în neregulă cu Juno?

— Concentrează-te pe ceea ce este important, băiete. Acel Distrugător se apropie rapid. Nu vei reuşi să te eliberezi la timp. Trebuie să-l deviezi în tun.

Ucenicul rămase temporar fără cuvinte când realiză ceea ce sugera Kota. Voia ca el să mişte Distrugătorul folosind doar Forța.

— Eşti nebun, icni el. E masiv!

— Ce este masa? zise Kota. Totul este în mintea ta, băiete. Eşti un Jedi! Mărimea nu înseamnă nimic pentru tine!

Vocea lui Kota se schimbase. Limbajul morocănos, de bețiv lipsea cu desăvârşire; în locul lui era lătratul de duroțel al veteranului de luptă experimentat pe care ucenicul îl întâlnise prima dată.

— Mă auzi, băiete? Întinde-te şi apucă nava aia, sau vei muri pe această grămadă de gunoi!

Distrugătorul devenea vizibil mai mare şi atârna ca o lună arzătoare, triunghiulară, jos pe cerul lui Raxus Prime.

Eşti un Jedi! Mărimea nu înseamnă nimic pentru tine!

El nu era Jedi, dar mesajul era acelaşi. Forța nu recunoştea *mare* sau *mic*, *greu* sau *uşor*, *dur* sau *moale*. Fluxurile vii ale galaxiei cuprindeau toate scările, de la cele foarte mici la cele extrem de mari. Distrugătorul făcea parte din ea, la fel şi el. Forța îi lega la fel de sigur ca gravitația. Putea să-i facă muşchii invizibili să se flexeze, dacă îndrăznea. Stăpânul său făcuse vreodată aşa ceva? Împăratul? Vreun Sith sau Jedi din istoria galaxiei? Se îndoia că cineva va afla vreodată despre succesul sau eşecul său în următoarele câteva minute.

— Fii rapid, băiete!

Rapiditatea sau lentoarea erau de asemenea irelevante pentru Forță, dar

ucenicul înțelese punctul de vedere al lui Kota. Cu cât începea mai repede, cu atât mai repede ar fi fost gata.

Dezactivându-şi sabia şi ataşând mânerul la curea, adoptă poziția de deschidere a formei Soresu, cu brațul drept întins şi degetele întinse, îndreptate spre Distrugător. Mâna stângă goală o puse lângă inimă. Cu picioarele bine sprijinite în mormanul de gunoi, pătrunse atât de adânc în Forță cum nu o mai făcuse niciodată, şi apoi merse şi mai departe, simțind că se deschide o prăpastie uriaşă sub el, iar mintea şi voința lui se cufundă în ea. Prăpastia se umplu. Mintea lui se deschise. Existența fizică a Distrugătorului alunecă fără durere înăuntru.

Lungă de aproape o mie şase sute de metri şi capabilă să transporte un echipaj de peste treizeci şi şapte de mii de oameni, nava avea un design familiar. Motoarele şi armamentul său nu erau complet instalate, dar hipermotorul de clasă unu ar fi dus-o cu viteză oriunde în Imperiu, ca să desfăşoare *păşitori*, nave de luptă, barje şi navete.

Înarmat cu o serie de tunuri turbolaser şi ionice, plus nu mai puțin de zece raze tractoare, ar fi putut bloca un întreg sistem planetar de unul singur. Carena ranforsată din duroțel era suficient de solidă pentru a face o gaură în Raxus Prime care ar putea dura secole pentru a fi umplută. Droizii necrofagi ar fi avut o zi plină când s-ar fi prăbuşit. Oriunde s-ar fi prăbuşit...

Nu există niciun oriunde, îşi spuse el. *Există doar unde îi spun eu. Concentrează-te.*

Vârful degetului arătător drept şi Distrugătorul deveniră una în mintea lui. Fiecare piuliță, şurub, placă şi fir al maşinii masive era cuprins în acel spațiu minuscul. Nu era greu să mişti un braț, un deget, o singură celulă umană. Putea dirija unul fără să stea pe gânduri, de ce nu şi pe celălalt? Instinctul era mai clar în această privință decât funcționarea minții sale. Ignorând perspectiva, cele două erau cam de aceeaşi mărime în câmpul său vizual.

Doar că Distrugătorul se mărea cu fiecare secundă care trecea, iar valuri de nave de luptă şi bombardiere TIE se revărsau de pe punțile hangarelor sale nou-nouțe. Focurile de laser tăiau canale uriaşe super-încălzite prin atmosfera din fața lor.

Ucenicul ignoră totul. În timp ce iluzia se menținea, îşi mişcă mâna pe o distanță foarte mică spre dreapta sa. Senzația de a conține o maşinărie imensă, de milioane de tone, în vârful unui deget fu profund dezorientantă. Se simțea de parcă fiecare fibră musculară, nerv şi os gemeau împreună cu cusăturile şi articulațiile metalice ale navei. Ceea ce simțea ea, simțea şi el, şi chiar şi o accelerație mică avea un efect profund la o scară atât de mare. Nava rezistă cu tot elanul pe care îl avea. Trapele se deschiseră, niturile săriră, pereții etanşi se răsuciră iar țevile explodară.

Distrugătorul nu părea să se fi mişcat prea mult pe cer. Încă se apropia la joasă înălțime pe orizont, cu scopul de a trece pe deasupra lui şi de a-l mitralia de sus. Îşi mişcă mâna pentru a doua oară, dar, în loc să-i schimbe cursul, îi dădu din *greşeală* o uşoară lovitură. Trebuia să aplice Forța în modul corect pentru ca să funcționeze, luând în considerare forțele crescânde de frecare şi deplasarea centrului de greutate. Un Distrugător care se învârtea ar fi făcut mai multe pagube decât unul care se înfunda cu botul înainte în tun şi în suprastructura sa. Daunele erau bune, când era vorba de distrugerea operei Împăratului, dar prea multe daune îl puteau distruge pe el şi poate şi *Umbra Rătăcitoare* sub o ploaie mortală de şrapnel topit.

Doboară-l dintr-o bucată, îşi spuse el. *Doboară-l cu putere.*

Nava mârâi şi scârțâi în chinuri metalice. Începea să se descurce; putea să vadă

cum cursul ei se schimba încet. La fel de lată acum ca mâna lui întinsă, lovea atmosfera la un unghi mai abrupt decât intenționase, arzând în roşu aprins şi lăsând deja o dâră de fum negru şi resturi strălucitoare. Îşi dădu seama de un sunet transmis prin picioarele sale: un bubuit mult mai profund şi mai susținut decât bătăile tunului, care rămăsese tăcut după lansarea celui de-al treilea proiectil. Cadrul incomplet al Distrugătorului se comporta ca un tub uriaş, iar atmosfera răsuna în interior. Tot corpul lui cânta odată cu ea.

Mai mult.

Distrugătorul chiar prindea viteză acum. Atmosfera tot mai densă avea un uşor efect de frânare, dar nimic nu putea împiedica inevitabilul. Urma să lovească în curând. Un exod sălbatic de droizi trecu pe lângă el, fugind de locul prăbuşirii. Navele de luptă TIE care se lansaseră alergau în fața undelor atmosferice haotice pe care le genera distrugătorul. Le ignoră şi se concentră pe deplasarea punctului zero cât mai aproape de tun.

Scânteile dansau în fața ochilor lui. Marginile vederii i se estompară până la negru. Vârtejuri luminoase şi întunecate se învârteau în jurul lui, într-o învălmăşeală. Se simți momentan leşinat şi se întrebă dacă era posibil să se dizolve în Forță. Era o pată prinsă în curentul ascendent al unui incendiu de pădure – şi totuşi, cumva, avu îndrăzneala să încerce să ordone focului să se supună voinței lui. Cine se credea el?

O panică bruscă aproape că îl făcu să-şi piardă controlul. Distrugătorul, acum un meteorit în flăcări, strident, îi umplea întreaga vedere. Carena se desprindea în fâşii aurii, arzătoare, fiecare cântărind sute de tone, expunând scheletul întunecat de dedesubt. Arăta ca un cap de mort, o mască înfiorătoare nu foarte diferită de cea a Stăpânului său, dar topită ca lava. Ăsta ar putea fi sfârşitul tuturor lucrurilor, gândi el. Al lui, al planurilor sale, al sentimentelor sale pentru Juno şi al băiatului pe nume Galen, care îşi pierduse tatăl cu mult timp în urmă şi a cărui durere fusese deja efectiv ştearsă. Dar numele lui supraviețuise, iar numele aveau putere. Ucenicul se agăță de el cu disperare, având nevoie să recâştige controlul asupra Distrugătorului, ca nu cumva acesta să se rupă în bucăți şi să disperseze impactul. Avea nevoie să-şi regăsească concentrarea, să ignore sentimentul de disoluție care îi măcina marginile sinelui şi să încline balanța puterii din nou spre el.

Galen îl înfruntase pe Darth Vader când era doar un copil. Smulsese sabia de la un Lord Întunecat Sith şi stătuse curajos în fața morții. Poate că Galen fusese măcinat de anii de antrenament şi întuneric de atunci, dar murise cu adevărat… sau doar se ascunsese până când avea ocazia să iasă din nou la lumină?

Eşti acolo, Galen? Am nevoie de ajutorul tău!

Nu veni niciun răspuns. Reintrarea catastrofală a Distrugătorului făcu lumea să se cutremure. Nu mai era timp să încerce din nou.

Pentru Juno, atunci.

Strânse din dinți şi mârâi spre cer. Greutatea Distrugătorului se mişcă o ultimă dată, schimbându-şi unghiul de coborâre suficient cât să reziste pe ultimele câteva sute de metri, dar nu suficient cât să rişte să ricoşeze. Mai rămăseseră doar câteva secunde până la lovire şi tot creştea. Era imposibil ca cerul să poată conține atât de mult metal! Abandonându-şi controlul asupra navei, ştiind că acum nu mai putea face nimic pentru a-i schimba cursul, ucenicul se clătină înapoi, amețit. Forța dispăru din el, lăsându-l istovit şi secătuit. Cu un sunet ca de sfârşitul lumii, Distrugătorul îşi încheie prima şi ultima călătorie. Lovi tunul, exact aşa cum trebuia, şi cerul deveni

alb. Pământul se îndoi sub picioarele ucenicului. El se învârti, incapabil să-şi găsească echilibrul, în timp ce un tsunami de gunoaie şi deşeuri se ridică în fața lui şi acoperi soarele.

* * *

Lumea care se zguduia sub ea o trezi pe Juno din amețeală. Se agăță de laturile patului îngust şi strigă de frică. Nava se prăbuşea! Pierduse controlul şi urmau să se prăbuşească cu toții! Îi trebuiră mai bine de zece secunde ca să-şi dea seama că nava nu se prăbuşea, ci că ceva nu mai puțin periculos se petrecea în afara carcasei de duroțel. Capul îi bubui cu putere când se ridică de pe canapea.

Venele din tâmple îi pulsau dureros şi avea un punct foarte sensibil în partea din spate a craniului, dar ignoră asta pentru moment şi se concentră pe navă.

— Ce se întâmplă? strigă ea, ieşind clătinându-se din cabina de dormit şi trecând prin cală.

Podeaua se zguduia sub ea, aruncând-o dintr-o parte în alta. Obiectele libere zăceau împrăştiate peste tot. Carena scârțâia şi gemea ca un vas oceanic în timpul unei furtuni. Imaginea aceea nu era chiar atât de departe de adevăr, descoperi ea când, în cele din urmă, se îndreptă spre cabina de pilotaj şi îl găsi pe Kota agățându-se cu o neputință oarbă de părțile laterale ale scaunului copilotului şi, prin fereastra din față, văzu un val de gunoaie pe care păreau să îl călărească.

Rămase cu gura căscată la privelişte. Valuri uriaşe de şoc se rostogoleau sub navă, comprimând şi decomprimând gunoaiele de pe Raxus Prime, lubrifiate de rezervele imense de petrol vărsat, apă murdară şi deşeuri chimice. O vastă coloană de fum umplea cerul din față, luminată de o strălucire roşie pâlpâitoare de la solul de dedesubt. Părea ca şi cum un vulcan ar fi erupt din pielea planetei, ca un coş imens şi malign. Din vârful coloanei de fum se răspândea o ciupercă neagră.

Încet-încet, undele de şoc se atenuară până când nava se legănă doar dintr-o parte în alta. Juno deveni conştientă de sunetul propriei respirații. Se auzea ca şi cum ar fi alergat.

Kota îşi relaxă strânsoarea pe scaun. Mâinile îi tremurau în timp ce se întindea după comunicator.

— Eşti acolo, băiete? strigă el. Tunul a fost distrus?

Singurul răspuns fu statica.

— Mă poți auzi, băiete?

Juno se luptă cu o greață brusc crescândă şi înaintă. Kota îşi întoarse capul. Fața lui oarbă era agonizantă.

— Kota, ce se întâmplă?

El nu răspunse, dar se întoarse la comunicator şi vorbi pe un ton mai urgent:

— Repet, băiete: a fost distrus tunul?

Ea se aşeză uşor în scaunul pilotului, simțindu-se de parcă ar fi fost lovită de o țeavă metalică. Treptat, lucrurile începură să se lege. Doar Kota şi ea se aflau la bordul navei, de unde şi încercările frenetice ale lui Kota de a-l apela pe *Starkiller*. Dar cum rămâne cu *PROXY*? Oare droidul plecase după el?

Gura i se deschise într-un O de şoc când îşi aminti ce se întâmplase.

Kota țipa acum de parcă statica ar fi fost un afront personal.

— Răspunde-mi, băiete!

Un clic se auzi din zgomotul alb, urmat de o voce obosită, dar familiară.

— Relaxează-te, Generale. Sunt încă aici.

Kota cedă uşurat.

— Bun. Bun.

Ea nu se simţea deloc liniştită.

— Kota, unde este *PROXY*? El...

Kota îi făcu semn să tacă.

— Tunul?

— Distrus. Şi nava... este în regulă?

— Mi se pare intactă, în măsura în care pot spune.

— Juno?

Kota expiră pe nas.

— E aici, dar avem un nou set de probleme.

— Imperialii, presupun.

— Nu. *PROXY*. Droidul ăla al tău a scăpat de programare. A atacat-o pe Juno şi a dispărut.

— A atacat...? Ea auzi surprinderea din vocea lui. Este în regulă?

— Doar un pic lovită. Acesta nu este singurul motiv pentru care nu am putut zbura. *PROXY* a anulat codurile noastre de lansare înainte să plece. Le putem sparge, dar va dura ceva timp. Suntem la sol până atunci – sau până când îl aduci înapoi.

— Unde a plecat?

— Asta e problema. Nu l-am auzit plecând. Faţa lui Kota era o imagine a furiei, dar Juno ghici că nu doar faţă de droid, ci şi faţă de el însuşi, pentru că nu fusese prin preajmă când ea fusese atacată şi misiunea fusese compromisă. Cel mai important lucru de aflat este de ce a făcut asta. Ar putea fi afectat de vreun virus Imperial?

— Nu, spuse *Starkiller* pe un ton care nu permitea dezacorduri. *PROXY* nu m-ar trăda niciodată.

Nu, gândi Juno, *dar va încerca să te ucidă în fiecare zi în care eşti în viaţă.*

— Cred că ştiu ce s-ar fi putut întâmpla, zise ea. E vorba de inteligenţa centrală. *PROXY* încerca să pătrundă în ea la momentul respectiv. Îmi amintesc că a spus ceva despre accesarea procesorului său, apoi a înnebunit.

Îşi atinse ceafa şi tresări.

— Inteli..., reluă *Starkiller*. Da. Asta e tot ce ar putea fi.

— Să nu crezi că problemele noastre se termină aici, băiete, mârâi Kota. Droidul ăla ştie tot ce am făcut. Dacă inteligenţa centrală este acum un aliat al Imperiului, acele date ne-ar putea distruge!

Mai mult decât îţi dai seama, gândi Juno cu un şoc de teamă.

— Trebuie să îl găsim, şi încă repede.

— O voi face, spuse *Starkiller*. Baliza lui de localizare este încă activă.

Răspunsul lui *Starkiller* era foarte încordat şi dezvăluia stresul la care era supus.

— Ai grijă de tine, îl îndemnă Kota. Indiferent dacă l-a reprogramat sau nu inteligenţa centrală, *PROXY* nu mai este prietenul tău. Nu crede nimic din ce-ţi spune.

Cu un clic ameninţător, canalul de comunicaţii se închise.

Kota şi Juno se uitară la consolă pentru o clipă, fiecare cu gândurile lui proprii. Pentru scurt timp, ea se gândi să-i spună adevărul lui Kota, disperată să scape de povara teribilă de pe umeri. *Starkiller* era un asasin de Jedi dedicat doborârii Împăratului pentru propriul său beneficiu, nu din grijă pentru altcineva. Ar fi fost mai

bine să-l abandoneze aici şi să fugă cu restul rebelilor cât mai era timp. Dacă nu ar fi fost anulate codurile de lansare de către *PROXY* – şi dacă vinovăţia nu i-ar fi distrus-o pe dinăuntru numai la gândul ăsta...

Îşi aminti, vag, un vis cu un edificiu de piatră dezintegrat care cădea într-un lac. Acela era sentimentul ei de sine, cu siguranţă, prăbuşindu-se şi scufundându-se tot mai mult cu fiecare zi care trecea. *Recunoştinţa ta este irelevantă pentru mine.*

Poate, şi sentimentul care încă o durea în piept, de asemenea. Dar încă nu-i cedase. Poate că nu va ceda niciodată. Ar putea o asemenea emoţie să fie irosită dacă ar ţine-o în ea pentru totdeauna? Sau ar putrezi acolo şi i-ar sugruma inima?

— Nu e vina ta, Kota, îi spuse ea bătrânului General furios. Nu ar trebui să te învinovăţeşti.

Kota nu răspunse.

Cu un oftat, ea îşi puse capul îndurerat la problema de a decola cât mai curând posibil.

Capitolul 31

O ploaie de cenuşă începuse să cadă la câteva minute după ce ucenicul oprise comunicatorul. El o ignoră, concentrându-se în schimb să navigheze prin pustietatea care era suprafaţa recent rearanjată a lui Raxus Prime. Zona din jurul rămăşiţelor tunului era un pustiu măcinat de impact. Doar un mic munte de rămăşiţe ieşea din câmpia aburindă, exact în centrul impactului. În jurul acelui vârf central, într-un cerc perfect, se aflau ziduri de crater înalte de mai mulţi metri, pe unul dintre ele trezindu-se el, îngropat sub un strat de folii de plastic deformate. Fragmentele de tunuri şi de Distrugător ticăiau şi scânteiau în timp ce se răceau. Unele provocaseră incendii, pe care cenuşa le stingea acum, înăbuşindu-le. Pretutindeni se simţea miros de descompunere exhumată şi murdărie arsă.

Semnalul lui *PROXY* ducea peste peretele craterului şi mai adânc în pustietate. Nu pierdu nicio secundă pentru a-l urmări, trecând pe lângă droizi şi alţi gunoieri care se luptau să se elibereze din mormanele de gunoi. O linişte sinistră se lăsase în urma exploziei, şi chiar şi acum sunetul părea neliniştit să revină la nivelul anterior. Gunoaiele se reaşezau, trosnind şi gemând. Droizii ciripeau slab, în frânturi speriate de limbaje obscure de maşini. Strigătul ocazional scos din gât de câte un om sau de un extraterestru semnala că unii dintre necrofagii organici ai planetei supravieţuiseră şi ei undelor de şoc. În scurt timp, auzi primele focuri de blaster şi îşi dădu seama că totul revenea la normal pe lumea fără de lege. Tristeţea acelei înţelegeri se potrivea perfect cu rana de cuţit din inima lui provocată de cuvintele tăioase ale lui Kota.

PROXY nu mai este prietenul tău.

Singurul tovarăş loial pe care îl avusese în toată viaţa lui se întorsese împotriva lui Juno şi fugise în cimitirul de gunoaie. Ce altă explicaţie ar putea exista în afară de influenţa malefică a inteligenţei centrale? Avea perfectă logică – şi nu voia să se gândească la faptul că *PROXY* observase schimbări în el de care droidul fugea acum. Nu voia să se gândească la faptul că *PROXY rănise* prezenţa lui Juno în viaţa lui. Nu îndrăznea să-şi imagineze că *PROXY* putea simţi bula de îndoială de sine care se formase de când experimentase ciudata sa epifanie pe Kashyyyk.

Cu toate astea, era imposibil de ignorat în întregime: la doar câteva minute după ce invocase numele Galen în încercarea de a prinde putere, *PROXY* dispăruse. Nu conta dacă încercarea funcţionase sau nu. Reuşise, iar asta vorbea despre linii de falie care se formau şi se răspândeau prin persoana care îşi imaginase întotdeauna că va fi.

Era servitorul secret al lui Darth Vader, capabil să mişte Distrugătoare doar cu voinţa lui – dar ce altceva era? Era el un luptător pentru libertate, un prieten, un iubit? Mai era el stăpânul pe care *PROXY* fusese programat să îl servească?

Cenuşa i se lipi de obrajii uzi şi formă dungi noroioase pe care nu şi le şterse. Urgenţa îl mistuia. Trebuia să-l găsească pe *PROXY* înainte ca inteligenţa centrală să-l absoarbă complet, aflând toate detaliile planurilor Stăpânului său şi transmiţându-le Împăratului. Şi mai rău, lăsându-l pe droidul cândva loial să zgârme prin mizerie ca orice alt gunoier. Ucenicul lui Darth Vader nu ar fi permis aşa ceva. Orice altceva ar fi fost, el ştia cum să transforme furia şi frica în forţe cărora nicio fiinţă nu le putea rezista. Furia ardea în el ca un soare de la invazia *Nucleului* asupra prietenului său.

Acea invazie avea să fie întâmpinată, contracarată şi respinsă înmiit. Jură asta.

Semnalul de localizare al lui *PROXY* îl conduse pe lângă grămezile de gunoi. Ucenicul rămase pe pământ ferm, alergând şi sărind peste bazine toxice prea repede pentru ca droizii curioşi să îl poată ajunge din urmă. Când gunoierii războinici sau Imperialii în stare de şoc traseră în el, el îi ignoră. Obiectul furiei sale era inteligența centrală, nimic altceva. Nu voia să fie distras.

În spatele lui se afla un grup din ce în ce mai mare de droizi, împrăştiaţi prin pustiu precum puii în spatele mamei lor. Unul câte unul, fotoreceptorii lor îşi schimbau culoarea, formând o constelaţie ameninţătoare purpurie concentrată în întregime asupra lui. Inteligența centrală privea.

Urma ducea la un puţ lung şi înclinat, pe sub o movilă piramidală de plastic şi alte fragmente nemetalice. În timp ce o urma, se gândi că drumul ar fi putut fi săpat prin gunoaie doar pentru *PROXY*, deoarece *Nucleul* nu avea nevoie de nicio legătură fizică cu lumea exterioară, în afara liniilor electrice şi a cablurilor de date. Erau şi lumini, ceea ce era şi mai ciudat. În afară de fosforescența provenită de la bacteriile rezistente care supravieţuiau pe baza materialului organic din pereţi, de la capătul tunelului venea o strălucire intermitentă, pâlpâitoare.

Îşi aprinse sabia pe măsură ce se apropia şi încetini pasul la o viteză prudentă. Orice l-ar fi aşteptat, nu avea de gând să intre cu capul înainte.

Strălucirea pâlpâitoare deveni mai puternică. Tunelul se lărgi şi ajunse într-un spaţiu mare, asemănător unei catedrale, plin de procesoare abandonate şi aruncate la gunoi, toate recondiţionate şi legate între ele într-o reţea vastă şi zumzăitoare. Cablurile atârnau de tavanul îndepărtat, scânteind intermitent. Nu existau ecrane sau tastaturi nicăieri. Inteligenţa centrală nu avea nevoie de ele. Înconjurat de mintea maşinărie a lumii, ucenicul se simţi total nelalocul lui. Îşi croi drum prin labirintul de procesoare, trecând cu grijă peste cabluri şi ţinându-şi sabia departe de orice lucru fragil. Nu voia să enerveze inteligenţa centrală mai mult decât era necesar. Nu încă.

Procesiunea de droizi îl urma, umplând tot spaţiul disponibil între reţeaua de procesoare şi pereţii consolidaţi ai camerei masive. Curând, fu complet înconjurat de fotoreceptori roşii strălucitori – rotunzi, triunghiulari, cu fante, pătraţi, aparţinând unor droizi de mărimi diferite, de la ochi spion bâzâitori până la mase greoaie mişcătoare. Pe unele dintre ele le recunoscu drept *golemii* pe care îi terminase în atelierul de vechituri al lui Kazdan Paratus. Zbârnâitul şi zăngănitul lor înecau zumzetul contemplativ nesfârşit. Ei erau ochii şi urechile inteligenţei centrale. Puteau fi şi pumnii, dacă era necesar.

Ocoli un dispozitiv de date cilindric ruginit, mare cât o casă, conectat prin zeci de cabluri şerpuitoare la tavanul de sus, şi îl găsi pe *PROXY* pe partea cealaltă, aplecat asupra unei joncţiuni complexe. Era legat de inteligenţa centrală printr-un cablu conectat la măruntaiele sale prin intermediul unui panou deschis în spatele său.

— *PROXY?*

Droidul se întoarse. Fotoreceptorii lui erau roşii ca ai celorlalţi. Holograme aleatorii apăreau pe învelişul mutabil al droidului: Cavaleri Jedi şi Lorzi Sith, Kota, Juno şi chiar el însuşi. Era foarte deconcertant. Vocea lui era şi mai rea.

— Modulul de personalitate al droidului tău a fost înlocuit. Fiinţa pe care ai numit-o *PROXY* nu mai există.

Ucenicul se luptă să-şi ţină emoţiile sub control.

— De ce ai făcut asta?

— Droidul tău mi-a accesat sistemele. Eu m-am apărat.

— Pot ierta autoapărarea. Dar ăsta e furt.

Arătă spre cablul care conecta băncile de memorie ale lui *PROXY* la vasta rețea de calculatoare a planetei.

— Nu caut iertarea ta. Tot ce vreau este ordinea. Organizarea. Predictibilitatea.

— Aveai deja asta aici.

— *Doar aici* – şi chiar şi aici sunt victima influențelor exterioare, aşa cum ai dovedit chiar tu. Împăratul şi cu mine împărtăşim aceleaşi obiective, dar mă tem că mintea lui organică nu este în stare să conducă galaxia. Văd asta clar în amintirile droidului tău.

— Exact, improviză el, încercând să câştige suficient timp pentru a ajunge la cablul care îl conecta pe *PROXY* la rețea. Dacă ai citit amintirile lui *PROXY*, atunci ştii care este obiectivul meu. Poate că am putea lucra împreună. Te-aş putea ajuta...

— M-ai ajutat deja. *Nucleul* îl mută pe *PROXY* cu grijă în afara razei lui de acțiune. Mi-ai adus o navă complet funcțională. Cu ea pot răspândi ordinea în întreaga galaxie.

— Nava mea nu este disponibilă.

— Va fi când vei fi mort.

Ucenicul se năpusti asupra cablului, dar *Nucleul* duse trupul lui *PROXY*, departe de el.

— La revedere, *Stăpâne*.

PROXY se transformă în Obi-Wan Kenobi şi activă sabia care îi fusese agățată într-o parte. Mişcarea de deschidere a droidului fu mult mai rapidă decât toate cele pe care le încercase până atunci – aşa cum ar fi trebuit să fie, desigur, îşi dădu seama ucenicul când abia blocă la timp lovitura. Inteligența centrală avea acces la aceleaşi înregistrări ca şi el; cunoştințele sale despre tehnicile sabiei Jedi puteau fi de neegalat în întreaga galaxie. Dar cunoştințele nu erau acelaşi lucru cu experiența, la fel cum tehnologia inteligentă nu era acelaşi lucru cu Forța. Era încrezător că putea învinge *Nucleul* din corpul lui *PROXY* într-o luptă dreaptă.

În timp ce sărea pe un procesor din apropiere pentru a evita o altă lovitură expertă, îi văzu pe ceilalți servitori droizi ai *Nucleului* apropiindu-se. Luptele corecte erau în zilele astea la fel de rare ca Jedii în galaxie. Va trebui să echilibreze şansele.

Apucând un cablu, trimise un val de fulgere Sith prin el. Luminile se aprinseră şi joncțiunile scânteiară. Procesoarele inteligenței centrale țipară la suprasarcina bruscă, la fel şi servitorii săi. *PROXY* era unul dintre ei – şi, spre deosebire de ceilalți, el era ataşat fizic de sistemele atacate de stăpânul său, aşa că efectele valului de energie asupra lui fură severe. Holograma se dizolvă în statică, iar brațele lui se ridicară. Electricitatea statică trosnea din fiecare articulație.

Ucenicul opri curentul înainte ca acesta să poată prăji complet creierul prietenului său. Trebuia să fi rămas ceva din *PROXY* acolo, undeva, şi ar fi preferat să ducă o luptă nedreaptă decât să şteargă acea rămăşiță.

Sărind jos de pe procesor, îşi îndreptă sabia spre cablu, dar *Nucleul* îşi recăpătă concentrarea la timp pentru a-i pune în cale corpul lui *PROXY*. Săbiile lor se ciocniră, iar ucenicul cedă teren pentru a se gândi ce să mai facă.

Pielea holografică a lui *PROXY* se reformă în Qui-Gon Jinn. Cu toate astea, stilul de luptă al Maestrului Jedi de mult dispărut era tot al inteligenței centrale, cu atacuri rapide şi eficiente şi blocări mai mult decât adecvate. *Nucleul* îşi menținea corpul şi

lama cu grijă între ucenic şi cablu. Fiecare truc prin care acesta încerca să treacă de ele era anticipat şi prevenit de inteligența centrală. Droizii cu ochi roşii îşi reveniră la fel de repede ca *PROXY* şi se alăturară în curând luptei. Îi doborî la grămadă cu ajutorul telekineziei, dar în mod inevitabil se ridicau din nou sau erau înlocuiți de alții din exterior. Încă obosit după eforturile sale cu Distrugătorul, el păstră fiecare împingere masivă până în ultimul moment, pentru a-şi economisi energiile. Şi, în cele din urmă, nu droizii erau duşmanul lui. Trebuia să găsească o modalitate de a lovi direct inteligența centrală, fără a-l răni pe *PROXY*.

Fulgerul Sith ieşea din discuție, dar existau şi alte modalități. Sări din raza de acțiune a lui *PROXY* şi intră în mulțimea de droizi sclavi. Balansându-şi sabia cu sălbăticie în jurul său, tăie cabluri şi procesoare. Descărcările de gânduri electronice arseră aerul în timp ce droizii se năpusteau asupra lui toți odată. El îi respinse şi îşi înfipse lama adânc într-un banc de procesoare.

— Doare? întrebă el *Nucleul*.

— Eu nu simt durere, spuse acesta prin vocoderul lui *PROXY*, iar gândurile mele cuprind întreaga planetă. Nimic din ceea ce vei realiza în această cameră nu va schimba ceva.

PROXY sări peste droizi, având de data asta forma lui Anakin Skywalker. Ucenicul îl întâlni în aer şi încercă să îl împingă înapoi. Cablul dansa în spatele droidului, fără să se agațe sau să se încolăcească. *Nucleul* folosi repulsoarele interne ale *PROXY* pentru a-l ține în siguranță departe de raza lui de acțiune.

Raza lui fizică de acțiune. Fără îndoială, inteligența centrală s-ar fi aşteptat ca el să folosească telekinezia pentru a rupe legătura, aşa că nici măcar nu încercă asta.

Dar existau modalități mai indirecte de a ataca. Cablul urma o traiectorie sinuoasă pe deasupra capetelor droizilor sclavi. Nu-i luă mult să găsească unul mare exact în locul potrivit. Fu mai uşor să îl prindă cu Forța şi să îl strângă până când erupea sursa sa de energie. Explozia bubui prin camera masivă, iar *PROXY* se dădu înapoi. Ucenicul rămase în urmă, aşteptând să vadă ce efect ar fi putut avea explozia.

Hologramele pâlpâiră şi se derulară pe exteriorul fluid al prietenului său. Figuri faimoase veneau şi plecau, umane şi extraterestre, luminoase, întunecate şi în toate nuanțele intermediare. Se văzu din nou pe sine însuşi apărând şi se bucură intens că altcineva îl înlocui în curând. Se săturase să se lupte cu el însuşi.

Fumul se risipi. *PROXY* se îndreptă, iar imaginea lui se stabiliză sub forma unui Zabrak cu ochii plini de ură şi numeroase coarne ieşite din pielea roşie cu negru. Îmbrăcămintea lui era neagră ca miezul nopții. Privirea lui era plină de sete de sânge.

Ucenicul fu luat momentan prin surprindere. Nu mai văzuse niciodată acel modul de antrenament. Ori fusese scos din adâncurile băncilor de memorie ale lui *PROXY*, ori droidul îl păstrase pentru momentul potrivit. Sithul Zabrak îi zâmbi şi înaintă prin marea de droizi care se despărțea. Niciunul nu se mai apropia la mai puțin de un metru de cablul intact, aşa că şi acea opțiune era pierdută.

— Eşti slab, exclamă *Nucleul* în timp ce se apropia. Nu vei sacrifica acest droid, chiar dacă să mă laşi să-i posed amintirile înseamnă înfrângerea ta.

Ucenicul nu îşi irosi energia cu vorbăria, blocând fiecare mişcare a inteligenței centrale şi împingând droidul cu un pas înapoi. Frustrarea îl făcea puternic, chiar dacă, în prezent, nu avea nicio supapă de eliberare pentru acea forță. Doborârea tavanului i-ar putea ucide pe amândoi şi probabil că nu ar avea un efect profund asupra inteligenței centrale. Dacă aceasta ar fi fost într-adevăr distribuită pe întreaga

planetă, ar fi putut fi de neucis. Ce rost avea să fie mai puternic decât Darth Vader dacă nu-şi putea salva cel mai bun prieten?

— Violența alimentează dezordinea, striga *Nucleul* în timp ce se luptau. Violența este o amenințare la adresa controlului. Violența va fi, prin urmare, eliminată sub conducerea mea.

— Se pare că te-ai gândit la toate.

Abia blocă o combinație de lovituri pe care nu o mai văzuse până atunci, nici măcar atunci când se luptase cu Stăpânul său.

— Nu există o eventualitate pe care să nu o fi explorat, spuse *Nucleul* prin gura Sithului Zabrak.

— O, nu?

Ucenicul îl împinse pe droid înapoi cu o serie de lovituri rapide şi manevre acrobatice. *PROXY* nu era nici pe departe la fel de flexibil ca el şi nu avea reflexele potențate de Forță pe care le poseda el. Droidul nu l-ar fi putut învinge niciodată la un duel cu săbii, chiar şi cu inteligența centrală în spate. Lupta cu o intensitate unică – una menită să-i golească mintea de orice gând şi sentiment. Ființa cu care se lupta nu era nici Sith, nici *PROXY*. Era *Nucleul* – şi venise timpul să nu se mai joace cu el.

Înghețară, cu săbiile încleştate şi trosnind, forța umană războindu-se cu cea a droizilor, cu ochii căprui fixați pe fotoreceptorii roşii.

— Supune-te sau mori, spuse *Nucleul.*

— Există şi o a treia opțiune. Cu o mişcare bruscă, răsucită, îşi coborî sabia în pieptul lui *PROXY* şi tăie adânc, chiar prin corpul droidului. Te-aş putea învinge.

Ochii roşii pâlpâiră. Pentru o clipă, în *PROXY* rămase suficient miez pentru a înregistra surprinderea şi apoi alarma extremă. Holograma făcu scântei şi dispăru, dezvăluind rana teribilă, fumegândă din pieptul droidului. Ucenicul scoase lama, mulțumit că lovitura sa îşi făcuse treaba. Inteligența centrală învârti corpul, căutând în zadar trapa deschisă din care ieşea cablul tăiat. Apoi, membrele metalice îşi pierdură controlul, iar *PROXY* căzu greoi la podea. Se terminase deja, dar *Nucleul* încă mai avea cu ce să lupte. Sute de droizi sclavi se îndreptară spre ucenic, sperând să-l strivească sub greutatea lor combinată înainte ca acesta să poată ajunge la cel mai apropiat procesor. El îi spulberă cu o singură împingere şi tăie carcasa procesorului. Ignorând marginile metalice fierbinți, îşi împinse mâna stângă în mecanismele din interior.

Fulgerul trecu prin el şi prin toate procesoarele care formau rețeaua inteligenței centrale. Îşi proiectă toată furia şi durerea în acest impuls, iar forța îl surprinse chiar şi pe el. Pentru *PROXY*, pentru Juno, pentru Kota şi pentru el însuşi, transformă mintea planetei în zgură. Droizii sclavi se agitară într-un dans îngrozitor. Sunetul pe care îl scoteau era îngrozitor de auzit, țipătul de moarte al unei minți care nu mai fusese nevoită niciodată să-şi contemple propria moarte. Ar fi trebuit să fie nemuritoare. Plănuise să conducă galaxia. Acum era doar o încâlceală de fire care trăiau experiența unei idei care avea să o distrugă inevitabil.

— Ordine! răcni *Nucleul*, turbat. Ordinea trebuie restabilită!

Paroxismul droizilor avu nevoie de câteva minute pentru a se diminua, timp în care ucenicul menținu puterea fulminantă a furiei sale, asigurându-se că şterge orice urmă a amintirilor extrase din creierul lui *PROXY*. Nimic din el nu va rămâne acolo. Împăratul nu va şti niciodată cum s-au adunat forțele pentru a-l destitui, în bine sau în rău. Nu va exista niciun martor, viu sau droid.

Când ultimul corp metalic rămase nemişcat şi tăcut, împreună cu toate

procesoarele şi toate luminile care clipeau, el se lăsă să cadă în genunchi, apoi alunecă pe spate pe carcasa de plastic a procesorului. Îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii.

Fusese suficient? I se va mai cere ceva astăzi? Era atât de obosit. O săptămână de somn s-ar putea să nu-l refacă. Şi încă şi mai rău: avea *Nucleul* dreptate?

Eşti slab, îi spusese acesta. *Nu vei sacrifica acest droid, chiar dacă să mă laşi să-i posed amintirile înseamnă înfrângerea ta.* Asta era adevărat. Avea un ataşament emoțional față de *PROXY* şi ar putea foarte bine să dezvolte ataşamente şi față de Juno şi Kota. Cum era posibil ca un ucenic Sith să fi căzut pradă unei asemenea slăbiciuni?

PROXY era mort. Juno şi cu el nu mai aveau nicio speranță de a trăi împreună.

Cum putea să meargă mai departe?

Ceva se mişcă în camera masivă. Îşi deschise pleoapele grele şi îşi ridică sabia. Unul dintre corpurile goale ale droizilor se răsturnă şi se rostogoli. O mână cunoscută se întinse şi zgârie pământul.

— Stăpâne?

Se ridică în picioare într-o clipă, împingând corpurile droizilor la o parte şi eliberându-şi prietenul rănit. *PROXY* fusese grav avariat de lovitura care secționase firul, dar fotoreceptorii îi reveniseră la culoarea normală. Fusese o încercare grea, să taie droidul în felul acela ca să ajungă la cablu, dar sperase că va da roade.

De câte ori îl mai omorâse pe *PROXY*, dar droidul fusese capabil să se repare singur? Aceasta era doar o alta.

— *PROXY*, eşti în regulă? Poți să stai în picioare?

Droidul se zbătu şi nu reuşi să-şi ridice trunchiul.

— Mă tem că nu, stăpâne. Mai bine mă laşi aici, unde mi-e locul.

— Despre ce vorbeşti? Te putem repara după ce te duc la navă.

— *Nucleul*... *PROXY* îşi duse o mână la frunte. Stăpâne, mi-a ars porțiuni din procesor. Programarea mea primară a fost ştearsă. Sunt inutil pentru tine acum.

El zâmbi. Rămânea o licărire de speranță.

— Nu ai fost niciodată inutil, *PROXY*. Şi nu rămâi aici. Haide.

Droidul părea foarte uşor pe umărul lui în timp ce cei doi îşi croiau drum printre droizii sclavi şi procesoarele distruse, ieşind în lumina tulbure a zilei.

Partea a III-a
REBEL

Capitolul 32

Deşerturile Rhommamoolului străluceau de un portocaliu fierbinte, copt, sub lumina stelei sale primare. Juno transpira de fiecare dată când se uita la el. Coborâse la suprafață doar o dată, pentru ca *Starkiller* să poată cumpăra o pereche de servomotoare de umăr noi pentru *PROXY*, şi nu se aventurase de pe navă mai mult decât fusese necesar. Lumea minieră sărăcăcioasă duhnea a foamete şi război. Din fericire, lumea vecină Osarian era suficient de îndepărtată pentru ca eternul conflict dintre cele două civilizații ale sistemului să fie la un nivel scăzut. Altfel, ar fi insistat să găsească un alt loc unde să stea liniştiți în timp ce primeau veşti de la prietenii lor conspiratori.

Bail Organa îi informase cu cinci zile în urmă despre o serie de întâlniri care aveau loc la reşedința sa *Cantham House* de pe Coruscant între el, Garm Bel Iblis şi Mon Mothma. Se părea că decurseseră bine, iar începutul unei rebeliuni prindea încet avânt. Erau veşti pozitive. În acelaşi timp, însă, implicarea a doi lideri fugari şi notorii ai rezistenței crescuse dramatic miza. Dacă Împăratul ar fi auzit vreodată şoaptele despre o *Alianță pentru Restaurarea Republicii*, răzbunarea sa nu ar fi avut margini.

În consecință, forța Imperială minimă din jurul Rhommamool juca puternic în favoarea sa ca loc de ascundere pentru o vreme, la fel ca şi faptul că se afla chiar lângă *Ruta Corelliană*. Transmisiunile HoloNet erau mai la zi acolo decât ar fi fost pe Inelul Exterior. Juno urmărea ştirile pentru orice rapoarte despre activitățile lor şi cerceta propaganda Imperială pentru a găsi indicii de îngrijorare.

Până acum, HoloNetul rămăsese gol de orice legătură cu revoltele şi sabotajele de pe Kashyyyk şi Raxus Prime – sau, într-adevăr, de orice legătură cu Wookiee răpiți, proiectele secrete care necesitau muncă de sclavi şi o rebeliune în creştere.

Îşi spuse că acesta nu era un semn rău. Persoanele potrivite observau, de ambele părți ale eşichierului politic. Împăratul nu putea să nu fie conştient de creşterea opoziției armate împotriva regimului său, iar cei care visau să-l răstoarne de la putere aveau acum noi aliați care să-i facă mai puternici.

Misiunea era să aştepte veste de la Bail Organa, confirmând că toți cei implicați se puteau întâlni în sfârşit într-un loc care, deocamdată, era păstrat cu hotărâre vag. *Umbra Rătăcitoare* sărise de trei ori prin sisteme diferite la cererea ei în săptămâna precedentă, rămânând cu un pas înaintea oricărei urmăriri imaginate – dar mult prea posibile.

Întârzierea fu mai grea decât orice şi-ar fi imaginat vreodată. Asta, şi faptul că stătea închisă în navă cu *Starkiller* zi după zi, abia vorbind, abia stând în aceeaşi cameră mai mult de câteva secunde la rând. Ea stătea în carlingă şi în zonele de întreținere ale navei; el rămânea în camera de meditație, unde dormea şi lucra la repararea lui *PROXY*. Kota oscila între ei ca o greutate pe un arc bine înfăşurat, chiar mai morocănos şi mai introvertit decât de obicei după Raxus Prime, deşi refuza să spună de ce. Uneori tensiunea era atât de densă în aer, încât ea simțea că se poate îneca în ea. Totul era în aşteptare: rebeliunea, planurile lui *Starkiller*, viața ei…

— N-am putea să mergem pe Corellia şi să aşteptăm veşti de acolo? îl întrebă ea pe Kota în a şaptea zi. Adică, acolo va avea loc întâlnirea. Trebuie să fii idiot ca să nu-

ți dai seama de asta, dacă va fi implicat Bel Iblis.

— Atunci este un motiv în plus să nu fim acolo, îi spuse fostul Jedi. Dacă suntem văzuți în zonă, îi vom speria pe toți.

— Nu ne vor observa niciodată, argumentă ea, chiar dacă ştia că are dreptate. Avem camuflajul şi...

Se opri la sunetul paşilor metalici de pe puntea din spatele ei. Se întoarse şi îşi ridică mâinile, automat în gardă după ultima dată când fusese confruntată cu droidul în carlingă. Panica bruscă îi făcu venele să-i pulseze în gât.

— Îmi pare rău că te-am speriat, Căpitane Eclipse, spuse *PROXY* cu o plecăciune umilă. Te rog să-mi permiți să îți prezint scuze necondiționate pentru acțiunile mele de pe Raxus Prime. Numele tău nu apare pe lista mea de ținte şi nu ar fi apărut niciodată dacă inteligența centrală nu mi-ar fi corupt programarea primară. Mă bucur că am reuşit doar să te las inconştientă, astfel încât să nu mă urmăreşti sau să dai alarma. Droidul se înclină din nou. Ai tot dreptul să mă îndepărtezi sau să mă dezmembrezi şi nu voi obiecta dacă vei alege vreuna dintre variante. M-am certat de multe ori cu stăpânul meu pe această temă, dar sunt hotărât.

Peste umărul droidului, *Starkiller* păru furios şi îngrijorat în acelaşi timp, ca şi cum i-ar fi fost teamă că ea ar putea să accepte oferta lui *PROXY*.

— Nu, *PROXY*, spuse ea, forțându-se să renunțe la poziția defensivă. Asta nu va fi necesar. Hai să uităm că s-a întâmplat vreodată. Mă bucur să te văd din nou în picioare. La fel ca nou, după cum se vede.

— Mă tem că nu, Căpitane Eclipse, dar îți mulțumesc pentru cuvintele amabile.

El o privi aşteptând, iar ea îşi frământă creierii pentru a găsi ceva care să rupă momentul.

— Uh, generatorul scutului pupa ar avea nevoie de ceva atenție. Cred că l-am auzit scoțând zgomote ciudate şi aş prefera să cedeze acum decât atunci când vom avea cu adevărat nevoie de el.

— Desigur, Căpitane Eclipse.

PROXY plecă vesel, iar ea se întrebă ce voise să spună sugerând că nu era într-o stare perfectă. Cu siguranță, fusese mai linişte pe *Umbra Rătăcitoare* fără duelurile nesfârşite dintre el şi stăpânul său, dar ea presupunea că acestea se vor relua acum că era din nou pe picioarele lui. Poate că simptomele disfuncției sale vor deveni evidente în timp.

Starkiller se uita şi el la ea.

— Mulțumesc, spuse el.

Juno se întoarse şi se aşeză la loc.

— Eşti sigur că procesorul lui e curat? Inteligența centrală ar fi putut planta tot felul de viruşi în el.

— Mintea este doar a lui, o asigură el. Dintre noi toți, e probabil singurul care poate spune asta.

— Vorbeşte pentru tine, băiete, spuse Kota.

Starkiller se uită în jos la bătrânul General.

— Spune-i prietenului tău, Senatorul Organa, că nu vom sta aici cu mâinile în sân la nesfârşit. Rebeliunea prosperă prin acțiune, nu prin vorbe.

Apoi se întoarse în camera de meditație, iar ea se întoarse să aştepte. Pentru moment, aceasta părea să fie singura acțiune care îi era permisă.

* * *

După două zile, ea îşi părăsi locul pentru a se duce la baie. La întoarcere, simţindu-se ceva mai umană atât în minte, cât şi în respiraţie, îi auzise pe Kota şi *Starkiller* vorbind în carlingă.

— Nu pot identifica stilul, spunea bătrânul General, şi m-ar ajuta să te înţeleg dacă mi-ai spune cine a fost profesorul tău iniţial.

— Cine spune că trebuie să mă înţelegi? răspunse *Starkiller.*

— Garm Bel Iblis o va spune. El nu ştie nimic despre tine, iar din punct de vedere militar, asta te face o ameninţare.

Juno îşi ţinu respiraţia.

— Singura ameninţare de care ar trebui să se îngrijoreze cineva este din partea Împăratului, răspunse *Starkiller* pe un ton care sugera că discuţia se încheiase. Îl pot doborî. Asta e tot ce trebuie să ştiţi.

Kota tăcu pentru o lungă perioadă.

— Fii atent, băiete. Când vorbeşti aşa, aud umbra lungă a părţii întunecate întinzându-se spre tine.

Cei doi bărbaţi căzură într-o tăcere mohorâtă. Cu o clipă înainte ca Juno să decidă că era momentul potrivit să dea buzna peste ei, *Starkiller* vorbi din nou.

— A fost o fată pe Felucia, o ucenică care trecuse de partea întunecată. Am lăsat-o să plece.

— Bail mi-a spus. Ce s-a întâmplat cu ea?

— Nu mai exista nicio speranţă pentru ea, odată ce a căzut?

Kota plescăi cu limba.

— Asta s-a întâmplat cu profesorul tău?

Starkiller nu răspunse.

— Ah, exclamă Kota în cele din urmă. Lasă-mă în pace, băiete. Mă epuizezi cu tăcerea ta.

Juno se ascunse când *Starkiller* ieşi din carlingă. Când uşa de la camera de meditaţie se închise în urma lui, ea îşi reluă paşii şi îl găsi pe Kota prăbuşit pe scaun, cu ochii închişi cu hotărâre, cu gândurile lui secrete.

Se simţi furioasă pe amândoi. Ce anume îi făcea pe bărbaţi să agonizeze în tăcere sau să vorbească în cercuri atât de strânse în jurul adevărului încât îl înăbuşeau? I-ar fi putut spune lui Kota lucruri despre *Starkiller* care i-ar fi făcut ochii morţi să tresară, dar el nu avea o moralitate mai înaltă decât oricare dintre ei, cu disperarea lui nesfârşită şi dorinţa de a se plânge doar. Cu siguranţă că nimănui nu-i păsa cu adevărat cum îl chema pe *Starkiller* sau cine îi fusese profesor. Ce făcea el era tot ce conta.

Depinde, îşi spuse ea, *de ceea ce face el.*

* * *

În cea de-a opta zi, *Starkiller* îi ceru ei şi lui *PROXY* să i se alăture în camera de meditaţie.

Ea ezită, întrebându-se dacă auzise bine, apoi îl părăsi pe gânditorul Kota şi îşi croi drum prin nava zumzăitoare. Droidul o întâmpină la intrarea în camera de meditaţie şi, împreună, pătrunseră în spaţiul său întunecat şi fără curbe.

Starkiller ocupa centrul camerei. Expresia lui era foarte serioasă. Cu un şuierat, uşa se închise în urma lor.

— Stai acolo şi nu spune nimic, îi spuse el, arătându-i un colț retras, unde urma să fie în umbră totală. *PROXY*, aici.

Droidul veni între *Starkiller* şi ea. Ea abia îl putea vedea pe *Starkiller* după silueta lui *PROXY*. Luminile pâlpâiră şi se stinseră aproape complet. *Starkiller* respiră adânc şi îşi coborî capul. *Pielea* metalică a lui *PROXY* prinse viață şi începu să se schimbe. O umbră mai întunecată căzu peste cameră.

— Stăpâne, spuse *Starkiller*, iar inima lui Juno se opri.

Silueta întunecată care stătea acolo unde fusese *PROXY* cu o clipă înainte vorbi.

— Acțiunile tale pe Raxus Prime l-au lăsat pe Împărat foarte... nemulțumit. Tonul plumburiu al lui Vader trimise o undă de dezgust pe şira spinării lui Juno. Cine s-a alăturat acum cauzei tale?

Starkiller îşi ridică privirea pentru a se uita direct la Stăpânul său.

— Duşmanii Împăratului sunt precauți. Le câştig încrederea şi respectul, dar unii dintre ei rămân suspicioşi. Dacă voi fi vreodată descoperit vorbind cu tine, eforturile mele vor fi zadarnice, iar nu vom avea nicio armată care să-l provoace pe Împărat. Se îndreptă la înălțimea sa maximă. Nu-mi poți apărea din nou. Te voi contacta eu.

Degetele înmănuşate ale lui Vader se strânseră în pumni.

— Când?

— După ce alianța va fi formalizată şi pregătită să lovească în inima Imperiului.

Lordul Întunecat nu spuse nimic pentru un moment lung. Gândurile îi erau complet ascunse de masca neagră atotcuprinzătoare. Juno nu ştia ce să spere şi nu simțea decât uşurare că momentul se încheiase când Vader dădu aprobă din cap, în sfârşit.

— Nu aştepta prea mult să mă contactezi. Degetul arătător al mâinii sale drepte înmănuşate arăta spre pieptul lui *Starkiller*. Împăratul devine din tot mai puternic.

Vader se stinse, iar *PROXY* redeveni el însuşi. Cu toate astea, spre deosebire de alte dăți, droidului nu păru să-i mai fie rău pentru că îl imitase pe Lordul Întunecat. *Starkiller* se holbă la el, adâncit în gânduri, apoi îi făcu semn droidului să plece.

Era singură cu *Starkiller* pentru prima dată de la Felucia. Era acesta momentul pe care îl aştepta? *Există mult conflict în tine*, îi spusese Vader, cu multe zile în urmă. *Sentimentele tale pentru noii tăi aliați sunt din ce în ce mai puternice. Nu uita că încă mă serveşti.*

Gândul că poate el nu era o cauză complet pierdută o umplea de speranță, dar era o totuşi speranță însoțită de o incertitudine foarte reală. Când îl văzuse ieşind din depărtarea cețoasă de pe Raxus Prime, purtând singur greutatea droidului său rănit, expresia de pe chipul lui aproape că îi spulberase hotărârea de a nu avea încredere în el. Gândul că-şi va pierde cel mai vechi tovarăş îl lăsase gol emoțional – chiar dacă era vorba de un droid care încercase doar să-l omoare. Îi văzuse pe chip conflictul despre care vorbise Vader. Înțelesese atunci că mintea lui nu era complet hotărâtă.

Cu toate astea, când se grăbise să iasă în întâmpinarea lui şi încercase să ia o parte din greutatea lui *PROXY*, el o dăduse la o parte şi continuase să urce singur pe rampă. Era ca şi cum ar fi simțit că vulnerabilitatea lui emoțională era cauzată de ea, ca şi cum ea l-ar fi manipulat cumva să se simtă aşa, iar furia ei împotriva lui se reaprinsese imediat. Nu era vina ei că fusese repartizată cu el. Nu ea îl obligase să o

salveze pe *Empiric*. Ar fi putut cu uşurinţă să o părăsească şi să piloteze singur nava.

Situaţia nu era din vina nimănui. Pur şi simplu era. Cu cât mai repede îşi dădea seama de asta şi de cum stătea cu ea şi cu toţi cei din jurul lui, cu atât mai bine.

— Mergem pe Corellia, spuse el. Vor fi cu toţii acolo… Bail şi aliaţii lui…

Ea nu-şi putu da seama dacă el era bucuros sau îngrozit.

— Ei bine, în acest caz, vei avea alianţa ta rebelă, spuse ea. Ce ai de gând să faci cu ea?

Ochii lui se întâlniră cu ai ei.

— Ai încredere în mine, Juno. Fac ceea ce trebuie, pentru amândoi.

Ea voia să-l creadă. Nu avea de ales decât să îl creadă. Era prinsă într-o reţea de posibilităţi. Doar timpul va spune dacă va mai putea să iasă din ea.

Sunetul vocii lui Kota, chemându-i din carlingă, răsună prin navă.

— E timpul, spuse el. În sfârşit ne putem pune în mişcare.

— Încotro? îl întrebă ea pe Kota, lăsându-se în scaunul ei bine uzat şi flexându-şi degetele.

— Corellia, desigur.

— Ştiam eu. Şi *Starkiller* ştiuse, de asemenea, înainte ca apelul să sosească. Juno îşi scoase acel gând din minte. Din întâmplare, am un curs deja stabilit.

Verifică computerul de navigaţie şi găsi totul în ordine. Traseul fusese actualizat automat la fiecare jumătate de oră în timp ce ea dormea. Cu o serie de atingeri abile, activă motoarele subluminice pentru a scoate nava de pe orbită – nu atât de repede încât să atragă atenţia, dar nici prea încet. Era nerăbdătoare să pornească, în ciuda fluturaşilor brusc apăruţi în stomac. Pe cât de mult tânjise să se întâmple ceva, acum aproape că se temea. Ajunseseră la punctul fără întoarcere…

Îşi ridică privirea spre fereastră şi văzu reflecţia lui *Starkiller* acolo, stând în spatele carlingii, cu braţele încrucişate şi ochii aţintiţi drept înainte, ca şi cum ar fi putut vedea deja destinaţia lor. Nu-i putea citi expresia şi se trezi distrasă de prezenţa lui într-un mod care o enerva. Dacă Vader o alesese doar pentru a testa angajamentul lui *Starkiller*? Dacă acum el nu va reuşi să treacă acel test?

Apăsă pe un buton şi ciudăţenia hiperspaţiului îi învălui. *Umbra Rătăcitoare* se legănă sub ei, zburând la fel de uşor ca prima dată când ea se aşezase în carlinga navei.

Capitolul 33

Hiperspațiu. Stele. Atmosferă.

Juno părea să nu obosească niciodată să traverseze aceleaşi granițe la fiecare călătorie. Ucenicul se întrebă dacă îi era vreodată dor de zilele ei de glorie ca pilot de nave de luptă TIE, când munca presupunea curse de mitraliere şi bombardament, precum şi transportul pasagerilor înainte şi înapoi prin galaxie. Gândindu-se la Raxus Prime, presupuse că ea avusese parte de ceva acțiune, dar nu fusese deloc fascinant. Salariul era groaznic, iar colegii ei de echipaj lăsau mult de dorit.

Kota nu era de găsit nicăieri când ieşi din camera de meditație. Asta îl dezamăgi, în mod ciudat. Sperase ca Generalul să treacă peste plictisul lui mohorât, acum că rebeliunea făcea un pas hotărât înainte. Dar îşi spuse să nu fie surprins. După luni de depresie şi beție, era nevoie de ceva extraordinar pentru ca bătrânul să-şi revină.

Ocupând scaunul din spatele lui Juno, ucenicul examină noul calm ciudat care îl învăluia. Două sentimente contradictorii încă îl trăgeau în direcții profund divergente: unul față de rebeliune, celălalt față de Stăpânul său. Între cele două se aflau focarele separate ale lui Juno şi ale Împăratului. El era prins între ele ca un acrobat pe o coardă fixă, menținând un echilibru constant şi dificil.

Acel echilibru îl eludase până de curând. Plecând de pe Raxus Prime, promisese să găsească o cale de a-l distruge pe Împărat şi, în acelaşi timp, de a o păstra pe Juno în viața sa. Timp de o săptămână întreagă, luase de nenumărate ori în considerare, până la nebunie, alternativele evidente. Dar apoi îi venise în minte o nouă posibilitate: să creeze alianța rebelă aşa cum plănuise, dar – în loc să o predea Stăpânului său – să o păstreze pentru uzul său propriu. Apoi, când Împăratul ar fi murit...

Ce? se întrebă el. Să predea controlul galaxiei unei bande neexperimentate de insurgenți? Să domnească în pace – cu Juno alături de el? Să abdice şi să dispară pentru totdeauna? Planul era plin de incertitudini, dar era al lui. Găsise o direcție proprie, mai degrabă decât una dictată de fostul său stăpân. Putea să o urmeze ştiind că într-adevăr îşi urmărea propriul destin. Iar Juno avea încredere în el...

Poate că, gândi el, *ar trebui să am şi eu încredere în ea.* Poate că posibilitatea cu adevărat nebună a planului său era ca rebelii să-l ajute să-şi distrugă Stăpânul, eliberându-i astfel pe toți. Cu greu îndrăznea să se gândească la asta. Era suficient să ştie că întâlnirea se va desfăşura conform planului, ferită de trădare. Rebeliunea se va naşte, indiferent unde va duce în cele din urmă. Luarea acestei decizii îi adusese în sfârşit o pauză între facțiunile războinice din interior. În timp ce echilibrul delicat din mintea sa era menținut, se simțea mai liniştit decât se simțise de luni de zile.

Umbra Rătăcitoare coborî de pe o orbită polară deasupra lanțurilor muntoase din nord-vestul planetei. De la distanță, planeta era uimitor de frumoasă, cu două oceane largi care înconjurau ținuturi temperate, bine îngrijite. Industria era, în cea mai mare parte, limitată la orbită, astfel încât biosfera Corellliei fusese ferită de ravagiile industriale produse pe atâtea alte lumi. Cu toate astea, existau zone care prezentau dovezi ale proastei administrări din trecut. Locul lor de aterizare era una dintre acestea, un oraş ruinat în mijlocul pustietății de mare altitudine. Nu-i ştia numele sau ce se întâmplase, dar pe măsură ce se apropiau şi oraşul – odinioară ars, acum

înghețat – şi clădirile lui dărăpănate ieşeau în evidență, acceptă din toată inima lecția oferită.

Toate aventurile eşuează, în cele din urmă. Toate monumentele cad. Chiar şi cel mai bun plan supraviețuieşte rareori creatorilor săi. Dacă el, Darth Vader sau Împăratul ar muri mâine, cine şi-ar mai aminti comploturile ciudate care îi uniseră?

Juno ghida nava cu mâini sigure, înconjurând ruinele o dată pentru a verifica dacă existau surprize şi apoi aducând-o uşor jos lângă un trio de navete ale căror margini fuseseră atenuate de zăpadă. Una dintre navete era clar a lui Bail Organa. Gărzile în uniformă se aşezaseră între cele trei şi *Umbra Rătăcitoare* care tocmai ateriza.

— Ei bine, spuse Juno în timp ce motoarele subluminice se răceau, iată-ne. Întotdeauna am ştiut că poveştile despre Corellia erau exagerate.

— Se pare că sunt toți aici. El era prea concentrat pe ceea ce avea să urmeze pentru a recunoaşte gluma. *PROXY*? Haide.

Ea se întoarse.

— Kota nu merge cu tine?

El se uită în jurul carlingii goale.

— Se pare că o să *zbor* singur. Urează-mi noroc.

Fața ei căpătă un aer hotărât.

— Nu te duci acolo de unul singur. Aşteaptă.

Sări din scaunul pilotului, îşi îndreptă ce mai rămăsese din uniformă şi încercă în grabă să-şi aranjeze părul. Apăsând pe un comutator ascuns, deschise un panou secret şi scoase un pistol cu toc, pe care îl fixă la curea.

— Voi fi chiar în spatele tău.

— Atunci ar trebuie să-mi spui să nu înțeleg asta în modul greşit, spuse el.

Ea arătă spre sabia care atârna de cureaua lui.

— Doar nu mă face să am nevoie de el. Asta e tot ce am de spus.

El aprobă din cap, fără să o învinovățească, şi deschise drumul afară, în zăpada viscolită.

* * *

Gardienii îmbrăcați în echipamente ambientale călduroase îi conduseră pe cei trei în interiorul ruinelor fără să scoată o vorbă. Coridoare lungi, din piatră, urcau până la un post de pază cu vedere spre vârfurile muntoase accidentate. În sala de şedințe improvizată se afla o masă de conferință dreptunghiulară suficient de mare pentru o duzină de persoane. Lângă ea se afla Bail Organa, demn şi formal în veşmintele sale de birou. Alături de el se aflau o femeie cu spatele drept şi fața îngrijită, care nu putea fi decât fostul Senator Mon Mothma din sectorul Bormea, şi un bărbat cu umeri largi, cu părul lung cărunt şi mustață, fostul Senator de Corellia, Garm Bel Iblis. Organa dădu din cap în semn de bun venit, dar colegii săi fură mai rezervați.

Ucenicul merse fără ezitare în fața trioului adunat la masă. Bel Iblis stătea chiar vizavi de el, în fața *zidului* nordic al încăperii, puțin mai mult decât un *rezalit*[10] în aer liber susținut de o mână de stâlpi de piatră. Dincolo, o stâncă înzăpezită făcea ca

---

[10] Rezalit – porțiune de zid ieşită din linia fațadei pentru a prezenta o anumită structură a planului clădirii, o anumită compoziție.

întreaga structură să pară în echilibru precar între cer şi piatră, ca şi cum gravitația ar putea-o dărâma în orice moment.

Uşa mare de piatră alunecă în spatele lor. Juno tresări uşor şi păşi într-o parte, alăturându-se bărbaților şi femeilor în uniformele de pe Corellia, Chandrila şi Alderaan care păzeau întâlnirea. La comanda lui Bail Organa, *PROXY* pâlpâi şi adoptă imaginea holografică a fiicei sale, Leia, transmisă din altă parte a galaxiei. Şi ea dădu din cap în semn de recunoaştere când se apropie de masă lângă tatăl ei.

— Prieteni. Bail Organa fu primul care rupse tăcerea. Vă mulțumesc că ați venit. Ştiu că a fost o decizie dificilă. Întâlnindu-ne aici, ne-am pus cu toții viețile în pericol – aşa cum ați făcut-o deja de multe ori. Îşi înclină capul spre ucenic, care se îndreptă la recunoaştere, dar nu spuse nimic; vorbitul în public îi era la fel de străin ca *Dansul Whirling Kavadango*. Cred că există speranță pentru un viitor mai bun, continuă Organa. Această întâlnire anunță un timp în care nu va mai fi nevoie să ne adunăm în secret – în care toți vor trăi în pace şi prosperitate, liberi de jugul fricii pe care Împăratul l-a aruncat asupra galaxiei. Cred că împreună putem transforma visele în realitate.

Mon Mothma aprobă din cap.

— Am discutat îndelung despre asta, spuse ea. Suntem de acord că vremea diplomației şi a politicii a trecut. Este timpul pentru acțiune.

— Bună sincronizare, fu de acord Bel Iblis cu o voce aspră şi profundă.

— Logistic, continuă Organa, are sens să ne unim forțele. Averea mea poate finanța o astfel de rebeliune, în timp ce Garm ne va furniza flota, iar Mon Mothma soldații. De ani de zile lucrăm în scopuri contradictorii, aşteptând catalizatorul care să ne unească. Cred că acum avem acel catalizator şi că ar fi o prostie să nu profităm.

— Tot ce ne trebuia era ca cineva să ia inițiativa, spuse Mon Mothma, vorbindu-i direct ucenicului. Ştim că avem puterea Forței de partea noastră.

— Pe scurt, spuse Garm Bel Iblis cu ochii îngustați şi precauți, am fost de acord să vă urmăm exemplul. Ne vom alătura alianței voastre.

— Ai salvat deja pe doi dintre noi, aici de față, încheie Leia Organa cu o solemnitate feroce. Dacă Împăratul crede că ne poate presa la nesfârşit, se înşeală.

— Te înşeli într-un singur punct, Prințesă, spuse o voce dinspre uşă.

Ucenicul se întoarse. Uşile se deschiseseră din nou fără ca el să audă, permițându-i lui Kota să intre în cameră.

— Băiatul ne-a salvat pe trei dintre noi.

Kota nu mai era bețivul dezordonat, ci Generalul experimentat. Ochii lui orbi erau descoperiți şi cizmele lustruite. Fiecare şuviță rătăcită din părul său cărunt fusese trasă înapoi în coada ei, iar haina îi atârna dreaptă. Cu trei paşi stabili, trecu în fața ucenicului şi îi puse o mână pe umăr.

— Mă voi alătura şi eu rebeliunii lui, dacă voi fi binevenit.

Ucenicul se întinse şi îi apucă degetele noduroase.

— Credeam că eşti leşinat în cală.

Kota zâmbi.

— În sfârşit mi-am revenit.

Peste umărul Generalului, ucenicul o văzu şi pe Juno radiind. Ea aprobă din cap şi îi indică să se întoarcă la întâlnire.

— S-a stabilit, atunci, spuse Bail, vocea lui ridicându-se în mod oratoric. Aceasta să fie *Declarația Oficială a Rebeliunii.* Astăzi jurăm să răsturnăm Imperiul pentru ca galaxia şi toate popoarele sale să fie într-o zi libere, fie că sunt oameni sau Hamadrya,

Wookiee sau Weequay. Fiecare ființă gânditoare are dreptul inalienabil de a trăi în siguranță şi de a lupta pentru acest drept dacă vreodată...

Sunetul unei explozii masive îl întrerupse. Podeaua se zgudui sub ei; praful plouă de sus. Zâmbetul lui Bail Organa dispăru. Se dădu înapoi de la masă şi se întoarse cu fața la fiica lui.

— *PROXY!* strigă el. Opreşte transmisia!

Droidul dizolvă holograma şi redeveni el însuşi.

O altă explozie zgudui încăperea. Ucenicul alergă la peretele nordic şi se uită printre stâlpii de piatră. Un Distrugător se profila în atmosfera superioară, iar navele de luptă TIE zburau pe cer.

— Nu, şopti el. Nu!

În spatele lui, uşa se deschise într-o explozie, iar negarea lui dispăru sub sunetul focurilor de blaster şi al țipetelor.

Capitolul 34

Pistolul apăru în mâna lui Juno înainte ca prima explozie să se fi estompat, dar nu ştia unde să-l ţintească. *Starkiller* părea la fel de şocat ca toţi ceilalţi din cameră. Când fugise spre pervaz să se uite afară, expresia i se înrăutăţise.

Atunci ştiu că ceva mersese teribil de prost.

Uşa explodă în spatele ei, aruncând-o în faţă într-un nor de praf şi aşchii de piatră. Mâinile ei se ridicară pentru a-şi proteja faţa. Se rostogoli aşa cum fusese antrenată şi se ridică ghemuită, cu pistolul îndreptat spre uşa deschisă. Norii de fum şi praf se ridicară prin ea, luminaţi din spate de sclipiri de lumină. Peste ţiuitul din urechi, auzi oameni luptându-se şi murind. Gărzile Senatoriale se grăbiră să intre în luptă, dar ea rămase nemişcată, aşteptând singura lovitură perfectă pe care ştia că o va obţine.

Mai multe ţipete. Fumul căpătă o nuanţă roşiatică. O umbră se profila din el, apropiindu-se tot mai mult. Ea trase trei focuri. Toate fură deviate de o lamă roşie. Una se descărcă la picioarele ei, făcând-o să zboare din nou, ameţită. Pistolul îi zbură din mână. Darth Vader intră pe uşă ca şi cum ar fi fost stăpânul lumii. Escadronul de trupe de şoc din spatele său chiar credea, evident, că el era stăpânul.

— Luaţi-i în viaţă, ordonă el, indicându-i pe cei trei Senatori. Împăratul vrea să îi execute personal.

Înainte ca oricine altcineva să poată reacţiona, Kota luă sabia de la centura lui *Starkiller* şi se aruncă asupra Lordului Întunecat. Vader ridică o mână şi îl prinse telekinetic pe General de gât. Kota scăpă sabia şi se agăţă cu disperare de degetele invizibile care îl sufocau, dar presiunea nu făcu decât să crească. Când rezistenţa lui fu zdrobită, Vader îl aruncă spre trupele de şoc şi îşi îndreptă atenţia în altă parte.

Bail Organa, Mon Mothma şi Garm Bel Iblis erau înconjuraţi. Înflăcărat de furie, fostul Senator Corellian scuipă la picioarele lui Darth Vader, în timp ce tovarăşii săi stăteau în picioare cu o demnitate liniştită. Mon Mothma îşi ridică bărbia.

Dar nu la ea se uita Vader. *Starkiller* stătea încadrat de stâlpii din peretele nordic al încăperii. Era încremenit în postura celui învins crunt, dar abia stăpânit, sfidător. Ochii îi ardeau. Pumnii îi tremurau. Darth Vader îşi înclină capul.

— Te-ai descurcat bine, ucenicul meu.

Bail Organa şuieră printre dinţi. Dacă privirile puteau ucide, *Starkiller* ar fi căzut pe loc. Garm Bel Iblis căpătase o nuanţă intensă de violet, iar Mon Mothma rămase rigidă şi palidă ca o sculptură în gheaţă.

Înainte ca *Starkiller* să poată întinde mâna spre locul în care era căzută sabia sa pe jos, masa de conferinţe din piatră se ridică în aer şi zbură spre el. Prăbuşindu-se prin trei dintre stâlpi şi lovindu-l în plin în piept, îl aruncă în zăpadă. Ignorându-i pe toţi ceilalţi din încăpere, Vader se avântă cu duritate după el, cu sabia ridicată.

Juno se zbătu să se ridice în picioare, dar o mână metalică o opri să se grăbească spre o moarte sigură.

— Nu pe acolo, Căpitane Eclipse, îi şuieră *PROXY* în ureche. O împinse spre un pasaj lateral care părea să fie golit de soldaţi. În timp ce gărzile erau distrase, el adoptă o imagine perfectă a ei, completată cu pete de praf la tâmple, astfel încât absenţa ei să

nu fie observată. Stăpânul meu va avea nevoie de tine mai târziu.

Luptându-se cu un val de şoc care amenința să o copleşească, ea făcu aşa cum îi sugerase droidul, împiedicându-se de scările care încă se clătinau din cauza bombardamentelor din zonă.

Vader era aici – şi *Starkiller* nu se aşteptase la asta!

Dacă se putea întoarce la timp la navă şi dacă el supraviețuise loviturii zdrobitoare pe care i-o dăduse Vader, poate că lucrurile nu erau complet pierdute.

Pe jumătate râse, pe jumătate plânse de optimismul ei nebunesc în timp ce se grăbea să coboare pe scara îngustă către hoardele Imperiale de dedesubt.

Capitolul 35

Ucenicul căzu cu fața în jos în zăpadă, înconjurat de dărâmături. Respirația îi venea în chinuri, cu reprize scurte, dar era recunoscător pentru fiecare dintre ele. Ar fi trebuit să fie mort. Lovitura aceea ar fi trebuit să ucidă pe oricine. Faptul că respira atesta o greşeală pe care o făcuse Stăpânul său.

Fusese reconstruit mai rezistent decât înainte.

În timp ce cizme grele scrâşneau prin zăpadă spre el, tânărul ştiu că va fi nevoie de mai mult decât o greşeală pentru a provoca doborârea lui Darth Vader.

Îşi ridică capul şi vorbi cu durere printre dinții încleştați.

— Ai fost de acord să stai departe...

Sângele îi picura din dinți pe pământul înghețat.

— Am mințit, spuse calm Stăpânul său, aşa cum am făcut de la bun început.

Puterea părții întunecate îl ridică din zăpadă şi îl suspendă în aer. Durerea amenință să-i supraîncarce sistemul nervos, dar el refuză să strige.

De la bun început?

— N-ai plănuit niciodată, oftă el, să-l distrugi pe Împărat!

— Nu cu tine, nu.

Vader îl aruncă dezinvolt spre stânca înghețată. Alunecă pe pământ, agățându-se slab de zăpadă, apoi se răsturnă peste margine.

Lumea se întoarse pentru o clipă şi el crezu că ar fi putut leşina în timp ce cădea. Partea de jos a stâncii era la mii de metri mai jos, imposibil de îndepărtată. Nu părea să se apropie, ceea ce îl nedumeri momentan.

Când îşi reveni, constată că se agățase de stâncă cu ultimele puteri.

Un sentiment de acceptare îl cuprinsese. Misiunea pe care Stăpânul său i-o dăduse fusese îndeplinită: Rebelii fuseseră adunați într-un singur loc pentru a putea fi prinşi şi ucişi. Acesta fusese motivul pentru care fusese cruțat, atunci când Darth Vader îl înjunghiase în spate la ordinul Împăratului. Singura lui datorie rămasă era să moară. Era şi vinovăție în acel sentiment. Plănuind să se folosească de Alianța Rebelă pentru propriile lui scopuri, merita acum orice soartă îl aştepta.

Dar, în parte, era furios de felul în care fusese păcălit. Îşi trădase Stăpânul, da, dar Stăpânul îl trădase primul pe el. Acea parte din el tânjea să se ridice şi să reia lupta. Cu Forța în spate, îl putea doborî pe Darth Vader şi îi putea elibera pe ceilalți.

Să-şi doboare Stăpânul, aşa cum nu reuşise să facă de două ori până atunci. Abia atunci îşi dădu seama că exact asta încerca Vader să facă. *La ordinul Împăratului.*

Totul fusese într-adevăr un act, chiar de la început. Învierea sa, *moartea* sa, chiar şi răpirea sa de pe Kashyyyk. Vader şi ucenicul său erau nişte marionete care dansau la comanda Împăratului, acum şi întotdeauna. Oricât s-ar fi zvârcolit, sforile lor rămâneau. Voia să râdă, dar tot ce scoase fu un oftat scurt şi dureros.

Stăpânul său apăru pe cer deasupra lui, ca o siluetă imensă, blocând lumea.

— Fără mine..., şopti ucenicul, nu vei fi niciodată liber...

Darth Vader îşi ridică sabia însângerată, dar sunetul unei alte săbii aprinse în spatele său îl forță pe Lordul Întunecat să se întoarcă.

Ucenicul nu îşi mai putu ține ochii deschişi. Degetele îi erau amorțite; nu mai

simțea absolut nimic. Fără greutate, părea să se îndepărteze de peretele stâncii. Avea ochii închişi, dar, cumva, încă putea vedea. Ca de la înălțime, îşi văzu Stăpânul întorcându-se cu fața la Obi-Wan Kenobi.

Lordul Întunecat încremeni. În acel moment de ezitare, Maestrul Jedi mort de mult atacă, chipul său fiind o mască a hotărârii. În ultimul moment, Vader pară, apoi pară din nou. Făcu un pas în spate, spre marginea stâncii, apoi îşi reveni. Cu două lovituri puternice, atât de rapide încât se estompară în aerul rece, îl dezarmă pe Kenobi şi îl tăie în două. Pe măsură ce bucățile cădeau la pământ, holograma care le înfăşura se dizolvă. Scânteind intermitent şi împrăştiind componente delicate în zăpadă, *PROXY* tremură o dată, apoi fotoreceptorii i se stinseră.

Darth Vader se apropie şi lovi corpul droidului cu degetul de la picior. Acesta nu reacționă. Amintindu-şi de ucenic, se întoarse spre stâncă. Băiatul pe care îl smulsese de pe Kashyyyk privea nepăsător, fără să se teamă dacă era descoperit. Dar Vader nu văzu nimic pentru că nu era nimic de văzut. Fostul său ucenic era mai puțin decât un gând în vânt, îndepărtat de tot ceea ce fusese şi de tot ceea ce nu reuşise să facă printr-un act de voință mai mare decât oricare altul pe care îl realizase până atunci.

Vader îşi coborî sabia şi se întoarse în ruine, unde trupele de şoc îi legaseră pe Rebeli ca pe nişte criminali şi îi conduseră prin uşile distruse.

Dintr-o dată, ucenicul se întoarse în corpul său. Marginea prăpastiei şi ruina vieții sale erau mult, mult deasupra lui. Nu simțea nimic, fizic sau emoțional, cu excepția unei curiozități vagi.

Ce are moartea, se întrebă el, *de scoate ce e mai bun din mine? Mai întâi să văd viitorul... apoi să-mi părăsesc trupul...*

Lumea deveni neagră şi rece. Nu putea face nimic ca să oprească asta, aşa că se lăsă pradă şi îşi lăsă toate grijile să dispară.

Un ultim gând se coagulă incomplet în mintea lui: *Aş fi vrut să-i fi spus lui Juno...*

Apoi dispăru în întunericul adânc şi fără vise.

Capitolul 36

Juno clipi pentru a-şi alunga lacrimile din ochi în timp ce întorcea nava. Cea mai rapidă lansare pe care o efectuase vreodată ar fi putut să o scoată din raza de acțiune a ambuscadei Imperiale, iar camuflajul ar fi putut să o țină departe de senzorii Distrugătorului, însă nu putea face altceva decât să aştepte ca forțele lui Vader să termine de curățat zona înainte să se întoarcă la locul faptei. Se forță să-şi asume o orbită cu aspect inocent în jurul Corellliei şi să aştepte o oportunitate. Dacă intra prea repede, ar fi putut pune în pericol singura şansă pe care o mai avea.

Stăpânul meu va avea nevoie de tine mai târziu, spusese *PROXY*. Orice ar fi avut droidul în minte, ea spera să fi funcționat; altfel, s-ar fi întors degeaba.

Naveta lui Vader decolase într-un vârtej de aburi. Însoțită îndeaproape de escorta sa de nave de luptă TIE, aceasta andocă în Distrugător şi dispăru din peisaj. Nu ştia exact ce conținea, dar îşi putea imagina.

Luați-i în viață. Împăratul vrea să îi execute personal.

Un sentiment frustrant de urgență o făcu să se ridice şi să se plimbe prin interiorul navei, în speranța de a mai evacua din energia care o umplea. Nu o ajută deloc. Erau prea multe amintiri în interiorul încăperilor înghesuite: bandajul vechi al lui Kota aruncat prin cală; camera de meditație în care descoperise pentru prima dată conflictul interior pe care îl îndura *Starkiller*; câteva piese rămase de la reparația lui *PROXY*.

Încercă să țipe, dar ecourile nu făcură decât ca spațiile navei să pară şi mai goale decât înainte.

În cele din urmă, Distrugătorul se desprinse de orbita obiectivului său şi ieşi din atmosferă. Îi urmări fiecare milimetru al drumului, atentă la orice semn că ar putea fi o momeală. Chiar şi după ce ajunse în spațiul liber şi îşi activă hipermotorul, ea se mai abținu încă zece minute – suficient cât să fie sigură că locul nu era supravegheat, dar înainte să apară cei de la *CorSec* pentru a efectua o razie târzie şi probabil predeterminată în zonă. Diktatul local nu era decât o marionetă a guvernatorului Imperial. Ca şi în cazul lumilor Kashyyyk şi Raxus Prime, toate dovezile a ceea ce se întâmplase aici aveau să fie în curând ascunse sub preş.

Înainte ca acest lucru să se întâmple, ea puse nava într-o coborâre dură, camuflată, sperând fără scăpare că supraviețuise cineva – oricine.

Umbra Rătăcitoare plutea pe repulsoarele sale, la nivelul încăperii. Se uită prin fereastră la stâlpii sfărâmați şi în camera în sine. Nu mai era nimic în afară de moloz şi arsuri de blaster pe pereți. Senatorii dispăruseră, desigur, la fel şi Kota. Cadavrele gărzilor de corp căzute fuseseră târâte în coridorul de afară, dar printre corpurile întinse de acolo nu văzu decât uniforme planetare.

Ceva îi atrase atenția spre platoul de afară: un singur corp, tăiat în două. Oftă, recunoscând carcasa cenuşie a lui *PROXY*. Zăpada îl prăfuise deja, iar ea balansă uşor nava deasupra lui, spulberând-o. Procedând astfel, scoase la iveală o pată de sânge uscat nu departe de locul unde zăcea şi o serie de urme de paşi care duceau spre marginea stâncii. Nu voia să se uite, dar trebuia să o facă.

Era un mic punct maro la baza prăpastiei.

Juno întinse mâna spre comenzile senzorilor navei, apoi se răzgândi. Trebuia să vadă asta cu ochii ei. Întoarse nava şi lăsă gravitația să o tragă în jos pe versantul abrupt al stâncii, pregătindu-se pentru ceea ce avea să găsească.

El era întins pe o parte, ghemuit ca un copil, cu o mână lângă față. Curentul de aer al navei îi făcu părul şi mantia să se mişte într-o aparență de viață. Era o iluzie crudă. Zăpada de sub el avea doar câțiva centimetri grosime, nici pe departe suficientă pentru a amortiza o cădere atât de mare. Cu dezinteresul rațional al cuiva care îşi ține emoțiile sub control, se gândi dacă să îi ridice trupul şi să îl ia, sau să îl lase ca dovadă materială în speranța că ar putea încuraja vreun agent *CorSec* cinstit să se uite mai atent şi să se întrebe ce se întâmplase cu adevărat...

Mâna lui se mişcă în curentul descendent şi ea presupuse că şi asta era o iluzie.

Când se mişcă din nou, aproape că prăbuşi nava în graba ei de a o aduce la sol şi alergă la el înainte ca orice comandă de oprire să ajungă măcar la motoare.

El încerca să se ridice, fără prea mult succes, clipind cu zăpadă în ochi şi agitându-şi slab brațul stâng prin aer. Ea îngenunche lângă el şi îşi puse brațele sub el. Odată ce ea îi susținu greutatea, el putu să se ridice cu mai mult succes.

Îl surprinse ajutorul ei, şi se uită la ea cu singurul ochi deschis, ca şi cum nu ar fi observat sosirea navei. Buzele lui se mişcară, dar ea nu putu auzi ceea ce încerca el să îi spună.

— Sunt Juno, îl linişti ea, în cazul în care căzătura îi afectase fie memoria, fie înțelegerea, fie pe amândouă.

— Juno, repetă el ca şi cum s-ar fi chinuit să gândească ceva vast şi complicat. Numele meu... Se opri şi înghiți în sec. Numele meu este Galen.

Asta rupse barajul. Îl strânse lângă ea şi plânse pentru *PROXY* – care murise încercând să-l salveze – şi pentru cei ale căror speranțe şi vise păreau să aibă cu siguranță aceeaşi soartă. Plânse pentru ea însăşi şi pentru viața pe care o pierduse când Darth Vader îi trădase prima dată. Plânse pentru *Alianța Rebelă*, care murise la doar câteva clipe după ce se născuse. Plânse pentru toate ființele din galaxie, a căror soartă se afla în mâini atât de slabe.

El o bătu slab pe umăr, ca şi cum ar fi vrut să o consoleze, iar asta nu făcu decât să înrăutățească situația. În cele din urmă, potopul de durere se potoli şi ea îşi reveni sub control. Extremitățile îi amorțeau, iar el trebuia să fi înghețat de tot. Asta părea o prostie când rampa navei era la mai puțin de cinci metri distanță.

— Trebuie să ne mişcăm, spuse ea.

El aprobă din cap, apoi tresări când îşi deplasă piciorul drept sub el.

Oasele lui trebuie să fie sfărâmate în mii de bucăți, gândi ea. Cu toate astea, el reuşi să se ridice în picioare şi chiar să meargă cu puțină asistență. Aproape că îşi pierdură echilibrul de câteva ori când urcară rampa, dar căldura navei îi învălui curând pe amândoi. El se prăbuşi tremurând pe scaunul copilotului şi îşi puse capul în mâini în timp ce ea încălzea motoarele şi se pregătea pentru decolare.

Ea refăcu drumul teribilei lui căderi de pe stâncă. Când ajunseră în vârf, el întinse o mână tremurândă şi spuse:

— Opreşte aici.

În fața lor se afla scena trădării lui Vader. El o privi cu fălcile încleştate şi ochii strălucind pentru un minut lung, apoi spuse:

— Sabia mea de lumină.

Ea înțelese. Era suficient loc pentru ca nava să coboare, dar el fu din nou în

picioare înainte ca ea să-i poată sugera asta. Mişcându-se dureros, dar cu toate membrele în perfectă stare de funcţionare, se întoarse la rampă şi aşteptă ca ea să o deschidă.

Când nava fu în poziţie, coborî din ea şi intră şchiopătând în cameră. Nu pierdu timpul, reapărând câteva secunde mai târziu cu sabia stinsă în mână. Ea coborî nava cât de aproape de sol îndrăzni pentru a-i uşura intrarea. În momentul în care îi auzi bocancii pe punte, închise rampa, activă camuflajul şi se îndreptă spre cer.

— Au dispărut, zise el în timp ce se aşeza înapoi în scaun. Vader i-a dus pe toţi la Împărat.

Ea nu văzu niciun motiv să nege acea certitudine, doar pentru a-l consola. Dar erau elemente ale planului lui Vader care o făceau să se întrebe dacă putea fi atât de simplu.

— Nu înţeleg, spuse ea. De ce ne-a lăsat Vader – nu, ne-a încurajat să distrugem atât de multe ţinte Imperiale?

— Pentru a vinde înşelăciunea, zise el, cu buzele într-o linie albă subţire. Credite, nave stelare, vieţi Imperiale – toate sunt lipsite de sens pentru Vader. Avea nevoie de mine pentru a găsi duşmanii Împăratului, indiferent de costuri. Şi eu am făcut exact ceea ce a vrut el...

Îi putea vedea durerea transformându-se vizibil în furie pe măsură ce îşi dădea seama cum fusese luat de prost de Stăpânul său. Era dificil să se pună cu totul în locul lui, dar vieţile lor aveau unele puncte de suprapunere: figura dezaprobatoare paternă care îi trădase în cele din urmă; un simţ al datoriei care îi determinase să comită acte despre care acum ştiau că erau greşite; un viitor din ce în ce mai nesigur în faţa lor. Neştiind cum va reacţiona el la acea deschidere, ea se întinse şi îi puse o mână pe umăr.

— Da, ai făcut ce a vrut el. Nu are rost să te ascunzi – şi acum soarta *Alianţei* stă pe umerii tăi. Întrebarea este, ce ai de gând să faci în legătură cu asta?

El ridică privirea, surprins de sinceritatea ei, apoi se uită în jos, la mânerul sabiei din poala sa, luptându-se cu emoţiile şi gândurile lui. Ea îşi retrase mâna şi îl lăsă să se gândească, ştiind că ei îi luase mult timp să ajungă să creadă în cauza Rebelilor – şi nici măcar nu-şi dăduse seama că schimbase complet tabăra până când *Starkiller* se dovedise a fi un trădător, înainte ca ei să se întoarcă pe Raxus Prime.

Când el îşi ridică capul şi se întoarse spre ea, era hotărât. Durerea se transformase în furie, iar aceasta se transformase la rândul ei în hotărâre. Era ca şi cum vedea carbonul transformându-se în diamant într-un cuptor industrial de înaltă presiune. *Starkiller* devenea o persoană diferită în timp ce ea privea, aşa cum devenise Kota în timpul scurtei sale perioade pe Corellia.

Nu *Starkiller*, îşi aminti ea. Ci *Galen.*

— Mergem după Vader, spuse el cu o voce feroce, dar echilibrată. Şi după Rebeli.

Ea aprobă încordată din cap, gândindu-se că suna simplu, dar era posibil să nu fie deloc aşa.

Ieşiră din atmosferă şi accelerară, îndepărtându-se de liniile aeriene aglomerate ale planetei. Distrugătorul care îl luase pe Vader şi pe prizonierii săi dispăruse de mult.

— Unde? întrebă ea, exprimând prima dintre multele întrebări care o frământau.

— Nu ştiu, recunoscu el. Nu încă.

Tânărul închise ochii şi se lăsă pe scaunul copilotului.

— Nu adormi fără să-mi dai o idee, spuse ea, neputând să-şi reţină îngrijorarea

din voce.

— Nu dorm, spuse el fără să deschidă ochii. Meditez – sau încerc să o fac. Jedii pot avea uneori viziuni despre viitor.

Părea încordat şi stânjenit. Ea nu-i mai văzuse niciodată mâinile încrucişate în poală atât de nemişcate. *Cu siguranță*, gândi ea, *acesta nu este genul de antrenament pe care i l-a dat Darth Vader*. Meditația nu avea nimic de-a face cu vânătoarea şi uciderea, sau cu persecutarea celor nevinovați.

— Ai mai făcut asta înainte? întrebă ea, încercând să discearnă dacă era un antrenament pe care el şi-l stabilise de-a lungul anilor.

El clătină din cap o dată.

— Nu am mai fost niciodată un Jedi.

O linişte intensă curgea prin el, la fel de vizibilă ca şi cum şi-ar fi schimbat culoarea. Ea deschise gura, apoi o închise. Mai bine ca el să se concentreze, iar ea să se ocupe de pregătirea navei pentru hiperspațiu.

Corellia se micşorase până la o minge albastru-verzuie în spatele lor, iar traficul se rarefiase. Ea luă datele de navigație de la fabricile orbitale ale planetei şi le verifică din nou în raport cu celelalte patru lumi locuite din sistem. Totul era în concordanță cu setările computerului de navigație. Apoi efectuă o verificare amănunțită a hiperpropulsorului pentru a se asigura că nu fusese alterat de Imperiali.

Nava dispăruse din raza ei vizuală pentru mai puțin de o oră, dar se puteau face multe în acest timp. Amortizoarele inerțiale puteau fi aranjate să cedeze într-un moment critic, zdrobindu-i pe toți cei aflați la bord în urma accelerațiilor uriaşe obținute în timpul unui salt. Scuturile ar putea fluctua, lăsând nava vulnerabilă la impactul cu praful interstelar. Generatoarele de câmpuri cuantice nule puteau fi programate pentru a-i arunca în mijlocul pustietății. Se putea gândi la o duzină de moduri în care Vader ar fi putut să-şi acopere pariurile împotriva evadării lor.

Le verifică ea însăşi pe toate, unul câte unul.

Nimeni nu-i urmărise de pe Corellia. Din câte îşi putea da seama, nimeni nu le monitorizase plecarea. Lângă ea, Galen respira încet şi constant, cu ochii închişi. Trecuse o oră şi nimic nu se schimbase. Orice făcea, era evident că nu era uşor. Înțelegerea ei despre Forță se limita la poveştile care batjocoreau credințele superstițioase ale unei religii vechi şi depăşite – plus zvonurile care continuau să circule prin Imperiu. Poate că *Epurarea Jedi* avusese loc cu ani în urmă, dar lumea avea o memorie lungă. Ofițerii dintr-o anumită generație încă îşi aminteau de *Ordinul 66* şi de Războiul Clonelor. Spunerea şi repovestirea unor astfel de întâmplări creaseră un fundal ciudat de fapte distorsionate, credințe eronate şi dezinformare pură care apărea ori de câte ori era menționat cuvântul Jedi.

O vibrație slabă făcu punțile navei să zornăie. Îngrijorată, ea verifică motoarele subluminice secundare. Găsind totul în ordine, presupuse că tocmai trecuseră printr-o regiune densă de praf interplanetar. Când vibrația reveni, mai puternică şi mai lungă decât înainte, iar cauza rămăsese necunoscută, începu să se întrebe ce sabotaj i-ar fi putut scăpa – la generator, la stabilizatoare, chiar la sistemul de menținere a vieții...

Un sunet slab din stânga ei îi întrerupse şirul gândurilor. Se întoarse să se uite la Galen şi ochii i se măriră de surpriză. Sabia de lumină plutea în aer în fața lui, învârtindu-se încet ca şi cum ar fi fost în cădere liberă. Juno o privi pentru o clipă, apoi întinse mâna să verifice generatoarele de gravitație. Se opri, ştiind că acestea nu fuseseră modificate. Putea simți câmpul din jurul ei, funcționând normal. Cu toate

astea, sabia încă plutea şi, în timp ce ea privea, mai multe obiecte din carlingă se alăturară demonstrației aeriene: blasterul şi tocul, o ceaşcă, un datapad. Nava tremură din nou, ca şi cum ceva puternic şi misterios ar fi interferat subtil cu funcționarea ei.

Ochii lui Galen se roteau sub pleoapele închise. O linie i se formase între sprâncene, iar buzele îi tremurau. Ea ridică o mână pentru a-l scutura, dar îşi găsi degetele deviate fără efort. Forța care umplea nava emana din el.

Încruntarea lui se adânci. Capul i se întoarse spre dreapta, apoi spre stânga.

— Galen? Eşti în regulă?

Mâinile lui se strângeau şi se desfăceau, apoi tot corpul i se zvârcoli, făcând-o să tresară.

— Galen, mă poți auzi?

El gemu încet, ca şi cum ar fi fost prins într-un coşmar. Pielea îi era alunecoasă de transpirație.

Ea se ghemui pe scaunul pilotului, neputând face altceva decât să privească.

El gemu din nou, mai tare de data asta. Picioarele lui zvâcniră, făcând întreaga cabină să tremure. Obiectele care pluteau în aer începură să se învârtă în jurul lor, iar luminile pâlpâiră.

— Nu, spuse el clar. Capul îi zvâcni dintr-o parte în alta, cu fața blocată într-un rictus de durere. Nu, Kota!

Ochii lui se deschiseră brusc, iar ea icni. Obiectele din jurul lor se prăbuşiră pe podea. El se holbă la nimic pentru o secundă, sălbatic, speriat. Pieptul lui urca şi cobora de parcă tocmai ar fi alergat un maraton. Respirația lui era singurul sunet din carlinga brusc liniştită.

— Ce? întrebă ea când nu mai putu suporta tăcerea. Ce ai văzut?

El se întoarse spre ea şi se holbă ca şi cum nu o recunoştea. Apoi clătină din cap şi viziunile care îi întunecau vederea dispărură.

— Un lucru îngrozitor, spuse el cu o voce tremurândă. O stație spațială masivă – încă în construcție... El sări brusc şi îi luă mâna. Degetele lui o prinseră pe ale ei cu o forță surprinzătoare. Da, continuă el. Stabileşte un curs către Inelul Exterior. Sistemul Horuz.

Un fior mai rece decât zăpada munților de pe Corellia o cuprinse.

— Ce ne aşteaptă acolo, Galen?

— Îți voi spune pe drum, zise el, retrăgându-se uşor. Cel puțin, ceea ce ştiu eu despre asta.

Ea văzu o nouă durere în ochii lui şi asta o înspăimântă.

— Ştii cum se va termina asta? Pentru Kota? Pentru noi?

El ezită, apoi clătină din cap.

— Nu.

Ea nu fu sigură că îl credea, dar lăsă problema baltă şi se întoarse să pregătească nava pentru hiperspațiu.

Capitolul 37

Sistemul Horuz.

Ucenicul se scuză atunci când porniră şi se retrase în camera de meditaţie – nu pentru a medita, ci pentru a-şi verifica sabia de avarii şi pentru a-şi ordona gândurile care îi treceau prin minte. Presupunea că aceasta din urmă era tot un fel de meditaţie, dar Juno nu-l putea ajuta cu ea. Prezenţa calmă şi liniştitoare pe care i-o oferise în cabina de pilotaj nu era ceea ce avea nevoie acum.

Planeta Despayre.

Îngenunchease în centrul camerei şi desfăcuse arma în bucăţi, curăţându-le cu grijă şi reinstalându-le, una câte una. Sabia nu avea să mai ardă niciodată în roşu, dar tot fusese mânuită de un Sith. Cristalele sale nu vor mai fi niciodată curate. Le înlocui pe toate, activă lama şi constată că rezonanţa era mult îmbunătăţită. Ca armă, funcţia ei era identică, dar în mâna lui ar fi funcţionat mai bine ca niciodată.

Steaua Morţii.

Totul se reducea la arme, în ceea ce privea Imperiul.

Suspinând, opri lama şi se confruntă cu viziunile pe care le avusese în timpul meditaţiei. Mai întrezărise viitorul înainte – de mai multe ori până acum, în timp ce se afla în pragul morţii – dar acum era diferit. De data asta, alesese în mod conştient să străpungă graniţa prezentului şi făcuse acea alegere printr-un act clar de voinţă. Asta nu făcea mai uşoară interpretarea a ceea ce văzuse. De fapt, o făcea şi mai dificilă, pentru că în loc să-şi amintească fragmente izolate, acum îşi amintea totul, şi nu totul putea fi adevărat. Cel puţin, nu toate deodată.

Viitorul era o harababură de posibilităţi – unele probabile, altele incredibil de improbabile – străbătute de certitudini dure care erau neschimbate în fiecare desfăşurare. *Steaua Morţii* era una dintre aceste certitudini: o staţie de luptă enormă care, atunci când va fi finalizată, va stârni şi mai multă teroare asupra supuşilor Împăratului şi îi va asigura dominaţia asupra galaxiei. Locaţia ei era o altă certitudine, şi anume că acolo îşi dusese Vader prizonierii.

Ucenicul ştia exact asta, cu certitudine. Restul era o mlaştină de contradicţii. În unele viitoruri, supravieţuia; în altele, murea. Juno trăia; Juno murea. Erau împreună; erau despărţiţi. Rebelii învingeau; Rebelii erau anihilaţi. Într-un viitor, chiar şi *PROXY* era încă în viaţă, ceea ce, în mod evident, nu se întâmplase în linia temporală pe care o ocupa. Privirea asupra unui univers mai larg, a ceea ce ar fi putut fi şi a ceea ce nu ar fi putut fi, făcea să îl doară capul şi îl făcea să se pregătească pentru ceea ce ar fi putut fi şi mai dificil.

Gândul la *PROXY* făcu să-l doară inima. Droidul fusese eliberat din programarea sa primară de inteligenţa centrală de pe Raxus Prime, iar asta îi permisese să se sacrifice pentru stăpânul său în loc să încerce să-l ucidă. Ucenicul se luptă cu acest fapt. Ce valoare avea libertatea dacă ducea la moarte? Şi-ar fi sacrificat viaţa pentru *PROXY*, dacă rolurile ar fi fost inversate? Ar fi făcut-o pentru Juno?

De fiecare dată când Juno îi spunea Galen, el simţea un alt fel de fior emoţional.

Pe Raxus Prime, când încercase să apeleze la îndrăzneala naivă a băiatului care fusese cândva pentru a doborî Distrugătorul, nimic nu se mişcase în el. Nicio amintire,

nicio personalitate îngropată sau forță ascunsă. Îşi făcuse griji de atunci, întrebându-se dacă nu cumva viziunea sa de pe Kashyyyk fusese greşită sau dacă Galen fusese atât de complet şters încât nu mai rămăsese nicio urmă din el.

Dar acum înțelegea. Când se întorsese spre Juno la baza stâncii şi îi spuse numele său, el fusese cel care i-l spusese, nu fantoma fostului său *eu*. Galen ignorase chemarea lui pe Raxus Prime pentru că era deja acolo. Avusese puterea de a face ceea ce trebuia să facă. Întotdeauna o avusese. Galen, la fel ca ucenicul lui Darth Vader, fusese cel care invocase gândul pentru a-l face puternic. Erau una şi aceeaşi persoană.

El încă nu se putea gândi la el însuşi în acest fel. Nu fusese decât un ucenic în toată viața sa conştientă. S-ar putea să treacă ani de zile până să se elibereze complet de contaminarea Stăpânului său, dacă va supraviețui atât de mult...

Închise ochii de oboseală şi fu imediat copleşit de imagini:

...Împăratul mort şi Darth Vader la conducerea Imperiului, cu el alături...

...Darth Vader mort şi ucenicul ridicat în rang de către Împărat ca succesor al său...

...Kota înjunghiindu-l în spate şi amândoi murind într-o exhalare fatală a Forței...

...Kota luptându-se cu Împăratul şi căzând, lovit de fulgerele Sith până când abia mai era recognoscibil...

— Ne apropiem de Horuz, strigă Juno din carlingă.

El îşi deschise forțat ochii, nefiind sigur cât mult timp fusese prins în amintirile sale viitoare. Ridicându-se pe picioarele care încă se simțeau nesigure după tot ce se întâmplase în ultima vreme, puse sabia înapoi la şold şi i se alătură în timp ce nava ieşea din hiperspațiu.

* * *

Steaua Morții era exact aşa cum o văzuse el prin Forță. De mărimea unei luni mici, atârna amenințător deasupra planetei-închisoare, încă în construcție, dar în mod evident o sferă proiectată să fie solidă de la un pol la altul, cu o farfurie concavă pe o parte, ca un crater mare, aparținând probabil unui sistem de comunicații sau de senzori, supradimensionat. Liniile stației erau încețoşate de mii de droizi, de la mici unități de construcție, la macarale şi sudori masivi, care le eclipsau chiar şi pe cele de pe şantierul naval Raxus Prime. Găurile din blindajul exterior dezvăluiau un schelet extins, suficient de puternic pentru a rezista la accelerații semnificative. Generatoare de mărimea unor blocuri de birouri asigurau o gravitație constantă pentru toți şi pentru totul în raza lor de acțiune. Nu cunoştea specificațiile diferitelor motoare, reactoare şi sisteme de susținere a vieții de care avea să depindă stația diabolică atunci când va fi pe deplin operațională, dar îşi putea imagina.

Uneori imaginația nu era un lucru bun.

Telemetria arăta mii de nave în raza senzorilor. Vecinătatea imediată a stației era plină de nave de sprijin care transportau materii prime înăuntru şi deşeuri afară. Unele erau navete cu rază scurtă de acțiune, concepute în mod evident pentru a sări între şantier şi închisoarea de pe Despayre, pe care o orbita. Altele erau cargoboturi BFF-1. Uitându-se la incredibila desfăşurare care avea loc în fața lui, ucenicul îşi dădu seama că găsise răspunsul la un mister.

— Cred că asta explică ce vrea Imperiul cu toți acei sclavi Wookiee, spuse el. Droizii singuri nu puteau construi monstrul ăla. Nici în o mie de ani. Nici gunoaiele pe care le găseşti de obicei într-o închisoare Imperială.

Juno aprobă din cap distantă, atenția ei fiind concentrată ferm pe pilotarea navei. Se mişcau repede, atenți la încărcătura cristalelor de stygium din dispozitivul de camuflaj. Cu atâtea nave Imperiale prin apropiere – inclusiv zeci de escadrile TIE susținute de nu mai puțin de şase Distrugătoare care patrulau zona –, dezactivarea camuflajului pur şi simplu nu era o opțiune. *Umbra Rătăcitoare* trebuia să intre şi să iasă rapid, astfel încât Juno să nu fie reperată şi interceptată. Chiar şi operând la viteza maximă de siguranță, avea să fie greu.

El îşi simți burta plină de hidrogen la gândul a ceea ce avea să se întâmple în continuare.

Umbra Rătăcitoare ocoli un masiv transportor de gaz care le traversa calea şi alunecă între două cargoboturi mari care urmau un curs paralel spre polul sud al stației. O bucată de metal care se rotea, dovadă a unui accident sau poate doar o scurgere de la un transportor de deşeuri supraîncărcat, căzu în calea lor, iar Juno lăsă scuturile să suporte impactul. Marjele de eroare se restrângeau cu fiecare kilometru parcurs. În momentul în care ajunseră în raza de aterizare a stației, era ca şi cum ar fi zburat prin supă.

— Juno...

— Nu spune asta. Privirea ei rămase hotărâtă în față, în timp ce se chinuia cu comenzile. Nu spune niciun cuvânt.

El se abținu în timp ce scuturile primeau o nouă lovitură, de data asta de la un droid mic care urmărea o componentă pierdută cu manipulatoarele întinse. Impactul făcu nava să se clatine, iar ea se uită la el.

— Spune-mi doar că eşti încă sigur. Asta e ceea ce trebuie să facem, nu?

— Asta este.

Umbra Rătăcitoare zbură printr-un nor de gaz portocaliu care coloră fereastra şi, fără îndoială, coca, într-o altă culoare. Juno viră nava puternic spre dreapta pentru a evita o stâncă de mărimea unui mic asteroid care se prăbuşea şi ratá de puțin să se izbească de un trio de nave de luptă TIE care apăruseră brusc din spatele unui alt cargobot. În încercarea de a se îndrepta spre o zonă mai sigură a cerului, scuturile mai primiră încă cinci lovituri. Un scut, cel din stânga spate, emitea deja un avertisment.

— În regulă, spuse ea, apăsând pe comutatoare într-un ritm furios. *Umbra Rătăcitoare* se opri brusc în umbra unei macarale uriaşe. Asta este. Nu te pot duce mai departe.

Ucenicul verifică de două ori telemetria în timp ce se ridica în picioare. Tocmai trecuseră printr-un câmp care menținea o atmosferă subțire înfăşurată liber în jurul structurii masive. Pentru sclavi, presupuse el. Aerul era rece, dar respirabil, iar distanța până la suprafață era de o sută de metri.

— Va fi destul de aproape, spuse el peste zgomotul rampei care se deschidea. Sabia lui era la şold; nu avea niciun motiv să mai ezite. Păstrează nava camuflată şi aşteaptă dincolo de raza scanerului.

Ea îl urmă până la rampă şi chiar ieşi cu el, ceea ce el nu se aşteptase. Stabilizându-se cu o mână pe umărul lui, ea se uită peste margine. Priveliştea era amețitoare, numai droizi şi nave cu luminile de navigație clipind la nesfârşit.

— Am un sentiment foarte rău în legătură cu asta, spuse ea.

El încercă să adopte un ton dezinvolt.

— Atunci trebuie să facem ceea ce trebuie.

Ea se întoarse de la privelişte şi se uită la el.

— O să te mai văd vreodată?

— Dacă îi pot elibera pe Rebeli, vor avea nevoie de extracție. El făcu tot posibilul să pară nonşalant, dar ochii ei nu acceptară disimularea. Probabil că nu, nu.

— Atunci cred că nu va trebui să trăiesc asta.

Îl trase mai aproape de ea şi îl sărută cu putere pe buze.

Surpriza totală fu prima lui reacție. Apoi timpul încetini, iar el se simți ca şi cum deja cădea. Cu un sentiment de siguranță neaşteptat, o strânse la rândul lui şi îi respiră parfumul, savurând senzația de a o avea în brațe – Juno Eclipse, fost Căpitan al Marinei Imperiale şi acum pilot pentru *Alianța Rebelă*; Juno, tovarăşa şi, ocazional, partenera lui de *luptă* în acele lungi săptămâni şi luni; femeia căreia îi încredințase viața de mai multe ori şi căreia i-ar fi încredințat-o din nou fără să stea pe gânduri.

Pentru o clipă lungă şi minunată, au fost doar Juno şi Galen, şi totul era în regulă. Apoi ceva lovi scuturile navei şi podeaua se mişcă sub ei. Se îndepărtară, căutând ceva mai sigur de care să se agațe.

Ea privi înapoi în navă, evident sfâşiată între datoria ei şi el. Ochii ei străluceau cu toate culorile *Stelei Morții* şi cu albastrul ei curat şi frumos.

El se poziționă la marginea rampei. Gustul ei era încă puternic pe buzele lui. În ciuda tuturor problemelor, îi zâmbi.

— La revedere, Juno.

Înainte ca ea să poată spune ceva, el se întoarse şi plonjă cu brațele întinse în atmosfera învolburată. Strălucind auriu cu puterea protectoare a Forței, el căzu drept şi liber ca o săgeată spre suprafața *Stelei Morți.*

Capitolul 38

Detaliile ascunse atunci când privise de deasupra căpătară o claritate precisă pe măsură ce se apropia rapid. Juno amplasase nava deasupra ecuatorului. Ceea ce părea o linie largă şi întunecată se dovedi a fi un şanţ cu pereţi abrupţi, plin de utilaje de construcţie, sclavi şi *păşitori* purtători de marfă. Amplasamente de armament şi escadroanele înarmate de trupe de şoc îi supravegheau îndeaproape pe sclavii Wookiee. Aparatele de sudură cu laser trimiteau în aer jeturi de scântei strălucitoare în timp ce foi uriaşe de metal erau fixate la locul lor. Secţiuni largi ale fuzelajului rămăseseră incomplete, oferind acces la măruntaiele staţiei pentru roiurile de droizi cu multe picioare care ajutau la construcţie. Benzile transportoare de componente pluteau pe platformele de transport cu repulsor de la un loc la altul, ca nişte linii aeriene în miniatură, încrucişându-se în toate unghiurile posibile.

Pe măsură ce cădea, ucenicul se strecura printre mănunchiuri de grinzi metalice uriaşe şi alte resturi, având încredere că Forţa îl va proteja de ce era mai rău. Când se apropie de suprafaţa *Stelei Morţii*, se răsturnă peste cap, astfel încât să coboare cu picioarele înainte şi se pregăti pentru impact. Căzu fix pe fuzelajul gri, într-o zonă liberă dintre două şantiere importante. Sabia îi ajunse instantaneu în mână. Aruncând o singură dată o privire în sus, nu reuşi să distingă *Umbra Rătăcitoare* printre toate celelalte stele mobile de deasupra. *Dacă Juno are un pic de minte*, gândi el, *este deja departe de staţia de luptă şi se îndrepta spre siguranţă.*

Sper să fii în siguranţă, îi ură el. *Să fii bine.*

Apoi, scoţând-o din minte – atât cât putu – alese la întâmplare între est şi vest şi începu să caute o cale de intrare în staţie. Îi putea simţi pe Maestrul Kota şi pe ceilalţi undeva în superstructura masivă, dar semnăturile lor de Forţă erau întunecate de prezenţa atâtor suferinţe. Dacă şi Împăratul era acolo, asta ar fi încurcat şi mai mult problema. Ucenicul nu-l întâlnise niciodată în persoană pe Stăpânul Stăpânului său, dar Lordul Sith care nimicise de unul singur aproape toţi Jedii din galaxie arunca o umbră suficient de adâncă încât să ascundă orice. Nici bazându-se pe noroc nu se va apropia prea mult. Numai şanţul ecuatorial avea peste cinci sute de kilometri lungime. Trebuia să găsească un fel de hartă – sau, în caz contrar, un ghid...

Sărind ca o umbră de la un adăpost la altul, se apropie din spate de o patrulă. Înarmaţi cu puşti blaster cu rază lungă de acţiune, aceştia se plimbau aproape lejer de-a lungul unei rampe aflate la jumătatea zidului sudic al şanţului. Sarcina lor specială, se părea, era să supravegheze un şir de douăzeci de sclavi care mergeau în lanţuri de la un loc la altul de-a lungul şanţului, şi o îndeplineau cu un minim de diligenţă în timp ce discutau despre posibilităţile de promovare care aveau să apară atunci când staţia va fi pe deplin funcţională. O altă pereche de gardieni îi supraveghea pe sclavi din partea cealaltă a şanţului; alte două perechi stăteau la fiecare capăt al liniei. Ucenicul sări de pe o bandă rulantă pe alta până când ajunse la nivelul celei mai apropiate perechi. Dacă toţi soldaţii lucrau la acelaşi nivel de vigilenţă, calculase că avea la dispoziţie cel puţin un minut înainte ca alarma să fie dată.

Ridicând ambele mâini, îl sufocă pe soldatul din dreapta până când acesta căzu inconştient pe balustradă, apoi îl constrânsese pe cel din stânga să se întoarcă.

— Spune-mi unde sunt cazați prizonierii, spuse el fără menajamente.

— Uh, fiecare dintre cele douăzeci şi patru de zone are o instalație de reținere a muncitorilor, spuse soldatul. Bestiile alea păroase de acolo sunt mereu dezlănțuite. Există, de asemenea, blocuri de celule la *Nivelul de Detenție* pentru trădători şi spioni.

Ucenicului i se scufundă stomacul. Până ar fi cercetat douăzeci şi cinci de astfel de unități, Rebelii ar fi fost cu siguranță morți.

— A sosit vreun prizonier nou?

— De unde să ştiu eu? Lucrez aici de o săptămână.

— Împăratul sau Lordul Vader vin vreodată să vă supravegheze operațiunile de aici?

— Constant. Asta îi face pe ingineri nervoşi.

— Stau undeva în mod special?

— Întrebi pe cine nu trebuie. Eu nu sunt la curent cu mişcările Împăratului. Încearcă la sergentul Jimayne.

Ucenicul începu să-şi dea seama că-şi pierdea timpul.

— Ai văzut vreun Jedi pe aici în ultima vreme?

— Ce? Glumesti? Toți au fost ucişi cu ani în urmă. Hei... Soldatul se uită în jos la sabia ucenicului de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată. Nu-i aia...?

Ucenicul îl adormi cu un singur gând şi păşi peste trupul prăvălit al soldatului. Înainte ca omologii celor doi de pe partea cealaltă a şanțului să poată observa, îşi continuă în grabă drumul, gândindu-se la puținele posibilități care i se ofereau.

Bestiile alea păroase de acolo sunt mereu dezlănțuite...

Încătuşați şi imobilizați, cei douăzeci de Wookiee vorbeau încet unul cu celălalt. Mulți arătau semne de malnutriție şi maltratare. Unul dintre ei se poticni, provocând un foc de avertisment peste capul ei din partea gărzilor de pe partea cealaltă a şanțului. Cel mai înalt Wookiee, un mascul enorm cu o coamă încărunțită, răcni în semn de protest şi îşi ridică mâinile într-o poziție de luptă. Lanțurile îl împiedicară să facă mai mult, iar un foc de blaster la picioarele lui îl obligă să dea înapoi, mârâind frustrat.

Ucenicul urmări incidentul, simțind cum prinde contur un plan în mintea sa. Sclavii îi depăşeau numeric pe gardieni cu mai mult de doi la unu, dacă era să ne luăm după acest mic eşantion. Chiar şi o revoltă minoră ar fi putut cauza o distragere semnificativă a atenției. În plus, dacă singura responsabilitate a gărzilor era să-i supravegheze pe sclavi, atunci pe cine ar fi putut întreba mai bine despre configurația şi specificațiile stației decât pe cei care o construiau de fapt?

Coborând de pe rampă şi urcând pe o bandă transportoare, alergă în fruntea convoiului de sclavi şi îi doborî pe soldați înainte ca aceştia să-l vadă. Îşi mai mânui sabia de încă două ori, tăind legăturile sclavului Wookiee din frunte pentru a-şi arăta clar intenția, apoi se întinse cu Forța şi smulse prin telekinezie rampa din zidul îndepărtat, împrăştiind gărzile pe fundul şanțului. Până atunci, gărzile din spate reacționaseră, adunând Wookiee în fața lor pentru a forma o barieră de protecție şi chemând întăriri. Ucenicul mai eliberă trei dintre sclavi. Cei patru luară armele trupelor de şoc căzute. În câteva clipe izbucni o bătălie pe scară largă.

Ucenicul îşi croi drum până la masculul cel mare, care răcni în semn de recunoştință. Luând unul dintre blasterele de la colegii săi, îl îndreptă nu spre gărzi sau spre amplasamentele de arme care începuseră să țintească mica insurecție de jos, ci spre lanțurile care încă îi mai legau pe jumătate dintre colegii săi Wookiee. Indicând cu o mişcare a capului că ucenicul ar trebui să se ocupe de gărzile rămase, el începu

să-şi împingă semenii spre cel mai apropiat adăpost.

Ucenicul văzu rostul acelui plan. Sări cu Forța peste capetele scutului Wookiee şi ateriză printre gărzi. Aceştia fură eliminați rapid, iar blasterele lor fură înmânate imediat ultimilor dintre sclavii care urmau să fie eliberați. Fugiră împreună să se adăpostească într-o spărtură din zidul incomplet al şanțului şi se pierdură curând în infrastructura dens încâlcită a stației.

Ucenicului îi fu greu să țină pasul cu Wookiee, cu picioarele lor lungi şi cu familiaritatea lor la cățărat, dar când ajunse în dreptul masculului mare, îl trase de brațul blănos şi îl făcu să se oprească.

— Nu vă înțeleg limba, spuse ucenicul, trecând direct la subiect, dar sper că mă puteți înțelege voi pe mine. Câțiva prieteni de-ai mei au fost luați prizonieri de Împărat. Trebuie să îi găsesc. Mă puteți ajuta?

Wookieeul clătină din cap, apoi strigă la unul dintre camarazii săi să vină lângă ei. Cei doi schimbară urlete şi gemete însoțite de gesticulații sălbatice; apoi al doilea Wookiee aprobă din cap cu tărie. Ambii se întoarseră spre ucenic cu dinții la vedere. El luă asta drept un semn bun.

— Deci *tu* nu ştii, dar tu *ştii*, spuse el, arătând mai întâi spre masculul cel mare, apoi spre celălalt, un Wookiee gârbovit de sex nedeterminat, cu părul peticit şi ochii injectați cu sânge. Poți să-mi arăți cum să ajung acolo?

Amândoi aprobară din cap. Masculul cel mare ridică un deget, apoi se întoarse şi urlă la restul grupului. Încă doi se retraseră, iar restul continuară să meargă mai departe.

— Voi patru veniți cu mine? Nu era sigur cum se simțea în legătură cu asta. Trei dintre ei aveau blastere, dar el nu plănuise să conducă o armată. Masculul mare păru indignat. Bine, bine, spuse el pentru a preîntâmpina o ceartă. Arată drumul.

O mână mare şi păroasă coborî pe umărul lui şi strânse suficient de tare încât să facă articulația să scârțâie. Apoi se mişcară ca unul singur, patru Wookiee evadați şi un singur om hotărât să atace întreaga *Stea a Morții*. Se îndreptară înapoi spre şanțul ecuatorial, unde incidentul stârnise un răspuns demonstrativ. *Păşitorii* şi echipele de numeroase tipuri examinau urmele de blaster şi lanțurile aruncate. Câteva alcătuiseră deja expediții prin suprastructură în căutarea sclavilor evadați.

Wookieeul cel sfrijit le indică să meargă spre vest, urmând un traseu paralel cu şanțul. Se cățărară pe conducte de cabluri groase cât butoaiele de vin şi se strecurară prin goluri care ar fi fost înguste chiar şi pentru un copil. În jurul lor răsunau zgomote ciudate, urmate de zgârieturi ascuțite şi descărcări statice. Stația părea aproape o ființă vie, ceea ce îi făcea să fie abia nişte insecte care se târau pe pielea ei. Metafora îi plăcu ucenicului. Insectele erau purtătoare de boli pe unele planete. Cea mai mică insectă putea duce la prăbuşirea chiar şi a celei mai mari gazde. O înțepătură, exact la locul potrivit, putea fi tot ce era nevoie pentru a distruge ceea ce prețuia Împăratul...

Wookieeul care conducea se opri brusc, părând confuz. În față se afla o încâlceală complexă de țevi şi furtunuri care nu puteau fi traversate. Judecând după acuzațiile care zburau încoace şi încolo, era evident că era o caracteristică evolutivă a stației care era nouă pentru toți Wookiee. După multe gesticulații şi urlete, păru că se căzuse de acord că vor trebui să traverseze şanțul şi să-şi continue călătoria pe partea cealaltă. Se apropiară cât de mult putură de spațiul deschis şi făcură un bilanț.

Se aflau acum la o oarecare distanță de locul evadării, dar alerta se răspândise. Trupele de şoc îşi țineau blasterele pregătite; *păşitorii* patrulau dintr-o parte în alta,

cercetând şanțul prin lunetele tunurilor. La fiecare treizeci de secunde, o escadrilă de nave de luptă TIE urla pe deasupra lor. Sirenele adăugau un contrapunct constant, punându-i ucenicului dinții pe jar.

— Presupun că nu există alternativă? îşi întrebă el tovarăşii blănoşi.

Masculul cel mare îi indică prin gesturi că singura altă cale era să meargă înapoi pe o anumită distanță, să coboare la un nivel inferior al suprastructurii, apoi să se târască pe sub şanț până în partea cealaltă. Gândindu-se la trecerea timpului, ucenicul scutură din cap. Masculul cel mare îşi arătă dinții în aşteptare.

— În regulă. Eu voi fi primul. Dați-mi zece secunde înainte să începeți să trageți, apoi alte zece înainte să vă scoateți la iveală capetele lânoase. Nu vreau ca vreunul dintre voi să fie rănit inutil.

Masculul cel mare făcu un gest de genul *Cine, eu?* în semn de indignare falsă, apoi aprobă din cap.

— Bine.

Un trio de nave de luptă TIE zbură pe afară. Ucenicul aşteptă până când unul dintre AT-AT-urile care patrulau se apropie de ascunzătoarea lor, apoi se lansă în aer.

Armele automatizate îl reperară instantaneu. Salvele roşii semănară linii de explozii pe fuzelajul peticit al stației în timp ce el se ferea printre picioarele masive ale AT-AT-ului. Luând componente de pe cea mai apropiată bandă rulantă de construcție, aruncă o serie de proiectile de mare viteză asupra turelelor, scoțând cinci din funcțiune. Un şuvoi de fulgere Sith scoase AT-AT-ul din funcțiune, iar o împingere solidă îl răsturnă cu zgomot, oferind acoperire când fu rândul Wookieelor să traverseze.

Cvartetul începuse deja să tragă în trupele de şoc care se îndreptau spre locul faptei. Un schimb furios de focuri de blaster acoperi aerul cu energie. Ucenicul devie tot ce îi ieşi în cale în timp ce străpungea partea laterală a AT-AT-ului şi cădea în magazia de muniție a acestuia. Echipajul dinăuntru nu fu o amenințare, fiind ucis de fulgere, dar avu grijă să nu lovească niciuna dintre încărcături, în caz că ar fi devenit instabil conținutul lor. Nu voia ca ele să explodeze chiar acum.

Pregătind un comutator mecanic simplu, sări înapoi afară şi se alătură luptei. Se apropiară alți doi *păşitori*, iar el slăbi metalul carenei de sub picioarele lor late, trimițându-i să se prăbuşească în suprastructură. Următoarea patrulă TIE se apropie rapid, iar el le făcu semn Wookieelor.

— Haideți!

Trei dintre ei ieşiră din adăpost, lăsând în urmă unul ucis în schimbul de focuri. Mârâind, fugiră în goană după el, sărind peste golurile din fuzelaj şi trăgând din când în când pentru a ține trupele de şoc la respect. *Păşitorii* care se apropiau începură să tragă, ridicând nori de fum acru şi şrapnel în calea lor. Un al doilea Wookiee căzu, dar ceilalți nu şovăiră. În câteva secunde, îl ajunseseră din urmă şi o luaseră înainte. Ghidul lor arătă spre un panou de acces care se deschidea ca o invitație pe peretele îndepărtat al şanțului. Ucenicul lăsă capul în jos şi sprintă.

În spatele lui, declanşat telekinetic, AT-AT-ul doborât explodă, consumându-şi toate munițiile stocate într-o singură explozie puternică. În loc să distrugă tot ce se afla în apropiere, explozia fu canalizată de-a lungul şanțului şi în sus, învăluind cei doi *păşitori* din apropiere, trupele de şoc care trăgeau de pe balustrade şi navele de luptă TIE care se apropiau. O nouă serie de explozii urmară primei, iar ucenicul simți cum suprastructura se clatină sub el. Resturi incendiare plouară în jurul lor în timp ce ajungeau în cele din urmă la trapă şi se aruncau înăuntru.

Făcură o pauză pentru a-şi trage răsuflarea şi pentru a asculta dacă sunt urmăriți. Nu veni nimeni, nu imediat. Acoperiți de explozii, ei dispăruseră efectiv.

— Ei bine, se pare că a funcționat. Ucenicul îşi şterse funinginea din ochi. Îmi pare rău pentru prietenii tăi.

Cu un singur sunet moale, masculul cel mare reuşi să transmită că erau doar ultimele dintre multele decese din ultima vreme – dar mulțumea pentru compasiune.

Ghidul lor trase de ei, indicându-le o cale de acces abia suficient de mare pentru ca ucenicul să se târască prin ea. Acompaniați de sunetul sirenelor şi al suprastructurii care se prăbuşea, îşi continuară în grabă drumul.

* * *

Cu un Wookiee în față şi un Wookiee în urmă, ucenicul avu destul timp să se obişnuiască cu mirosul lor. Sau cel puțin aşa crezuse el. Blana lor era înțepătoare şi înnodată; stresul recent nu făcuse decât să le sporească *aroma*. Încercă să nu-şi imagineze cum ar fi fost să împartă cabina de pilotaj cu unul dintre ei pentru o perioadă lungă de timp şi îşi ținu respirația în timp ce ei îl conduceau acolo unde voia să ajungă.

Era surprins că mirosul nu-i trezea amintiri despre copilăria sa pe Kashyyyk, din moment ce puținele amintiri pe care le recuperase despre moartea tatălui său sugerau că locuiseră acolo pentru o vreme. Se întrebă dacă tatăl său lucrase pentru rezistență pe acea lume brutalizată; sau poate că fusese un mediator, sau un vindecător, folosind Forța pentru a alina rănile celor doborâți de pumnul de fier al Imperiului. Faptul că nu avea să ştie niciodată i se părea cea mai mare tragedie dintre toate. Cum putea viața unui om să dispară pur şi simplu? Cum putea un alt om, chiar şi Darth Vader, să ia un copil şi să-l remodeleze complet, înlăturând toate urmele vieții sale anterioare şi păstrând singura parte pe care o dorea – abilitatea cu Forța pe care o cultivase cu grijă şi o îndrumase spre partea întunecată, pentru ca aceasta să-i servească într-o zi propriului său plan? Nu părea posibil, şi totuşi era. El, care fusese cândva Galen, fiul unui Cavaler Jedi de pe Kashyyyk, era dovada acestui lucru.

Îşi dorea să le poată spune tovarăşilor săi ceva despre tatăl său, astfel încât să poată lua cu ei o parte din el, asigurându-i supraviețuirea în memoria lor, dacă nu în realitate. Dar nu era absolut nimic, iar încercarea nu ar fi făcut decât să înjosească sentimentul. Aşa că rămase tăcut şi îşi abandonă ultima speranță că vor mai apărea amintiri.

În cele din urmă, calea de acces se lărgi, alăturându-se altor câteva la o intersecție suficient de mare pentru ca ei trei să poată sta în picioare. Ghidul lor, despre care ucenicul înțelese în cele din urmă că era un fel de tehnician laser atunci când nu suda plăci de armură la suprastructură, le explică prin gesturi că nu departe se afla un orificiu de evacuare care îi ducea acolo unde voiau să ajungă. Orificiul ducea într-un alt puț care era foarte periculos, lucru transmis prin semnale viguroase şi intermitente ale mâinilor şi prin degete trase de mai multe ori peste gât. Nu îşi putu da seama exact care era amenințarea, dar îi asigură pe amândoi că va fi atent.

De aici se părea că trebuia să continue să urce.

— Mulțumesc, spuse el, apucându-i pe rând de mână pe fiecare dintre ei şi lăsând să-i fie zdrobite oasele degetelor. Ați ajutat pe toată lumea ajutându-mă pe mine. Sper că într-o zi veți şti asta.

Masculul cel mare îl mângâie afectuos pe cap.

— Dar voi doi? Veți fi bine?

Cei doi Wookiee schimbară priviri obosită. Ridicând din umeri, cel mic spuse clar că nu trebuie să-şi facă griji pentru ei. Masculul cel mare mormăi şi îl împinse pe ucenic spre calea de acces corectă. Nu avea rost să se opună. Când parcurse doi metri, se întoarse să se uite înapoi. Ei plecaseră deja.

— Bine, îşi spuse el, mai puțin uşurat decât se aştepta să se simtă acum că era din nou pe cont propriu.

Apoi se târî din nou, deşi de data asta respira un aer relativ proaspăt, cu gust de metal, trecând pe lângă bănci complexe de echipamente pe jumătate terminate care bâzâiau şi trosneau singure. Spera că cei doi Wookiee îi dăduseră indicații corecte, pentru că altfel ar fi putut să se târască luni de zile prin burta stației şi să nu găsească niciodată o cale de ieşire. În față, devenind din ce în ce mai puternic, sunetul trupelor care vorbeau îi sugera că nu-l făcuseră să se rătăcise aiurea. Calea de acces se termina, aşa cum promiseseră ei, într-un orificiu de evacuare păzit de o echipă de soldați care păreau în alertă. Aerul fierbinte se învârtea în jurul lor, venind în rafale ocazionale care îi făceau să se clatine. Două amplasamente de tunuri lasere cu patru țevi, cu artilerişti umani, supravegheau portul, iar patru *păşitori* bocăneau în raza lui vizuală.

Rămase la adăpost un minut, gândindu-se la opțiunile sale, apoi se întoarse la ultima intersecție şi se strecură într-o conductă de ventilație care ducea în sus, la o lespede pe care erau montate tunurile. Îşi strecură nasul prin capătul cel mai îndepărtat şi folosi telekinezia pentru a crea o diversiune jos. În timp ce atenția gardienilor era în altă parte, el se strecură afară şi fugi spre primul dintre tunuri.

Îl ucise pe operator din fugă şi continuă să alerge spre al doilea tun. Acesta se întorsese la 90 de grade în fața lui până când ajunse la el, aruncându-l pe operator din legături şi luându-i locul. Arma se roti uşor pe suporturile sale, iar el o îndreptă spre cel mai apropiat dintre *păşitor*. O serie de lovituri puternice îi penetrară armura şi îl făcură praf. Următoarele sale ținte fură gărzile de dedesubt, înainte ca acestea să-l poată lovi. Soldații se împrăştiară în toate direcțiile, căutând adăpost.

În timp ce ei erau ocupați, doborî al doilea *păşitor*. Acea secțiune specială a şanțului se dizolvă în haos, la fel ca ultimul incident pe care îl creasе. Fumul ieşea din *păşitorii* căzuți; sirenele urlau. Întăririle năvăliră din toate direcțiile, trăgând în orice mişca, fie că era prieten sau bucăți de material de construcție aruncate de duşmanul lor îndepărtat. Împuşcă din nou gărzile, apoi doborî un al treilea *păşitor*. Auzind navele de luptă TIE pe drum, consideră că toată acea confuzie atinsese apogeul şi se îndepărtă de tun, lăsându-l să se rotească şi să tragă la întâmplare. Când coborî în orificiul de evacuare şi se grăbi să se strecoare înăuntru, câteva valuri convergente de focuri de blaster aruncară tunul în aer, ajutându-l să-şi acopere scăparea.

Lucrurile fură mai liniştite în puțul înclinat în jos, cel puțin pentru o vreme. Alergarea în aerul cald îi încetini oarecum coborârea, şi doar ocazionalele explozii fierbinți îi provocară disconfort. Întâlni de câteva ori trupe de şoc, dar numai în grupuri de două sau trei persoane, pe care le elimină cu uşurință. Se întrebă dacă vestea existenței sale şi a pagubelor pe care le făcea se răspândise mai sus în lanțul de comandă şi rămase nesigur dacă voia sau nu ca Stăpânul său să ştie că vine.

Elementul surpriză avea o anumită valoare, desigur, dar la fel şi certitudinea că atacul era iminent. Nu puteai sta în gardă prea mult timp. Greşelile erau sortite să fie făcute.

Încetini, apropiindu-se de capătul orificiului de evacuare. Un ventilator cu lamă lată se învârtea rapid în calea lui. Îl opri prin telekinezie şi se strecură în siguranţă în partea cealaltă, dar nu înainte de a declanşa alarmele de obstrucţie şi de a atrage personal tehnic şi de securitate de pretutindeni. Îşi croi drum prin camera de control a ventilaţiei, urcând din nou, conform instrucţiunilor, în căutarea tubului periculos la care i se spusese să se aştepte. Maşinăriile din jurul său deveneau din ce în ce mai mari şi mai complicate pe măsură ce avansa: tuburi enorme care se întrepătrundeau, alimentate de furtunuri hidraulice groase, care scoteau abur şi pulsau. Un bubuit adânc şi neregulat, asemănător cu al tunului de minereu de pe Raxus Prime, îi trecea prin tălpi. Explozii de aer supraîncălzit îl loveau din articulaţii incomplet etanşate.

Viziunea sa asupra *Stelei Morţii* era departe de a fi completă, dar acum avea suficiente informaţii pentru a începe să reconstituie exact locul în care se putea afla. Când trecu pe lângă un semn care avertiza despre prezenţa gazului Tibanna, fu sigur de el. O staţie de luptă nu era utilă nimănui dacă nu era înarmată – şi nu doar înarmată cu un număr mare de arme convenţionale. Ceva de asemenea dimensiuni era obligat să folosească o armă de distrugere în masă nemaivăzută până atunci. Gazul Tibanna era un compus rar şi foarte reactiv găsit pe unii giganţi gazoşi, precum Bespin. Atunci când era combinat cu un flux de lumină coerentă, creştea foarte mult puterea laserului, ceea ce ducea la utilizarea sa în mai multe modele avansate de nave şi, se pare, pe *Steaua Morţii*. Uitându-se mai atent în jur, îşi dădu seama că maşinăriile care îl eclipsau puteau fi componentele unui sistem laser masiv, unul proporţional cu dimensiunile enorme ale staţiei.

Când ajunse la un tub laser mai lat decât câteva oraşe mici, ştiu că găsise locul la care se referise ghidul său Wookiee. Sistemul era testat, cu zeci de tehnicieni Imperiali şi experţi în armament observându-i performanţele. Trebuia să treacă de ei toţi şi să evite raza laserului pentru a-şi atinge scopul. Ridică din umeri, renunţând la orice sugestie de secret în schimbul grabei. Trecuse prea mult timp. Toţi cei aflaţi între el şi Darth Vader erau irelevanţi. Ar fi luptat cu până la ultima persoană din staţie dacă ar fi fost nevoit, dar asta nu ar fi făcut nicio diferenţă în cele din urmă.

E timpul, Stăpâne, şopti el în timp ce lupta. *Mi-ai furat viaţa şi m-ai lăsat să mor, iar acum vin după tine...*

* * *

Când ajunse în vârful tubului laser, îşi dădu seama că ideea sa despre sistemul de arme al *Stelei Morţii* nu fusese nici pe departe suficient de măreaţă. Laserul pe care îl observase era doar unul dintre cele opt lasere afluente care urmau să fuzioneze într-o singură rază şocant de distructivă. Impulsuri atent sincronizate pe fiecare dintre cele opt canale ar fi creat o forţă capabilă să distrugă orice navă la care se putea gândi. Posibil chiar şi o planetă. Se simţi rău la gândul ăsta. Dezinformarea, sclavia şi tortura nu erau suficiente pentru a ţine masele în frâu, aşa că Împăratul avea de gând să recurgă la genocid. Dacă nu va fi oprit curând, nu va mai rămâne nimeni în viaţă în afară de el, râzând ca un maniac prin sălile goale ale Coruscantului.

Ucenicul privi spre uriaşa farfurie de focalizare, despre care iniţial presupusese că are un scop relativ inocent. Acum că ştia la ce servea de fapt, gândul că ar trebui să o distrugă îl umplea de o urgenţă obositoare. Deja intervenise semnificativ în câteva dintre planurile grandioase ale Împăratului. De ce nu şi în acesta?

Răspunsul se afla în oasele lui. Era descurajat doar gândindu-se la asta – nu doar de sarcina în sine, ci şi de morțile pe care le provocase deja. Putea el să suporte o asemenea realizare întunecată pe lângă toate celelalte? Putea Juno? Nu era sigur de răspuns.

Nu, decise el. Asta era o treabă pentru altcineva – pentru *Alianța Rebelă*, dacă putea să-i găsească şi să-i elibereze din ghearele reci ale Împăratului. Ăsta era lucrul important – ca ei să supraviețuiască şi să lupte. Asta era tot ce avea de realizat, în această misiune.

Impulsurile coerente de un verde aprins veneau şi plecau în secvențe neregulate în timp ce arma îşi continua testul. Fiecare descărcare consuma suficientă energie pentru a alimenta un Distrugător. Atmosfera bine învelită a stației era zguduită de contuzii puternice şi replici şoptite. Muncitorii vizibili pe suprafața stației şi pe cerul de deasupra se opreau să privească acele semne prevestitoare a ceea ce se va întâmpla în viitorul armei.

O structură de pe marginea craterului de focalizare îi atrase atenția: o bulă de observație din oțel transparent strălucitor în care se vedeau foarte slab mai multe siluete umane. O siluetă îmbrăcată în întregime în negru apăru, se înclină şi dispăru din nou.

Stăpân şi servitor.

Cu fălcile încleştate, ucenicul îşi croi drum pe marginea discului de focalizare al superlaserului, luminat de sus de sclipiri verzi orbitoare.

* * *

Partea cea mai uoară era să ajungă acolo.

Acesta fu gândul care îi trecu prin minte în timp ce urca şi trecea peste contraforturile întărite care țineau domul pe poziție. Înconjură cupola de două ori de jos, observându-i punctele slabe şi punctele tari, şi decise că cea mai bună cale de acces era prin coridorul care o lega de restul stației. Două uşi sub presiune se deschideau şi se închideau de fiecare dată când cineva trecea pe acolo, definind un culoar lung de cinci metri. Acoperişul coridorului nu era vizibil din cupolă, fiind în direcția opusă tragerii armei. Putea să stea ghemuit acolo, nevăzut, în timp ce îşi croia drum şi să evite să se lupte cu cineva – până când va conta.

În ultimul moment, în timp ce îşi ridica sabia pentru a tăia duroțelul curbat pe care îngenunchease, îşi dădu seama că tot ceea ce făcuse până atunci îl condusese la acest moment. Aceasta era confruntarea spre care se îndrepta încă de când Darth Vader îl răpise de pe Kashyyyk şi făcuse din el instrumentul său. De două ori în trecut, Vader îl trădase şi el abia scosese vreun cuvânt în semn de plângere, dar, în cele din urmă, servitorii se întorceau întotdeauna împotriva stăpânilor lor, aşa cum adepții Sith se trădau întotdeauna între ei. Acest moment reprezenta punctul culminant al unei vieți întregi de antrenament şi experiență.

Acesta era cel mai provocator test al său. Uciderea Jedilor fusese uşoară prin comparație. Distrugerea fabricilor Imperiale, la fel. Să doboare *skyhookuri* şi Distrugătoare, să-i convingă pe eventualii Rebeli de sinceritatea sa, să se dueleze cu minți planetare şi alți servitori ai părții întunecate – toate acelea erau doar zi de muncă.

Munca vieții lui era pe cale să înceapă sau să se termine, în funcție de cum privea el lucrurile.

Se întrebă dacă Maestrul Kota simțise la fel pe Corellia, sau Juno pe *Empiric*, sau pe oricare dintre Rebelii întemnițați înainte să accepte să se întâlnească cu el. Poate că toți avuseseră astfel de momente în viața lor. Se întrebă dacă nu cumva ar trebui să se considere norocos că, acum, se aştepta la asta. Nu o făcuse nici pe *Empiric*, nici pe Corellia. Fusese o victimă a sorții. Acum, soarta avea brațul la spate, iar el era cel care lua deciziile. Darth Vader se simțise vreodată aşa? Sau tatăl lui Galen?

Sabia modificată scânteia în fața lui. Era putere în focul acela alb şi puritate în scop – nu pentru a ucide, ci ca instrument al Forței. Uneori era nevoie de acțiune. Jedii înțeleseseră asta. Şi el înțelesese asta.

Trebuie să nu-mi mai pun întrebări, îşi spuse el, *şi să mă concentrez pe ceea ce trebuie făcut.*

Îndreptând vârful lamei în jos, tăie un cerc în jurul său şi coborî în coridorul de dedesubt. Era gol. Înainte ca cineva să poată răspunde la sunet, el sigilă telekinetic uşile care duceau înapoi în *Steaua Morții*. Apoi se întoarse şi smulse uşile interioare.

— ...Tradători ai Imperiului, se auzi vocea lui Palpatine din camera de dincolo, jubilând, rece şi plină de o răutate inimaginabilă. Veți fi interogați. Torturați. Îmi veți da numele prietenilor şi aliaților voştri. Şi apoi, când nu-mi veți mai fi de niciun folos, veți fi executați.

Vocea lui Bail Organa se ridică în semn de sfidare.

— Moartea noastră nu va face decât să-i mobilizeze pe alții...

— Execuțiile voastre vor fi foarte publice şi foarte dureroase, domnule Senator Organa. Ele vor servi la zdrobirea oricărei alte disidențe.

Ucenicul păşi hotărât în cameră, înconjurând un generator mare de câmp energetic din centrul domului. Mon Mothma, Garm Bel Iblis, Bail Organa şi Maestrul Rahm Kota stăteau împreună în partea cealaltă, înconjurați de gărzi Imperiale.

Împăratul păşea prin fața lor, cu glugă şi cocoşat, dar radiind o putere incredibilă. Ucenicul avea ochi doar pentru silueta întunecată care se zărea la un metru sau doi distanță, cu brațele încrucişate în timp ce privea scena.

Kota îşi înclină fața ruinată când ucenicul se apropie. Zumzetul sabiei deveni brusc foarte puternic.

— Încă s-ar putea să existe o Rebeliune, spuse Kota, rânjind ca şi cum nu ar fi crezut niciodată altceva.

Darth Vader şi Împăratul se întoarseră în acelaşi moment. Un val de ură umplu fiecare venă din corpul ucenicului. Venise în sfârşit timpul răzbunării.

Fața plină de ură a Împăratului se răsuci într-o mască a batjocurii.

— Lord Vader, ocupă-te de băiat. Cum trebuie, de data asta.

Lordul Întunecat era deja în mişcare. Lama roşie a sabiei sale aprinse, arunca umbre însângerate prin cameră. Nu urmă nicio discuție. Nu proferă nicio amenințare. Era clar că intenționa doar să termine ceea ce nu reuşise să termine pe Corellia.

Ucenicul ştia exact la ce să se aştepte. Se duelaseră de mai multe ori. Învățase cum să lupte de la omul în costum negru – omul al cărui chip îi fusese ascuns pentru totdeauna. Cunoştea intimitățile versiunii sale rafinate de Djem So, un stil de luptă care încorpora elemente de Ataru, Soresu şi Makashi. Înfruntase multe atacuri sălbatice, cu tăieri, care ar fi copleşit chiar şi un Cavaler Jedi extraordinar. Suportase greul multor bătălii psihologice.

Credea că este pregătit – şi astfel severitatea loviturii de deschidere îl luă prin surprindere. O simplă lovitură dublă, în sus şi apoi în jos, adună suficientă putere

pentru a-i zdruncina încheieturile şi umerii şi aproape că îl dezarmă complet. Ciocnirea săbiilor lor fu orbitoare. El se dădu înapoi şi se trezi în centrul unei furtuni telekinetice. Stăpânul său profita de slăbiciunea lui momentană şi arunca proiectile în el din toate părţile, sperând să îl ţină cu garda jos. Pentru o clipă, funcţionă. Apoi ucenicul se îndreptă şi, cu o mişcare a braţului stâng, aruncă proiectilele prin aer. Blocă o lovitură sălbatică care l-ar fi tăiat în două şi o alta care i-ar fi zburat capul de pe umeri.

Aplecându-se în jos, înjunghie burta Stăpânului său, apoi mişcă vârful sabiei sale în sus, sperând să prindă bărbia căştii lui Darth Vader şi să-l străpungă în gât. Sabia roşie blocă lovitura, dar cu greu. Se despărţiră o clipă pentru a evalua scurtul schimb de replici şi se încercuiră cu precauţie.

Ucenicul înţelese că, până în acel moment, nu luptaseră niciodată cu adevărat de la egal la egal. Stăpânul său ori se abţinuse, ori capitulase el însuşi. Acum, pentru prima dată, aveau să-şi vadă reciproc adevăratul potenţial. În timp ce Darth Vader era puternic şi implacabil, el era rapid şi viclean. Şi existau modalităţi de luptă care nu implicau săbiile. Obiectele libere, accelerate de Forţă la viteze ucigătoare, deveneau proiectile care veneau din toate direcţiile. Pumni invizibili strângeau gâturile sau loveau cu forţa unor berbece. Podelele se răsturnau sub picioare; grinzile tăiate înjunghiau ca nişte suliţe; circuitele supraîncărcate explodau.

— Eşti slab, spuse ucenicul, în timp ce fostul său Stăpân lansa o a doua serie de lovituri zdrobitoare de oase, pe fiecare dintre ele blocându-le cu o precizie elegantă.

Darth Vader lupta strălucitor, nu folosea niciodată nimic mai puţin decât o lovitură mortală. Intenţia lui era letală. Avea nevoie doar de o scăpare, de o mică breşă în apărarea adversarului său. Ucenicul jură să nu-i ofere niciuna. Se învârti şi dansă în jurul apărării Stăpânului său, testând-o până la limitele ei.

— Ai crezut că sunt mort, spuse el încet, lăsând acel mic triumf să-i stimuleze determinarea spre noi înălţimi.

Săbiile lor dansau, lovindu-se şi împrăştiind scântei într-un mod care ar fi fost frumos dacă intenţia lor nu ar fi fost atât de mortală. Ucenicul simţi energia sălbatică şi veselă a părţii întunecate curgând prin el şi rezistă chemării ei, căutând o modalitate mai bună de a termina treaba. Se luptară înainte şi înapoi în cupola de observaţie.

— Acum te înţeleg, zise el, încercând în continuare să-l determine pe fostul său Stăpân să-şi întrerupă concentrarea. Mi-ai ucis tatăl şi m-ai răpit de pe Kashyyyk, nu doar pentru a-ţi fi ucenic, ci şi pentru a-ţi fi fiu. Aşa te-a tratat tatăl tău?

Intensitatea atacului lui Darth Vader se dublă.

— Eu nu am avut niciun tată.

Ucenicul căzu pe spate sub ploaia de lovituri. Scârţâitul ţesăturilor şi un miros slab de piele arsă îi spuseseră că cel puţin două dintre loviturile lui Darth Vader fuseseră îngrozitor de aproape, dar nu simţea nicio durere. El, pe de altă parte, atinsese cu siguranţă un punct sensibil. Aruncând o privire peste umărul lui Darth Vader, îl văzu pe Împărat privind duelul, cu faţa încruntată de o încântare răuvoitoare.

Şi ucenicul înţelese.

Un mod mai bun de a ucide...

Nu din ură. Orice se afla sub masca aceea neagră, nu era frumuseţe sau fericire. Doar urăţenia şi durerea se puteau ascunde atât de mult timp. Ura nu ar fi fost suficientă pentru a-l învinge pe Darth Vader.

Întinzând mâna stângă, îşi lovi Stăpânul cu fulgerul Sith. Asta frânse elanul atacului furios, permiţându-i să se ridice şi să-şi tragă răsuflarea.

— Nu trebuie să te urăsc pentru a te învinge, oftă el. Asta e ceva ce te voi învăța acum.

— Tu nu mă poți învăța nimic, intonă vocea de plumb a lui Darth Vader.

O mănuşă neagră se încleştă şi, pentru o clipă, gâtul ucenicului se strânse.

El respinse atacul telekinetic cu unul al său, împingându-şi Stăpânul în piept cu forța unei mici explozii şi aruncându-l pe Darth Vader înapoi prin cameră.

Cu toată mărimea şi stângăcia sa ocazională, Lordul Întunecat era sigur pe picioare. Ateriză drept şi se aruncă înapoi în luptă.

— Nu te urăsc, continuă ucenicul, blocându-l lovitură după lovitură. Mi-e milă de tine. Cu o forță reînnoită, îl sili pe Darth Vader să se sprijine pe piciorul din spate. Ai distrus cine am fost şi m-ai făcut aşa cum sunt acum, dar asta nu a fost ideea ta. A fost a Împăratului şi este ceea ce el ți-a făcut deja.

O fâşie din pelerina lui Darth Vader flutură departe, fumegând. Cei doi se apropiară până ajunse față în față cu masca. Ucenicul privi direct în lentilele negre ale fostului său Stăpân.

— Eşti creatura lui, aşa cum eu am fost a ta – dar nu ai avut niciodată puterea să te revolți. De aceea mi-e milă de tine. Eu nu voi mai sluji un monstru şi, dacă va fi după mine, mă voi asigura că nici tu nu o vei mai face.

Vader încercă să se îndepărteze, dar ucenicul îl urmă, ținându-l pe loc.

— Te voi ucide, spuse el, pentru a te elibera.

Săbiile fulgerară din nou – şi ucenicul fu cel care găsi fisura în armură pe care o aşteptau amândoi. Sabia lui Vader se mişcă prea încet pentru a bloca o lovitură în piept, permițând lamei ucenicului să îi taie adânc gâtul blindat. Vader se clătină înapoi, cu mâna înmănuşată ridicată spre rana fumegândă.

Nu era sânge. În loc să continue atacul, ucenicul rămase pe loc. Fără să vrea, era la fel de surprins ca fostul său Stăpân. Pentru o clipă, singurele sunete fură bâzâitul dublu al săbiilor de lumină şi şuieratul aparatului respirator al lui Darth Vader. Apoi Lordul Întunecat râse. Era un sunet îngrozitor, lipsit de umor şi plin de batjocură. În el, ucenicul auzi un deceniu şi jumătate de tortură şi abuz.

Furia izbucni. Sări în față. Fostul său Stăpân abia îi blocă lovitura. A doua îi provocă o rană adâncă în umărul îmbrăcat în negru. O a treia îl înjunghie adânc în coapsă. Darth Vader se dădu înapoi, servomotoarele din membrele rănite vâjâind şi sabia tremurându-i în mână.

Ucenicul îşi prinse sabia cu ambele mâini şi se stăpâni. Furia era familiară şi puternică; de asemenea, îi întuneca ochii atunci când avea cea mai mare nevoie să vadă clar.

Vader se pregăti din nou de luptă. Însă puterea sa asupra ucenicului dispăruse. Sabia lui zbârnâi şi făcu scântei pe podea, smulsă din strânsoarea lui de telekinezie. Forța îl ridică în aer, aşa cum îl ridicase odinioară pe tatăl ucenicului, şi un baraj de proiectile îl loviră din ce în ce mai puternic. Îşi ridică mâinile înmănuşate pentru a se apăra, dar tirul continuă până când, cu o bufnitură, ucenicul smulse din podea generatorul de câmp energetic din centrul camerei şi îl aruncă în fostul său Stăpân. Generatorul explodă cu o forță mai mare decât se aşteptase, aruncându-l pe el şi pe toți ceilalți la podea. Cupola din oțel transparent se sparse. Peste tot plouă cu resturi. Sunetul exploziei îi răsună în urechi pentru o perioadă nefiresc de lungă după aceea.

El fu primul care se ridică în picioare, păşind printre dărâmături până la locul unde Darth Vader zăcea cu fața în jos, grav rănit şi dezbrăcat pe alocuri de armură.

Carnea şi maşinăria se vedeau prin goluri. În sfârşit, curgea sânge adevărat.

Ucenicul stătea deasupra lui, cu sabia ridicată şi gata să lovească. Fostul său Stăpân încercă să se ridice în picioare, dorindu-şi ca masivul său corp să se mişte aşa cum ar fi trebuit. Servomotoarele vâjâiră şi se încordară. Când se rostogoli, ucenicul încremeni. Casca lui Darth Vader fusese smulsă de explozie. Dedesubt era chipul celui care îl furase şi îl înrobise, o chestie jalnică, fără păr, acoperită de riduri şi cicatrice vechi. Doar ochii arătau cele mai mici semne de viață: albaştri şi plini de durere, îl priveau cu o oboseală nedisimulată.

Împăratul apăru din fumul care se aşternea, cu bucuria afişată pe față. Ridică o mână ca şi cum ar fi vrut să-l atingă pe ucenic. Ucenicul simți un val de sugestie hipnotică curgând prin el.

Da! Omoară-l! E slab, distrus! Ucide-l şi îți vei putea lua locul cuvenit alături de mine!

Ucenicul rămase încremenit, hipnotizat de puterea înfiorătoare de influențare a Împăratului. De ce nu? Nu la asta se gândise pe Raxus Prime? Dacă ar fi fost de acord cu acel plan, ar fi fost eliberat de un Stăpân şi sclav al altuia – dar ce l-ar fi împiedicat să-l atace la rândul său pe acel Stăpân, într-o zi? Nu va face aceleaşi greşeli ca Vader.

Darth Vader – care îi omorâse tatăl, îl mințise şi îl trădase, îl ucisese pe *PROXY*, o numise pe Juno trădătoare şi îi răpise pe Kota şi pe ceilalți. Nu merita el să moară de o mie de ori? Şi puterea – se obişnuise cu ea în slujba Stăpânului său. Când partea întunecată cânta prin el, ceilalți dansau după voia lui. Îi era greu să renunțe la asta.

— Nu!

Vocea lui Kota veni parcă de la mare distanță. Ucenicul observă, ca şi cum ar fi privit lumea cu încetinitorul, cum Maestrul Jedi smulgea prin telekinezie sabia de la brâul Împăratului şi, cu o siguranță care contrazicea orbirea sa fizică, o folosea pentru a tăia gărzile Imperiale care supravegheau prizonierii. Sărind în față, îl lovi apoi pe Împărat, care stătea, aparent neînarmat, cu o mână încă întinsă spre ucenic.

Dar Împăratul nu era niciodată neînarmat. Ridicându-şi cealaltă mână, îl lovi pe Kota cu un fulger înainte ca lovitura să fie aproape de a cădea. Energia Sith trosni între ei şi Maestrul Jedi căzu pe spate, prins în strânsoarea mortală a Împăratului.

— Ajută-l!

Vocea lui Bail Organa îl scoase pe ucenic din transă. Îşi scutură capul, simțind influența Împăratului alunecând de pe el ca uleiul. La ce se gândise? Nu voia să se întoarcă în partea întunecată după tot prin ce trecuse. Văzuse ce făcea, în Maris Brood, pe Felucia şi în ochii lui Darth Vader. Nici măcar nu voia să îşi ucidă Stăpânul, acum că îl vedea umilit şi la mila lui. Acum îşi dădea seama că de acolo începuse totul.

Când Darth Vader îl ucisese pe tatăl lui Galen şi Galen îi smulsese sabia din mână, intenția lui fusese doar de a răzbuna moartea tatălui său. Asta văzuse Vader la el cu atâția ani în urmă, nu doar faptul că era puternic în Forță – şi de aceea Galen ştersese din memorie persoana care fusese odată. Făcuse primul pas pe calea părții întunecate de unul singur, înainte să fie supus tutelei crude a lui Vader. Trebuia să se retragă acum sau să se supună părții întunecate pentru totdeauna.

Uciderea lui Darth Vader nu ar fi însemnat nimic. Salvarea prietenilor săi putea schimba cursul istoriei. Privită în această lumină, decizia fu surprinzător de uşoară.

O ploaie de bucăți de oțel transparent şi de resturi îl îndepărtă pe Împărat de Kota, rupându-i concentrarea şi eliberându-l pe Maestrul Jedi din rețeaua fatală de energie. Afumat şi slăbit, Kota căzu şi fu prins de Garm Bel Iblis. Ucenicul le aruncă

comunicatorul şi avansă spre Palpatine.

— Bine, şuieră Împăratul, cu mâinile ca nişte gheare ridicate între ei, ca un bătrân slăbit care se fereşte de un atacator. Împiedicându-se, căzu în genunchi. Da. Se uită în sus la ucenic. Ți-a fost sortit să mă distrugi. Fă-o! Cedează în fața urii tale!

Ucenicul rămase o clipă deasupra lui, cu sabia ridicată. Lumina se reflecta în ochii Împăratului galaxiei ca şi cum ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi văzut vreodată. Cu un pocnet, ucenicul stinse sabia şi îşi coborî brațul.

Kota şchiopătă în spatele lui şi îi puse o mână pe umăr.

— Asta e, băiete, spuse el cu o mândrie aspră. E învins. Lasă-l în pace.

Sunetul motoarelor îi distrase pe amândoi. Se uită în sus şi văzu *Umbra Rătăcitoare* coborând deasupra domului sfărâmat, cu luminile aprinzându-se şi stingându-se pentru a le atrage atenția. Repulsoarele sale risipiră fumul rămas şi trimise pelerina zdrențuită a ucenicului în jurul picioarelor sale.

Juno, gândi el. *În sfârşit, totul va fi bine.*

— Prostule! mârâi Împăratul, trimițând un alt val de fulgere Sith în spatele lui Kota. El nu va fi niciodată al tău.

Kota căzu cu brațele ridicate, iar ucenicul ştiu că nu se terminase încă. Sosise momentul adevărului. Fără ezitare, se interpuse între Kota şi Împărat, primind în plin fulgerul Sith în propriul corp. Durerea fu incredibilă, arzând fiecare nerv până la celulele sale individuale, înțepându-le pe fiecare dintre ele cu ace fierbinți. Nu mai simțise niciodată aşa ceva. Ar fi vrut să se îndepărteze de sursă, să se ghemuiască într-o minge şi să lase inconştiența să-i ia durerea, dar rămase cumva în picioare, văzând lumea printr-o lumină albastră sfârâitoare, şi chiar făcu un pas spre Împărat.

— Du-te! şuieră el la Kota. Grăbeşte-te!

Generalul ezită doar pentru o clipă. Şi el văzuse o licărire a viitorului, îşi aminti ucenicul. Ştia că totul se reducea la o alegere simplă: el şi Rebelii sau ucenicul şi întunericul pentru totdeauna. Adunându-i pe Rebeli, Kota îi îndrumă spre nava care cobora.

Încă un pas şovăitor şi dureros şi Împăratul ajunse la îndemâna ucenicului. Cu degetele tremurânde, luă în mâini umerii osoşi ai bătrânului şi îi strânse cu putere. Fulgerul Sith se răspândi şi îi înghiți pe amândoi, alimentat de disperarea lor.

Împăratul îşi dădu capul pe spate şi urlă de durere. Întunericul amenința să cuprindă mintea ucenicului, dar el se agăță de conştiință cu o voință febrilă. Trebuia să ducă asta până la capăt. Trebuia s-o facă.

Un escadron de soldați intră în fugă în cameră, condus de Darth Vader care şchiopăta. Îşi ridicară blasterele pentru a-i împuşca pe Rebeli în timp ce fugeau pe rampa *Umbrei Rătăcitoare*.

— Nu! strigă ucenicul, lăsând apărarea deoparte pentru a lovi pentru ultima oară în Imperiali.

Energia se revărsa prin el. Se simțea ca şi cum o stea ar fi prins viață în pieptul său. Împins de grija pentru prietenii săi mai degrabă decât pentru el însuşi, îmbrățişă Forța complet, total, şi fu răsplătit cu o energie care făcu eforturile sale cu partea întunecată să pară cele ale unui copil. Nervii lui erau în flăcări. Raze de lumină radiau din pielea lui. Oasele îi străluceau ca lava radiantă.

Mai degrabă văzu decât simți unda de şoc masivă care mistui o mare parte din ceea ce mai rămăsese din domul de observație. O bulă luminoasă de foc sfâşie trupele de şoc în bucăți şi îi înghiți pe Vader şi pe Împărat. Şrapnelul umplu aerul ca praful

prins în raza laserului puternic al *Stelei Morții*.

Aruncată ca o frunză, *Umbra Rătăcitoare* dispăru în grabă, rampa închizându-se în urma prețioasei sale încărcături. Ucenicul simți cum își părăsește din nou corpul. Sau corpul îl părăsise de data asta? Se simțea sfâșiat de energia care trecuse prin el. Fiecare celulă era în stare de șoc; fiecare fibră se zguduia. Focul de pe fața lui nu mai avea deloc căldură. Membrele i se simțeau la fel de îndepărtate ca cele mai îndepărtate brațe ale galaxiei. Era uimit că mai rămăsese suficient din el pentru a gândi.

Slăbite de explozie, suporturile domului cedară. Acesta se prăbuși în antena superlaserului, declanșând o serie de explozii convenționale. Trupele de șoc se adunară la fața locului. Prin fumul dens, două siluete deveniră vizibile pentru ucenic.

Darth Vader se zbătea să se ridice din dărâmături, chiar mai afectat decât înainte. Întinse mâna după sprijin și îl găsi doar pe Stăpânul său, încruntat.

Împreună, fără să vorbească, căutară printre dărâmături.

Când găsiră ceea ce căutau, niciunul dintre ei nu păru mai fericit pentru asta.

— E mort, rosti Lordul Întunecat, privind fără pasiune cadavrul de la picioarele lor.

Acest moment, gândi ucenicul. *Am văzut asta!*

— Atunci este mai puternic acum ca niciodată. Împăratul își ridică privirea, privind cu amărăciune cum *Umbra Rătăcitoare* se îndepărta în viteză spre cerul aglomerat. El a fost menit să-i elimine pe Rebeli, nu să le dea speranță. Sacrificiul său nu va face decât să-i inspire.

— Dar acum știm cine sunt, Stăpâne. Îi voi vâna și îi voi distruge, așa cum ai intenționat întotdeauna – începând cu trădătorul Bail Organa.

Împăratul îi făcu semn să tacă și se întoarse să plece.

— Răbdare, Lord Vader. Este mult mai bine să distrugi mai întâi speranța unui om. Sau pe cea a cuiva apropiat lui...

Speranța nu va fi niciodată distrusă, gândi ucenicul. *Nu și acum. Va supraviețui indiferent ce ai mai putea arunca asupra Rebelilor...*

Întunericul îl apăsa. Nu se luptă cu el. Juno era în siguranță. Asta era tot ce-i păsa acum. Nu avea nevoie să fie acolo pentru a vedea ce se va întâmpla în continuare. Își putea imagina destul de bine. Cu ultimul său gând, își șopti propriul nume.

Fără să fie observat de nimeni, Lordul Întunecat coborî călcâiul unei cizme negre solide și făcu praf sabia de lumină a ucenicului său mort.

SFÂRȘIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o

vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i știa de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic şi executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinția Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reşedința lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spațial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanți ai rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistență împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor imperiale

însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al viețiilor lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

